Art 2 TEU

The Union is founded on the values of respect for human dignity, freedom, democracy, equality, the rule of law and respect for human rights, including the rights of persons belonging to minorities. These values are common to the Member States in a society in which pluralism, non-discrimination, tolerance, justice, solidarity and equality between women and men prevail.

ifudofhumanrights

The Hague International City of Peace and Justice

https://archive.org/details/den-haag-internationale-stad-van-vrede-en-recht

NATO Summit 24-25 June 2025, The Hague Netherlands

Photo: ifud of human rights / under license Alamy. NATO Secretary General Mark Rutte billboard.

The Netherlands does everything to present itself to the rest of the world as The Hague, city of justice and peace, and as a country that is committed to human rights. That may well cost a bit. Nothing has been cut to make everything work and to keep it on track.

Pro-actief optreden van de Nederlandse Staat

Het feit dat Nederland 3 miljoen euro extra beschikbaar stelt voor het Internationaal Strafhof (ICC). Als extra bijdrage om de onafhankelijke en onbevooroordeelde werkzaamheden van het ICC te ondersteunen, waaronder het onderzoek en vervolging van oorlogsmisdadigers. Evenals dat de Nederlandse overheid meer dan 8,5 miljoen euro in het verleden heeft uitgetrokken voor de oprichting van het Holocaustmuseum in Amsterdam, en dat het Kabinet 4,5 miljoen euro voor nieuwe antisemitisme-aanpak heeft uitgetrokken door tevens een Taskforce Bestrijding Antisemitisme op te richten. Dat is nog geen vrijbrief voor de gefotoshopte beelden van gefotoshopte afbeeldingen op het internet van een oud voorzitter van het College van procureurs-generaalde Wijkerslooth, Donner en Mark Rutte -afgeschilderd als nazi's- om niet in actie te hoeven komen. Evenzo de genocide door Israel. Bewindspersonen hebben een belangrijke voorbeeldfunctie,(het blauwe boek Handleiding voor bewindspersonen). De Staat kan Haar verantwoordelijkheid in het bestrijden van online haat niet voor alle 100 procent afschuiven op de techbedrijven. Ook heeft de Staat verplichtingen tegenover europese en internationale verdragen.

Immuniteit leden Europees Parlement en Europese Commissie

De leden van het Europees Parlement (EP) genieten twee categorieën van de immuniteit: non-aansprakelijkheid voor uitgebrachte stemmen en meningen die in de uitoefening van hun functie(absolute immuniteit), - en de bescherming tegen vervolging en beperkingen van hun persoonlijke vrijheid tijdens de sessies van het Europees Parlement (onschendbaarheid of relatieve immuniteit). Overwegende dat met deze bepaling wordt gewaarborgd dat de leden van het Europees Parlement in beginsel het recht op vrijheid van meningsuiting genieten, maar dat dit recht geen vrijbrief is voor smaad, beschimping, aanzetten tot haat, lasterlijke of andere beledigende uitlatingen, die in strijd zijn met artikel 21 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie overwegende dat de bepalingen inzake parlementaire emmuniteit uitgelegd moeten worden in het licht van de waarden, doelstellingen en beginselen van de Europese verdragen.

Voorwoord

De voorzitter van IFUD of Human Rights heeft in het verleden diverse onder ede verklaringen afgelegd in notariële aktes bij de notaris. De onder notariële onder ede verklaringen over het systeem en de rechtsstaat betreft uitdrukkelijk de daadwerkelijke uitvoering en werking van de Nederlandse rechtsstaat. Dat bij Wet de Nederlandse Staat een rechtsstaat en democratie is doet daar niet aan af. De Nederlandse regering heeft meegewerkt aan de totstandkoming van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, zoals in het jaar negentienhonderd acht en veertig door de United Nations Organization (U.N.O.) werd vastgelegd. In artikel 25 van die verklaring staat een aantal voorwaarden,aan welke voorwaarden de Nederlandse Staat beloofd heeft zich te zullen houden. De Nederlandse landspolitiek is op een enkeling na een stelletje ellendige paternalisten dat samen met het gilde van beroepskruiers de hand aan het eigen vaderland slaat en daarna aan het volk! Dit is dan het succes van een vrijbuiterstroep die de begane roof kan rechtvaardigen. Onbegrijpelijk en wonderbaarlijk. Het lelijkste wat er in het leven der mensen kan blijven bestaan, is het juk der slavernij. In Nederland is dit de schijndemocratie en een rechtsstaat waarvan alle fundamenten tot op de bodem zijn aangetast. De huidige maatschappelijke orde in Nederland wordt nogal gekenmerkt door fundamentele belangentegenstellingen. Daarin kan slechts wijziging worden gebracht door fundamentele herstructurering van het maatschappelijke systeem, waarvoor veelal een conflictstrategie in een planned change nodig blijkt te zijn om resultaat te boeken. De huidige machthebbers zullen immers alles in het werk stellen om de status quo te handhaven, aangezien dat hun eigen belangen het meest dient. Speciaal de machtige syndicale machtsmonopolies brengen het publiek grote schade toe. Zij zijn dus bij voorbaat verdacht, omdat zij gebrandmerkt zijn als de in schaapsvel gehulde handhavers van een gewraakte maatschappelijke orde en een gewraakt maatschappelijk systeem. In deze beslissingsstructuren van deze autoritaire samenwerkingsstrategen, waarin besluiten worden genomen over de hoofden heen van de mensen die erdoor geraakt worden, verzaken zij hun functie en taakstelling en plegen zij in feite zelfs roofbouw in hun omgeving. In deze sinistere wereld wordt deugd niet beloond; hoge inkomens zijn een teken van geslaagd gedrog. Winst is een symptoom van uitbuiting, rente van een arbeidsloos en dus immoreel bestaan. De autoriteiten staan welwillend aan de voet democratiseringsoefeningen toe, opdat zij inmiddels rustig verder kunnen gaan met hun beslissingenspel.(gezien de aard en opstelling door de Nederlandse Staat (de goodwill-belangen), dat de Staat de status quo zal handhaven zo lang enigszins mogelijk is, en zich daarom om die reden van geen enkele Wet, Verdrag rekenschap en verantwoording zal geven, (IFUD of Human Rights).

- haatmisdrijven
- discriminatie
- mensenrechtenschendingen
- verduistering en achterhouden belangrijke informatie
- selectief gebruik van wetten en verdragen
- exclusief netwerk vormen dat anderen uitsluit
- netwerkcorruptie, leden zijn zéér loyaal en solidair en laten geen kritiek toe
- schaduwsysteem, schijndemocratie
- financieel gemotiveerde witteboordencriminaliteit
- medeplichtigheid van de Nederlandse Staat politieke steun illegale oorlog Irak 2003
- economische-sociale euthanasie
- medeplichtigheid genocide Israel 2023- 2025
- schending Lanzarote Verdrag

Kamerleden

Leden Tweede-Kamer der Staten-Generaal en J&V 2025 onder kabinet Schoof 1

https://archive.org/details/kamerleden-tweede-kamer-der-staten-generaal-2025

Over duivelaanbiddende figuren en seksueel kindermisbruik

In nederland en de rest van de wereld is sprake van seksueel kindermisbruik bekend o.a. van binnen de RK-kerk organisatie, Yehova's getuigen, daar zijn ook bewijzen van.Politieke elite, waaronder wijlen Prins Claus, Mark Rutte, Jan Peter Balkenende, kunnen worden geassocieerd aan duivelaanbiddende figuren in hogere regionen,daar is bewijs van.Nederlandse overheid zelf voedingsbodem desinformatie en complotmythen: Koningin Beatrix bracht in het verleden in 1985 een bezoek aan de werkkamer van prins Claus nadat Zij juist het nieuwe ministerie van Buitenlandse Zaken had geopend. Aan de wand van de werkkamer van Prins Claus te zien op foto's een ramskop wat bekend staat als Baphomet een occult symbool,dat de duivel ofwel Satan representeerd. | Bron: Nationaal Archief,CCO [7 mei 1985 | In 2010 een reportage van de NOS, rondleiding video de werkkamer "torentje" van de kersverse Minister-President Mark Rutte. Aan de wand een ramskop waar Rutte zegt in de reportage persoonlijk trots op te zijn, omdat het nog een erfenis was van Jan Peter Balkenende dat daar nog is blijven hangen.

Betreft: (authentiek materiaal nationaal archief 1985 en NOS 2010.

Vrijmetselarij schijnt een occulte club te zijn.
De transnationale superloges staan onder supervisie van een elitaire globale elite die gevormd wordt door zeer exclusieve familie-dynastieën. Wie een carrière in de politiek ambieert en de top wil bereiken dient lid te worden van de superloges. Stijgen op de politieke ladder is onmogelijk zonder deel uit te maken van één of meerdere van deze superloges. Alle hoge politici uit de Verenigde Staten, Rusland, Israël, Iran, Saoedi-Arabië, China en Europa zijn lid van één of meerdere van de superloges.Niet alleen Vladimir Poetin, Angela Merkel, Emmanuel Macron, Tony Blair, George W. Bush, Hillary Clinton en Barack Obama, maar ook Jan Peter Balkenende, Mark Rutte en Jeroen Dijsselbloem zijn lid van de superloges. Er bestaat ook een nauwe verstrengeling van de vrijmetselarij met de Europese politieke leiders die verborgen blijft voor de ogen van de buitenwereld. Een van de machtigste Europese Super Loges is de Pan-Europa. Binnen de superloges vindt men namen zoals die van Mario Draghi. Hij is lid van vijf verschillende superloges. Christine Lagarde, Jean-Claude Juncker, Mark Rutte, Henk Kamp, Ben van Beurden, CEO bij Rothschild´s ´Royal Dutch´en Klaas Knot zijn lid van de loge Pan-Europa. Bekende Nederlanders die tot andere Ur-Loges zijn toegetreden zijn Jan Peter Balkenende, Jeroen Dijsselbloem en Ben van Beurden. De groep waar Mark Rutte bij hoort is één van de meest enge. Het is ook één van de meest machtige en houdt zich bezig met de vervolmaking van de Nazi Superstaat en de vernietiging van de soevereiniteit en de identiteit van de Europese landen. De doelstelling die zegt dat de vrijmetselarij voortdurend streeft naar een ontwikkeling van geest en gemoed en het bouwen aan een betere wereld is slechts een dekmantel voor de werkelijke doelen die de Orde nastreeft. Ook deze club werkt zoals gezegd mee aan het tot stond komen van de Nieuwe Wereld Orde.In Amerika bekleden de vrijmetselaars topposities in alle grote ondernemingen. Ieder mens, die geen lid is van de club, wordt beschouwd als eng-denkend, ongelukkig en verblind. Die mensen leven volgens de vrijmetselarij 'in het duister'. De invloed van de vrijmetselarij valt in de Amerikaanse politiek niet meer weg te denken. Van George Washington t/m George W.Bush zijn er maar twee Amerikaanse presidenten geweest die niet tot dit genootschap behoorden. De meest invloedrijke vrijmetselaarsorganisatie in Amerika is de Scottish Rite (de Amerikaanse versie van de Europese vrijmetselarij).

Bron: Franklin ter Horst

Loge de troffel "vrijmetselarij":

Op internet kun je de meest bijzondere verhalen vinden over de Vrijmetselarij, met onderwerpen die uiteenlopen van satanisme tot Illuminati, dat we een dubbele agenda zouden hebben om de wereld over te nemen, dat Vrijmetselaren de hoogste functies bekleden, verzin het maar. Werkelijk overal

zou de Vrijmetselarij achter de knoppen zitten.In feite is er niets geheimzinnigs aan de Vrijmetselarij. We zijn gewoon een vereniging met statuten, een voorzitter, penningmeester en secretaris en houden 2x per jaar een algemene ledenvergadering zoals elke andere vereniging. Onze statuten, jaarrekening en ANBI informatie staan gewoon op onze website. Wat we wel 'geheim' houden zijn de 3 belangrijkste ritualen, namelijk die van inwijding tot Leerling, bevordering tot Gezel en verheffing tot Meester. En de enige reden dat we die geheim houden is omdat dit een cadeautje is voor het lid dat zijn stap maakt naar de volgende graad. Als jij een cadeau krijgt en de gever vertelt direct wat er in zit, dan is het een stuk minder leuk toch? En als je per se wilt weten hoe zo'n rituaal eruit ziet, zoek gewoon op internet, je kunt ze gewoon vinden.

Bron: de troffel, 8 augustus 2020

De volgende vraag is, of ook sprake is van een geheime organisatie van satanisme, en weer een volgende vraag?... of deze satanisten ritueel kinderen seksueel misbruiken. Daar moet uiteraard uitdrukkelijk bewijs voor worden geleverd,en niet louter verhalen uit boeken of wellicht uit complotverhalen die op sociale media verschijnen. In 1994 verscheen een Kritische analyse door een Belgische priester over de machtsstructuur van de Rooms-Katholieke Kerk en het onrecht dat mensen daardoor wordt aangedaan, woorden als seksueel misbruik kwamen hier in voor en Opus Dei, ISBN: 9789063035686, uitgeverij Kritak.
NOS Nieuws•woensdag 21 december 2022

Commissie Hendriks: geen harde bewijzen voor georganiseerd ritueel kindermisbruik in Nederland.

Er bestaat georganiseerd en zeer gewelddadig kindermisbruik in Nederland, maar er zijn geen harde bewijzen dat er netwerken actief zijn die kinderen op een rituele of satanische manier misbruiken. Dat schrijft een commissie die op verzoek van de politiek onderzoek heeft gedaan naar sadistisch misbruik van minderjarigen.

Aanleiding voor het onderzoek is onder meer een uitzending van het VPRO-radioprogramma *Argos* uit 2020, waarin verschillende slachtoffers hun verhaal deden. Zij spraken over ernstig seksueel misbruik, martelingen en zelfs het offeren van baby's. De Tweede Kamer drong vervolgens aan op een onderzoek naar de aard en omvang van het verschijnsel. Er was, en is, veel discussie of de meldingen wel volledig de waarheid zijn.

Sommige complottheorieën zijn gebaseerd op het idee dat regeringen wereldwijd in handen zijn van een machtige cabal naast hebzucht en geld met een pedofiele bloeddorst voor kinderen. Een Duivelse mondiale elite die duizenden gecompromitteerde, omgekochte en gechanteerde marionettenpolitici, bankiers, rechters, CEO's, militaire generaals, entertainers, spionnen op topniveau en politiechefs controleren.

Er bestaat in de maatschappij ook tegengeluid.Er is namelijk wél bewijs van een doofpotcultuur, als het gaat om seksueel kindermisbruik in Nederland. Een herkenbaar patroon van laakbaar handelen door overheid, politie en justitie, die aangiftes frustreren, de geloofwaardigheid van slachtoffers en onderzoekers aantasten. Dit aldus allemaal onder de vlag van de Nederlandse Staat. En ondertussen pretendeert diezelfde Staat met Haar rapporten aan de Verenigde Naties alsof het allemaal keurig functioneert. Volgens vermeende slachtoffers was Jan Hendriks ongeschikt bevonden om vertrouwen te verdienen en daarmee om een kundig onderzoek neer te zetten naar ritueel (satanisch) misbruik in nederland.Citaten Hendriks uit het Parool artikel “Hoogleraar: stel gemanipuleerde kinderporno beschikbaar” Redactie 11 april 2015:

(citaat) 'Als pedofielen zouden beschikken over gemanipuleerde kinderporno, zou het aantal gevallen van kindermisbruik wel eens kunnen dalen. Dat stelt hoogleraar forensische psychiatrie en psychologie Jan Hendriks. Hij denkt dat de gevoelens van sommige pedofielen zo wellicht kunnen worden beteugeld. Het bezit van kinderporno is strafbaar in Nederland. De wet zou moeten worden aangepast om dit onderzoek mogelijk te maken,(einde citaat).

De Deep State-samenzweringstheorie: in de Verenigde Staten is een Amerikaanse politieke complottheorie die het bestaan van de Deep State veronderstelt, een geheim netwerk van hooggeplaatste financiële en industriële entiteiten van de federale overheid die macht uitoefenen naast of binnen de gekozen regering van de Verenigde Staten. De term bestaat al sinds minstens de jaren 50, en sommige trekken parallellen met het concept van het militair-industriële complex, dat een kliek van generaals en defensiecontractanten veronderstelt die zichzelf verrijken door het land in eindeloze oorlogen te drijven (Wikipedia).

Anti-institutioneel extremisme:

In Nederland onderzoekt de AIVD bedreigingen voor de democratische rechtsorde. Wanneer individuen of groepen doelbewust een narratief over een 'kwaadaardige elite' verspreiden, creëren ze een feitelijk onjuist wereldbeeld. Daarmee ondermijnen ze het vertrouwen in democratische instituties en processen, zoals de overheid, politie en media. We noemen dit anti-institutioneel extremisme.

De AIVD maakt onderscheid tussen vijandigheid vanuit een extremistische ideologie en reguliere kritiek op instellingen.

(AIVD) Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst.

____

Wetenschappers, onderzoekers, journalisten, mensenrechtenverdedigers of gewone burgers die kritiek hebben op de regering zijn extremisten, maar dáár zijn twijfels over. Hoe zit het met de vrijheid van onderzoek, pers en meningsuiting?

Artikel 10 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens voorziet in het recht op vrijheid van meningsuiting en persvrijheid. Dit recht is onderworpen aan beperkingen die "bij wet zijn vastgesteld" en "noodzakelijk zijn in een democratische samenleving". Het recht omvat ook de vrijheid om een mening te hebben en om informatie en ideeën te ontvangen en te delen.
_ *(Jurisprudentie Artikel 10 EVRM: een inmenging moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Traditioneel heeft het Hof hieruit afgeleid dat de vrijheid van meningsuiting ook geldt voor informatie en ideeën die kwetsen, choqueren of verontrusten. Dit geldt ook voor zeer gevoelige onderwerpen. Een inmenging moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Traditioneel heeft het Hof hieruit afgeleid dat de vrijheid van meningsuiting ook geldt)*

____

Nationale overheden, met de diverse politieke deep state-spelers die letterlijk hun ziel aan de duivel hebben verkocht aan de Luciferiaanse wereld van de globalistische misdaadcabal, het hart van de Amerikaanse oorlogsmachine, in ruil voor alle rijkdom, decadente luxe en seksuele verdorvenheid die groot geld en macht te koop zijn. Maar zoals bij elk georganiseerd misdaadsyndicaat is het, als je er eenmaal in zit, extreem moeilijk om er weer uit te komen. Hagopain legt in zijn boek de demonische barbaarsheid bloot van het zielloze beest dat de verborgen satanische sekte is die momenteel deze

wereld regeert. De pedofiele bloeddorst van de heersende elite naar kinderen: van de oudheid tot vandaag door Joachim Hagopian, (American Empire Exposed). Volgens Hagopain's mening zijn veel heersers op aarde bloeddorstige pedofielen, parasitaire monsters die zich letterlijk en roofzuchtig tegoed doen aan de 8 miljoen kinderen die jaarlijks wereldwijd verdwijnen. Wereldwijde kinderhandelnetwerken genereren enorme winsten, aangestuurd door de machtigste individuen ter wereld.Een rapport uit 2014 van de Internationale Arbeidsorganisatie schat dat twee derde van de jaarlijkse winst uit gedwongen arbeid voortkomt uit seksslavernij, goed voor $ 99 miljard per jaar. En van die $ 99 miljard wordt het overgrote deel geproduceerd met bloed, zweet, tranen en vlees van hulpeloze minderjarige seksslavinnen die gevangen zitten in wereldwijde smokkelnetwerken die worden gerund door dezelfde kwaadaardige mondiale elite. Aan het hoofd van de heersende elite van deze planeet staan 13 families, waaronder de Rothschilds en de Rockefellers, evenals de Europese koninklijke familie. Ze controleren duizenden gecompromitteerde, omgekochte en gechanteerde marionettenpolitici, bankiers, rechters, CEO's, militaire generaals, entertainers, topspionnen en politiechefs. Elk jaar raken velen verstrikt in netwerken van seksslavenhandel. "Tony Blair"! en George W. Bush!" "Iraanse regimes staan bekend om hun doofpotaffaires rond seksnetwerken met pedofielen. Jeffrey Epsteins Lolita Express en Sex Slave Island, een pedofiele chantageoperatie, betrof onder andere Clintons en mogelijk ook Trump!"! De Government RAG (opgericht in 2009 in de VS - een educatieve alternatieve nieuwsbron)

Joachim Hagopian *is afgestudeerd aan West Point en voormalig legerofficier. Na zijn diensttijd behaalde Joachim een masterdiploma in klinische psychologie en werkte hij meer dan een kwart eeuw als erkend therapeut in de geestelijke gezondheidszorg met mishandelde jongeren en adolescenten. In Los Angeles vocht hij tegen de grootste kinderbeschermingsdiensten van het land, binnen het volledig verbrokkelde en corrupte kinderbeschermingssysteem van Amerika. De ervaring in zowel het leger als het kinderbeschermingssysteem heeft hem goed voorbereid als onderzoeker en onafhankelijk journalist, die de kwalen van Big Pharma blootlegde en hoe het door Rockefeller gecontroleerde medische en psychiatrische systeem meer kwaad dan goed doet.*

Als onafhankelijk journalist heeft Joachim al meer dan 8 jaar honderden artikelen geschreven voor veel nieuwssites, zoals Global Research en lewrockwell.com. en momenteel https://jameshfetzer.orgAls gepubliceerde bestsellerauteur op Amazon van een serie van vijf boeken getiteld Pedophilia & Empire: Satan, Sodomy & the Deep State, zijn AZ-bronboekenserie onthult de wereldwijde pedofilie-plaag en is gratis verkrijgbaar op: https://pedoempire.org/contents/

The Government RAG (opgericht in de VS in 2009 - een educatieve alternatieve nieuwsbron)

(artikelen door Franklin ter Horst):

- "Skull&Bones Orde"de meest occulte tak van de vrijmetselarij, de club die Lucifer als god aanbidden.
- "Opus Dei"" is een conservatieve roomse organisatie met de karaktertrekken van een sekte.
- "De Jezuïeten" noemen zich de "Sociëteit van Jezus" maar het gaat in werkelijkheid om een club satanisten. Dat ze de naam Jezus gebruiken is niets anders dan bedrog.

De Bilderberg Conferentie (audio)
https://archive.org/details/BilderbergConferentie

Regeren vanuit het duister : de ware macht van vrijmetselarij, de Priorij van

Sion, Illuminati, Skull and Bones Jim Marrs (auteur), 2006, Nederlands.

Book:

Pedophilia Empire Satan Sodomy

the Deep State By Joachim

Hagopain

Joachim Hagopian *is a West Point graduate, former Army officer. After the military, Joachim earned a master's degree in Clinical Psychology and worked as a licensed therapist in the mental health field with abused youth and adolescents for more than a quarter century. In Los Angeles he found himself battling the largest county child protective services in the nation within America's thoroughly broken and corrupt child welfare system.The experience in both the military and child welfare system prepared him well as a researcher and independent journalist, exposing the evils of Big Pharma and how the Rockefeller controlled medical and psychiatric system inflict more harm than good.*

As an independent journalist for over 8 years, Joachim has written hundreds of articles for many news sites, like Global Research, lewrockwell.com and currently https://jameshfetzer.org. As a published bestselling author on Amazon of a 5-book volume series entitled Pedophilia & Empire: Satan, Sodomy & the Deep State, his A-Z sourcebook series exposes the global pedophilia scourge is available free at: https://pedoempire.org/contents/

The Government RAG (usa-established 2009- an educational althernative news source)

https://archive.org/details/rituele-en-satanistische-netwerken-kindermisbruik

AN EXHORTATION

TO THE NEW POPE

“WE THE CHILDREN OF THE CHURCH”

We, once the children of the Church, carry in our bodies and memories the invisible wounds of sexual violence—our own spiritual stigmata. Yet our collective voice, rising from what was once unspeakable, is an act of resurrection. It restores the humanity that was violently taken from us and by it we are able to begin a new life.

May 8, 2025

SURVIVORS NETWORK OF THOSE
ABUSED BY PRIESTS
PO Box 16376
Chicago, IL 60616, United States

His Holiness
Apostolic Palace
00120 Vatican City

Thursday, May 8, 2025

We are writing to you as the world's oldest and largest organization representing survivors of rape, sexual assault, and abuse by priests, religious, nuns, lay ministers, and volunteers in the Catholic Church. For over 35 years, we have supported more than 25,000 survivors worldwide. In the lead-up to the conclave that elected you, we launched a new global survivor initiative, Conclave Watch, a database detailing the records of how the cardinals that have elected you have facilitated and concealed cases of clergy abuse.

Once, we were the children of the church.

The sex offender always commits two crimes: first, they steal the body, and then, they steal the voice.

Many of the cardinals that elected you covered up the crimes committed against us, and the priests and others who assaulted us hold significantly greater social value and prestige than any of us, individually or collectively. The theatre and international acclaim that surrounded your election unmistakingly demonstrates this. It is not natural at a time like this to want to know about the kind of sexual and spiritual affliction visited upon us as children. Such knowledge disrupts and threatens the ordinary functioning of the church. Who, when engaged in prayer and praise for your ascension, wants to know about this disavowed and obscene underside of your church? No one, that is, except those motivated by the only true reason to want to know it: justice.

While the priest and other offenders may have stolen our bodies, it is the cardinals and bishops of the church, along with three successive popes before you, who have stolen our voices. Imagine our heartbreaking disappointment and despair if we discover that this includes you.

Your first words must be to survivors and the children of the church

We anticipate that some may criticize us for raising this issue while the world celebrates your election. However, when is it ever the right time to discuss the alarming reality of rape and

sexual violence against children, which occurs every minute of every hour of every day in this troubled world?

Shortly before Pope Francis died, he held a World Leaders Summit on Children's Rights[1] and signed a declaration outlining eight principles for the protection and care of children's rights. Following the summit, he announced his intention to issue a special apostolic exhortation directly addressed to children, aimed at educating and empowering them about their rights.

He never lived to complete this exhortation. Now that task falls upon you. The first words you speak as pope should be to survivors and the children of the church.

Yet how will you proclaim a commitment to upholding the rights of children around the world and denouncing those who do not, when under the church's laws, the vulnerable do not have those rights? Moreover, how can you do this while many of your fellow bishops are currently violating these very principles?

Pope Francis was urged repeatedly by the United Nations, by state-sponsored commissions on abuse, and by survivors like us to enact a truly universal zero tolerance law for sexual abuse and cover-up. No such church law exists. Why are tens of thousands of clerics, known by you and your fellow bishops around the world to have raped and sexually assaulted children and the vulnerable, still in ministry today? Why can any bishop in the world, including you, cover up instances of rape and transfer offenders to new assignments where they are likely to abuse again?

Without a new universal zero tolerance law, it is legal for known abusers to practice and present themselves as priests in good standing in parishes and schools, and to families. Current church laws do not protect and uphold the rights of children. They protect and uphold the immunity of bishops and clerics who abuse children, obstruct civil justice, and cover up sex crimes.

What true universal zero tolerance must be under your papacy

We write to you with a spirit of prophetic anger, frustration, love, and a call for justice. Taking on the role of a prophet—urging the leader of the Catholic Church to adhere to his own words and commitments—is an unwelcome and thankless task. However, the priests, religious, nuns, lay ministers, and volunteers who have abused us, the bishops who have covered it up, and the popes ultimately responsible for these actions have forced us into this position. We are determined to remain faithful to the mission entrusted to us by the children of the church.

St. Francis of Assisi said, "Start by doing what is necessary, then do what is possible; and suddenly you are doing the impossible."

---

[1] "Speech of His Holiness Pope Francis to the World Leaders Participating in the Summit on Children's Rights." Dicastero per la Comunicazione, February 3, 2025. vatican.va/content/francesco/speeches/2025/february/documents/20250203-summit-diritti-bambini.html.

We have carefully and meticulously drafted, word-by-word and line-by-line, the first truly universal zero-tolerance law that meets the requirements and standards of both canon law and international human rights law.[2] This law is necessary. It will make it possible to legally and swiftly remove known offender priests from ministry worldwide and start holding bishops accountable for their actions. By doing this, we can achieve what seems impossible: creating a church where no one who harms children and the vulnerable can serve as a priest and where no one who covers up for fellow clerics will ever again be a bishop or sit on the chair of St. Peter.

St. Francis also famously remarked, "Your actions are the only sermon people need to hear." Signing zero tolerance into church law and enacting it as pope will be the only exhortation the children of the world will ever need to hear from you.

Transition to an abuse-free church

We are building a clear, pragmatic, and achievable process with the help of the international community to resolve this catastrophe, but it can only be achieved if you participate with us in a global, survivor-led transitional justice process to finally address the church's legacy of sexual abuse and cover-up.

The model requires full Vatican participation, including truth-telling, restitution, and reform, but must not be controlled by the church. It offers a pathway to a post-abuse church grounded in transparency, justice, and healing.

This model must adhere to established core principles of justice internationally recognized by survivors, the United Nations, and international human rights bodies and organizations, especially in the context of addressing systematic and widespread human rights violations. It should be the responsibility of survivors to lead this process on the basis of their experience as victims of these violations. For genuine reconciliation to occur, church leaders must first demonstrate, accept, and proclaim the truth of their complicity in these crimes and violations. For this reason, the Holy See cannot control the process but must fully cooperate with an external body in good faith. Finally, the components of this model must be applied universally to the entire global church:

- A Global Truth Commission, independent and with full Vatican cooperation. It will hold regional hearings, document abuse and cover-up, and require full Vatican compliance, including opening of all archives of abuse records.
- A universal Zero Tolerance Law enacted into canon law, removing all abusers and complicit officials.
- Proactively partake in international agreements requiring church transparency and support for legal prosecutions. Concordats should include mandatory reporting obligations.

---

[2] "SNAP Zero Tolerance Recommendations." Survivors Network of those Abused by Priests. natesmission.org/s/SNAP-ZT-LAW.pdf

- A Reparations Fund supported by church assets to provide just restitution to survivors. This includes psychological care, financial restitution, education, and housing. Public acts of restitution should include memorials and official church acknowledgments.
- Form a Global Survivors Council with authority to monitor implementation and compliance. This Council will require the cooperation and participation of the Holy See, bishops' conferences, and international legal bodies.

Unless you join us in taking these steps, all efforts to address the catastrophe of clergy abuse will result in the same repetition of failure, another generation of clerical predators, and the continuation of this global trauma.

Three popes, three betrayals: Will you be the fourth?

After the resurrection, Jesus told Peter: "When you were young, you dressed yourself and went where you wanted; but when you are old, you will stretch out your hands, and someone else will dress you and lead you where you do not want to go." (John 21:18)

Unlike you and Peter, many of us did not experience the freedom of youth. As children, we were not allowed to dress ourselves or go where we wished. Instead, we were led to places of total subjugation, destitution, and despair—a place where we felt the absence of God, much like what Christ experienced on the cross.

Now, you carry the weight of this burden. The abuse of children by certain priests and the subsequent cover-up of those crimes by bishops directly implicate you. This history forces you to confront the betrayal of innocence, leading you to a place you do not want to go.

As the Bishop of Rome, you are the direct successor of St. Peter, whom you believe was the first pope—chosen not by men, but by Christ himself. Yet, one of the great mysteries of faith is that Jesus did not choose Peter for his courage or honesty; he knew that Peter would betray him. Jesus was aware that Peter would deny his innocence and lie about it—not once, but three times. In other words, our first pope was a coward and a liar.

You will be the fourth successive pope since the public revelation of widespread and systematic abuse of children to Catholics and the world. Your three predecessors accepted the papal office, fully aware that they had betrayed the innocence of children in the dioceses entrusted to them. When they became pope, none declined the office out of shame or unworthiness for what had occurred—neither Karol Józef Wojtyła in Poland, nor Joseph Alois Ratzinger from Germany, nor your predecessor, Jorge Mario Bergoglio from Argentina. And none of them approached the papal chair and, like Peter, confessed his sins, wept bitterly, and vowed never to betray the innocent again. Like them, will you fail to fully recognize what you and your fellow bishops have done and what you are continuing to do?

Jesus reserved some of his strongest rebukes for Peter, saying, "Get behind me, Satan!" when Peter failed to grasp the true cost of discipleship. Yet, despite his shortcomings, Peter was still the one Christ entrusted with leading the church.

Betrayal of the innocent is not, in itself, a barrier to sitting on the Chair of St. Peter—as long as one follows Peter's example. Peter did not justify his actions. He did not excuse himself. He did not shield himself from the devastating realization of what he had done.

Will the children and the vulnerable of his church have to endure a fourth pope that will betray them and all the innocent entrusted to his care? Or will you be the first pope to end this scourge and heal the open wounds left by the Catholic Church's long history of sexual violence?

Sincerely,

The Survivors Network of Those Abused by Priests

(SNAP, the Survivors Network, has been providing support for victims of sexual abuse in institutional settings for more than 35 years. We have more than 25,000 survivors and supporters in our network. Our website is SNAPnetwork.org)

Tweede Kamer der Staten-Generaal 6 maart 2024, FvD opnieuw vragen in 2024 na commissie Hendriks 2022, over ritueel kindermisbruik in nederland

https://archive.org/details/na-commissie-hendriks-2022-opnieuw-vragen-over-ritueel-kindermisbruik-in-nederland-2024

Hoofdstuk 36: Nederland – De Pedofiel Koninkrijk en Sodom en Gomorra van de moderne wereld

Joachim Hagopian, 13 juli 2020

https://archive.org/details/nederland-pedofiel-koninkrijk-en-sodom-en-gomorra-van-de-moderne-wereld

De scriptie door J van Buuren, daarin "Demmink-complotconstructie" IFUD of Human Rights: duidelijk is niet over welke complotconstructie dat het betreft waar van Buuren over schrijft in de zaak Joris Demmink. Zou de auteur Joachim Hagopain bedoelen? Dan had hij het moeten vermelden. IFUD of Human Rights kan niet zo vlug beoordelen wat wel of niet waar is. Volgens Onderzoek commissie-Hendriks (2022), zou het verhaal door Joachim Hagopain niet de waarheid zijn. (een vonnis door 'n rechter, of een notariële akte door de notaris) zijn voor IFUD of Human Rights wel voor de waarheid geacht, zolang men niet kan slagen de onjuistheid te betwisten.

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Doelwit Den Haag? : complotconstructies en systeemhaat in Nederland 2000-2014

Buuren, J. van

Citation

Buuren, J. van. (2016, November 2). *Doelwit Den Haag? : complotconstructies en systeemhaat in Nederland 2000-2014*. Retrieved from https://hdl.handle.net/1887/43818

Version:	Not Applicable (or Unknown)
License:	Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden
Downloaded from:	https://hdl.handle.net/1887/43818

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

(korte samenvatting)

Deze scriptie gaat over:

Demmink-complotconstructie, seksdossiers in doofpot rolodex-onderzoek.In juni 2016 besloot het Openbaar Ministerie om niet tot strafvervolging over te gaan en vroeg het hof van Den Haag met de wens niet te vervolgen in te stemmen. Volgens het O.M. had het twee jaar durende onderzoek geen vermoedens van strafbare feiten opgeleverd. Complicerende factor bij het onderzoek was dat Turkije geen rechtshulp wilde verlenen. Verder over, Complotverhalen over landverraders- politici als marionet besturen, over 'duistere occulte's van vrijmetselaaars/skulls-bones/illuminati', een 'satanisch spiritueel geestelijk afgeschermde duistere hogere hiërarchische context', over de 'luciferanen van de slangenorde die beschikken over het staatsapparaat' of over een schaduwregering bestaande uit 'mensen uit de politieke elite en corporaties.Over 'duistere occulte's van vrijmetselaars/skulls-bones/illuminati', een 'satanisch spiritueel geestelijk afgeschermde duistere hogere hiërarchische context', over de 'luciferanen van de slangenorde die beschikken over het staatsapparaat', of over een schaduwregering bestaande uit 'mensen uit de politieke elite en corporaties en sommige facties van het militair-industriële complex. Over geheime samenzwering op de Bilderberg conferenties door de top van politiek en de industrialisten.Over een Nieuwe wereldorde. Jezuiten van het Vatican die aan de touwtjes trekken op het wereldtoneel, en over duistere occulte's van vrijmetselaars / skulls-bones en illuminati. Complot over het bestaan van martelkamer van Salomonson (Demmink en prins Claus) zouden kinderen misbruiken. Het Koninklijke familie betrokken bij aanleveren van baby''s en kleuters voor hooggeplaatsten om deze vervolgens te misbruiken. Dat Koningin Beatrix van Nederland opdracht gaf tot en betaalde voor "de moord, marteling, verkrachting en het doden van kinderen" in aanwezigheid van belangrijke Nederlandse politici en andere bekende wereldleiders. De monarchie zou diep bij pedofiele netwerken betrokken zijn.De elite voorgesteld als koudbloedige entiteiten die het werktuig van Satan zouden zijn. In ALLE gevallen zou de wortel van het kwaad "lucifer" satanisme zijn,en zou sprake zijn van een wereldwijd pedonetwerk waarin jaarlijks meer dan een miljoen kinderen verdwijnen voor misbruik. Individuen die aan de bel trekken of klokkenluiders over aanvaringen met hun werkgever, en gedwongen opname in inrichtingen. Totaal geestelijk kapot maken om hen op die manier uit te schakelen. De Staat der Nederlanden zou een criminele organisatie zijn en Nederland een schijndemocratie De samenleving -zelfs de wereld- was verworden tot een grote gevangenis die vrije burgers tot slaven wilden maken van het systeem. Individuen die levensverhalen publiceren uit wantrouwen, woede en frustratie. Dat konden aanvaringen zijn met bureau jeugdzorg, het UWV, de belastingdienst, de overheid en de boeren, Groningen of over bezuinigingen algemeen het levensonderhoud,de bejaardenzorg en vluchtelingen. Speciaal de Jeugdzorg zou jarenlang grof geld verdienen door zoveel mogelijk kinderen zolang mogelijk onder toezicht en uit huis te plaatsen, waarbij de kinderrechters de meningen van jeugdzorg klakkeloos zouden volgen. De keuringen UWV waar men Gestapo methode zou toepassen, waar b.v. personen met kanker nog ter werk gesteld. Bij de vluchtelingenkwestie gingen sommigen in extreem-rechtse kringen nog 'n stapje verder door te stellen dat de overheid bezig was met vervanging eigen volk door vluchtelingen. Dit geheel verhaal in de context , dat de zogenaamde zelfbenoemde "wakkeren" het wél door hadden alles om hun heen maar de rest van de bevolking, in hun ogen de "schapen" niet opstonden tegen het vermeende kwaad.

Haat misdaden

Symbolen nationaal socialisme

Jurisprudentie: Hoge Raad der Nederlanden

HR:2009 / BJ6941

[Gebruik van symbolen]

Er is geen enkel symbool, zelfs niet het hakenkruis, dat op zichzelf strafbaar is op grond van een van de discriminatieartikelen. Uit de hierboven aangehaalde uitspraak van de Hoge Raad blijkt dat het hakenkruis beledigend is over een groep als daarmee het nationaal-socialistisch gedachtegoed wordt uitgedragen. Datzelfde geldt voor andere symbolen die aan het nazi-gedachtegoed kan worden gerelateerd, zoals bijvoorbeeld SS-tekens. Bij het ene nazi-symbool zal echter eerder duidelijk zijn dat het nationaal-socialistisch gedachtegoed wordt uitgedragen dan het andere.Voor de symbolen die ontstaan zijn in de nazi-tijd, bijvoorbeeld het SS-teken, geldt, dat het nationaal-socialistisch gedachtegoed bijna per definitie wordt uitgedragen. Het opzettelijk tonen van dit teken is al voldoende voor het uitdragen van het nazistisch gedachtegoed. De SS stond immers voor de vernietiging en uitroeiing van de tegenstanders van het naziregime, met name joden, zigeuners en homoseksuelen.Het hakenkruis bestond echter al voor de nazi-tijd als een teken met een heel andere, agressieloze betekenis. Daarom is, in vergelijking met het SS-teken, meer nodig om te spreken van het uitdragen van een bepaald gedachtegoed.

Intermediary Foundation of the Universal Declaration of Human Rights

A A N T E K E N E N
Minister van Justitie en Veiligheid
D. Yesilgöz-Zegerius
Postbus: 20301
2500EH, DEN HAAG

Mierlo, 6 september 2022
betreft: te uwer informatie

Zijne Excellentie Yesilgöz-Zegerius,

Het feit dat ambtenaren in opdracht van bewindspersonen kritische stukken achterhouden door de beleidsregels en richtlijnen onder de verantwoordelijkheid van de Minister. Het gaat om een **brief van dd, 11 januari 2022** die aan de Minister van Justitie en Veiligheid D. Yesilgöz-Zegerius was gericht met afzender IFUD of Human Rights en waarvan het niet duidelijk is of die ooit bij U als Minister op het bureau terecht is gekomen.Dit probleem is thans opgelost door de bewuste brief te laten betekenen door een deurwaarder samen met nog wat andere stukken. Ik mag veronderstellen dat U ondertussen de bewuste brief heeft ontvangen van collega S.A.M. Kaag MA, MPhil viceminister-president van de Staat der Nederlanden.

Op bladzijde 20 van de brief staat een link naar het Jaarverslag van IFUD of Human Rights (pdf-bestand) op internet. Op bladzijde 473 -ter berichtgeving en onderzoek- de gefotoshopte afbeelding van vorige Minister van Justitie en Veiligheid Fred Grapperhaus. Vanaf 2020 is die afbeelding online en staat er heden nog steeds op online. We zien Grapperhaus als nazi uitgedost met pet en jasje, en voorzien van de symbolen van de voormalige SS van het Derde Rijk.

Voorbeeldfunctie

Bewindspersonen hebben een belangrijke voorbeeldfunctie,(het blauwe boek Handleiding voor bewindspersonen) Bron: Dit handboek is te vinden op Rijksoverheid.nl.,mr. Marianne Hordijk Secretaris ministerraad.U kunt daarom Uw verantwoordelijkheid niet voor 100 procent afschuiven op de techbedrijven.

Grondwet

De Grondwet wijst de minister aan als leidinggevende van het ministerie. Ook is de minister in formele zin de ‘bestuurlijke baas’ van de staatssecretaris op het departement, onverminderd het feit dat de laatste een eigen portefeuille heeft (zie verder het commentaar bij art. 46 Gw). Hieruit kan worden afgeleid dat de minister de leiding heeft over zijn ministerie en derhalve over alle ambtenaren. Hij is bevoegd bevelen en aanwijzingen te geven, alsmede richtlijnen en beleidsregels te geven bij de uitvoering van wettelijke en bestuurlijke taken. Vervolgens heeft de minister in dit kader ook rechtspositionele bevoegdheden ten aanzien van zijn ambtenaren, zoals benoeming en ontslag. Verder betekent de leidinggevende taak van de minister dat hij of zij verantwoordelijk is voor de ambtelijke structuur van zijn ministerie. De minister is tevens belast met het beheer van de begroting van zijn ministerie op basis van de Comptabiliteitswet

(zie art. 19). Dit alles bijeen genomen maakt hem tenslotte volledig en individueel verantwoordelijk voor zijn ambtenaren en zijn ministerie aan de Staten-Generaal (zie verder over de verhouding minister-ambtenaren art.42 Gw.) De ministeriële verantwoordelijkheid houdt in dat ministers, gezamenlijk en afzonderlijk, verantwoording aan het parlement afleggen voor hun beleidsdaden. Zij alleen zijn (politiek) verantwoordelijk voor wetgeving en beleid. De Koning, die tevens deel uitmaakt van de regering, is dat niet.

Art.44Sr, ambtsmisdrijf

Strafbare feiten begaan onder een van de verzwarende omstandigheden omschreven in artikel 44 van het Sr. Daarin wordt als verzwarende omstandigheid opgenomen: "gebruik maken van macht, gelegenheid of middel hem door zijn ambt geschonken."

Artikel 361 Wetboek van Strafrecht

1. De ambtenaar of een ander met enige openbare dienst voortdurend of tijdelijk belast persoon, die opzettelijk zaken bestemd om voor de bevoegde macht tot overtuiging of bewijs te dienen, akten, bescheiden of registers, welke hij in zijn bediening onder zich heeft verduistert, vernielt, beschadigt of onbruikbaar maakt, of toelaat dat zij door een ander worden weggemaakt, vernield beschadigd of onbruikbaar gemaakt, of die ander daarbij als medeplichtige terzijde staat, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren en zes maanden of geldboete van de vijfde categorie.

Ministeriële Verantwoordelijkheid

De minister van Justitie en Veiligheid die op grond van artikel 44, eerste lid, van de Grondwet daarover de leiding heeft is bevoegd aan alle bij die organisatie werkzame ambtenaren instructies te geven. Omdat de minister langs deze weg bevoegd is om volledig te bepalen wat er op zijn ministerie gebeurt, is hij voor alle handelingen binnen het ministerie volledig politiek verantwoordelijk. Alle ministers gezamenlijk zijn verantwoordelijk voor het algemene regeringsbeleid van de Nederlandse Staat, dat in de ministerraad wordt besproken.

Onder verwijzing

- Brief Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, Kenmerk: 2022-0000123877 Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal Datum:8 maart 2022, betreft:Hoofdlijnen beleid voor digitalisering De staatssecretaris van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties Koninkrijksrelaties en Digitalisering.

- United Nations A/76/L.30 General Assembly, 13 January 2022 Seventy-sixth session Agenda item 16 Culture of peace.

In de bijlage(n) van deze brief

- Brief Ministerie van Justitie en Veiligheid aan Voorzitter Tweede Kamer der Staten-Generaal, 3 mei 2022,kenmerk: 3811068, Antwoorden Kamervragen over de uitwerking van de plannen inzake het toevoegen van ‘hate speech’ onder Artikel 83 Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU).

- Contribution ID: 345f50f3-eb4d-4e19-859c-6ed0292e8db7, Date: 12/04/2021 , Targeted consultation: European Commission’s initiative to include hate speech and hate crime in the list of EU crimes provided for in Article 83(1) TFEU.

- Brief Ministerie van Ministerie Justitie en Veiligheid (Fred Grapperhaus) 13 april 2021,kenmerk: 3279371, Consultatie: EC’s initiative to include hate speech and hate crime in the list of EU crimes provided for in Article 83(1) TFEU.

- Kopie deurwaardersexploot L4200928 en kopie deurwaardersexploot L4201030.

IFUD of Human Rights
de Voorzitter
J.P. van den Wittenboer

Correspondence:Po.box 324, 5660AH Geldrop The Netherlands
Offices:Kastanje 28, 5731NK Mierlo The Netherlands
C.o.C.reg:41092925 Eindhoven N.L.
E-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com
Internet: https://ifudofhumanrights.weebly.com
Phone:+31 -(0)6 50 425 552

Ministerie van Justitie en Veiligheid

> Retouradres Postbus 20301 2500 EH Den Haag

J.P. van den Wittenboer
Postbus 324
5660 AH GELDROP

Directoraat-Generaal Rechtspleging en Rechtshandhaving
Directie Juridische en Operationele Aangelegenheden

Turfmarkt 147
2511 DP Den Haag
Postbus 20301
2500 EH Den Haag
www.rijksoverheid.nl/jenv

Contactpersoon
burgerbrieven@minjenv.nl

T 070 370 79 11
F 070 370 79 00

Ons kenmerk
4196808

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

Datum 9 september 2022
Onderwerp Uw brief plus bijlagen van 6 september jl.

Geachte heer Van Den Wittenboer,

Uw bovengenoemde brief plus bijlagen, die u mij ter kennisgeving heeft gestuurd, heb ik in goede orde ontvangen. In antwoord deel ik u mee dat ik met belangstelling heb kennisgenomen van uw correspondentie, maar geen reden zie om inhoudelijk te reageren.

Ik vertrouw erop u met het vorenstaande voldoende te hebben geïnformeerd.

Met vriendelijke groet,
De Minister van Justitie en Veiligheid,
namens deze,

C.A.M. Boekestein-Klöckner
Plv. Hoofd Afdeling Benoemingen, Burgercorrespondentie, Ondersteuning en Parlementaire Zaken

RAAD VAN DE
EUROPESE UNIE

SECRETARIAAT-GENERAAL

Juridische Dienst

RUE DE LA LOI, 175
B – 1048 BRUSSEL
Tel: (32 2) 281 61 11
Telefax: (32 2) 281 73 81/281 73 97

SGS9/01932

Brussel, 11 februari 2009

IFUD of Human Rights
Po.box 324
NL- 5660AH Geldrop

Ter attentie van de heer J.P. van den Wittenboer, Voorzitter

Geachte heer,

Wij hebben uw brief van 27 januari 2009 en de bijlagen daarbij goed ontvangen.

U verwijst daarin naar artikel 7 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, en met name het eerste lid daarvan. Die bepaling verleent evenwel geen recht van initiatief aan de Raad van de Europese Unie, die de erin neergelegde bevoegdheden slechts kan uitoefenen op voorstel van eenderde van de lidstaten, het Europees Parlement of de Commissie.

Wij sturen u dan ook uw documentatie terug, zodat u die desgewenst nog passend kunt gebruiken.

Hoogachtend,

Thérèse BLANCHET
Hoofd van de Eenheid Coördinatie
Juridische dienst

Schorsingsclausule (artikel 7 van het Verdrag betreffende de Europese Unie)

Artikel 7 van het Verdrag betreffende de Europese Unie voorziet in de mogelijkheid tot **schorsing van rechten die behoren bij het lidmaatschap van de Europese Unie (EU)** (zoals stemrecht in de Raad van de Europese Unie) indien een land de beginselen waarop de EU is gegrondvest ernstig en voortdurend schendt. Het gaat hier om de beginselen die zijn bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (respect voor de menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, gelijkheid, de rechtsstaat en eerbiediging van de grondrechten, waaronder de rechten van personen die tot minderheden behoren). De verplichtingen van dit land behouden echter hun bindend karakter.

Conform artikel 7 kan de Raad, op voorstel van een derde van de EU-lidstaten, of van de Europese Commissie of het Europees Parlement, met een meerderheid van de stemmen van vier vijfde van zijn leden en na instemming van het Parlement, constateren dat er een duidelijk risico van ernstige schending van de grondrechten door een lidstaat bestaat en deze passende aanbevelingen zenden.

Artikel 354 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) bevat bepalingen over de wijze van stemming in de grote EU-instellingen wanneer artikel 7 van het VEU op een lidstaat wordt toegepast. Het land in kwestie neemt niet deel aan de stemming. Het land telt niet mee bij de berekening van het derdedeel van de landen dat nodig is voor het voorstel of het viervijfdedeel dat nodig is voor de meerderheid. De toestemming van het Parlement vereist een tweederdemeerderheid.

Debat over antisemitisme en islamofobie

https://archive.org/details/debat-over-antisemitisme-en-islamofobie

European Parliament petition

https://archive.org/details/european-petition-racism-and-xenophobia-2015
https://archive.org/details/cecilia-wikstrom_202505

Europees Hof van Justitie

https://archive.org/details/europees-hof-van-justitie
https://archive.org/details/nothing-but-the-truth_202202

Europese Commissie

https://archive.org/details/eu-misdrijven-atikel-81-lid-1-vweu

Prod-11

EUROPESE COMMISSIE
Kabinet van Eerste Vicevoorzitter Frans Timmermans

Lid van het Kabinet

Brussel, 13. 08. 2015
BM/kr Ares (2015) 2715348

Geachte heer Van den Wittenboer,

De eerste vicevoorzitter van de Europese Commissie, de heer Frans Timmermans, belast met betere regelgeving, interinstitutionele betrekkingen, rechtsstatelijkheid en het handvest van de grondrechten, heeft mij gevraagd u te bedanken voor uw brief van 24 juni 2015 inzake de toepassing door Nederland van de Europese regelgeving inzake racisme.

In uw brief vraagt u de Commissie om tegen Nederland een inbreukprocedure in te leiden wegens niet-nakoming van zijn verplichtingen op grond van Kaderbesluit 2008/913/JBZ betreffende de bestrijding van bepaalde vormen en uitingen van racisme en vreemdelingenhaat door middel van het strafrecht. Tevens stelt u dat de Commissie niet aan haar verplichting heeft voldaan om onpartijdig, eerlijk en binnen een redelijke termijn klachten te behandelen en haar rol als hoedster van de verdragen niet vervult bij het waarborgen van de fundamentele waarden van de Unie en het bestrijden van criminaliteit, racisme en vreemdelingenhaat in de lidstaten, zoals het gebruik van nazisymbolen. U wijst ook op een brief die u in september 2014 hebt verstuurd aan het Nederlandse parlement over deze kwestie en een petitie die u op 24 juni 2015 hebt verstuurd aan het Europees Parlement overeenkomstig artikel 227 VWEU.

U hebt deze kwesties reeds aangekaart bij de Europese Commissie in een klacht die wij hebben ontvangen op 8 januari 2015 (referentienummer CHAP(2015)00917) en in een later schrijven van 21 april 2015. De bevoegde dienst heeft u, na een zorgvuldige analyse van uw op- en aanmerkingen, een uitvoerig antwoord gegeven bij brief van 21 april 2015. In deze brief zijn de lopende acties en initiatieven van de Commissie beschreven die de correcte en effectieve omzetting en uitvoering van het kaderbesluit betreffende racisme en vreemdelingenhaat door de lidstaten moeten garanderen.

./..

De heer J.P. VAN DEN WITTENBOER
Voorzitter
Intermediary Foundation of the Universal Declaration of Human Rights

E-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com

Na deze brief, en omdat u geen nieuwe wezenlijke informatie heeft verstrekt, heeft de Commissie u bij brief van 15 juni 2015 op de hoogte gesteld van haar beslissing om het dossier betreffende uw klacht af te sluiten.

Zoals reeds werd aangegeven in de aangehaalde antwoorden, kunnen individuele personen aan de Commissie weliswaar feitelijke of juridische informatie overleggen over aan een lidstaat toe te rekenen maatregelen of praktijken die onverenigbaar met een bepaling of beginsel van het recht van de Unie worden geacht, maar heeft de Commissie discretionaire bevoegdheid om te beslissen of de instelling van een procedure tegen een lidstaat wegens niet-nakoming van zijn verplichtingen op grond van het recht van de Unie op zijn plaats is.

Sta mij niettemin toe u nogmaals te verzekeren dat de Commissie streng toezicht uitoefent op de omzetting en uitvoering van het kaderbesluit door Nederland, net zoals zij dat doet voor alle andere lidstaten. Nu de Commissie sinds 1 december 2014 de bevoegdheid heeft om onder controle van het Hof van Justitie toezicht te houden op de toepassing van kaderbesluiten, is zij begonnen bilaterale dialogen met de lidstaten te voeren, inclusief met Nederland, om de volledige en correcte omzetting en uitvoering van het kaderbesluit te verzekeren. De Commissie zal niet aarzelen om op die basis inbreukprocedures in te leiden indien nodig.

Met vriendelijke groet,

Bernd MARTENCZUK

European Parliament

The Chair
Committee on Petitions

Brussel,
JH/mb[IPOL-COM-PETI D (2016)14262]

D 306790 08.04.2016

De heer Joannes Petrus van den Wittenboer
Intermediary Foundation of the Universal
Declaration of Human Rights
Kastanje 28
5731 NK Mierlo
NEDERLAND

Betreft: **Verzoekschrift nr 0794/2015**

Geachte heer van den Wittenboer,

De Commissie verzoekschriften heeft uw verzoekschrift onderzocht en in overeenstemming met het Reglement van het Europees Parlement ontvankelijk verklaard, aangezien het onderwerp tot de werkterreinen van de Europese Unie behoort.

De Commissie verzoekschriften ziet geen redenen om het Europees Parlement voor te stellen een motie van wantrouwen tegen de Europese Commissie aan te nemen. De commissie is namelijk van opvatting dat de Europese Commissie, na de oorspronkelijke vertraging bij de registratie, uw klacht correct heeft behandeld. Voorts is de commissie het volledig eens met de opmerkingen van de Europese Ombudsman ten aanzien van een nader onderzoek in verband met uw klacht.

Hiermee is de behandeling van uw verzoekschrift door het Europees Parlement afgerond en is het dossier gesloten.

Hoogachtend,

Cecilia Wikström
Voorzitter van de
Commissie verzoekschriften

Prof. Twan Tak: gevestigde orde

https://archive.org/details/prof-twan-tak-gevestigde-orde

De edities van het European Justice Scoreboard (EJS) hebben een niet-bindend karakter, zo brengt de Venetië Commissie van de Raad van Europa jaarlijkse advies uit over rechtsstaatrapporten aan de lidstaten van de EU. De aanbevelingen door de commissie rechtsstaat zijn niet juridisch bindend.

AFSCHRIFT

Commission Européenne des Droits de l'Homme
27 JUIN 1994
Arrivée

Op twee en twintig juni negentienhonderd vier en negentig ------
verscheen voor mij Henricus Gerardus Maria Theresia Derks,------
notaris te Budel:---
de Heer **Joannes Petrus van den Wittenboer**, planned change agent
en voorzitter van de Intermediaire Stichting van de Universele -
Verklaring van de Rechten van de Mens, volgens zijn verklaring -
geboren te Mierlo veertien mei negentienhonderd vijf en vijftig,
zonder woonplaats en adres, maar wel ingeschreven in het -------
Centraal Persoonsregister te 's-Gravenhage en zijn postadres ---
hebbende: Postbus 324, 5660 AH Geldrop, van Nederlandse --------
nationaliteit, ongehuwd en nooit gehuwd geweest, legitimatie: --
paspoort nummer W000711. ---------------------------------------
De voormelde stichting is stat... gd te Geldrop, -----
heeft de voormelde postb... is ingeschreven ----
in het stichtingen... Koophandel en -----
Fabrieken v... onder dossiernummer
S 92...

nt werkzaam te ---
ar van een ----
en dat hij ----

ht in bij de --
an de Raad ---
: De ---------
n de Mens, --

wijlen mijn
het gehele
het gehele

kunnen --

ollega's
mijn -

n te -

's- -

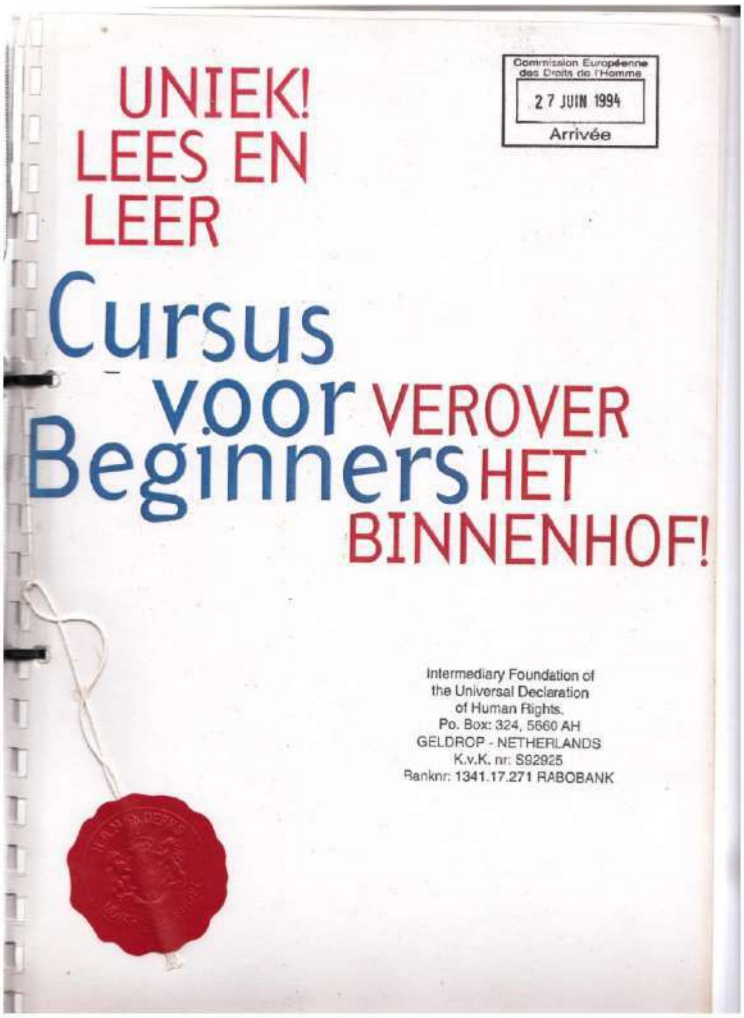

UNIEK! LEES EN LEER

Cursus voor Beginners

VEROVER HET BINNENHOF!

Commission Européenne des Droits de l'Homme
27 JUIN 1994
Arrivée

Intermediary Foundation of
the Universal Declaration
of Human Rights.
Po. Box: 324, 5660 AH
GELDROP - NETHERLANDS
K.v.K. nr: S92925
Banknr: 1341.17.271 RABOBANK

Bron: IFUD of Human Rights (aanhechtingen notariële akte) 1994

Intermediary Foundation of the Universal Declaration of Human Rights

A A N T E K E N E N

Minister van Justitie en Veiligheid
namens de Nederlandse Staat gemachtigd
D. Yesilgöz-Zegerius

Postbus: 20301
2500EH, DEN HAAG

Mierlo, 7 november 2022
betreft: ter uwer informatie

Zijne Excellentie Yesilgöz-Zegerius,

Het kabinet

Een beeld op van een goed functionerende nederlandse rechtsstaat, met hoge gepercipieerde rechterlijke onafhankelijkheid, en dat de onafhankelijkheid van rechters hoog gepercipieerd wordt door burgers en het bedrijfsleven. Het kabinet onderschrijft het belang dat burgers en het bedrijfsleven kunnen vertrouwen op de onafhankelijkheid van rechters en de rechtspraak. 8 European Justice Scoreboard 2021 (https://ec.europa.eu/info/files/eu-justice-scoreboard-2021).8
1 oktober 2021
BZDOC-870508676-26
Ministerie van Buitenlandse Zaken
Kabinetsappreciatie Rechtsstaatrapport 2021 van de Europese Commissie

IFUD of Human Rights

Er is sprake van dwaling onjuiste voorstelling van zaken over de uitvoering en werking van de Nederlandse rechtsstaat door European Justice Scoreboard 2021, het kabinet neemt deze onjuiste voorstelling van zaken over.

Rechtspositie van de burger tegenover de Staat

Vaak zijn mensen zich van de kwetsbaarheid van hun positie niet bewust wanneer zijn betrokken zijn in een juridisch conflict tegen de Staat met de diverse ketenpartners om hun recht te behalen. Het establishsment van de gevestigde orde van de overheid die samen met hun de ketenpartners dit systeem willen beschermen en hierbij bewust in stand houden. De rechtzoekenden maken bezwaar maar raken vrij snel verstrikt tussen klachteninstituten die

niet functioneren,rapporten en formulieren, een juridische uitputtingsstrijd,de zware bewijslast,de slopende eenzijdige rechtspraktijk tot juridisch touwtrekken tot aan de Hoge Raad toe. Zo worden deze arme slachtoffers op mensonwaardige wijze gemangeld en uitgekleed waarbij ook vaak huisgenoten gefrustreerd raken,raken deze onervaren medeburgers vrij snel het zicht op de door hen te nemen stappen en op hun rechtspositie kwijt. Een slachtoffer van deze praktijk is vrijwel kansloos om erkenning en vervolgens enig recht te krijgen.Deze praktijk leidt tot een ziek(er) makende uitputting en tot traumatisering.

Heersende klasse

Het recht – ook het strafrecht- dient er vooral te zijn om onmachtige te beschermen. In Nederland is dit precies andersom.Het recht beschermt en bevoordeelt de politieke en economische heersende klasse binnen de Staat. Het recht is een monopolitisch machtsmiddel van het establishment met een eigen Staat van heersers binnen die Staat.

Slapp’s

Zodra klokkenluiders er een vinger naar uitstrekken sluit het systeem zich hermetisch Iedere aanval op de Staat en het systeem wordt door het Openbaar Ministerie en de rechters onmiddellijk afgeblokt. Vaak zet de overheid politieke opposanten en mensenrechtenverdedigers buitenspel door een conflict met de overheid te medicaliseren.
Brussel, 27.4.2022 COM(2022) 177 final 2022/0117 (COD) Voorstel voor een RICHTLIJN VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD tot bescherming van bij publieke participatie betrokken personen tegen kennelijk ongegronde of onrechtmatige gerechtelijke procedures (“strategische rechtszaken tegen publieke participatie”) {SWD(2022) NL 117 final} NL

Establishment van de macht
“het behouden van de status quo”

Het apparaat van het gevestigde establishment van machthebbers binnen de regering in Den Haag samen met de tentakels van het grote bedrijfsleven die ongelooflijke macht uitoefenen in de overheid, media, academische wereld, het leger en de banken, staan boven electorale belangen. Deze groep zal nooit toestaan dat er een situatie ontstaat waarin hún macht aan voordelen verliest aan die van de democratische.

Ontkenning

Brief 3 september 2002 minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, mede namens de minister-president, tevens minister van Algemene Zaken, en de minister van Justitie aan Prof. mr. A.Q.C. Tak: *“het is niet duidelijk wat bedoeld wordt met de “gevestigde orde”,* (bron: Nationale Ombudsman Rapport Datum: 24 augustus 2004 Rapportnummer: 2004/328).

In theorie en praktijk concludeerde Tak onder meer dat het systeem van rechtsbescherming van de burger tegen de overheid alarmerende vormen heeft aangenomen. Met name de Raad van State moet het daarbij ontgelden, (boek "De Maastrichtse School" 2002).

Onder establishment wordt over het algemeen verstaan: "de gevestigde orde", ofwel de groep van personen die het geheel van institutionele, politieke, culturele, juridische en economische hefbomen in handen heeft, en die deze macht uiteraard ook wenst te bestendigen. Ze hangt dus nauw samen met elites en kringen waarbinnen de leden ervan elkaar frequenteren (vrijmetselaarsloges, exclusieve clubs, allerlei lobby's), bron: wikipedia.org.

Het beginsel van "equality op arms" gaat ervan uit dat zowel de verdediging als het de eiser met hetzelfde dossier en met dezelfde middelen strijden.

Onder verwijzing naar de brieven die eerder verzonden zijn aan U:

-11januari 2022

-6 september 2022

IFUD of Human Rights

De Voorzitter

J.P. van den Wittenboer

Correspondence:Po.box 324, 5660AH Geldrop The Netherlands
Offices:Kastanje 28, 5731NK Mierlo The Netherlands
C.o.C.reg:41092925 Eindhoven N.L.
E-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com
Internet: https://ifudofhumanrights.weebly.com
Phone:+31 -(0)6 50 425 552

Intermediary Foundation of the Universal Declaration of Human Rights

<u>A A N T E K E N E N</u>

Ministerie van Volksgezondheid,Welzijn en Sport

T.a.v. Zijne excellentie E.J. Kuipers Minister

van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,

Postbus 20350 2500 EJ Den Haag

Betreft: het gezondheidszorgstelsel

Mierlo, 28 juni 2023

Zijne excellentie,

Personeel van verpleeghuizen in Nederland vergeet frequent medicatie of geeft verkeerde dosis wanneer de familie daar iets over zegt, worden ze door het bestuur van het verpleeghuis vaak weggezet als querulant of doorverwezen naar een klachtenregel die nadien niet objectief blijkt te zijn. De oorzaak berust vaak op communicatie problemen, die voor een belangrijk deel ook te wijten zijn aan communicatievaardigheden bij het verzorgend personeel. Men heeft te maken met kwetsbaarheid van teams, door uitval van een medewerker heeft dit onmiddellijk grote gevolgen voor de andere medewerkers. De gaten vaak opgevuld door onervaren krachten. Het personeel heeft hierdoor te maken met frustratie In het werk. Ook kunnen de communicatie problemen zich voordoen bij gebrek aan onderling afstemming tussen de leidinggevende en de medewerkers. De zorg mag niet steeds de sluitpost zijn in hulp aan ouderen en zieken. Klagen bij het IGZ blijkt ook niet te werken. Het is traag en als eens de inspectie verpleeghuizen bezoekt, is het “de slager die zijn eigen vlees keurt”. Dit manco dient te lijf te worden gegaan middels training en personeel met ervaring en een gedragen cultuuromslag binnen de verpleeghuizen in combinatie met ander beleid door de politiek in Den Haag.

De basis voor de overheidstaak op het gebied van de volksgezondheid ligt in internationale verdragen en in het bijzonder in artikel 22 lid 1 van de Grondwet: “De overheid treft maatregelen ter bevordering van de volksgezondheid’. In Nederland wordt gezondheidszorg niet door de overheid verstrekt (met uitzondering van de openbare gezondheidszorg) maar door private zorgaanbieders. De overheid is ‘systeemverantwoordelijk’, dat wil zeggen draagt de verantwoordelijkheid voor kwaliteit, betaalbaarheid en toegankelijkheid van zorg. De kwaliteit van de daadwerkelijk geleverde zorg is in eerste instantie de verantwoordelijkheid van de zorgaanbieder zelf; de overheid ziet erop toe dat deze aan bepaalde normen voldoet. Met dat toezicht is de IGZ belast. De IGZ maakt deel uit van het ministerie van Volksgezondheid Welzijn en Sport (VWS).

Artikel 25 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (1948) dekt een breed scala aan rechten, waaronder rechten op voldoende voedsel, water, sanitaire voorzieningen, kleding, huisvesting en medische zorg, evenals sociale bescherming die situaties dekt waarover iemand geen controle heeft, zoals handicap, weduwschap, werkloosheid en ouderdom. Moeders en kinderen krijgen speciale zorg. In artikel 25 van die verklaring staat een aantal voorwaarden, aan welke

voorwaarden de Nederlandse Staat beloofd heeft zich te zullen houden. De huidige machthebbers zullen alles in het werk stellen om de status quo te handhaven, aangezien dat hun eigen belangen het meest dient. Speciaal de machtige syndicale machtsmonopolies brengen het publiek grote schade toe. Zij zijn dus bij voorbaat verdacht, omdat zij gebrandmerkt zijn als de in schaapsvel gehulde handhavers van een gewraakt maatschappelijk systeem. Het vraagstuk van en over de gezondheidszorg stond in 1994 “plan Simons” volop in de belangstelling,en dat is het in 2023 nog steeds.

De nationale en lokale gezondheidsvraagstukken blijven naast de algemene en partiële vraagstukken nog steeds onverminderd om een oplossing vragen. Aan dit laatste wordt jammerlijk genoeg niet altijd de hand gehouden. Er is een indrukwekkend bouwsel ontstaan waarvan de indeling uiterst ondoorzichtig is, “de lappendeken van de gezondheidszorg”. Deze ondoorzichtigheid is er in de loop der jaren niet minder om geworden, ondanks de vele pogingen daarin verheldering te brengen. Ook de sterk toegenomen kosten van de geneeskundige zorg en de gezondheidszorg met daarnaast de twijfel aan het feitelijk rendement ervan, zijn problemen van de eerste orde. De oplossing om te komen tot een betere afstemming van de onderlinge functies is soms een kwestie van beter management, soms van een ander beleid en bestuur en soms van een betere programmering en het stellen van duidelijke prioriteiten. Soms liggen deze problemen in de politieke sfeer of in financiële regelingen. De werkelijkheid is ook hier weer de pendante tegenstelling en laat ons zien dat oplossingen niet of niet tijdig worden uitgevoerd of soms niet aan de orde worden gesteld. In de redeneertrant van de visie van het volk wil dat zeggen dat de keuze van het in te zetten instrument voor de bevordering van de gezondheidszorg “onjuist”is.

ah-tk-20222023-2575 ISSN 0921 - 7398 's-Gravenhage 2023 Tweede Kamer der Staten-Generaal Vergaderjaar 2022-2023 Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden 2575 Aanhangsel van de Handelingen Antwoord van Minister Kuipers (Volksgezondheid, Welzijn en Sport) (ontvangen 12 mei 2023).

Het medische systeem van A tot Z wordt gecontroleerd door financiële belangen van de farmaceutische industrie. Tal van patiëntenorganisaties,wetenschappelijke bladen,medische journaals,onderzoeken en opinieleiders worden gesponsord door de farmaceutische industrie om het voorschrijfgedrag te beïnvloeden. De schijn van bonafiditeit door de Nederlandse overheid met de diverse rapporten over de gezondheidszorg fungeren als dekmantel

Onderzoek “Op onze gezondheid” de noodzaak van een sterkere publieke gezondheidszorg, door Raad voor Volksgezondheid & Samenleving,Publicatie 2023-03, ISBN: 978-90-5732-176-4.

voor roofzuchtige en door winstbejag gedreven misdadige praktijken. De gezondheidszorg gebaseerd op louter kosten baten analyse in een moderne maatschappij waar alleen consumptie en winstbejag telt, is het risico op economische euthanasie enorm. De sterke vergrijzing van de bevolking en een economische recessie in combinatie van crisis zouden deze tendens nog kunnen versterken.

(*) Kopie brief Hans J. Simons, 22 september 1993, kenmerk: BB-U-933723

IFUD of Human Rights
de Voorzitter
J.P. van den Wittenboer

Correspondence:Po.box 324, 5660AH Geldrop The Netherlands
Offices:Kastanje 28, 5731NK Mierlo The Netherlands
C.o.C.reg:41092925 Eindhoven N.L.
E-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com
Internet: http://ifudofhumanrights.weebly.com
Phone:+31 -(0)6 50 425 552

Farmaceutische industrie

De farmaceutische industrie de verregaande loyaliteit van de medische beroepsbeoefenaars,overheidsinstanties aan de farmaceutische bedrijven en de samenhangende conglomeraties van regelovertreders samengevat in “farmaceutische complex”.Een machtsblok van actoren in het veld dat regelovertredingen faciliteert of gedoogt.Daarbij gaat het om de gerichtheid op illegaal gewin (en) systematisch misdaden plegen met ernstige gevolgen voor de samenleving,en in staat zijn deze misdaden op betrekkelijk effectieve wijze af te schermen door collusie,cliëntelisme en canards in de media.Via de verfijnde reclamesystemen die bij de overheid voorlichtingssystemen heten,zal de burgerij niet ontdekken wanneer de overheid bedriegt en liegt.Op deze wijze camoufleert men de onderlinge verwevenheid.De agressieve marketingmethode van de farmaceutische industrie is maatschappelijk onaanvaardbaar en onethisch.De belangen zijn groot,en het gaat om miljarden euro’s.Neem een voorbeeld als de Europese Unie. De Europese Unie geeft ieder jaar 2,4 biljoen euro uit -afkomstig van belastingen van de burgers van de lidstaten- om zichzelf te promoten.Het geld is nodig voor o.a. tv- reclame,folders,kranten,rapporten etc.Dat is meer dan Coca Cola uitgeeft ieder jaar aan reclame wereldwijd.Het volk is een machteloze speelbal geworden van de farmaceutische industrie.Veel mensen vertrouwen blindelings op artsen die deel uitmaken van een systeem dat ontworpen is om mensen ziek te maken,tot de dood er op volgt.Grotere achterdocht van artsen is daarom zeer noodzakelijk.De medische missers omvat namelijk niet alleen het letsel dat artsen veroorzaken met de bedoeling de patiënt te genezen,maar ook de andere soorten letsel die het gevolg zijn van pogingen van de arts zich te beschermen tegen mogelijk vervolging wegens slechte praktijkuitoefening. Er blijken slachtoffers wiens dossier werd gesjoemeld. Vrijwel zeker sterven in ons land méér mensen een niet-natuurlijke dood dan officieel uit de statistieken blijkt.Geneeskundige blunders blijven hierdoor onopgemerkt.En ook misdrijven komen zo nimmer aan het licht.1,2 miljoen Britten belanden jaarlijks in een ziekenhuis als gevolg van een verkeerde medische behandeling.In de Verenigde Staten –waar jaarlijks 40.000 mensen worden doodgeschoten- is de kans niettemin driemaal groter dat je wordt “vermoord” door een arts dan door een pistool.In Nederland lopen 30.000 patiënten tijdens de medische behandeling schade op door een medische fout of complicatie.Uit onderzoek in 1997 door Lens en van der Wal bleek dat één op de twintig artsen van Noord-Hollandse ziekenhuizen slecht functioneerden.Dat zou ook voor de rest van ons land gelden. Ruim 40% van de slachtoffers van een medische fout is na drie jaar nog steeds in een letselschadezaak verwikkeld.De slechte praktijkuitoefening omvat niet alleen medische missers.Vrijwel dagelijks gaan er mensen dood als gevolg van medicijnvergiftiging.Officieel worden al deze gevallen weggemoffeld als “natuurlijke dood”. Het hele medische bedrijf laat zich in het web van de farmaceutische industrie weven. De Nederlandse volksgezondheid wordt volledig gedomineerd door de farmaceutische industrie. De Nederlandse landelijke overheid heeft volop meegewerkt aan de farmaceutische overheersing van de volksgezondheidszorg.Zowel de landelijke overheid als de ziektezorgverzekeraars dienen de belangen van de farmaceutische bedrijven en nadrukkelijk niet die van de burgerbevolking. De farmaceutische industrie verdient miljarden euro’s over de ruggen van de burgers in Nederland.De farmaceutische industrie stopt een deel van de woekerwinsten in het belonen (omkopen) van alles en iedereen in Nederland die ervoor zorgt dat hun pillen in Nederland worden gekocht.De overheid,Ministerie van Volksgezondheid Welzijn en Sport (VWS) hebben belang bij het instandhouden van door de farmacie gedomineerde volksgezondheid.De zorgverzekeraars in Nederland bezitten aandelen van farmaceutische bedrijven waarvan de geproduceerde producten worden vergoed door deze ziektezorgverzekeraars.Naarmate de farmaceutische bedrijven meer winst maken,stijgt de waarde van de aandelen.Ook pensioenfondsen in Nederland hebben een groot deel van hun vermogen belegd in aandelen van de farmaceutische bedrijven.Dit alles betekent dat het gunstig is voor de financiën van Nederland dat het goed gaat met de farmaceutische industrie. De farmaceutische industrie wil zo veel mogelijk winst maken,en hoe meer mensen pillen nodig

volksgezondheidszorg.Zowel de landelijke overheid als de ziektezorgverzekeraars dienen de belangen van de farmaceutische bedrijven en nadrukkelijk niet die van de burgerbevolking. De farmaceutische industrie verdient miljarden euro's over de ruggen van de burgers in Nederland.De farmaceutische industrie stopt een deel van de woekerwinsten in het belonen (omkopen) van alles en iedereen in Nederland die ervoor zorgt dat hun pillen in Nederland worden gekocht.De overheid,Ministerie van Volksgezondheid Welzijn en Sport (VWS) hebben belang bij het instandhouden van door de farmacie gedomineerde volksgezondheid.De zorgverzekeraars in Nederland bezitten aandelen van farmaceutische bedrijven waarvan de geproduceerde producten worden vergoed door deze ziektezorgverzekeraars.Naarmate de farmaceutische bedrijven meer winst maken,stijgt de waarde van de aandelen.Ook pensioenfondsen in Nederland hebben een groot deel van hun vermogen belegd in aandelen van de farmaceutische bedrijven.Dit alles betekent dat het gunstig is voor de financiën van Nederland dat het goed gaat met de farmaceutische industrie. De farmaceutische industrie wil zo veel mogelijk winst maken,en hoe meer mensen pillen nodig hebben,en ook hoe langer,des te beter is dit voor de omzet van de farmaceutische industrie. De invloed van de farmaceutische industrie op het voorschrijfgedrag van artsen,die zich massaal laten omkopen met geld en snoepreisjes en presentjes,is groot.Stuk voor stuk lopen ze aan de leiband van de farmaceutische industrie.Artsen schrijven steeds meer recepten uit (143 miljoen per jaar) in Nederland.Steeds meer patiënten raken verslaafd en kunnen niet zonder hun dagelijks portie pillen,antidepresiva en kalmeringsmiddelen zitten heel erg in de lift.Het verslavende gebruik blijkt uit de groeiende hoeveelheid herhalingsrecepten en de stijgende voorschrijfduur van recepten. Door de diagnostische criteria gebasseerd op het DSM (Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) zijn duizenden kinderen,tieners opgenomen met de verkeerde diagnose voor psychiatrische drugs hieraan ten grondslag liggen.De opvoeders van instellingen in jeugdhulpverlening en de kinder-en jeugdpsychiatrie kunnen het gedrag en / of de stoornis niet goed hanteren.Alles moet daarom –natuurlijk- een medisch etiket krijgen voor meer omzet van de farmaceutische industrie. Steeds meer kinderen krijgen de diagnose ADHD,zeer winstgevend voor de psychiatrische industrie.Ze maken kinderen tot slaaf,om deze onderdrukking te rechtvaardigen bedenken ze steeds nieuwe geestelijke stoornissen. De organisatie die de belangen behartigt van iedereen die geconfronteerd wordt met ADHD wordt voor concrete projecten gesponsord door de farmaceutische bedrijven die Rilatine en Concerta,de twee bekendste geneesmiddelen tegen ADHD ,verdelen.Waarmee de sponsor zichzelf kan verrijken door zenuwstelsels te verwoesten met harddrugs.Niet alleen de jeugd, er blijken veel klachten in verpleeghuizen waar bejaarden worden mishandeld.Te denken valt aan: uitschelden,beledigen,dreigen,onterecht isoleren,ontzeggen verzorging,onthouden psychische zorg,slaan,knijpen,schoppen,hardhandig beetpakken of soms ook nog seksueel misbruik.De directeuren van verpleeghuizen hebben zelf een riant inkomen plus nog de extra bonussen door de farmaceutische industrie.Sommigen lopen met drie dubbele petten op hun hoofden om hun eigen belangen te bevorderen en die van de farmaceutische industrie.De verpleeghuisbewoners worden suf van

psychofarma en slaappillen. *[door medicijnen toedienen,vermindert het bewustzijn van de patiënt].*Men moet de bewoners daarna noodgedwongen fixeren om valpartijen te voorkomen.Het fixeren is tevens onderdeel van bezuiniging in de gezondheidzorg omdat er minder tijd is door tekort aan personeel.De patiënt zal minder gaan eten door de medicijnen en het tot zich nemen van vocht wordt eveneens moeilijker.Het forceren daarna van de patiënt om te eten en te drinken brengt veel risico's met zich mee.Er bestaat dan een grote kans op aspiratiepneumonieën.Er wordt niet overgegaan op sondevoeding of infuusbehandeling.De overheid ziet dergelijke praktijk als –normaal-medisch handelen en aldus niet als economische en sociale euthanasie. Het medische systeem van A tot Z wordt gecontroleerd door financiële belangen van de farmaceutische industrie. Tal van patiëntenorganisaties,wetenschappelijke bladen,medische journaals,onderzoeken en opinieleiders worden gesponsord door de farmaceutische industrie om het voorschrijfgedrag te beïnvloeden.Patiëntenorganisaties worden soms tot 60 % betaald door de farmaceutische industrie.Klachtenbureaus,patiëntenbureaus en belangenorganisaties functioneren niet omdat ze worden gesponsord door de farmaceutische industrie,en daardoor niet de belangen van de burger dienen maar die van de multinational.Onnodige medische consumptie en medische misconsumptie kunnen blijven doorgaan en de kosten van de gezondheid sterk blijven groeien.In 1998 richtte de branche –onder druk van de overheid- een stichting op.Deze stichting moest regels opstellen voor de marketing van geneesmiddelen.Twee jaar later volgde de *"Gedragslijn Gunstbetoon"* die onder andere de waarde van cadeaus begrensde tot 50 euro. (Inmiddels heeft de farmaceutische industrie tal van trucs verzonnen om de regels te omzeilen).Men zorgt ervoor dat gezonde mensen zich patiënt gaan voelen en meer medicijnen gebruiken.In opdracht van het Nederlandse Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid ontfermt het UWV zich over zieke mensen waarop de Wet Arbeidsongeschiktheid van toepassing is verklaard.Steeds meer reïntegratiebedrijven zijn onderdeel of eigendom van een uitzendbedrijf.De combinatie van reïntegratiebedrijf en uitzendbedrijf binnen één concern of holding o.a. maakt het mogelijk dat via deze constructies op twee manieren geld valt te verdienen.Er is vaak geen financiële verantwoording over besteding van publieke middelen en er zijn geen adequate cijfers over nettoresultaten van de reïntegratietrajecten beschikbaar.De vele miljarden door de overheid aan reïntegratiebedrijven worden vaak niet goed besteed en verdwijnen uit het zicht.Reïntegratiebedrijven functioneren amper,maar strijken wel het geld op.Ze bieden vaak een ondeskundige en mensonwaardige behandeling,intimideren cliënten,dreigen met korting op de uitkering,bieden overbodige cursussen en scholingen aan die bovendien niet aansluiten bij de opleiding van de cliënt.Vaak grijpt zo'n reïntegratiebedrijf dan naar intimidatie door te dreigen met een negatieve rapportage van de uitkerende instantie.Bij een negatieve rapportage kan de uitkering verlaagd of zelfs gestopt worden.Schrijnend is ook dat veel ouderen mensen (55-plus) in een reïntegratietraject geplaatst worden,terwijl de kans erg klein is dat

werkgevers hen willen.Mensen die nuttig vrijwilligerswerk of mantelzorg doen,worden op straffe van inhouding van de uitkering gedwongen te stoppen.Zo worden minima en waaronder ook arbeidsongeschikten tot solliciteren opgejaagde werklozen aan de rand van de samenleving.Het zelfbeeld van deze mensen wordt in de media en door bejegening van de uitkeringsinstantie,uitvoeringsinstelling en het publiek stelselmatig beschadigd.Dit heeft niets te maken met mensen op een goede en respectvolle manier aan het werk helpen.Dit is puur winstbejag.Arbeidsongeschikten en mensen met een uitkering zijn profiteurs dus die moeten aan het werk worden gezet.Dat verkoopt steeds de overheid,maar dan wel in verzachtende woorden in de diverse folders.Hierbij het signaal aan het land dat de zwaksten in de samenleving de grote profiteurs zijn,waarvoor de rest moet opdraaien voor de crisis.*"Iedereen kan nog wel iets! Van cliënt wordt verwacht dat Hij of Zij die kansen grijpt! De Maatschappij vangt mensen op.Bijvoorbeeld met een uitkering.Om al die uitkeringen te kunnen betalen,is veel geld nodig.Dat geldt wordt door ons allemaal bijeen gebracht.Wanneer cliënt tekortschietend besef van verantwoordelijkheid betoont wegens het niet nakomen of niet voldoende nakomen van de verplichtingen,neemt cliënt ten onrechte iets uit de gezamelijke pot.Daar moet niemand aan mee willen werken".* Hierdoor worden deze groep mensen en hun gezinnen door de Nederlandse overheid als het ware voorzien van een "davidster" en feitelijk publiekelijk aan de schandpaal genageld. Het échte profitariaat moet echter in andere kringen worden gezocht in de gevestige orde van overheid samen met multinationals.Zo worden deze arme slachtoffers op mensonwaardige wijze gemangeld en uitgekleed waarbij ook vaak huisgenoten gefrustreerd raken.In een jungle van deskundigen en instanties die allemaal langs elkaar hen blijken te werken en waarvan sommigen achteraf ook dubieus blijken te opereren,raken deze

onervaren medeburgers vrij snel het zicht op de door hen te nemen stappen en op hun rechtspositie kwijt.Een slachtoffer van deze praktijk is vrijwel kansloos om erkenning en vervolgens enig recht te krijgen. Deze praktijk leidt tot een ziek(er) makende uitputting en tot traumatisering.Mensen die zieker worden en afhankelijker,met hun begeleiders leven onder een regiem waarbij de medische behandeling recht te tevens dient ter handhaving ter beheersing van conflicten,en de gevestigde belangen bij het bevorderen van de omzet om farmaceutische prodructen. De uitkeringsgerechtigde wordt zieker,glijdt af. Het aanbod heeft aldus -natuurlijk- hierop overwegend slechts één antwoord: het vertalen van de klachten in een therapie die voornamelijk farmaceutisch georiënteerd is. *Vaak zijn mensen zich van de kwetsbaarheid van hun positie niet bewust.Anderen maken bezwaar en raken verstrikt tussen klachteninstituten die niet functioneren,rapporten en formulieren,steeds meer strengere verplichtingen,een juridische uitputtingsstrijd,de zware bewijslast,de slopende eenzijdige rechtspraktijk tot juridisch touwtrekken tot de Hoge Raad toe.*Het recht – ook het strafrecht- dient er vooral te zijn om onmachtige te beschermen.In Nederland is dit precies andersom.Het recht beschermt en bevoordeelt de politieke en economische heersende klasse.Het recht is een monopolitisch machtsmiddel van de heersende klasse met een eigen staat van heersers in de staat. Zodra klokkenluiders er een vinger naar uitstrekken sluit het systeem zich hermetisch.Iedere aanval op de staat en het systeem wordt door het

Deze praktijk leidt tot een ziek(er) makende uitputting en tot traumatisering.Mensen die zieker worden en afhankelijker,met hun begeleiders leven onder een regiem waarbij de medische behandeling recht te tevens dient ter handhaving ter beheersing van conflicten,en de gevestigde belangen bij het bevorderen van de omzet om farmaceutische prodructen. De uitkeringsgerechtigde wordt zieker,glijdt af. Het aanbod heeft aldus -natuurlijk- hierop overwegend slechts één antwoord: het vertalen van de klachten in een therapie die voornamelijk farmaceutisch georiënteerd is. *Vaak zijn mensen zich van de kwetsbaarheid van hun positie niet bewust.Anderen maken bezwaar en raken verstrikt tussen klachteninstituten die niet functioneren,rapporten en formulieren,steeds meer strengere verplichtingen,een juridische uitputtingsstrijd,de zware bewijslast,de slopende eenzijdige rechtspraktijk tot juridisch touwtrekken tot de Hoge Raad toe.*Het recht – ook het strafrecht- dient er vooral te zijn om onmachtige te beschermen.In Nederland is dit precies andersom.Het recht beschermt en bevoordeelt de politieke en economische heersende klasse.Het recht is een monopolitisch machtsmiddel van de heersende klasse met een eigen staat van heersers in de staat. Zodra klokkenluiders er een vinger naar uitstrekken sluit het systeem zich hermetisch.Iedere aanval op de staat en het systeem wordt door het O.M. en de rechters onmiddellijk afgeblokt ten detrimente van de sociale emancipatie en de ontplooiingsmogelijkheden van de zwakken of machtelozen.*[De overheid zet politieke opposanten en mensenrechtenverdedigers buitenspel door een conflict met diezelfde overheid of de gevestigde orde,te medicaliseren.Door gebruik te maken van criminele keurigsartsen die met hun medische verantwoordelijkheid geen probleem hebben de hand te lichten d.m.v. frauduleuze in psychiatrische rapportages vermelde conclusies].*De overheid verafschuwt en verbant moedwillig wetenschappers die twijfelen aan de orthodoxe standpunten.Zeer vaak worden klokkenluiders die op tekortkomingen in de gangbare theorieën of interpretatie van de gevestigde belangen wijzen gelabeld als zonderlingen. Zodat hun denkbeelden daarna probleemloos genegeerd kunnen worden.Ook wordt hen systematisch belet om conferenties te bezoeken,zodat hun ideeën geen publiek kunnen vinden.Deze praktijken zijn weloverwogen belemmeringen om vrije wetenschappelijke gedachten tegen te houden,ze zijn extreem onwetenschappelijk en crimineel. *[de zaak van Defensie klokkenluider Spijkers was een overduidelijk geval van politiek misbruik van de psychiatrie volgens SS-model].*De schijn van bonafiditeit door de Nederlandse overheid die ze wekken met rapporten en toespraken over mensenrechten,gezondheidzorg fungeren als dekmantel voor roofzuchtige en door winstbejag gedreven misdadige praktijken. De geneeskunde gebaseerd op louter kosten baten analyse in een neo-darwinistische maatschappij waar alleen consumptie en winstbejag telt,is het risico op economische euthanasie enorm.De sterke vergrijzing van de bevolking en een economische recessie zouden deze tendens nog kunnen versterken.

Jeugdzorg

1. Zeer vele burgers worden in deze maatschappij gedupeerd doordat medewerkers van instanties zoals de rechterlijke macht, Jeugdzorg, de Raad voor de Kinderbescherming, het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling, medewerkers van bv. woningcoöperaties, of andere ambtenaren of machthebbers waar je als burger mee in conflict kan komen, ongemotiveerd, inhoudelijk niet wensen in te gaan op brieven of verweerschriften van burgers, die zich willen verdedigen tegen kwalijke maatregelen [zoals het onterecht uit huis plaatsen van kinderen.

2. De burger heeft geen enkel recht om zich te verdedigen tegen onterechte laster en maatregelen van dit soort instanties ,dat wij hier in Nederland niet langer meer in een rechtsstaat leven.

3. Deze machthebbers kunnen dus ongestraft lasteren, meineed plegen, bewijzen negeren, tegenargumenten negeren, verweerschriften negeren, dreigen en intimideren etc. Zij kunnen op geen enkele wijze ter verantwoording worden geroepen en kunnen schaamteloos en ongestraft deze misdaden continueren. Burgers worden [indien ze zich verweren tegen absurde beschuldigingen in rapporten van machthebbers] ook massaal afgescheept. Willens en wetens de feiten worden verdraaid en feiten en bewijzen worden genegeerd.

4. Honderdduizenden burgers er jaarlijks het slachtoffer van op duizenden verschillende manieren en honderden burgers plegen per jaar zelfmoord omdat ze door deze redeloze machthebbers zodanig zijn gedupeerd dat ze geen kant meer uit kunnen, en volledig failliet zijn gegaan.

5. Dat al deze organisaties een welhaast onbeperkte macht hebben en al hun waanzinnige en absurde plannen via intimidatie, valsheid in geschrifte, leugens, bedrog, oplichting, meineed, laster, bedreigingen, manipulatie ed. bij de rechtbank kunnen afdwingen, en dat de burger volkomen machteloos staat tegenover deze overmacht van redeloos staatsgeweld.

6. De rechtbank doet in de praktijk altijd wat dit soort organisaties voorstelt en wil, en ook al komt men als gedupeerde burger met stapels getuigenverklaringen en honderden ijzersterke argumenten die het tegendeel aantonen van de absurde onzin die dit soort organisaties op grond van louter vage vermoedens, laster, roddel en achterklap en allerlei misinterpretaties over jou in hun krankzinnige rapporten opschrijft, de rechterlijke macht, even corrupt en misdadig als dit soort organisaties, leest dit maar nauwelijks en gaat er niet inhoudelijk op in. Ze kunnen straffeloos iedere misdaad plegen die ze willen. zoals de bovengenoemde intimidatie, valsheid in geschrifte, leugens, bedrog, oplichting, meineed, laster, bedreigingen, manipulatie ed. Zonder er ooit voor ter verantwoording te worden geroepen.

7. Als je als burger namelijk klachten indient over hun misdaden kan je terecht bij een ‘klachtencommissie’, die niets tegen deze criminelen kan beginnen zodat ze rustig door kunnen gaan met hun wanpraktijken om zich ongelimiteerd met het privé-leven van burgers te bemoeien, onterecht kinderen uit huis te plaatsen en voor hun leven te beschadigen, en onschuldige burgers het leven zuur te maken.

8. Dat geldt niet alleen maar voor de Jeugdbeschermingsorganisaties, maar voor de gehele elite van machthebbers, inclusief de rechterlijke macht, de politie, en andere overheidsinstellingen, zodat er honderdduizenden burgers ernstig worden gedupeerd en honderden mensen per jaar zelfmoord plegen omdat zij door de criminele praktijken van deze elite alles zijn kwijtgeraakt. Nooit gelijk zullen krijgen van dit soort organisaties. Ze zullen altijd juridische trucks weten te vinden om deze burgers af te schepen, ten slotte totaal failliet zullen gaan, alles zullen kwijtraken en veelal uit wanhoop worden gedreven tot zelfmoord.

9. In die zin leven wij dus absoluut niet in een rechtsstaat.

Resumerende:

NEDERLANDSE OVERHEID:

-nederlandse overheid dient de belangen van de farmaceutische industrie.

-nederlandse overheid stimuleert belangenverstrengeling.

-nederlandse overheid laat mensonterende gezondheidskeuringen uitvoeren.

-nederlandse overheid nagelt zieke mensen of mensen met een uitkering aan de schandpaal.

-nederlandse overheid houdt essentiële informatie achter.

-burgers kunnen hun recht niet krijgen tegen de nederlandse overheid.

-nederlandse overheid zet klokkenluiders in de kou.

BURGERS KRIJGEN TE MAKEN MET:

-door de overheid vooraf mooi voorspiegelen in folders en rapporten.

-intimidatie.

-chantage.

-geheel of gedeeltelijk stopzetten of verlagen uitkering.

-eenzijdige suggestieve mediaberichten.

-geraffineerde brieven en vertragingsacties.

-ontkenning.

-opzettelijke manipulatie van medische onderzoeken en rapporten.

-bagatelliserende opmerkingen.

-ambtelijke woordgoogelarij.

-ingewikkelde procedures.

-gewroet in patiëntendossiers en privé.

-omgekochte klachtenbureaus.

-slopende eenzijdige rechtsgang.

-stilzwijgen.

-raken de meeste sociale contacten kwijt.

-echtscheidingen,huisuitzettingen,familiedodingen of zelfdodingen.

KLOKKENLUIDERS KRIJGEN TE MAKEN MET:

-machtsmisbruik door de overheid.

-belangenverstrengeling.

-intimidatie.

-insinuaties.

-frauduleus dossierbeheer.

-tot querulant en zielig bestempelen.

-moeilijk leven.

-in kwaad daglicht stellen.

-suggereren van psychische problemen.

-intimidatie.

-chantage.

-geheel of gedeeltelijk stopzetten of verlagen uitkering.

-eenzijdige suggestieve mediaberichten.

-geraffineerde brieven en vertragingsacties.

-ontkenning.

-opzettelijke manipulatie van medische onderzoeken en rapporten.

-bagatelliserende opmerkingen.

-ambtelijke woordgoogelarij.

-ingewikkelde procedures.

-gewroet in patiëntendossiers en privé.

-omgekochte klachtenbureaus.

-slopende eenzijdige rechtsgang.

-stilzwijgen.

-raken de meeste sociale contacten kwijt.

-echtscheidingen,huisuitzettingen,familiedodingen of zelfdodingen.

KLOKKENLUIDERS KRIJGEN TE MAKEN MET:

-machtsmisbruik door de overheid.

-belangenverstrengeling.

-intimidatie.

-insinuaties.

-frauduleus dossierbeheer.

-tot querulant en zielig bestempelen.

-moeilijk leven.

-in kwaad daglicht stellen.

-suggereren van psychische problemen.

-geen toegang tot de rechter tegen de overheid.

-uitputten.

-verliezen hun baan.

-heimelijke manipulaties.

-bannen en isoleren.

-verdachtmaken en demoniseren.

-elimineren.

Bezuiniging

Financiële tekorten met bezuiniging, rationalisering en rantsoenering worden onevenredig afgewenteld op zwakkeren. In het klimaat van strakker en onbuigzamer regels in onze samenleving dreigt de eenvoudige burger te verstikken.Velen zullen zich in hun welzijn tekort gedaan voelen. Sommigen gebruiken daardoor meer medicijnen en dreigen uiteindelijk zelfdoding of euthanasie als enige oplossing voor hun groeiend lijden te zien. De gevolgen van materiële, emotionele en psychische ontreddering, al dan niet gekoppeld aan een toenemend aantal euthanasieverzoeken. Het aantal sterfgevallen daarbovenop, feitelijk versluierde zelfdodingen zijn, is niet bekend. Per jaar overlijden 17.000-20.000 Nederlanders door medische fouten en medicijngebruik, volgens forensisch arts Dr. S. Eikelenboom. Artsen verzwijgen veelal dit soort ernstige fouten aan de slachtoffers en hun nabestaanden en schrijven deze ook niet op in het medisch dossier. Niet-natuurlijke dood onvoldoende onderzocht.Euthanasie moet niet de norm worden om de problemen in het gezondheidsstelsel op te lossen. De kostenbesparende maatregelen in de ouderenzorg en verpleeghuizen in Nederland -in combinatie dat het sociale leven duurder wordt- brengt Nederland in de richting waar ouderen, zieken en zwakken in de rij staan om dood gemaakt te worden omdat ze het gevoel hebben dat zij de omgeving tot last zijn.

Brede maatschappelijke steun voor euthanasie

De steun voor zelfbeschikking over het eigen leven en de dood is groter dan ooit. 60% van de Nederlanders vindt dat iedereen dit recht moet hebben. Dit blijkt uit het vierde evaluatieonderzoek van de euthanasiewet, dat in 2023 gepresenteerd is. De evaluatie is uitgevoerd door Erasmus MC, Amsterdam UMC, UMC Utrecht en Erasmus Universiteit Rotterdam, met financiering van ZonMw.
Bron:ZonMw, 30 mei 2023.

Waardig sterven

Een andere positieve kant van euthanasie is dat het ouderen de mogelijkheid tot waardig sterven verschaft. Wanneer iemand met een stervenswens geen andere optie ziet dan suïcide, kan dit een onwaardige of zelfs gruwelijke dood tot gevolg hebben. Hier staat tegenover dat euthanasie een veel rustigere en ‘schonere’ manier van sterven is, wat iemand tevens een betere mogelijkheid kan geven tot het nemen van afscheid. Op die manier is het ook voor de nabestaanden een draaglijker alternatief; zij hoeven het sterfgeval niet op een mogelijk onverwachte of traumatische manier te ontdekken maar weten in veel gevallen ervan en kunnen rustig afscheid nemen.
Bron: panacea.nl

D66

Een politieke partij die duidelijk meer betrokken bleek bij degenen die het leven wilden beëindigen dan degenen voor wie het leven nog “de moeite waard” was, is D66 die zelfbeschikking hoog in het vaandel draagt. Maar toch heeft volgens de wet niemand recht op euthanasie. In het EVRM is het recht op leven vastgelegd in artikel 2 lid 1: “Het recht op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet”. Een einde maken aan het leven van iemand anders is strafbaar. Ook als de patiënt er zelf om vraagt bij de arts. Soms willen mensen niet meer leven. Bijvoorbeeld omdat ze ernstig ziek zijn, pijn lijden of moeite hebben met ademhalen. Soms mag een arts euthanasie of hulp bij zelfdoding verlenen. Bijvoorbeeld als iemand niet meer beter wordt. Of als niets meer aan het lijden te doen is. De arts is niet strafbaar als hij zich houdt aan de zorgvuldigheidseisen van de euthanasiewet. De arts moet overtuigd zijn dat de vraag van de patiënt om euthanasie vrijwillig is. En dat de patiënt er goed over heeft nagedacht (weloverwogen). De vraag moet dus echt van de patiënt zelf komen. Niemand mag de patiënt dwingen of onder druk zetten. Familie,vrienden,de samenleving en de overheid niet.
De overheid dient de “stervenswens” euthanasie niet te faciliteren ten behoeve de minderheid die zich op hun zelfbeschikkingsrecht beroept. De overheid heeft de plicht om een afweging te maken van de gevolgen voor de gehele maatschappij. De overheid dient daarbij een euthanasie-klimaat te voorkomen. Sociale dimensie tot die invloeden uit de omgeving die op ieder mens inwerken, behoren ook de economische factoren die in de samenleving steeds sterker gelden. Wanneer alles -of steeds vaker- wordt gewaardeerd op economisch belang, op geld, op rendement, op economische productiviteit. Voldoe je daar niet meer aan, dan ben je plotseling veel minder of niet meer in tel en heb je veel minder te vertellen. Dat geldt niet alleen voor ouderen, maar ook voor mensen die om andere redenen in het economische proces niet meer of niet meer zo goed meekunnen: kinderen, gehandicapten, zieken. Waar het nu specifiek gaat om de ouderen, vaak zieken, speelt de kwaliteit van de samenleving een extra grote rol, zeker waar men hulpbehoevend is, waar men verzorging behoeft. Een situatie die zeer velen op het eind van hun leven meemaken. En voor gezondheidszorg, verzorging, ondersteuning, begeleiding etc. heb je je omgeving nodig, de samenleving. Het is daarom een vaststaand feit dat de kwaliteit van de samenleving, de kwaliteit van de zorg, de kwaliteit van je omgeving van invloed is, direct of indirect, op de behoefte aan euthanasie aan het einde van het leven.Wanneer euthanasie wordt ingegeven door een gebrek aan aandacht en zorg. Als gevolg van kaalslag in de zorg ontstaan in het laatste decennium van een zodanig ernstige aard dat juist daardoor in onze samenleving het klimaat is ontstaan, waarin sommigen zich overbodig voelen en een last voor anderen. Als er om euthanasie is gevraagd omdat er niets anders is, omdat het ziekenhuis de patiënt naar huis stuurt met de mededeling dat er niets meer gedaan kan worden en er vervolgens op korte termijn geen thuiszorg en geen bed in een verpleeghuis is. Dat er steeds meer euthanasiegevallen zijn waarbij om euthanasie wordt gevraagd, omdat de patiënt het gevoel heeft dat hij de omgeving tot last is.
Bron: politieke partij SP

Desinformatie op sociale media

Sociale media spelen in veel opzichten een steeds belangrijkere rol in het tot stand brengen van een euthanasie-klimaat. Ongefundeerde informatie tot romantiseren van euthanasie om op die manier samen met de Nederlandse Staat euthanasie “Salonfähig” toegankelijk en algemeen sociaal acceptabel te maken.

Versterven

Het is belangrijk om goede medische en verpleegkundige zorg te verlenen aan ouderen. Ouderen die bewust afzien van eten en drinken om het levenseinde te bespoedigen is versterven. Het bewust afzien van eten en drinken om het levenseinde te bespoedigen is een keuze die iedereen zelf kan en mag maken dus ook bejaarden. Bewust afzien van eten en drinken kan vergeleken worden met het weigeren van een behandeling waardoor het overlijden volgt. Als ouderen ophouden met eten en niet of nauwelijks meer drinken, treden al vrij snel toenemende verzwakking en bedlegerigheid op. Dat wordt niet als zelfdoding beschouwd, maar als gebruikmaking van de bejaarden zijn van het recht om zorg te weigeren. De overheid heeft echter de taak -zoals ook met euthanasie- om misbruik van dat recht te voorkomen. De overheid moet ervoor zorgen dat ouderen de keuze voor de dood niet maken onder ontoelaatbare druk van anderen, op een impulsieve manier of verwaarlozing door bezuiniging door de overheid op de zorg.

Tekort personeel in verpleeghuizen door bezuiniging overheid

"de zorg kampt met grote personeelstekorten in zowel de ouderen- en thuiszorg"
Door grote personeelstekorten kan de veiligheid van bewoners in verpleeghuizen niet altijd meer worden gewaarborgd. Dit blijkt uit een onderzoek onder zorgpersoneel, van RTL Nieuws in samenwerking met vakbond FNV. Valpartijen, infecties en verwaarlozing.
Bron: Deborah de Nies,RTLnieuws, 15 juni 2023.

Doordat verpleegkundigen en verzorgenden in het verpleeghuis onvoldoende middelen hebben, drogeren zij bewoners met Haldol en binden ze hen onnodig vast. Bovendien bestaat de kans op aspiratiepneumonie. Wanneer voedsel en vloeistoffen in de luchtwegen (en uiteindelijk in de longen) terechtkomen kan longontsteking door verslikking optreden. Polyfarmacie kan bij ouderen ook voor problemen zorgen. Medicijnen te laat,onjuiste dosering, verkeerde medicijnen door werkdruk door bezuinigingen. Hierdoor gaan ouderen ook van de kaart. Dan is er duidelijk onder de bejaarden geen sprake van bewust vrijwillig afzien van eten en drinken versterven om het levenseinde te bespoedigen.

De zorg: een ziekte creërende machine

Ivan Wolffers: Wat eigenlijk altijd als normaal werd beschouwd wordt steeds vaker een medisch probleem genoemd worden er meer mensen ziek genoemd dan echt het geval is? Krijgen te veel mensen behandelingen die ze niet nodig hebben? Ondergaan mensen te vaak een zwaardere behandeling dan strikt noodzakelijk? En betalen we daardoor misschien wel veel te veel voor onze zorg? Het idee daarachter is dat een systeem zoals de gezondheidszorg functioneert bij de gratie van het labelen van de klachten, waarmee mensen zich melden bij de zorg. In de moderne zorg heeft de arts daar het monopolie op, net als op de keuze van de geneesmiddelen en de risico's die de gebruiker daar bij loopt. En vaak ook nog enigszins op wat ervoor betaald moet worden. Kan elk onrustig kind het label ADHD opgeplakt krijgen, zodat het slikken van ritalin vanzelfsprekend lijkt?
Ivan Illich beschreef de zorg als een ziekte creërende machine. Medical Nemesis (1976) heette zijn baanbrekende boek. Medicalisering wordt dat ook genoemd. Wat eigenlijk altijd als normaal werd beschouwd wordt steeds vaker een medisch probleem genoemd.
Ivan Wolffers Emeritus hoogleraar Gezondheidszorg
bnnvara.nl/joop 16-07-2015

Medicalisering Jeugdzorg

De pillenmaffia

SLIK! De Wurggreep van de Farmaceutische Industrie

In deze tijden van bioterreur werpt de farmaceutische industrie zich op als redder in de nood. Tegelijkertijd stelt de grootste industrie op aarde zo haar miljardenbelangen veilig. De grote verliezers zijn de patiënten en de onafhankelijke medische wetenschappen.
René Zwaap
1 december 2001 – verschenen in nr. 48
Bron: De Groene Amsterdammer

Stijgende ADHD-medicatie onder de loep

13-06-2012
Bron: bnnvara.nl

Sterke groei pilgebruik bij kinderen

(Leerkracht ziet symptomen van ADHD het eerst)

Wilfred Simons

HD

5-11-2014

Erik de Vlieger over Demmink

https://archive.org/details/ex-zakenman-erik-de-vlieger-klapt-uit-de-school-over-demmink

ECHR

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Exchange of views with the Lanzarote Committee
"Relevant case law of the ECHR on the protection of children against sexual violence"

Speech by Robert Spano

4 October 2021

Dear Chair, dear Committee Members
Distinguished guests,

It is a great pleasure for me to be here this afternoon for an exchange of views with you, members of the Lanzarote Committee.

From my point of view, exchanges of this type with Council of Europe standard-setting and monitoring bodies are absolutely fundamental. As President, I have attempted to maintain their momentum as far as possible during my mandate. Of course, the COVID-19 pandemic has not helped in promoting face-to-face discussions. That is why I am extremely pleased to take part today.

It is my strongly held belief that the Court must not be an ivory tower: it must remain constantly attentive to what is being done within the Council of Europe. Your Committee's work enriches our jurisprudence. I hope that our case-law may also inspire your work.

It is a sad reality that complaints relating to the sexual exploitation and sexual abuse of children are not new. They have been lodged and dealt with by this Court since its early beginnings, where the Court found that children and other vulnerable individuals are entitled to effective protection by the State.

Over the years the Court has dealt with examples of sexual abuse in various settings such as within the family[1]; in care homes[2]; at school[3]; or in churches[4]. It has also dealt with protecting children from being targeted by paedophiles on the internet[5].

Most cases are examined under Articles 3 and 8 of the Convention. Both these Articles entail an obligation on the State to safeguard the physical and psychological integrity of a person.

[1] *D.P. and J.C. v. the United Kingdom*, no. 38719/97, 10 October 2002
[2] *X and Y v. the Netherlands*, 26 March 1985, Series A no. 91
[3] *O'Keeffe v. Ireland* [GC], no. 35810/09, ECHR 2014 (extracts)
[4] See the pending case of J.C. and Others v. Belgium (no. 11625/17).
[5] *K.U. v. Finland*, no. 2872/02, ECHR 2008

COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

In the context of Article 3, the Court has developed certain substantive and procedural positive obligations: Firstly, an obligation to put in place a legislative and regulatory framework of protection; secondly, in certain well-defined circumstances, an obligation to take operational measures to protect specific individuals against a risk of treatment contrary to that provision; and thirdly, an obligation to carry out an effective investigation into arguable claims of infliction of such treatment.[6]

It is worth remembering that the Court has held that an effective investigation should in principle be capable of leading to the establishment of the facts of the case and to the identification and, if appropriate, punishment of those responsible. This is not an obligation of result, but one of means.

The Court has stressed that the various procedural obligations under Article 3 of the European Convention on Human Rights should be interpreted in light of international law standards; more recently it has emphasised that these obligations should be understood in light of the Lanzarote Convention.

One point it is worth mentioning at the outset is that the Lanzarote Convention was drafted on the basis of the standards already established by the Court's case-law on violence against children, in particular as regards the procedural obligation to conduct an effective investigation I just mentioned.

For the purposes of my presentation today I would like to mention three judgments of the Court from 2021 where the Court has directly relied upon the Lanzarote Convention and/or specific declarations of your Committee to support its finding of a violation of the European Convention on Human Rights.

The first case is *N.Ç. v. Turkey*[7] from February. It concerned the failure to protect the personal integrity of a vulnerable child in the course of excessively long criminal proceedings relating to sexual abuse. The facts of the case, like the facts of many of these cases, are disturbing. The applicant was forced to work as a prostitute by two women while she was only twelve years old. The following year she lodged a complaint against them, and against the men with whom she had had sexual relations. Regarding her complaint as to the failure to provide her with help during the proceedings, the Court relied on several international instruments including the Lanzarote Convention.

These provided guidance regarding the assistance that should be provided to child victims of sexual abuse and exploitation. In this case, for eighteen months after her complaint had been lodged the applicant was at no point supported by a welfare assistant, a psychologist or any kind of expert, either before the police or the prosecutor, or during the hearings before the assize court. This finding was sufficient to conclude that the applicant had not been cared for in an adequate manner during the proceedings in question.

The second case is the Grand Chamber judgment of *X and Others v Bulgaria*[8] from March this year. Briefly the facts of the case were as follows: the applicants, three siblings born in Bulgaria, were adopted by an Italian couple. Shortly afterwards the children gave accounts to their adoptive parents of their sexual abuse whilst in an orphanage in Bulgaria. The parents lodged complaints with the Italian authorities who transmitted them to the Bulgarian authorities. They also contacted an Italian investigative journalist, who published an article alleging large-scale sexual abuse of children in the orphanage which received media attention in Bulgaria. Investigations opened in Bulgaria: all were discontinued for lack of evidence that a criminal offence had been committed. The Grand

[6] *X and Others v. Bulgaria* [GC], no. 22457/16, § 178, 2 February 2021.
[7] *N.Ç. v. Turkey*, no. 40591/11, 9 February 2021
[8] *ibid*

Chamber of the Court found no violation of the substantive limb of Article 3 but a violation of its procedural (investigation) limb.

The judgment clarified the content of the positive obligations on a State in the context of the sexual abuse of minors in public care. It reiterated an important point: that the European Convention on Human Rights has to be applied in accordance with the principles of international law, in particular with those relating to the international protection of human rights. Accordingly, the Court found that Articles 18 – 24 of the Lanzarote Convention reinforced the Court's case-law on the requirement to ensure efficient criminal law provisions to deal with serious acts as rape and the sexual abuse of children.

The Court specifically referred to numerous provisions of the Lanzarote Convention in assessing the effectiveness of the investigations undertaken by the Bulgarian authorities. The judgment refers to Article 30 § 5 (on the possibility of using investigative measures); Article 31 § 1 (a), (c) and (d) (the requirement to inform victims of their rights and the services at their disposal); Article 35 §§ 1 and 2 (on the need to conduct interviews with children in premises suitable for this purpose and to videotape their statements) and Article 38 (the possibility of recourse to international cooperation).

The third case, *R.B. v Estonia*[9], is from June this year. The case concerned the criminal investigation into the allegations of sexual abuse of a four and a half year old child by her father. The failure of the investigator to advise the child of her duty to tell the truth and her right not to testify against her father led to the exclusion of her testimony and her father's acquittal of sexual abuse by the decision of the Supreme Court.

In addressing the application of criminal law provisions in practice in Estonia in the particular case, the Court specifically notes that it will take into account,

"the criteria laid down in international instruments. In particular, it notes that the Lanzarote Convention, the Guidelines of the Committee of Ministers of the Council of Europe on child-friendly justice and the relevant EU directives lay down a number of requirements relating to the collection and preservation of evidence from children (….) Although the Lanzarote Convention entered into force in respect of Estonia subsequent to the facts of the present case, the other relevant instruments contain provisions similar to those of that Convention."

The Court found that there had been significant flaws in the domestic authorities' procedural response to the applicant's allegation of rape and sexual abuse by her father, which had not sufficiently taken into account her particular vulnerability and corresponding needs as a young child so as to afford her effective protection as the alleged victim of sexual crimes. Accordingly, without expressing an opinion on the guilt of the accused, the Court concluded that the manner in which the criminal-law mechanisms as a whole had been implemented in the present case, resulting in the disposal of the case on procedural grounds, had been defective to the point of constituting a violation of the respondent State's positive obligations under Articles 3 and 8.

I think that these three judgments from 2021 show very clearly the extent to which the Court is striving to interpret the European Convention on Human Rights in harmony with relevant international law standards and in particular the Council of Europe's own Lanzarote Convention.

Our exchange of views today helps in reinforcing the dialogue between the Court and your Committee. We may try to think of ways of institutionalising that dialogue, for example by

---

[9] *R.B. v. Estonia*, no. 22597/16, 22 June 2021

appointing a focal point within the Court who would be in touch with your Committee's Secretariat on a more regular basis. This would encourage a good information flow between us.

Before I conclude my intervention, I would like to mention briefly the many new issues which the Court will no doubt be called upon to tackle in the coming years. Some of these are being dealt with already in your Committee. Here I am thinking of the effect of the COVID-19 pandemic on child protection issues; how new technologies might increase the risk of sexual abuse and exploitation and to what extent the refugee crisis leaves children more vulnerable.

I will now end my short introduction, as I am very keen to have sufficient time for a true exchange. Thank you for your attention and I look forward to hearing your questions.

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Gedachtewisseling met het Lanzarote Comité

"Relevante jurisprudentie van het EHRM over de bescherming van kinderen tegen seksueel geweld"

Toespraak van Robert Spano

4 oktober 2021

Geachte voorzitter, geachte
commissieleden Geachte gasten,

Het is voor mij een groot genoegen om hier vanmiddag aanwezig te zijn om met u, leden van het Lanzarote Comité, van gedachten te wisselen.

Vanuit mijn standpunt zijn dit soort uitwisselingen met de normstellende en toezichthoudende instanties van de Raad van Europa absoluut fundamenteel. Als voorzitter heb ik geprobeerd hun
zoveel mogelijk momentum tijdens mijn mandaat. Natuurlijk heeft de COVID-19-pandemie niet bijgedragen aan het bevorderen van face-to-face discussies. Daarom ben ik buitengewoon verheugd om vandaag deel te nemen.

Ik ben er vast van overtuigd dat het Hof geen ivoren toren mag zijn: het moet voortdurend alert blijven op wat er binnen de Raad van Europa gebeurt. Het werk van uw commissie verrijkt onze jurisprudentie. Ik hoop dat onze jurisprudentie ook uw werk mag inspireren.

Het is een trieste realiteit dat klachten over seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen niet nieuw zijn. Deze klachten worden al sinds de oprichting door dit Hof ingediend en behandeld, toen het Hof oordeelde dat kinderen en andere kwetsbare personen recht hebben op effectieve bescherming door de staat.

In de loop der jaren heeft het Hof zich beziggehouden met voorbeelden van seksueel misbruik in diverse settings, zoals binnen het gezin1 , in verzorgingshuizen2 , op school3 en in kerken4 . Het Hof heeft zich ook uitgesproken over de bescherming van kinderen tegen pedofielen op internet5 .

De meeste zaken worden onderzocht op grond van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag. Beide artikelen bevatten een verplichting van de staat om de fysieke en psychische integriteit van een persoon te waarborgen.

---

1 *DP en JC tegen het Verenigd Koninkrijk,* nr. 38719/97, 10 oktober 2002 2 *X en Y tegen Nederland,* 26 maart 1985, Serie A nr. 91

[3] *O'Keeffe tegen Ierland* [GC], nr. 35810/09, EHRM 2014 (uittreksels)

4 Zie de lopende zaak JC en anderen tegen België (nr. 11625/17).

5 *KU tegen Finland,* nee. 2872/02, EHRM 2008

COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

In de context van artikel 3 heeft het Hof bepaalde materiële en procedurele positieve verplichtingen ontwikkeld: ten eerste de verplichting om een wetgevend en regelgevend kader voor bescherming in te stellen; ten tweede, in bepaalde welomschreven omstandigheden, de verplichting om operationele maatregelen te nemen om specifieke personen te beschermen tegen het risico van een behandeling die in strijd is met die bepaling; en ten derde, een
verplichting om een effectief onderzoek uit te voeren naar aantoonbare beweringen over het opleggen van een dergelijke behandeling. [6]

Het is belangrijk te onthouden dat het Hof heeft geoordeeld dat een doeltreffend onderzoek in beginsel moet kunnen leiden tot het vaststellen van de feiten en tot de identificatie en, indien nodig, bestraffing van de verantwoordelijken. Dit is geen resultaatsverbintenis, maar een middelenverbintenis.

Het Hof heeft benadrukt dat de verschillende procedurele verplichtingen uit artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moeten worden uitgelegd in het licht van de normen van het internationaal recht. Meer recent heeft het Hof benadrukt dat deze verplichtingen moeten worden begrepen in het licht van het Verdrag van Lanzarote.

Allereerst is het belangrijk om te vermelden dat het Verdrag van Lanzarote is opgesteld op basis van de normen die reeds waren vastgesteld door de jurisprudentie van het Hof inzake geweld tegen kinderen, met name wat betreft de procedurele verplichting om een doeltreffend onderzoek uit te voeren, waar ik het zojuist over had.

In het kader van mijn presentatie van vandaag wil ik graag drie uitspraken van het Hof uit 2021 noemen, waarin het Hof zich rechtstreeks baseerde op het Verdrag van Lanzarote en/of specifieke verklaringen van uw commissie ter ondersteuning van zijn bevinding dat er sprake is van een schending van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De eerste zaak is *N.C. tegen Turkije* uit febru[7]ari. Deze zaak betrof het niet beschermen van de persoonlijke integriteit van een kwetsbaar kind tijdens een buitensporig lange strafprocedure met betrekking tot seksueel misbruik. De feiten in deze zaak, net als in veel van deze zaken, zijn verontrustend. De eiseres werd door twee vrouwen gedwongen om als prostituee te werken toen ze nog maar twaalf jaar oud was. Het jaar daarop diende ze een klacht in tegen hen en tegen de mannen met wie ze seksuele betrekkingen had gehad. Wat betreft haar klacht over het niet verlenen van hulp tijdens de procedure, baseerde het Hof zich op verschillende internationale instrumenten, waaronder het Verdrag van Lanzarote.

Deze boden richtlijnen met betrekking tot de hulp die geboden moest worden aan kinderen die slachtoffer waren van seksueel misbruik en uitbuiting. In dit geval werd de verzoekster gedurende achttien maanden na het indienen van haar klacht op geen enkel moment bijgestaan door een maatschappelijk werker, een psycholoog of een andere deskundige, noch bij de politie of het Openbaar Ministerie, noch tijdens de hoorzittingen voor het Hof van Assisen. Deze bevinding was voldoende om te concluderen dat de verzoekster tijdens de betreffende procedure niet adequaat was verzorgd.

De tweede zaak is het arrest van de Grote Kamer in de zaak *X en anderen tegen Bulgarije8* van maart dit jaar.
De feiten in de zaak waren in het kort als volgt: de verzoekers, drie in Bulgarije geboren broers en zussen, werden geadopteerd door een Italiaans echtpaar. Kort daarna vertelden de kinderen aan hun adoptieouders over hun seksueel misbruik in een weeshuis in Bulgarije. De ouders dienden klachten in bij de Italiaanse autoriteiten, die deze doorstuurden naar de Bulgaarse autoriteiten. Ze namen ook contact op met een Italiaanse onderzoeksjournalist, die een artikel publiceerde over grootschalige seksuele mishandeling van kinderen in het weeshuis, wat in Bulgarije media-aandacht kreeg. Onderzoeken in Bulgarije werden geopend: alle onderzoeken werden gestaakt wegens gebrek aan bewijs dat er een strafbaar feit was gepleegd. De Grand

6 *X en anderen tegen Bulgarije* [GC], nr. 22457/16, § 178, 2 februari 2021.
[7] *N.Ç. v. Turkije,* nr. 40591/11, 9 februari 2021 8 *ibid*

De Kamer van het Hof heeft geen schending van het materiële onderdeel van artikel 3 vastgesteld, maar wel een schending van het procedurele (onderzoeks)onderdeel.

Het arrest verduidelijkte de inhoud van de positieve verplichtingen van een staat in het kader van seksueel misbruik van minderjarigen in de publieke zorg. Het herhaalde een belangrijk punt: het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moet worden toegepast in overeenstemming met de beginselen van het internationaal recht, in het bijzonder die welke betrekking hebben op de internationale bescherming van de mensenrechten. Het Hof oordeelde dan ook:
dat de artikelen 18 tot en met 24 van het Verdrag van Lanzarote de jurisprudentie van het Hof bekrachtigen inzake de noodzaak om te zorgen voor doeltreffende strafrechtelijke bepalingen voor de behandeling van ernstige handelingen zoals verkrachting en seksueel misbruik van kinderen.

Het Hof verwees specifiek naar talrijke bepalingen van het Verdrag van Lanzarote bij de beoordeling van de doeltreffendheid van de onderzoeken die door de Bulgaarse autoriteiten zijn uitgevoerd. Het arrest verwijst naar artikel 30, lid 5 (over de mogelijkheid om onderzoeksmaatregelen te nemen); artikel 31, lid 1, onder a), c) en d) (de verplichting om slachtoffers te informeren over hun rechten en de diensten die hen ter beschikking staan); artikel 35, lid 1 en 2 (over de noodzaak om kinderen te verhoren in daarvoor geschikte ruimtes en hun verklaringen op video op te nemen) en artikel 38 (de mogelijkheid om een beroep te doen op internationale samenwerking).

De derde zaak, *RB tegen Estland*9, is van juni dit jaar. De zaak betrof het strafrechtelijk onderzoek naar de beschuldigingen van seksueel misbruik van een vierenhalfjarig kind door haar vader. Het feit dat de onderzoeker het kind niet had gewezen op haar plicht om de waarheid te vertellen en haar recht om niet tegen haar vader te getuigen, leidde ertoe dat haar getuigenis werd uitgesloten en haar vader door de uitspraak van het Hooggerechtshof werd vrijgesproken van seksueel misbruik.

Bij het behandelen van de toepassing van de bepalingen van het strafrecht in de praktijk in Estland in dit specifieke geval, merkt het Hof specifiek op dat het rekening zal houden met:

"de criteria die zijn vastgelegd in internationale instrumenten. In het bijzonder merkt het op dat het Verdrag van Lanzarote, de richtsnoeren van het Comité van Ministers van de Raad van Europa inzake kindvriendelijke justitie en de relevante EU-richtlijnen een aantal vereisten stellen met betrekking tot het verzamelen en bewaren van bewijsmateriaal van kinderen (…). Hoewel het Verdrag van Lanzarote ten aanzien van Estland in werking is getreden na de feiten in de onderhavige zaak, bevatten de andere relevante instrumenten bepalingen die vergelijkbaar zijn met die van dat Verdrag."

Het Hof oordeelde dat er aanzienlijke tekortkomingen waren in de procedurele reactie van de nationale autoriteiten op de bewering van verzoekster van verkrachting en seksueel misbruik door haar vader, waarbij onvoldoende rekening was gehouden met haar specifieke kwetsbaarheid en de daarmee gepaard gaande behoeften als jong kind om haar effectieve bescherming te bieden als vermeend slachtoffer van seksuele misdrijven. Derhalve concludeerde het Hof, zonder zich uit te spreken over de schuld van de verdachte, dat de wijze waarop de strafrechtelijke mechanismen in hun geheel in de onderhavige zaak waren geïmplementeerd, resulterend in de afdoening van de zaak op procedurele gronden, zodanig gebrekkig was dat deze een schending vormde van de positieve verplichtingen van de verwerende staat op grond van de artikelen 3 en 8.

Ik denk dat deze drie uitspraken uit 2021 heel duidelijk aantonen in hoeverre het Hof ernaar streeft het Europees Verdrag voor de rechten van de mens uit te leggen in overeenstemming met de relevante normen van internationaal recht, in het bijzonder het Verdrag van Lanzarote van de Raad van Europa.

Onze gedachtewisseling vandaag draagt bij aan het versterken van de dialoog tussen het Hof en uw commissie. We kunnen proberen manieren te bedenken om die dialoog te institutionaliseren, bijvoorbeeld door

9 *RB tegen Estland,* nr. 22597/16, 22 juni 2021

Het aanstellen van een contactpersoon binnen de Rekenkamer die regelmatiger contact zou onderhouden met het secretariaat van uw commissie. Dit zou een goede informatiestroom tussen ons bevorderen.

Voordat ik mijn interventie afsluit, wil ik kort de vele nieuwe kwesties noemen die het Hof de komende jaren ongetwijfeld zal moeten behandelen. Sommige daarvan worden al in uw commissie behandeld. Ik denk hierbij aan de gevolgen van de COVID-19-pandemie voor de kinderrechten.
kwesties rond seksuele bescherming; hoe nieuwe technologieën het risico op seksueel misbruik en uitbuiting kunnen vergroten en in hoeverre de vluchtelingencrisis kinderen kwetsbaarder maakt.

Ik zal nu mijn korte introductie beëindigen, omdat ik er zeer op gebrand ben voldoende tijd te hebben voor een echte uitwisseling.
Dank u voor uw aandacht en ik zie uw vragen graag tegemoet.

Wet- en regelgeving

Voor de verschillende vormen van seksueel geweld tegen kinderen bestaat nationale en internationale wet- en regelgeving. Daarin is vastgelegd welke seksuele gedragingen strafbaar zijn, wat de rechten zijn van slachtoffers en verdachten en welke straffen en maatregelen er zijn voor daders.

Wetboek van Strafrecht – misdrijven tegen de zeden

Titel XIV van het Wetboek van Strafrecht gaat over misdrijven tegen de zeden. Hieronder staan de relevante artikelen:

Artikel 239 (Schennis van de eerbaarheid)
Artikel 240 (Pornografie)
Artikel 240a (Bescherming van jeugdigen onder de 16 jaar)
Artikel 240b (Kinderpornografie)
Artikel 242 (Verkrachting)
Artikel 243 (Seksueel binnendringen van een bewusteloze, onmachtige of gestoorde)
Artikel 244 (Seksueel binnendringen van iemand beneden de twaalf jaar)
Artikel 245 (Seksueel binnendringen van iemand van twaalf tot zestien jaar)
Artikel 246 (Aanranding)
Artikel 247 (Ontucht met bewusteloze, onmachtige, gestoorde, of kind)
Artikel 248 (Strafverzwaring)
Artikel 248a (Verleiding van minderjarigen)
Artikel 248b (Jeugdprostitutie)
Artikel 248c (Aanwezigheid bij seksshows met minderjarigen)
Artikel 248d (Seksueel corrumperen)
Artikel 248e Sr (Grooming)
Artikel 248f (Bevorderen ontucht met een derde)
Artikel 249 (Ontucht met misbruik van gezag/vertrouwen)
Artikel 250 (Koppelarij)
Artikel 251 (Bijkomende straf)

Beleidsregels Openbaar Ministerie en Rechtspraak

Voor de aanpak van zedendelicten heeft het Openbaar Ministerie (OM) beleidsregels vastgesteld. Er zijn richtlijnen waarin het uitgangspunt voor de strafeis in zedenzaken is beschreven. Daarnaast is in Aanwijzingen beschreven hoe het Openbaar Ministerie het beste kan handelen in zedenzaken. De Rechtspraak heeft oriëntatiepunten opgesteld voor veelvoorkomende zaken. De rechter kan deze gebruiken bij het bepalen van de op te leggen straf.

Beleidsregels OM

- ↗ Aanwijzing zeden
- ↗ Aanwijzing kinderpornografie
- ↗ Richtlijn voor strafvordering seksueel misbruik van minderjarigen (2015R047)
- ↗ Richtlijn voor strafvordering art. 248b Sr (2015R054)
- ↗ Richtlijn voor strafvordering kinderpornografie (2013R008)
- ↗ Richtlijn voor strafvordering verkrachting (2012R012)
- ↗ Leidraad afdoening sextingzaken

Oriëntatiepunten Rechtspraak

Binnen de rechtspraak zijn 'oriëntatiepunten' ontwikkeld voor een aantal veelvoorkomende misdrijven. Deze ↗ landelijke oriëntatiepunten zijn bedoeld om rechtszekerheid en rechtseenheid te bevorderen. Rechters zijn evenwel onafhankelijk en kunnen daarom afwijken van deze landelijke oriëntatiepunten.

Voor meerderjarige plegers bestaan er oriëntatiepunten voor kinderpornografie, verkrachting en jeugdprostitutie. Ook zijn er oriëntatiepunten voor verkrachting, aanranding en ontucht gepleegd met kinderen onder de 16 jaar.

Internationale en Europese verdragen

Veel internationale en Europese verdragen gaan over thema's die rechtstreeks raken aan de bescherming van kinderen tegen seksueel geweld. In dit overzicht staan de meest relevante verdragen.

- ↗ Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind (Verenigde Naties, 1989)
- ↗ Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het Verdrag inzake de rechten van het kind (Verenigde Naties, 2000)
- ↗ Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)
- ↗ Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (Verdrag van Lanzarote, 2007)
- ↗ Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en

huiselijk geweld (Verdrag van Istanbul, 2011)

- Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ter bestrijding van seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie
- Richtlijn 2012/29/EU van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2012 tot vaststelling van minimumnormen voor slachtoffers in het strafproces

Intermediary Foundation of the Universal Declaration of Human Rights

To: COUNCIL OF EUROPE

DG II, Directorate-General for the Division of Children's Rights,

secretariat of the Lanzarote Committee, executive secretary

Mrs Agnes von Maravić

F-67075, STRASBOURG

FRANCE.

Mierlo, 20-05-2025

Letter to the Lanzarote Committee

Dear Executive Secretary of the Lanzarote Committee.

Mrs Agnes von Maravić,

In reply to Written Question No. 621 to the Committee of Ministers of the Council of Europe, by Mr Luca Volonté (Italy, Group of the European People's Party):

Doc. 13144, 18 March 2013, Serious breach of the Lanzarote Convention by the Netherlands, Answer to Written Question No. 621 (Doc. 13065) Adopted at the 1165th meeting of the Ministerial Delegates (13 March 2013).

The Committee of Ministers strongly supports the Lanzarote Convention as an important instrument in the fight against sexual abuse and sexual exploitation of children. In answer to the written question by the Honourable Member Volonté, the Committee of Ministers notes that the question in question is part of the monitoring procedure provided for in the Lanzarote Convention. This is the mandate of the Committee of Parties ('Lanzarote Committee'), composed of representatives of the Parties to the Convention, including representatives of the Parties that can accede to the Convention under Articles 45 and 46 (Chapter X of the Convention), and in which the Parliamentary Assembly has a representative. The Committee of Ministers as such is therefore unable to answer questions about the effective implementation of the Convention.

On the internet I found a booklet about child sexual abuse. It concerns a case the Dutch State, in which people from the higher echelons of politics are involved. This case attracted international attention. The booklet was made by a lady who has been committed to monitoring child sexual abuse for years. The booklet was sent by her e-mail on 18-04-2025 for information and not as a complaint to the Lanzarote Committee. She has not received a response from the Lanzarote Committee. With the permission of that lady, I am sending you this letter and request that you send your message in writing to: IFUD of Human Rights (chairman mr. J.P. van den Wittenboer), address: Kastanje 28, 5731 NK, Mierlo, Netherlands.

When you express your thanks on behalf of and for the Lanzarote Committee, you show appreciation for what someone has done. This is not only polite, but can also give someone a sense of recognition for their actions and increase the likelihood that they will continue to do so in the future.

The ECHR has stressed that the various procedural obligations under Article 3 of the European Convention on Human Rights must be interpreted in light of the norms of international law. More recently, the Court has stressed that these obligations must be understood in light of the Lanzarote Convention.

Exchange of views with the Lanzarote Committee

"Relevant ECHR case law on the protection of children from sexual violence"

Speech by Robert Spano

4 October 2021

awaiting your reply, Yours sincerely,

IFUD of Human Rights

Chair

J.P. van den Wittenboer

booklet:

https://archive.org/details/lanzarote-committee-sexual-abuse-children-dutch-state_202504

attachment reference to:

research reports, science, media etc.

Correspondence:Po.box 324, 5660AH Geldrop The Netherlands
Offices:Kastanje 28, 5731NK Mierlo The Netherlands
C.o.C.reg:41092925 Eindhoven N.L.
E-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com
Internet: https://ifudofhumanrights.weebly.com
Phone:+31 -(0)6 50 425 552

JUSTICE WITH CHILDREN

TECHNICAL SUPPORT COMMITTEE

MS. AGNES VON MARAVIĆ

Agnes von Maravić
Executive Secretary to the Lanzarote Committee
Head of Sexual Violence against Children Unit
Children's Rights Division
Directorate General of Democracy and Human Dignity
Council of Europe

As Head of the Council of Europe's Children's Rights Division, Agnes von Maravić oversees the implementation of the organisations' Strategy for the Rights of the Child 2024-2027, covering topics such as protection from violence, child-friendly justice, child participation, and children's rights in the digital environment. Agnesis also Executive Secretary of the Lanzarote Committee, which works on the Council of Europe's Convention on the Protection of Children from Sexual Exploitation and Sexual Abuse.
Since she joined the Strasbourg-based Council of Europe in 2006, Agnes has worked for many years on children's rights, but also on judicial reform, family policies, national minorities, and on the organisation's programme and budget. She holds a degree in public policy and administration from Potsdam University (Germany) and studied at Science Po Lille (France).

[tekst vertaling Engels in Nederlands]

Aan: RAAD VAN EUROPA

DG II, Directoraat-generaal Afdeling Kinderrechten,

secretariaat van het Comité van Lanzarotte, uitvoerend secretaris

Mevr. Agnes von Maravić

F-67075, STRAATSBURG

FRANKRIJK.

Mierlo, 20-05-2025

Brief aan het Comité van Lanzarotte

Geachte uitvoerend secretaris van het Comité van Lanzarote.

Mevr. Agnes von Maravić,

In antwoord op schriftelijke vraag nr. 621 aan het Comité van Ministers van de Raad van Europa, van de heer Luca Volonté (Italië, Fractie van de Europese Volkspartij):

Doc. 13144, 18 maart 2013, Ernstige schending van het Verdrag van Lanzarote door Nederland, Antwoord op schriftelijke vraag nr. 621 (Doc. 13065) Aangenomen tijdens de 1165e vergadering van de ministeriële afgevaardigden (13 maart 2013).

Het Comité van Ministers steunt het Verdrag van Lanzarote van harte als een belangrijk instrument in de strijd tegen seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen. In antwoord op de schriftelijke vraag van het geachte lid Volonté merkt het Comité van Ministers op dat de betreffende vraag deel uitmaakt van de monitoringprocedure waarin het Verdrag van Lanzarote voorziet. Dit is het mandaat van het Comité van Partijen ('Comité van Lanzarote'), bestaande uit vertegenwoordigers van de Partijen bij het Verdrag, met inbegrip van vertegenwoordigers van de Partijen die op grond van de artikelen 45 en 46 (hoofdstuk X van het Verdrag) tot het Verdrag kunnen toetreden, en waarin de Parlementaire Vergadering een vertegenwoordiger heeft. Het Comité van Ministers als zodanig is daarom niet in staat vragen te beantwoorden over de effectieve implementatie van het Verdrag.

Op internet vond ik een boekje over seksueel misbruik van kinderen. Het gaat over een zaak die de Nederlandse Staat aangaat, waarbij mensen uit de hogere regionen van de politiek betrokken zijn. Deze zaak trok internationale aandacht. Het boekje is gemaakt door een dame die zich al jaren inzet voor het monitoren van seksueel misbruik van kinderen. Het boekje is op 18-04-2025 via haar e-mail verzonden ter informatie en niet als klacht aan het Lanzarote Comité. Van het Lanzarote Comité heeft Zij tot op heden geen reactie ontvangen. Met toestemming van die dame stuur ik u deze brief en verzoek ik u uw bericht schriftelijk te sturen naar: IFUD of Human Rights (voorzitter dhr. J.P. van den Wittenboer), adres: Kastanje 28, 5731 NK, Mierlo, Nederland.

Wanneer u namens en voor het Lanzarote Comité uw dank uitspreekt, toont u waardering voor wat iemand heeft gedaan. Dit is niet alleen beleefd, maar kan iemand ook een gevoel van erkenning geven voor haar daden en de kans vergroten dat zij dit in de toekomst zal blijven doen.

Het Hof EHRM heeft benadrukt dat de verschillende procedurele verplichtingen uit artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten worden geïnterpreteerd in het licht van de normen van het internationaal recht. Meer recent heeft het Hof benadrukt dat deze verplichtingen moeten worden begrepen in het licht van het Verdrag van Lanzarote.

Gedachtewisseling met het Lanzarote Comité

"Relevante jurisprudentie van het EVRM inzake de bescherming van kinderen tegen seksueel geweld"

Toespraak van Robert Spano

4 oktober 2021

In afwachting van uw antwoord, met de meeste hoogachting,

IFUD of Human Rights

Voorzitter

J.P. van den Wittenboer

Boekje:

https://archive.org/details/lanzarote-committee-sexual-abuse-children-dutch-state_202504

Bijlage met verwijzing naar:
onderzoeksrapporten, wetenschap, media etc.

NETHERLANDS

sexual abuse children Dutch State

Lanzarote Committee 2025

TO: COUNCIL of EUROPE Children's Rights Division
Lanzarote Committee F-67075 STRASBOURG Cedex , FRANCE

SEND BY EMAIL

e-mail:

lanzarote.committee@coe.int

LANZAROTE TREATY

Breda, 2025 18.04.2025

Dear Lanzarote Committee ,

Before you lies the report "Dutch State sexual abuse against children " in the Dutch language and translation partly in English. The Dutch authorities speak **untruths** that the case has been properly investigated. There is a cover-up culture with each other's protection.

Ivo Willem Opstelten Minister of Security and Justice (Netherlands) resigned in 2015 because there were doubts about his integrity after the committee chairman in the what is known in the Netherlands as the "receipt affair" about a deal with a drug criminal, also spoke in his report that there was a cover-up. It is the same Minister of Justice and Security Ivo Opstelten who frustrated the investigation in the "Joris Demmink " case.

[LANZAROTE CONVENTION] Article 12. Reporting of suspicions of sexual exploitation or sexual abuse.

Each Party shall take the necessary legislative or other measures to ensure that the confidentiality rules imposed by internal law on certain professionals who come into contact with children in the course of their work do not hinder the possibility for such professionals to report to services responsible for the protection of children any situation of a child in respect of whom they have reasonable grounds to believe that he or she is a victim of sexual exploitation or sexual abuse.

2. Each Party shall take the necessary legislative or other measures to encourage any person who knows about or **suspects in good faith** that there has been sexual exploitation or sexual abuse of children to report such facts to the competent services.

Article 119 of the Constitution

The House of Representatives assesses the facts charged against the law, fairness, morality and the interest of the state. If the House of Representatives considers there to be sufficient grounds for prosecution, it instructs the Attorney General at the Supreme Court to institute the prosecution. The decision to that effect contains a precise indication of the fact charged. Within three days after the House of Representatives has taken the decision, this is sent to the Attorney General together with the indictment and the information collected. A copy of the decision is sent to the person concerned, to Our Minister of Justice and Security and to the Senate . What if the government or the House of Representatives decides not to prosecute? The government or the House of Representatives may decide not to prosecute; such a decision is made by majority. This procedure also makes it impossible for third parties to object to a decision by the government or the House of Representatives not to prosecute. No legal action is open against such a decision, unless new facts or circumstances emerge. The decision not to prosecute must be motivated . This applies to the assessment of the question of whether there are 'sufficient grounds for prosecution'. For this purpose the House of Representatives should not only test the facts alleged against the law, but also to fairness, 'morality and the state interest' (Article 18 Wmv).

Article 6 of the European Convention on Human Rights protects the right to a fair trial. This includes proper reasoning in the event of a rejection. Various European and international treaties specify what a right to a fair trial is (Article 6 ECHR, 14 BUPO Convention). In essence, it concerns a fair and public trial by an independent and impartial court established by law. This also entails the right to a reasoned decision.

Influence on freedom of statement by examining magistrate Huet in notarial deed. (Witness number 1) Huet

In 2014, the court cast doubt on Mr. Huet in order to declare differently than before the notary in 2013. Article 285a of the Dutch Criminal Code criminalizes intentionally expressing oneself verbally, by gestures, in writing or in images towards a person apparently in order to influence that person's freedom to make a statement truthfully or conscientiously before a judge or official. The judge summarily checks whether the document before him has the appearance of an authentic deed and as such, article 156 paragraph 2 of the Dutch Code of Civil Procedure applies, and only looks at whether it is signed at the end with the signature under oath of the notary. Separate special procedures apply to contesting authentic deeds. The judge himself will not conduct an in-depth investigation into the deed, and in such an unprofessional and illegal manner cast doubt on Huet .

Witness number 2 (Leendert de Koter) sworn statement before the examining magistrate.

In 1997, the police had indications that top official Joris Demmink and three chief public prosecutors were involved in the sexual abuse of underage boys. Former detective Leendert de Koter stated this on Wednesday before the examining magistrate in Utrecht. According to De Koter, the suspicions against Demmink were part of the so-called Rolodex investigation in 1997.

Video

(courtroom Utrecht court leendert de koter under oath)

https://archive.org/details/leendert-de-koter-onder-ede-utrecht-5-maart-2014

Second Chamber questions from members **Bontes** and **Van Klaveren (** Bontes Group /Van Klaveren) to the Minister and State Secretary of Security and Justice and the Prime Minister about the *Demmink affair* (submitted 17 December 2014). Answer from Minister **Opstelten** (Security and Justice), ah-tk-20142015-1097.

YOURS FAITHFULLY,

Y. Brinkerink

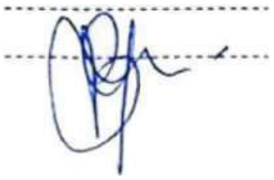

ATTACHMENT:

REPORT “Dutch State sexual abuse against children ” pdf

(in the report the address has been blacked out for privacy and security reasons)

SENDER:

Mrs. Yvonne Brinkerink

[redacted]

Lanzarote Convention

Dutch State Sexual abuse against children

To:

Council of Europe

Childern Rights Division

Lanzarote Committee

F-67075 STRASBOURG Cedex

FRANCE

image photo cover by Freepik

INDIENER /VERZOEKER

Mevr. Yvonne Brinkerink

Tweede Kamer

DER STATEN-GENERAAL

INFORMATIESYSTEEM

Alle ingekomen stukken, waaronder de brieven van burgers en organisaties, worden opgenomen in een voor alle Kamerleden en hun medewerkers toegankelijk informatiesysteem. Wij gaan ervan uit dat u daar geen bezwaar tegen hebt, omdat u met uw brief de aandacht van het parlement hebt gevraagd. U mag ervan uitgaan dat de Kamerleden e n medewerkers zorgvuldig met uw brief omgaan. Indien u echter bezwaar hebt tegen opname van uw brief,dan verzoeken wij u om ons dat per omgaande te laten weten onder vermelding van het bovenstaande kenmerk. Uw brief zal dan uit het informatiesysteem worden verwijderd. Dit betekent wel dat de Tweede Kamer uw brief niet verder zal behandelen.

Brieven van maatschappelijke organisaties *en* bedrijven worden tevens ter inzage gelegd voor de parlementaire pers. Indien u bezwaar hebt tegen inzage van uw brief door de parlementaire pers, kunt u onder vermelding van het bovenstaande kenmerk een email sturen naar de stafdienst Communicatie, persvoorlichting@tweedekamer.nl

Met vriendelijke groet,

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Griffie plenair/Bureau Wetgeving

Tweede Kamer der Staten-Generaal
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

T. 070-3182211

Deze ontvangstbevestiging is vervaardigd in een geautomatiseerd systeem en is daarom niet ondertekend.

Aan:
Tweede Kamer der Staten-Generaal Voorzitter
Martin Bosma
Postbus: 20018
2500EA, Den Haag

Breda/ datum: 4 APRIL 2025

Betreft:

- Verzoek om strafvervolging (Art. 119 Gw)
- Ambtsmisdrijven en ambtsovertredingen begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal.

Op grond van art. 119 Grondwet en art. 76 RO neemt de Hoge Raad, ook na hun aftreden, in eerste instantie en tevens in hoogste ressort kennis van ambtsmisdrijven en ambtsovertredingen begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal. De procedure is geregeld in art. 483 Sv in verbinding met de art. 4 - 19 van de nog steeds geldende Wet van 22 april 1855, Stb. 33, houdende regeling der verantwoordelijkheid van de hoofden der Ministeriële Departementen. Een vervolging van een minister ter zake van ambtsdelicten als bedoeld in art. 119 Grondwet en art. 76 RO is slechts mogelijk nadat daartoe last is gegeven bij Koninklijk Besluit of bij besluit van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. De burgers in Nederland –individueel of in groepsverband- mogen hun volksvertegenwoordiging een brief sturen om last te geven tot vervolging Art.119 GW. Dat kunnen ze doen wanneer zij vinden dat de leden van de Tweede Kamer deze last wel had moeten geven maar de Tweede Kamer niet op eigen initiatief -met minimaal 5 kamerleden-dergelijke last tot vervolging heeft ingezet. Danwel door hoofdelijke stemming.

Het plegen van strafbare feiten en medeplegen -handelen of nalaten- begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal, Artikel 44Sr.

*(aanhechting zwart-wit kopie notariële akte dd, 17 mei 2013, vastlegging verklaring, repertoriumnummer:20.212, zaaknummer: 2130517/XS, verleden voor mr. Alexander Stuijt notaris te Haarlem.) indien nodig door de notaris een afschrift af te geven. [Artikel 151 Rv waar dwingend bewijs is geregeld. Bij dwingend bewijs is de rechter verplicht om de inhoud van de authentieke akte als waar aan te merken en verplicht is bewijskracht te erkennen.]

Deelname aan een of meer vermeende strafbare feiten onder de publieksrechtelijke rechtspersoon en onder regie van de Staat der Nederlanden. (1). Joris Demmink, beschuldigingen van kindermisbruik. (2). Ivo Opstelten schending Lanzarote Verdrag, artikel 30 lid 3. (het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (Lanzarote 25 oktober 2007). Kortweg het verdrag van Lanzarote genoemd. [Lanzarote Art.3. elke partij waarborgt dat de onderzoeken en strafrechtelijke procedures prioriteit krijgen en zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd.]

Ik verzoek de voorzitter van de Tweede Kamer en middels de griffier uitdrukkelijk deze stukken te registeren volgens het protocol van de Kamer en tevens openbare ter inzage te leggen voor alle kamerleden.

Wij verzoeken u een exemplaar van deze brief te verstrekken aan [redacted]

HOOGACHTEND,
Naam Verzoeker
Yvonne Brinkerink

adres: [redacted]

Bijlage(n) producties

1. handtekening ondertekenaar,
2. lijst van deelnemers aan de vermeende strafbare feiten,
3. zwart-wit kopie notariële akte dd. 17 mei 2013.

Prod 1: ONDERTEKENAAR :

Y. Brinkerink

Prod 2: VERDACHTEN VERMEENDE STRAFBARE FEITEN:

1. Joris Demmink, oud-secretaris-generaal van Ministerie van Justitie (sinds 2010 Ministerie van Veiligheid en Justitie),
2. Ivo Opstelten. Oud-Minister van Veiligheid en Justitie.

Prod 3: Zwart-Wit kopie akte notarieel

VASTLEGGING VERKLARING
Repertoriumnummer: 20.212
(Zaaknummer: 2130517/XS)

Heden, zeventien mei tweeduizend dertien, ---
verscheen voor mij meester **Alexander Stuijt**, notaris te Haarlem: ----------------------
de heer **Jacobus Franciscus van Huet**, geboren te 's-Gravenhage op zeventien mei -- negentienhonderd zesenveertig (Paspoort nummer: NM8R7RHR2, uitgegeven te ---- Velsen op een maart tweeduizend twaalf), gehuwd, wonende te 2071 BP Santpoort-- Noord, gemeente Velsen, Dinkgrevelaan 20.---

Inleiding---
De verschenen persoon heeft mij verzocht een door de verschenen persoon ten overstaan van mij, notaris, af te leggen verklaring vast te leggen in een notariële akte. ----------

Verklaring ---
De verschenen persoon heeft de volgende verklaring aan mij afgelegd, waarna ik deze --- verklaring direct daaropvolgend heb vastgelegd in deze notariële akte: -----------------
"In mei negentienhonderd twee en negentig heb ik vergezeld van meerdere collega's een -- reis naar Londen gemaakt. ---
Aldaar logeerden we in de wijk Bayswater, aan de Leinster Square, Westminister Borough. Wij hebben daar in die week een aantal gevangenissen bezocht (4) en een dag een bezoek - gebracht aan het H.Q. van H.M. Prison Service.---
Op dat moment was ik regio-manager van het Gevangeniswezen, regio Noordwest en belast met de reorganisatie van de penitentiaire inrichtingen Amsterdam, bekend onder de naam Bijlmer Bajes. --
Uit mijn geheugen puttend waren bij deze dienstreis in ieder geval aanwezig: ------------
Mevrouw Storm van 's-Gravenzande stafmedewerker DG Jeugd en Delinquentenzorg------
Mevrouw R. Verdonk, adjunct-directeur GW,---
De heer Molenkamp, directeur Breda, ---
De heer Bosma, directeur, ---
De heer Piek, directeur,---
De heer Ab van Maanen, directeur, ---
De heer Vroom, directeur (overleden in tweeduizend twaalf) ---------------------------
De heer van den Brand, directeur, ---
De heer Tigges ? (regiomanager) --
De heer K. Boeij? Directeur Noord Holland Noord, ------------------------------------
De heer J.F. van Huet, regiomanager GW. ---
Op één der avonden is na het eten aan de bar gesproken over het gedrag van de toenmalige DG Vreemdelingenzaken de heer J. Demmink. --
Mevrouw A. Storm van 's-Gravenzande beklaagde zich toen ten overstaan van meerdere -- collega's over het feit dat zij soms, meestal tegen het weekend, de opdracht kreeg van de --

heer Demmink om via de telefoon jonge jongens te regelen (waarschijnlijk bij Haagse ---- pooiers). Het laat zich raden wat betrokkene daar mee uitspookte tegen betaling uiteraard Haar mededelingen aan ons waren een mixture van verontwaardiging en irritatie.--------
Als ambtenaren was het het zoveelste verhaal over de heer Demmink zijn escapades en -- bijzondere aandacht voor jonge jongens. Veel hogere ambtenaren moeten hiervan hebben geweten. Niemand durfde hierover openlijk naar buiten te treden. Dat stond gelijk aan --- ambtelijke zelfdoding plegen naar mening van ondergetekende."-----------------------

Aflegging belofte ---

Op deze verklaring heeft de verschenen persoon de belofte afgelegd in handen van mij, - notaris. ---

Afschrift akte---

De verschenen persoon heeft mij tot slot verzocht een of meerdere afschriften van deze akte uitsluitend en alleen op daartoe gedaan verzoek af te geven aan de verschenen ---- persoon, dan wel aan diens erfgenamen. ---

Slot --

Deze akte is verleden te Haarlem op de datum in het hoofd van deze akte vermeld. De -- verschenen persoon is mij, notaris, bekend.---
De inhoud van de akte is aan de verschenen persoon opgegeven en toegelicht. De ------ verschenen persoon heeft verklaard op volledige voorlezing van de akte geen prijs te --- stellen, tijdig voor het verlijden van de inhoud van de akte te hebben kennis genomen en met de inhoud in te stemmen. Vervolgens is de akte beperkt voorgelezen en onmiddellijk daarna door de verschenen persoon en mij, notaris, ondertekend. ---------------------
(Volgt ondertekening)
UITGEGEVEN VOOR AFSCHRIFT:

English

[translation for students black and white copy of a notarial deed]

RECORDING STATEMENT
Repertoire number: 20.212
(Case number: 2130517/XS)

Today, May 17, 2013,
appeared before me mr Alexander Stuijt , notary in Haarlem:
Mr. Jacobus Franciscus van Huet , born in The Hague on May 17
nineteen hundred and forty six (Passport number: NM8R7RHR2, issued in
Velsen on March 1, 2012), married, living at 2071 BP Santpoort
North, municipality of Velsen, Dinkgrevelaan 20.

Introduction
The person who appeared has requested me to make a statement by the person who appeared before to make a statement by me, the notary, to be recorded in a notarial deed.

Declaration
The person who appeared made the following statement to me, after which I
statement immediately thereafter recorded in this notarial deed:
“in may nineteen hundred and ninety-two I accompanied several colleges a
statement immediately thereafter recorded in this notarial deed:
in may nineteen hundred and ninetytwo i accompanied several college a
made a trip to London.There we stayed at the Bayswater neigborhood , on Leinster Square, Westminster Borough .We visited a number of prisons there that week (4) and spent a day visiting the HO of HM Prison Service. At that time I was regional manager of the Prison Service, Northwest region and responsible for the reorganization of the Amsterdam penitentiary institutions, known as Bijlmer Bajes.

From my memory, the following were present on this business trip:

Mrs. Storm van 's-Gravenzande staff member DG Youth and Offender Care
Mrs. R. Verdonk, Deputy Director GW
Mr. Molenkamp, director Breda,
Mr. Bosma, Director,
Mr. Piek, Director,
Mr. Ab van Maanen, director,
Mr. Vroom, director (died in two thousand and twelve)
Mr. van den Brand, director,
Mr Tigges ? (regional manager)
Mr. K. Boeij ? Director North Holland North,
Mr J.F. van Huet , regional manager GW

One evening, after dinner, the behavior of the then DG Immigration Mr. J. Demmink .Mrs. A. Storm from 's-Gravenzande then complained to several college about the fact that she sometimes, usually towards the weekend, received the order from the

Mr. Demmink to recruit young boys by phone (probably from pimps in The Hague). It is easy to guess what the person involved did there in return for payment of course.Her communications to us were a mixture of indignation and irritation.As civil servants it was yet another story about Mr Demmink 's escapades and special attention to young boys. Many senior officials must have learned from this conscience. No one dared to speak openly about this. That is equal to commit official suicide in the opinion of the undersigned."

Taking the oath
On this statement the person who appeared has made the promise in my hands, notary.

Copy of deed
Finally, the person who appeared has asked me to provide one or more copies of this to issue the deed exclusively and solely upon request to the person appearing person, to we to aliens heirs.

Finally
This deed was executed in Haarlem on the date stated in the heading of this deed .
The person appearing is known to me, the notary.
The contents of the deed have been stated and explained to the person who appeared.
the person appearing declared that he did not accept any price after the deed was read out in full state that they have taken note of the contents of the deed in good time before it is executed and to agree with the contents. The deed was then read out in a limited manner and immediately subsequently signed by the person appearing and me, the notary
.
(Signature)
ISSUED FOR COPY:

Door de rechter te verrichten verificaties notariële aktes

De rechter is niet bevoegd om onduidelijke of niet-evidente feitelijke elementen vast te stellen of zich uit te spreken over notariële aktes, (artikel 151 lid 1 Rv). Bij authentieke aktes geldt dat wordt uitgegaan van authenticiteit. Er wordt kortom vanuit gegaan dat de akte is opgemaakt door een bevoegd persoon en de ondertekening wordt behoudens tegenbewijs verondersteld echt te zijn,(artikel 157 lid1 Rv). Authentieke akten leveren
tegen eenieder dwingend bewijs op, ook tegenover derden. Dit geldt echter wel alleen voor dat wat de ambtenaar omtrent zijn eigen waarnemingen en verrichtingen verklaart. De verklaringen van de partij die in een authentieke of onderhandse akte zijn opgenomen, leveren alleen dwingend bewijs op voor zover dit betrekking heeft op door de ander partij te bewijzen stellingen. Zolang niet uitdrukkelijk betwist, geldt de notariële akte onder ambtseed van de notaris (of zijn plaatsvervanger) als het zwaarste bewijsmiddel dat het nederlandse recht kent.

Demmink-affaire Kro Brandpunt

In een reportage van Aart Zeeman liet actualiteitenrubriek Brandpunt (KRO) op 18 mei 2014 een ontluisterend overzicht zien van de vele onverkwikkelijkheden in de Demmink-affaire: "Hij wordt al jaren achtervolgd door beschuldigingen van seksueel misbruik: voormalig topambtenaar van Justitie Joris Demmink. https://archive.org/details/demmink-affaire-kro-brandpunt

Het Lanzarote committee mag -juridisch-gezien- niet interpreteren op de inhoud en de tekst in de authentieke akte door de notaris. Alleen letterlijk lezen van de notariële akte toegestaan.

Op 13 September 2014 zonden Zes oud-directeuren van justitiële inrichtingen een aangetekende brief aan de Tweede Kamer. De oud -directeuren willen dat de Kamerleden met een artikel 119 GW procedure via bij de procureur-generaal van de Hoge Raad aanstuurt op de vervolging van minister Ivo Opstelten. Zij verwijten Opstelten dat hij een strafrechtelijk onderzoek naar Joris Demmink belemmert, de van seksueel misbruik verdachte voormalig topambtenaar van Justitie.

Bron: Algemeen Dagblad

7-12-2014

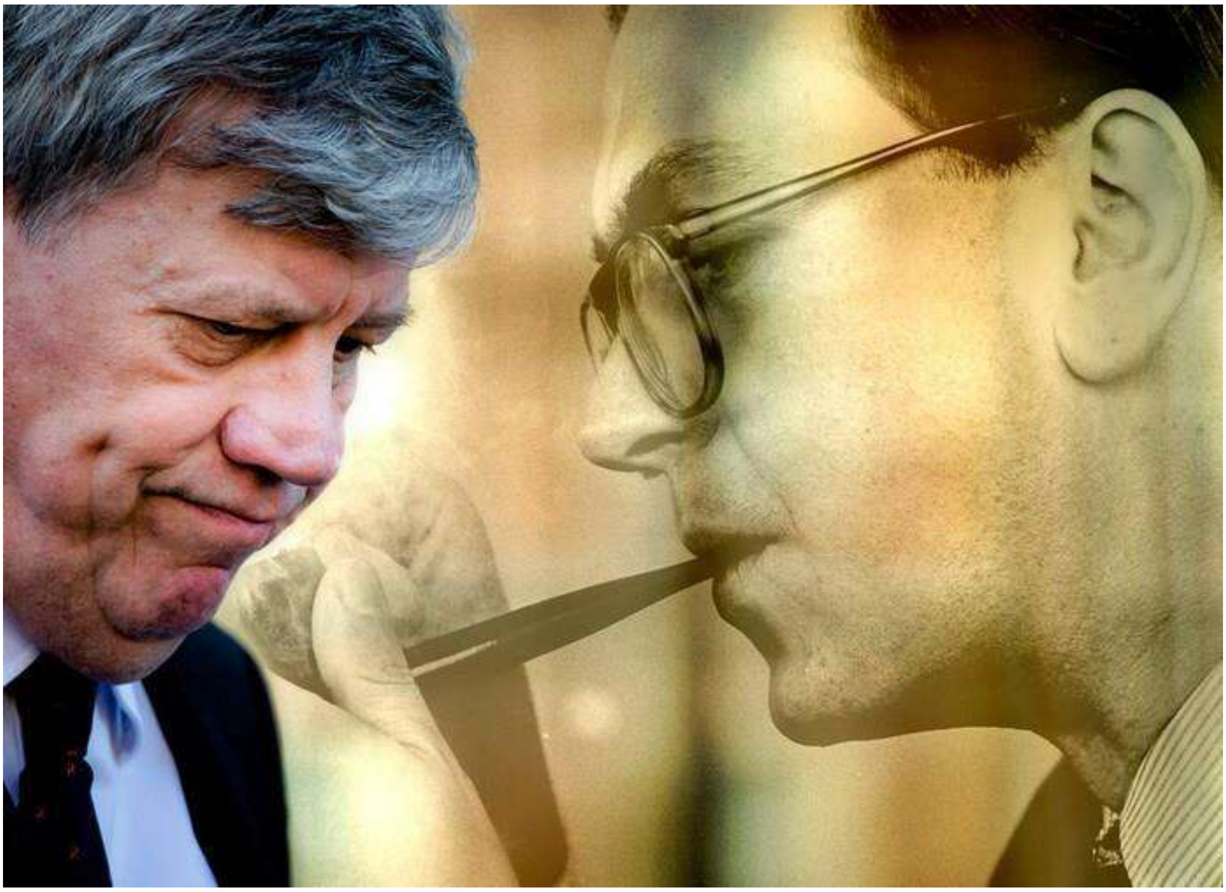

Ivo Opstelten. Inzet Joris Demmink

Aangifte tegen minister Opstelten in zaak-Demmink

Zes voormalig gevangenisdirecteuren hebben aangifte gedaan tegen minister van Veiligheid en Justitie Ivo Opstelten. Ze vinden dat de minister zich schuldig heeft gemaakt aan een ambtsmisdrijf, door onderzoek naar aangiften tegen oud-topambtenaar Joris Demmink te vertragen in plaats van voortvarend aan te pakken.

Door: Koen Voskuil 13-09-14, 16:45

Twee Turkse mannen hebben in 2008 en 2010 aangifte gedaan tegen toenmalig Secretaris-Generaal van Justitie Joris Demmink. Ze zeggen midden jaren negentig als minderjarige jongens in Turkije door hem te zijn misbruikt.

Het Openbaar Ministerie doet momenteel strafrechtelijk onderzoek naar deze zaak, nadat deze mannen dat hebben afgedwongen bij het gerechtshof in Arnhem.

Terwijl dit strafrechtelijk onderzoek gaande is, heeft Justitieminister Opstelten zich enkele keren publiekelijk uitgelaten over de zaak-Demmink. Zo zei hij in april van dit jaar tegen de NOS: 'Het was niks, het is niks en het zal niks worden.'

De oud-gevangenisdirecteuren vinden dat Opstelten met dergelijke uitspraken onderzoek naar Demmink 'intentioneel frustreert.' Ze hebben vrijdagmiddag per aangetekende brief een tien kantjes tellende aangifte verstuurd aan het Landelijk Parket van het Openbaar Ministerie. Ook willen ze dat de Tweede Kamer de procureur-generaal van de Hoge Raad vraagt Opstelten strafrechtelijk te vervolgen.

In een reactie verwijst Opstelten naar antwoorden die minister-president Mark Rutte eerder deed over de uitspraak 'het was niks, het is niks en het wordt niks'. Rutte zei in mei dat Opstelten had gezegd dat deze uitgaat van de onschuld van Joris Demmink en geen reden had om daar op terug te komen. 'Ook heeft de Minister van Veiligheid en Justitie aangegeven dat het Openbaar Ministerie niet wordt gehinderd door deze uitspraak die ziet op het feit dat de heer Demmink tot op heden niet is veroordeeld.'

AANGIFTE TEGEN DE MINISTER VAN VEILIGHEID EN JUSTITIE

Aan de Commissie voor de Verzoekschriften en Burgerinitiatieven van de Tweede Kamer van de Staten-Generaal en de Procureur-generaal bij de Hoge Raad

Ondergetekenden:

1. K. Boeij
2. K. de Graaff
3. J. van Huet
4. B. Molenkamp
5. J.A. Poelmann
6. P.A.W. Scheffelaar Klots

doen aangifte en geven daarom hierbij de Tweede Kamer in overweging op de voet van artikel 119 Grondwet, artikel 76 lid 1 jo. 111 RO en artikel 483 Sv de Procureur-generaal bij de Hoge Raad op te dragen een strafrechtelijke vervolging in te stellen tegen:

I. Ivo Willem Opstelten, minister van Veiligheid en Justitie

ter zake van:

het in de periode 2010 t/m 2014 plegen van het <u>ambtsmisdrijf</u> strafbaar gesteld in de <u>artikelen 355 lid 4 en 356 Wetboek van Strafrecht</u>, te weten het opzettelijk dan wel door grove schuld nalaten uitvoering te geven aan de bepalingen van de Grondwet, internationaal bindende Verdragen en andere wetten, waarvan de uitvoering tot zijn ministeriële departement behoort, door bij herhaling zowel publiekelijk als tegenover de Tweede kamer der Staten-Generaal uit te spreken dat de diverse beschuldigingen van kindermisbruik aan het adres van zijn (voormalig) secretaris-generaal Joris Demmink iedere grond ontberen.

II. N.N.

ter zake van:

het in de periode 2010 t/m 2014 uitlokken van en/of behulpzaam zijn bij of wel middelen verschaffen tot het plegen door de minister van Justitie & Veiligheid van het <u>ambtsmisdrijf</u> strafbaar gesteld in de <u>artikelen 355 lid 4 en 356 Wetboek van Strafrecht</u>, door de minister uit te lokken dan wel door

het verschaffen van middelen behulpzaam te zijn bij het doen van uitspraken in de media en in de Tweede kamer der Staten-Generaal als zouden de diverse beschuldigingen van kindermisbruik aan het adres van de (voormalig) secretaris-generaal Joris Demmink iedere grond ontberen.

"Quod licet Iovi non licet bovi"
Ondergetekenden zijn allen werkzaam geweest in een directiefunctie binnen het Gevangeniswezen. Vijf van ons waren directeur van één of meerdere penitentiaire inrichtingen aan wie het beheer van de betrokken inrichtingen, waaronder de bewaking en behandeling van wetsovertreders, was toevertrouwd.
Op grond van onze taak en functie dienden wij te allen tijde boven elke verdenking verheven te zijn; integriteit stond terecht hoog in het vaandel bij het ministerie van Justitie. Bij verdenking van een inbreuk op deze vereiste onkreukbaarheid, zo is onze ervaring, werd vanuit de top van Justitie gereageerd met een gedegen onderzoek en met het bestraffen van de schuldige. Wij hanteerden zelf binnen de inrichtingen een strikt integriteitsbeleid dat in een aanzienlijk aantal gevallen tot het ontslag van medewerkers heeft geleid.

Wij zijn van mening dat deze eis van onkreukbaarheid aan alle ambtenaren van het ministerie van Veiligheid & Justitie dient te worden gesteld, welke hun positie ook is. Wij wijzen in deze tevens op artikel 162 Wetboek van Strafvordering, dat de verplichting inhoudt van ieder openbaar college en iedere ambtenaar die in de uitoefening van haar of zijn bediening kennis krijgen van een misdrijf met de vervolging waarvan zij niet zijn belast, daarvan onverwijld aangifte te doen bij de bevoegde autoriteiten. Dit artikel geldt in onverkorte vorm voor het hoofd van het ministerie van Veiligheid en Justitie dat bij uitstek is belast met de uitvoering en handhaving de strafwetten. Ook hij dient daarin te handelen zonder aanziens des persoons.

Wij hebben dan ook met stijgende verbazing kennis genomen van de ontwikkelingen in de kwestie Demmink en de uitspraken die minister Opstelten over deze kwestie in de openbaarheid en tegenover de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft gedaan.
In plaats van het voortvarend opdracht geven tot een gedegen strafrechtelijk onderzoek, wekt de minister met zijn voorbarige uitspraken dat zijn (voormalige) secretaris-generaal boven alle verdenking verheven is, de indruk het openbaar ministerie te belemmeren in zijn taakuitoefening. Het kennelijk onvermogen van justitie om in deze zaak klaarheid te brengen in een groeiende reeks beschuldigingen van kindermisbruik tegen een hoge, thans gewezen justitieambtenaar en mogelijk andere justitieambtenaren vervult ons met plaatsvervangende schaamte voor het ministerie waarvoor dan wel waarmee wij ooit werkten.

Het optreden van de huidige minister van Veiligheid & Justitie in deze kwestie achten wij niet alleen in strijd met zijn ambtsplicht ex artikel 162 Sv, maar tevens in strijd met de strafwet die het intentioneel of door grove schuld nalaten door de minister uitvoering

te geven aan die wetten waarvoor zijn departement verantwoordelijkheid draagt, uitdrukkelijk strafbaar stelt. Het is de reden waarom wij de Tweede Kamer der Staten Generaal verzoeken de Procureur-generaal bij de Hoge Raad te gelasten over te gaan tot vervolging van minister Ivo Willem Opstelten, alsmede van diegenen die hem er toe brachten dit feit te plegen dan wel hem daarbij hielpen.

TOELICHTING:

Twee Turkse aanklachten

In september 2008 respectievelijk mei 2010 is door twee Turkse jonge mannen aangifte gedaan tegen de toenmalig secretaris-generaal Joris Demmink. Op basis van deze aangifte die ondersteund werd door vijf schriftelijke en op video vastgelegde getuigenverklaringen heeft geen gedegen strafrechtelijk onderzoek plaatsgevonden. Eerst in 2011 is door het openbaar ministerie waarvoor de minister van Veiligheid & Justitie politieke verantwoordelijkheid draagt, besloten tot een *'oriënterend'* feitenonderzoek, waarin geen plaats was voor het horen van aangedragen getuigen. Nog voordat dit onderzoek op 2 februari 2012 leidde tot een definitieve beslissing van niet vervolging van de heer Demmink, liet de minister van Veiligheid & Justitie in september 2011 journalisten van het Algemeen Dagblad weten dat er *"geen aanleiding was te twijfelen aan de integriteit van zijn secretaris-generaal"* reden waarom hij het *'oriënterend'* onderzoek van het openbaar ministerie met vertrouwen tegemoet zag.[1]

Op 2 februari 2012 richtte de minister zich met een brief tot de Tweede Kamer met de opmerking: *"Mijn conclusie is dat van enige grond voor de juistheid van de beschuldigingen tegen de ambtenaar niet is gebleken"* [2].

Na publicaties in het Algemeen Dagblad over contacten die Demmink zou hebben gehad met pooiers van minderjarige jongens liet minister Opstelten in zijn brieven van 3 en 8 oktober 2012 de Tweede Kamer per omgaande weten 'na raadpleging van de AIVD, de Rijksrecherche en het Openbaar Ministerie' zijn eerdere conclusie van februari 2012 nog steeds te onderschrijven, d.w.z. dat naar zijn mening van enige grond van de juistheid van de beschuldigingen jegens Demmink niet was gebleken. Hij voegde daaraan toe: *"Wat onderzocht moest worden, is onderzocht. De uitkomst daarvan is steeds geweest dat er geen begin van juistheid is gebleken ten aanzien van de geruchten en aantijgingen."* [3]

Op 7 november 2013 moest de minister op vragen van de leden van de Tweede Kamer Oskamp en Omtzigt toegeven, dat het openbaar ministerie in het *'oriënterende onderzoek'* geen navraag had gedaan bij de Turkse autoriteiten of Demmink in de jaren 90

---

[1] **productie 1:** AD d.d. 7 september 2011
[2] **productie 2:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2011-2012, 33 000 VI, nr. 80
[3] **productie 3:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, 33 400 VI, nr. 3 en 4

Turkije had bezocht, zoals door diverse getuigen was verklaard maar door Demmink zelf was ontkend .[4] Desondanks had de minister zich in antwoord op vragen van dezelfde parlementsleden op 4 december 2012 en 26 februari 2013 zonder enig voorbehoud geschaard achter een brief van 17 augustus 2012 van de Nederlandse ambassadeur in Washington, Rudolf Bekink, waarin wordt vermeld dat *"The prosecution service—estanblished that Mr. Demmink was not in Turkey in the period in question."*[5]

Deze mededeling van Bekink, gericht aan leden van het Amerikaanse Congres en leden van de U.S. Helsinki Commission, die hun bezorgdheid hadden uitgesproken over het uitblijven van een gedegen Nederlands strafrechtelijk onderzoek naar de beschuldigingen tegen Joris Demmink, was bezijden de waarheid. Het onderzoek in Nederland had slechts geen bevestiging opgeleverd dat Demmink in de jaren 90 in Turkije was geweest terwijl in het onderzoek geen moeite was gedaan op dit punt navraag te doen bij de Turkse autoriteiten. Dat is iets heel anders dan wat de door Opstelten tegenover de Tweede Kamer onderschreven brief van de diplomaat Bekink suggereerde, te weten dat in het onderzoek was vastgesteld dat Demmink in die periode niet in Turkije was geweest.

Vanaf 14 juni 2013 beschikte de minister van Veiligheid & Justitie over een document van een Turkse officier van justitie, gedateerd 22 april 2013, waarin staat vermeld dat onderzoek in Turkije had uitgewezen dat Joris Demmink op 20 juli 1996 Turkije was binnen gereisd en dat de Turkse aangevers als pleegdatum juli 1996 hadden genoemd. In zijn beantwoording van de vragen van de parlementsleden Oskamp en Omtzigt op 7 november 2013 noemde de minister dit document van de Turkse officier van justitie authentiek. Desondanks weigerde de minister gevolg te geven aan het verzoek van de Kamerleden om aan de Nederlandse ambassadeur Bekink te vragen zijn foute informatievoorziening aan de Amerikaanse congresleden te corrigeren (zie hiervoor prod 4).

Op 20 januari 2014 oordeelde het Gerechtshof te Arnhem op een klacht van de Turkse aangevers dat uit het door aangevers gepresenteerde materiaal en de verrichte oriënterende feitenonderzoeken *"voldoende feiten en omstandigheden naar voren zijn gekomen waaruit een redelijk vermoeden van schuld voortvloeit dat beklaagde* (Joris Demmink) *zich schuldig heeft gemaakt aan de (---) gestelde strafbare feiten."* Het hof achtte een nader met voldoende waarborgen omkleed strafrechtelijk onderzoek noodzakelijk en beval de vervolging van Demmink. [6] Het openbaar ministerie is dit onderzoek in februari 2014 gestart. Uit dit onderzoek zijn nog geen resultaten bekend, verwacht wordt dat het een jaar in beslag zal nemen.

---

[4] **productie 4:** Brief d.d. 7 november 2013

[5] **productie 5:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, Aanhangsel van de Handelingen, nr. 691 en brief van 26 februari 2013, Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, Aanhangsel van de Handelingen, nr. 1459

[6] **productie 6:** Arrest d.d. 20 januari 2014 Hof Arnhem

Twee dagen na het arrest van het Gerechtshof te Arnhem liet de minister de Tweede Kamer weten dat hij de vergoeding van de kosten van Demminks strafadvocaat zou beëindigen, maar de kosten rechtsbijstand in de door Demmink tegen het Algemeen Dagblad wegens de publicaties van oktober 2012 aangespannen civielrechtelijke procedure, vanuit het ministerie zou blijven vergoeden.[7]

Het Rolodex onderzoek

Op 23 december 2013 informeerde mr. H.J. Bolhaar, voorzitter van het College van procureurs-generaal namens het ministerie van veiligheid & Justitie, de advocaat van een Nederlands slachtoffer van kindermisbruik, over het Rolodex onderzoek dat eind jaren 90 plaats vond in het arrondissement Amsterdam. Dit onderzoek naar vermeend seksueel misbruik van jongens beneden de leeftijd van 16 jaar door officieren van justitie en andere hoge justitieambtenaren dat plaats vond in 1998 en 1999, leverde volgens hem uiteindelijk geen bewijs op tegen de verdachte personen. De brief met samenvatting schrijft letterlijk: *"Zoals ook al eerder gemeld in antwoorden op Kamervragen van 15 juni 2007 is de oud-SG van het ministerie van Veiligheid en Justitie op geen enkele wijze naar voren gekomen, noch is er informatie aangetroffen waaruit blijkt dat hij enige bemoeienis heeft gehad met het onderzoek."* [8]

Op 5 maart 2014 legde een indertijd bij het Rolodex onderzoek betrokken CIE-rechercheur een verklaring af die in directe tegenspraak is met deze informatie van het ministerie van Veiligheid & Justitie. Dit gebeurde tegenover de rechter-commissaris van de rechtbank te Utrecht, die deze getuige De Koter onder ede hoorde op verzoek van de Stichting De Roestige Spijker. De getuige verklaarde o.a.:
"Bij aanvang van het tactisch (Rolodex) onderzoek zijn er door de Rijksrecherche een aantal namen bekend gemaakt van hooggeplaatsten, en daarop diende verder onderzoek plaats te vinden. Dat waren de heren Waabeeke, Woldrik en Holthuijzen (die drie heren waren allen officier van justitie) en de heer Demmink die destijds werkzaam was bij het ministerie (---) Holthuijzen was CIE-officier bij de Rijksrecherche. (---) <u>Als ik over Demmink spreek, bedoel ik de heer Joris Demmink</u>. (onderstreping van indieners dezes)" [9] Deze CIE-rechercheur verklaarde ook dat het onderzoek *'stuk'* ging voordat daadwerkelijk tactisch onderzoek kon plaatsvinden.

Ook de tactisch leider van het Rolodex team, Jaap Hoek, liet op 5 maart 2014 tegenover de rechter-commissaris te Utrecht weten, dat het onderzoek uiteindelijk tot niets had

---

[7] **productie 6a:** brief van 22 januari 2014 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer. Zie ook: http://www.rijksoverheid.nl/bestanden/documenten-en-publicaties/kamerstukken/2014/01/22/beantwoording-door-minister-opstelten-van-vragen-over-de-vergoeding-van-advocaatkosten-van-een-oud-ambtenaar/antwoorden-kamervragen-over-de-vergoeding-van-advocaatkosten-van-een-oud-ambtenaar.pdf

[8] **productie 7:** brief d.d. 23 december 2013 aan mr. M.J. de Witte

[9] **productie 8:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van L.G. de Koter d.d. 5 maart 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

geleid, omdat er overduidelijk was '*gelekt*'. Hoek kon zich de namen van de hooggeplaatste justitieambtenaren tegen wie het onderzoek liep, echter niet meer herinneren.[10]

Nog scherper werd de informatie van mr. Bolhaar tegengesproken door de getuige E.M. Broersma, die op 15 april 2014 door de rechter-commissaris te Utrecht op verzoek van de Stichting de Roestige Spijker onder ede werd gehoord. Broersma werkte eind jaren '90 als commandant van het observatieteam bij de afdeling Terrorisme en Bijzondere taken. Hij kreeg eind 1998 de bijzondere opdracht informatie te verzamelen over vier verdachten, waarnaar de Rijksrecherche op dat moment onderzoek deed. Hij verklaarde: *"Een van die verdachten was de heer Demmink. (---) De reden waarom dit onderzoek zo kort liep, was dat de zaak op enig moment stuk was. Ik bedoel daarmee dat er gelekt is naar een van de betrokken verdachten (---) dat betrof de heer Holthuis (---) hoofdofficier van het landelijk parket."*[11]

Hetgeen de direct betrokken rechercheurs over het Rolodex onderzoek verklaren is een bevestiging van wat de toenmalig CID-officier van justitie Fred Teeven in 2007 al aangaf over de zaak. De huidige staatssecretaris van Justitie Teeven verklaarde toen onder ede dat het onderzoek indertijd voortijdig door contra-acties kapot was gemaakt: *" Het ging om een onderzoek van de Rijksrecherche en de zedenpolitie (---) er is getapt, maar er is verder geen vervolging ingesteld. De hoofdofficier van justitie van Amsterdam was verantwoordelijk en heeft mij verzocht een onderzoek in te stellen.(---) Ik was als CIE-officier van justitie betrokken (---) er is getapt, maar er is verder geen vervolging ingesteld.(---) Op enig moment zijn er contra-acties gekomen(---) Voordat het onderzoek eindigde speelde dit al. "* [12]

De baas van Fred Teeven was indertijd hoofdofficier van justitie Hans Vrakking. Het Rolodex onderzoek was op zijn initiatief gestart. Ook hij beaamt dat de naam Demmink indertijd was gevallen in het Rolodex onderzoek. Hij vertelde in maart 2014 aan de NRC journalist Haenen dat indertijd bij de BVD belastende informatie binnen kwam over Demmink: *"De chauffeur van Demmink, Rob Mostert (---) had tegenover de BVD verteld 'er niet meer tegen te kunnen'. Hij zat ermee dat Demmink in de dienstauto af en toe seks had met jongens. Uiteindelijk werd na overleg met Teeven besloten de informatie over Demmink niet verder te onderzoeken omdat dit buiten het bereik van de Rolodex zaak lag. (---) De naam van Demmink is dus wel degelijk langs gekomen, maar niet verder bekeken (---) En toen gebeurde er iets heel raars.(---) Harry Borghouts belde. Waar ben jij mee bezig, riep hij. Jij bent bezig een van mijn ambtenaren te onderzoeken (---) Demmink. Toen heb ik gezegd: we onderzoeken van alles, maar Demmink maakt geen deel uit van het onderzoek (---) De dag na dit telefoongesprek (---) bleek dat het onder-*

---

[10] **productie 9:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van J. Hoek d.d. 5 maart 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

[11] **productie 10:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van E.M. Broersma d.d. 15 april 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

[12] **productie 11:** proces-verbaal van verhoor d.d. 12 april 2007 van Fred Teeven achter gesloten deuren, rechtbank Den Haag, parketnr. 09/754023-06

zoek uitgelekt en dus kapot was.(---) Borghouts zegt dat hij van Demmink hoorde over het Rolodex onderzoek en Demmink zegt het van een of andere hoofdofficier van justitie te hebben gehoord." [13]

De interventie door de toenmalig secretaris-generaal van Justitie Borghouts voor zijn ambtenaar Demmink, zoals geschetst door Vrakking, wordt beaamd door de toenmalig voorzitter van het College procureurs-generaal, René Ficq. Ficq leest uit zijn oude aantekeningen: *"Deze (*Borghouts*) was aangesproken door Demmink. Hij had vernomen dat hij voorwerp van onderzoek zou zijn in Amsterdam, alsmede een hoofdofficier van justitie."*[14]

<u>Reactie minister van Veiligheid & Justitie Ivo Opstelten</u>
Uit de verklaringen van de in 1998 bij het Rolodex onderzoek betrokken rechercheurs komt een alarmerend beeld naar voren van een strafrechtelijk onderzoek naar mogelijk kindermisbruik van hoge justitieambtenaren, dat voortijdig effectief wordt gefrustreerd door lekken naar en ingrijpen van hoge ambtenaren uit het justitieapparaat. Het gaat hier niet om één zegsman, maar om drie direct betrokken rechercheurs, de Koter, Hoek en Broersma, een betrokken CIE officier van justitie, thans staatssecretaris Veiligheid & Justitie en de verantwoordelijke hoofdofficier van justitie.
De minister van Veiligheid & Justitie, verantwoordelijk voor de juiste uitvoering van de wetten, heeft op grond van deze verklaringen geen enkele actie genomen om in deze kwestie de volledige waarheid boven tafel te krijgen. Erger, minister Opstelten heeft op de afgelegde verklaringen niet dan in afwijzende termen publiekelijk gereageerd.

Na de verklaringen van De Koter, Hoek en Vrakking heeft de minister zich opnieuw tot de Tweede Kamer der Staten-Generaal gewend met het bericht dat het Rolodex onderzoeksdossier opnieuw was bestudeerd door het openbaar ministerie, maar dat opnieuw was vastgesteld dat de oud-secretaris-generaal op geen enkele wijze in dit onderzoek naar voren was gekomen. In de brief wordt met geen woord gerept over het *'lekken'* en van hogerhand effectief *'stuk'* maken van het onderzoek zoals beschreven door De Koter, Hoek, Teeven en Vrakking en later ook Broersma.[15]

Na de verklaring van oud-rechercheur Broersma dat hij indertijd de opdracht kreeg vier verdachten te volgen waaronder Demmink, reageerde de minister op 15april 2014 opnieuw in het openbaar. Tegenover diverse media gaf hij opnieuw aan overtuigd te zijn van de onschuld van de oud secretaris-generaal. Aan de NOS liet hij over de onderzoeken naar Demmink weten : *"<u>Het was niks, het is niks en het zal niks worden.</u>"* [16]

---

[13] **productie 12:** NRC 22 maart 2014
[14] **productie 13:** Volkskrant 8 maart 2014
[15] **productie 14:** Brief d.d. 27 maart 2014 aan de voorzitter van de Tweede Kamer
[16] Zie: <u>http://www.radio1.nl/item/190683-Opstelten:%20zaak-Demmink%20is%20niks.%20wordt%20niks.html</u>

Frustratie van de wet: schending van artikel 355 lid 4 subsidiair 356 WvS
De minister van Veiligheid & Justitie is politiek verantwoordelijk voor het functioneren van het openbaar ministerie. De minister kan aanwijzingen geven betreffende de uitoefening van de taken en bevoegdheden van het openbaar ministerie. Deze aanwijzingen kunnen algemeen en bijzonder van aard zijn en ook individuele zaken betreffen (artikel 127 RO). De leden van het openbaar ministerie zijn verplicht de aanwijzingen van de minister op te volgen. Dit impliceert dat ook publieke uitspraken van de minister over individuele zaken, niet zijnde concrete aanwijzingen, invloed zullen hebben op de wijze waarop het openbaar ministerie in die zaken zijn werkzaamheden zal verrichten. Wanneer deze uitspraken gericht zijn op het frustreren van de tenuitvoerlegging van de wet of internationaal bindende verdragen, impliceert dit een strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de minister zoals bedoeld in artikel 355 lid 4 WvS.

Het openbaar ministerie is belast met de vervolging van strafbare feiten. Misbruik van jongeren beneden de 16 jaar is strafbaar gesteld in ons Wetboek van Strafrecht. Neder land heeft het Verdrag van Lanzarote (2007) ondertekend. Dit verdrag eist dat de strafrechtelijke onderzoeken en procedures betreffende seksueel kindermisbruik prioriteit krijgen en zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd door de lidstaten (artikel 30). Het verplicht de lidstaten bovendien de vervolging van seksueel kindermisbruik niet afhankelijk te stellen van de aangifte of beschuldiging door het slachtoffer (artikel 32).

Nederland is ook lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (1950). Het Europees hof voor de Rechten van de Mens heeft in een aantal uitspraken duidelijk gemaakt dat seksueel misbruik van kinderen moet worden gekwalificeerd als een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM: het recht om verschoond te blijven van onmenselijke behandeling en marteling en het recht op familie- en privéleven. De artikelen 3 en 8 impliceren aldus het Europese Hof een positieve verplichting van de Staat om kinderen te beschermen tegen o.a. seksueel misbruik. Hieronder valt een effectief en voortvarend strafrechtelijk onderzoek, onmiddellijk ingesteld na de eerste aangiften.[17] De Hoge Raad erkent deze internationale verplichting expliciet.[18]

---

[17] (EHRM 24 september 2004, M.C. tegen Bulgarije (application no. 39272/98), EHRM 20 maart 2012, C.A.S. en C.S. tegen Roemenië (application no. 26692/05), EHRM 15 augustus 2012, I.G. tegen Moldova (application no. 53519/07) en EHRM 28 Januari 2012, O'Keeffe tegen Ierland, (application no. 35810/09)

[18] Hoge Raad 18 april 2014, **ECLI:NL:HR:2014:948** (OM/Vereniging Martijn), rov 3.11.3 jo. 3.9 in navolging van de A.G. L. Timmerman in zijn conclusie, ECLI:NL:PHR:2013:2379, rov 3.21-3.27: Daarin schrijft Timmermans o.a.: ***"Onder art. 3 EVRM is een positieve verplichting aangenomen om preventieve en repressieve maatregelen te nemen ter bescherming van kinderen tegen lichamelijke mishandeling wanneer men, bijvoorbeeld naar aanleiding van herhaalde waarschuwingen of gewichtige aanwijzingen, weet of redelijkerwijs had behoren te weten dat het kind ter zake aan een risico werd blootgesteld. Deze rechtspraak is vervolgens toegepast in het kader van seksueel misbruik. In verband met art. 8 EVRM is een positieve verplichting aangenomen om (gepoogde) vergrijpen te criminaliseren en op effectieve wijze te onderzoeken en vervolgen, te meer wanneer het lichamelijke en morele welzijn van een kind bedreigd wordt"***

In de kwestie Demmink zijn naar de mening van het Gerechtshof te Arnhem aangiften uit 2008 en 2010 wegens kindermisbruik in Turkije onvoldoende onderzocht. Het hof heeft daarom op 20 januari 2014 het openbaar ministerie bevolen deze aangiften alsnog te onderzoeken. Internationale verdragen vereisen niet alleen een gedegen, maar ook een voortvarende afhandeling van dit soort aangiften. Voor de reeds opgelopen vertraging draagt de minister van Veiligheid & Justitie niet alleen politieke verantwoordelijkheid maar ook strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Zijn directe bemoeienis met de kwestie was er vanaf september 2011 immers bij voortduring opgericht de aangiften tegen Demmink te bagatelliseren en de integriteit van zijn secretaris-generaal bij voorbaat boven alle twijfel te verheffen. Nog in oktober 2013 liet de minister de Tweede Kamer weten dat *"alles was onderzocht"* maar dat er nog *"geen begin van juistheid is gebleken ten aanzien van de geruchten en aantijgingen."* Met dit handelen heeft de minister de uitvoering van de wet en internationale verplichtingen actief gefrustreerd.

De minister heeft het daarbij niet gelaten. Tijdens het nu lopende door het hof Arnhem bevolen onderzoek heeft hij zich opnieuw uitgelaten over de aanklachten wegens kindermisbruik aan het adres van zijn oud secretaris-generaal. In reactie op een oud-rechercheur die onder ede verklaarde in 1998 de opdracht te hebben gehad met zijn observatieteam Demmink te volgen als verdachte van kindermisbruik, antwoordde de minister van Veiligheid & Justitie publiekelijk: *"het was niks, het is niks en het wordt niks."* Hij beïnvloedt daarmee opnieuw op ontoelaatbare wijze de leden van het openbaar ministerie die op dit moment bezig zijn het door de rechter opgedragen onderzoek uit te voeren en frustreert daarmee intentioneel de juiste uitvoering van de wet waarvoor zijn ministerie verantwoordelijk is.

Daarnaast draagt de minister de volle politieke verantwoordelijkheid voor het ambtsmisbruik begaan door leden van het openbaar ministerie en het ministerie van Justitie, zoals recent omschreven in de verklaringen van drie oud-rechercheurs, en twee oud-officieren van justitie over de teloorgang van het Rolodex onderzoek. Het van bovenaf frustreren van strafrechtelijk onderzoek naar mogelijk eigen strafbaar handelen: misbruik van jongens jonger dan 16 jaar, moet worden gezien als zeer ernstig strafbaar handelen, dat de integriteit van onze gehele strafrechtspleging raakt. Dit behoort in een naar behoren functionerende rechtsstaat na bekend worden, per onmiddellijk en met alle middelen te worden onderzocht. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt bij de minister van Veiligheid & Justitie. Wanneer de minister hierin geen verantwoordelijkheid neemt en erger, de boodschappers van het plaats gevonden kwaad en public laat weten dat er niets aan de hand *"was en is"* frustreert hij intentioneel de uitvoering van de wetten, die aan zijn ministerie is opgedragen. De minister schendt ook hiermee artikel 355 lid 4 WvS.

Ondergetekenden verzoeken uw commissie daarom de Tweede Kamer in overweging te geven de procureur-generaal bij de Hoge Raad op te dragen Ivo Opstelten, Minister van Veiligheid en Justitie strafrechtelijk te vervolgen terzake overtreding van artikel 355 lid 4 subsidiair artikel 356 Wetboek van Strafrecht en leggen dit verzoek ter kennisneming neer bij de Procureur-generaal bij de Hoge Raad.

K. Boeij

5 september 2014

K. de Graaff i.o.

J. van Huet

B. Molenkamp

J.A. Poelmann

P.A.W. Scheffelaar Klots

Tweede Kamer der Staten-Generaal 2

Vergaderjaar 2008–2009

31 808 (R1872) Goedkeuring van het op 25 oktober 2007 te Lanzarote tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (Trb. 2008, 58)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

1. Inleiding

Het advies van de Raad van State van het Koninkrijk wordt niet openbaar gemaakt, omdat het zonder meer instemmend luidt (artikel 25 a, vijfde lid j° vierde lid, onder b, van de Wet op de Raad van State).

Opgroeiende kinderen verdienen ons aller bescherming. Het is van het grootste belang dat kinderen in een veilige omgeving opgroeien en zich op gezonde en evenwichtige wijze kunnen ontwikkelen tot volwassenen. Mensen die in hun kindertijd het slachtoffer zijn van seksueel geweld of misbruik, dragen de tekenen van die traumatische gebeurtenissen veelal de rest van hun leven met zich mee. Familie, samenleving en overheid dienen dan ook elk vanuit de eigen verantwoordelijkheid de allergrootste inspanning te leveren om kinderen te vrijwaren van schending van hun lichamelijke en geestelijke integriteit. Tot de bescherming die de overheid kan bieden, behoort ook strafrechtelijke bescherming tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.

Seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen zijn een wereldwijd verschijnsel en behoeven zowel nationaal als internationaal een krachtige aanpak. Seksuele uitbuiting van kinderen gaat vaak gepaard met grensoverschrijdende zware en vaak georganiseerde criminaliteit. De ontwikkelingen in de techniek en op internet dragen er aan bij dat kinderpornografie zich eenvoudig over de landsgrenzen verspreidt en nieuwe vormen van misbruik zich openbaren. Gelet op deze internationale dimensie vereisen het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen intensieve en effectieve internationale samenwerking. Daartoe zijn internationaal al veel relevante rechtsinstrumenten totstandgekomen. Ontwikkelingen in de maatschappij, zoals bijvoorbeeld het toegenomen gebruik van internet door zowel kinderen als daders, stellen overheden voor de uitdaging om beleid en wetgeving inzake het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik daarmee zoveel mogelijk gelijke tred te laten houden en waar nodig aan te passen of aan te scherpen. Het op 25 oktober 2007 te Lanzarote tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (*Trb.* 2008, 58; hierna: het Verdrag) vormt de weergave van de laatste internationale overeenstemming op dit terrein en dient om die reden te worden verwelkomd. Het kabinet beschouwt het Verdrag mede als een ondersteuning in de intensivering van de strijd tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.

KST125725
0809tkkst31808R1872-3
ISSN 0921 - 7371
Sdu Uitgevers
’s-Gravenhage 2008

Het Verdrag beoogt een hecht fundament en een krachtige bijdrage te leveren aan de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. Het Verdrag is met grote voortvarendheid totstandgekomen, hetgeen het belang en de urgentie die de Raad van Europa terecht aan het onderwerp toekent – mede in het kader van het driejarig Raad van Europa-programma «Building a Europe for and with children» –, onderstreept. Op 25 oktober 2007 is het Verdrag te Lanzarote voor ondertekening opengesteld. Bij die gelegenheid is het Verdrag voor het Koninkrijk der Nederlanden ondertekend. Momenteel (mei 2008) hebben 28 lidstaten van de Raad van Europa het Verdrag ondertekend. Het Verdrag is nog niet in werking getreden.

Het Verdrag is alomvattend en multidisciplinair van aard en beoogt blijkens artikel 1 het volgende te bewerkstelligen: (1) voorkoming en bestrijding van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen, (2) bescherming van de rechten van kinderen die het slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik en (3) het bevorderen van nationale en internationale samenwerking in de strijd tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.
Het Verdrag ziet op de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik in brede zin en beslaat een groot aantal onderwerpen die raken aan die bescherming. Naast straf- en sanctiebepalingen gaat het om preventieve en beschermende maatregelen, procedurele bepalingen, interventiemaatregelen, en maatregelen die betrekking hebben op nationale coördinatie en internationale samenwerking.

Het Verdrag bestaat uit dertien hoofdstukken: hoofdstuk I (doelstellingen, beginsel van non-discriminatie en begripsomschrijvingen), hoofdstuk II (preventieve maatregelen), hoofdstuk III (gespecialiseerde autoriteiten en coördinerende instanties), hoofdstuk IV (beschermende maatregelen en hulp aan slachtoffers), hoofdstuk V (interventieprogramma's of -maatregelen), hoofdstuk VI (materieel strafrecht), hoofdstuk VII (onderzoek, vervolging en procesrecht), hoofdstuk VIII (vastleggen en opslaan van gegevens), hoofdstuk IX (internationale samenwerking), hoofdstuk X (toezichtsmechanisme), hoofdstuk XI (verhouding tot andere internationale instrumenten), hoofdstuk XII (wijzigingen van het Verdrag), hoofdstuk XIII (slotbepalingen).
Het Verdrag is voor een deel geënt op de reeds bestaande internationale overeenkomsten op dit terrein. In het bijzonder kunnen worden vermeld het in het kader van de Verenigde Naties op 20 november 1989 te New York tot stand gekomen Verdrag inzake de rechten van het kind (*Trb*. 1990, 46 en 17) en het op 25 mei 2000 te New York tot stand gekomen Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het Verdrag inzake de rechten van het kind (*Trb*. 2001, 63 en 130), het op 15 november 2000 te New York tot stand gekomen Protocol inzake de voorkoming, bestrijding en bestraffing van mensenhandel, in het bijzonder vrouwenhandel en kinderhandel, tot aanvulling van het Verdrag van de Verenigde Naties tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad (*Trb*. 2001, 69 en 2004, 35) en het in het kader van de Internationale Arbeidsorganisatie op 17 juni 1999 te Geneve tot stand gekomen Verdrag betreffende het verbod op en de onmiddellijke actie voor de uitbanning van de ergste vormen van kinderarbeid (*Trb*. 2001, 69 en 2004, 35). Op het niveau van de Europese Unie kunnen worden genoemd het kaderbesluit 2004/68/JHA van de Raad van de Europese Unie van 22 december 2003 ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie (*PbEU* L 13), het kaderbesluit 2001/220/JHA van de Raad van de Europese Unie van 15 maart 2001 inzake de positie van het slachtoffer in het strafproces (*PbEG* L 82) en het kaderbesluit 2002/629/JHA van de Raad van de Europese Unie van 19 juli 2002 inzake bestrijding van mensenhandel (*PbEG* L 203). De Raad van Europa

zelf heeft met het op 23 november 2001 te Boedapest tot stand gekomen Verdrag inzake de bestrijding van strafbare feiten verbonden met elektronische netwerken (*Trb*. 2002, 18 en 2004, 290; de Cybercrime Convention) en het op 16 mei 2005 te Warschau tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa inzake bestrijding van mensenhandel (*Trb*. 2006, 99) eerder voorzien in bindende instrumenten op aanverwante terreinen.

Het Verdrag bevat doublures met bovengenoemde overeenkomsten. Op een aantal punten gaat het Verdrag echter een stap verder. Daardoor heeft het duidelijk toegevoegde waarde. In het bijzonder geldt dat voor enkele nieuwe strafbepalingen, ruime rechtsmachtbepalingen ter bestrijding van sekstoerisme en bepalingen met betrekking tot dadergerichte interventieprogramma's en -maatregelen. Bij de strafbepalingen is in het bijzonder gekeken of de voortschrijdende ontwikkeling van de techniek, de verdere digitalisering van de maatschappij en het toenemend gebruik van de open communicatiemogelijkheden op het internet om een verdergaande strafrechtelijke bescherming van kinderen tegen misbruik vragen. Het nieuwe verdrag vormt derhalve de meest recente weergave van de internationale consensus over de strafrechtelijke bescherming van kinderen en past in het beleid van de regering op deze gebieden. Enkele van de in het Verdrag opgenomen strafbaarstellingsverplichtingen nopen tot uitvoeringswetgeving in Nederland. Deze wetgeving is opgenomen in het voorstel van wet tot uitvoering van het Verdrag.

Op grond van artikel 48 van het Verdrag kunnen geen voorbehouden bij het Verdrag worden gemaakt, met uitzondering van de bepalingen waarbij het Verdrag nadrukkelijk in die mogelijkheid voorziet. Nederland is voornemens om van die mogelijkheden geen gebruik te maken.

Wat betreft de relatie tussen het Verdrag en de Europese Unie wordt opgemerkt dat het Verdrag voorziet in de mogelijkheid van toetreding door de Europese Gemeenschap. Daarover heeft nog geen definitieve besluitvorming plaatsgevonden.

Bij het Verdrag is een zogenoemd «explanatory report», een toelichtend rapport, opgesteld. Dit rapport geeft een authentieke toelichting op en verantwoording van de artikelen in het Verdrag. Het is gepubliceerd op de website van de Raad van Europa (http://conventions.coe.int/Treaty/EN/Reports/Html/201.htm).

Koninkrijkspositie

De Regering van de Nederlandse Antillen heeft aangegeven medegelding van het Verdrag voor haar land wenselijk te achten. De Nederlandse Antillen, alwaar de rechten van de mens hoog in aanzien staan, kunnen de seksuele exploitatie en seksueel misbruik van zowel kinderen als volwassenen, niet toestaan op haar grondgebied. Dergelijke handelingen zijn een aantasting van, en vormen een inbreuk op, de eer en menswaardigheid van een individu. Ook malafide personen, die met dergelijke handelingen een winstoogmerk hebben en zich willen verrijken aan het leed van anderen, dienen deze mogelijkheid te worden ontnomen. Voor wat betreft wetgeving, bevat Boek 2, titel XIV, van het huidige Wetboek van Strafrecht een aantal strafbepalingen die betrekking heeft op de seksuele exploitatie en het seksueel misbruik van kinderen. Deze bepalingen worden in Boek 2, titel XIII, van het nieuwe ontwerp-Wetboek van Strafrecht aangepast en uitgebreid. Wanneer dit gewijzigde Wetboek van Strafrecht in werking treedt, behoeft het Verdrag op het terrein van de strafbaarstelling geen nadere uitvoeringswetgeving. Naast de strafbaarstelling van de seksuele exploitatie en het seksueel misbruik van kinderen, zal de uitvoering van

het Verdrag aanvullend beleid vergen op beide terreinen die mogelijkerwijs uitvoeringswetgeving behoeven.
De Regering van Aruba heeft eveneens aangegeven medegelding van het Verdrag voor haar land wenselijk te achten. Voor zover de materie nog niet wettelijk geregeld is, zal hierin worden voorzien in het nieuwe Arubaanse Wetboek van Strafrecht.
De goedkeuring wordt voor het gehele Koninkrijk gevraagd. Het Verdrag zal voor de verschillende landen binnen het Koninkrijk worden bekrachtigd nadat in de benodigde uitvoeringswetgeving is voorzien. Overeenkomstig artikel 18 van het op 23 mei 1969 te Wenen tot stand gekomen Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht (Trb. 1972, 51) dienen de landen binnen het Koninkrijk zich overigens ook vóór de bekrachtiging te onthouden van handelingen die indruisen tegen voorwerp en doel van het Verdrag.

2. Artikelsgewijze toelichting

2.1 Hoofdstuk I (Doelstellingen, beginsel van non-discriminatie en begripsomschrijvingen)

Artikel 1 (Doelstellingen)

In de inleiding van deze toelichtende nota is reeds melding gemaakt van de brede doelstellingen van het Verdrag. Deze worden weergegeven in het eerste lid. Het Verdrag ziet niet alleen op het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, maar ook op de bescherming van de rechten van kinderen die het slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. De reikwijdte van het Verdrag maakt dat niet alle onderdelen ervan primair op het terrein van Justitie liggen; de verantwoordelijkheid voor de uitvoering van het Verdrag wordt gedeeld door verschillende departementen.
Artikel 1 stelt voorts buiten twijfel dat zowel nationale als internationale samenwerking onontbeerlijk is voor een effectieve aanpak van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.

In het tweede lid komt tot uitdrukking dat een specifiek monitoringsmechanisme een effectieve uitvoering van de verdragsverplichtingen moet verzekeren. Daartoe wordt een Comité van de Partijen in het leven geroepen (zie hierna de toelichting op hoofdstuk X).

Artikel 2 (Beginsel van non-discriminatie)

Deze bepaling scherpt in dat de implementatie en uitvoering van de bepalingen van het Verdrag gewaarborgd moeten zijn zonder enige discriminatie op welke grond dan ook. De klassieke discriminatiegronden, ontleend aan artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 1 van het op 4 november 2000 te Rome tot stand gekomen Protocol nr. 12 bij het EVRM (*Trb.* 2001, 18), worden vermeld. In aanvulling daarop noemt het Verdrag verder nog de gronden «seksuele geaardheid», «gezondheid» en «handicap». De opsomming is evenwel niet limitatief.

Artikel 3 (Begripsomschrijvingen)

Het Verdrag definieert «kind» in onderdeel (a) als iedere persoon jonger dan achttien jaar. Daarmee sluit het aan bij de internationaal gebruikelijke definitie.
Voor hetgeen het Verdrag verstaat onder «seksuele uitbuiting en seksueel misbruik» wordt in onderdeel (b) verwezen naar de in de artikelen 18 tot en met 23 van het Verdrag omschreven strafbare gedragingen. Waar

andere internationale instrumenten zich voornamelijk richten op seksuele uitbuiting van kinderen, waarbij de nadruk ligt op een commerciële component (kinderprostitutie, kinderpornografie en kinderhandel), beslaat het onderhavige Verdrag naast uitbuiting ook seksueel misbruik als zodanig.
Tot slot bepaalt onderdeel (c) wat in het kader van het Verdrag onder het begrip «slachtoffer» moet worden verstaan: elk kind dat onderworpen is aan seksuele uitbuiting of seksueel misbruik.

2.2 Hoofdstuk II (Preventieve maatregelen)

Artikel 4 (Beginselen)

Deze bepaling geeft de belangrijkste doelstelling van het Verdrag weer: voorkomen dat seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen plaatsvinden. Partijen zijn verplicht tot het nemen van de noodzakelijke maatregelen om kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik te beschermen. Bij het nemen van maatregelen hebben partijen ruimte om eigen beleid en beleidsprogramma's te ontwikkelen.
Het kabinet staat een krachtige aanpak van kindermishandeling voor. Seksuele uitbuiting en seksueel misbruik zijn een ernstige vorm van kindermishandeling. De bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik maakt integraal onderdeel uit van de brede aanpak van kindermishandeling. Het pakket aan voorzieningen en maatregelen dat de komende tijd in Nederland op dit terrein wordt genomen, is neergelegd in het Actieplan aanpak kindermishandeling (Kamerstukken II 2006/07, 31 015, nr. 16). Vier kerndoelen zijn voor het Actieplan aanpak kindermishandeling leidend: voorkomen, signaleren, stoppen en beperken van de schadelijke gevolgen van kindermishandeling. Met deze kerndoelen sluit het Actieplan aan bij de brede opzet van het Verdrag, waarin zowel preventieve, beschermende en zorgverlenende, als strafrechtelijke bepalingen zijn opgenomen.

Artikel 5 (Werving, training en bewustmaking van personen die tijdens hun werk met kinderen in aanraking komen)

Het eerste en tweede lid van dit artikel gaan over het vergroten van kennis en bewustwording over seksuele uitbuiting en seksueel misbruik bij degenen die in de omgeving van kinderen werken. Het Actieplan aanpak kindermishandeling omvat een aantal maatregelen die gericht zijn op deskundigheidsbevordering bij personen die werken met kinderen. Een van deze maatregelen betreft invoering van de werkwijze van de Reflectie en Actiegroep Aanpak Kindermishandeling (RAAK). Concreet aandachtspunt binnen deze werkwijze is deskundigheidsbevordering van professionals en vrijwilligers die met kinderen werken door de gehele keten.

Het derde lid verplicht partijen om ervoor te zorgen dat personen die zijn veroordeeld wegens seksueel misbruik van kinderen, geen toegang hebben tot beroepen waarbij sprake is van regelmatig contact met kinderen. Partijen hebben daarbij de nodige ruimte voor eigen beleid, bijvoorbeeld waar het toetsing aan proportionaliteit en de reïntegratie van veroordeelden in de maatschappij betreft. Het Verdrag sluit met deze bepaling nauw aan bij het Nederlandse systeem van de verklaring omtrent het gedrag (zie onder andere Kamerstukken II 2006/07, 30 800 VI, nr. 40). In Nederland is de verklaring omtrent gedrag wettelijk verplicht voor een aantal beroepen waarin men in de uitoefening van het beroep regelmatig met kinderen in aanraking komt en met name die beroepen waarin er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie. Dit geldt voor het primair en voortgezet onderwijs en de kinderopvang. Voor veel andere sectoren geldt weliswaar geen wettelijke verplichting, maar zijn er

afspraken dat de verklaring omtrent gedrag wordt aangevraagd of doen organisaties dat uit eigen beweging.

Artikel 6 (Voorlichting voor kinderen)

Deze bepaling verplicht partijen om kinderen voorlichting te geven over de gevaren van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik en kinderen op die wijze weerbaar te maken en te beschermen. Het kabinetsbeleid omvat een groot aantal maatregelen op dit terrein. Onder andere kan worden gewezen op de maatregelen in het kader van het programma Alle Kansen voor Alle Kinderen van de Minister voor Jeugd en Gezin (Kamerstukken II, 2006/07, 31 001, nr. 5) en het in 2007 door de Staatssecretaris van VWS gestarte programma Seksuele gezondheid van de jeugd. Ook in de Emancipatienota van de minister van OCW (Kamerstukken II 2007/08, 30 420, nr. 50) wordt het belang van het vergroten van de weerbaarheid van meisjes en jongens tegen (seksueel) geweld onderkend.

Artikel 7 (Preventieve interventieprogramma's en -maatregelen)

Partijen zijn verplicht om te waarborgen dat personen die vrezen dat zij een van de in het Verdrag omschreven misdrijven zullen begaan, toegang hebben tot interventiemaatregelen. In het kader van de reguliere geestelijke gezondheidszorg bestaan interventie- en behandelingsmogelijkheden.

Artikel 8 (Maatregelen gericht op het algemene publiek)

Deze bepaling verplicht partijen om publiekscampagnes te houden waarin informatie en voorlichting worden gegeven over seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen. De periodieke publiekscampagne in het kader van het Actieplan aanpak kindermishandeling heeft een algemeen bereik en richt zich zowel op kinderen als op mensen in de omgeving van kinderen. Doelstelling van de campagne is een bredere bewustwording van het publiek terzake van kindermishandeling en het stimuleren van alertheid ten opzichte van het verschijnsel en de verantwoordelijkheid voor het melden ervan.
De voorlichtingscampagne DigiBewust wijst specifiek op de gevaren die zich voor kinderen voordoen op het internet en bij gebruik van andere moderne communicatiemiddelen. Mede ter uitvoering van het Verdrag zal de komende tijd worden bezien op welke wijze voorlichting over veilig internetgebruik breder bij ouders en kinderen onder de aandacht kan worden gebracht.

Artikel 9 (Participatie van kinderen, de particuliere sector, de media en het maatschappelijk middenveld)

Deze bepaling roept partijen op om kinderen, de particuliere sector, het maatschappelijk middenveld en de media te betrekken bij de ontwikkeling en uitvoering van beleid ter bestrijding van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.

In Nederland is op dit terrein sprake van een brede samenwerking tussen publieke en private partijen. Een aantal voorbeelden daarvan kan worden genoemd. Hierboven werd al gewezen op de voorlichtingscampagne DigiBewust, een samenwerkingsverband tussen overheid en de particuliere sector dat onder andere strekt tot voorlichting over verantwoord gebruik door kinderen van moderne communicatiemiddelen. Voorts heeft het door het ministerie van Justitie gesubsidieerde particuliere Meldpunt Kinderporno een belangrijke rol bij het voorkomen en bestrijden van kinderpornografie. Dit meldpunt biedt een laagdrempelige mogelijkheid

om seksuele uitbuiting van kinderen te melden. Het meldpunt heeft goede relaties met enerzijds de Nederlandse politie en anderzijds met vergelijkbare meldpunten in het buitenland, die op hun beurt weer contacten met de politie in hun land hebben.

Voorts kan met betrekking tot de bestrijding van kinderpornografie worden gewezen op samenwerking met internetproviders met als doel het blokkeren van sites waarop kinderpornografie wordt aangeboden. Het gaat daarbij om een publiek-private samenwerkingsafspraak tussen de Nederlandse politie en internetproviders over het blokkeren van in het buitenland gehoste websites met kinderpornografie. In 2007 zijn daarover de eerste afspraken met internetproviders gemaakt.
Bij de bestrijding van aanbieders en afnemers van kinderpornografie op internet kan het betalingsverkeer dat plaatsvindt een aanknopingspunt vormen voor strafrechtelijk onderzoek.
Door financiële instellingen wordt in het algemeen onderkend dat ook zij een rol hebben bij de bestrijding van kinderpornografie op internet. Een aantal financiële instellingen heeft zich vanuit die gedachte verenigd in de Financial Coalition Against Childpornography. De komende tijd zal nader overleg met de financiële instellingen plaatsvinden over de invulling van hun rol.

In overleg met de ministers van Volksgezondheid, Welzijn en Sport en voor Jeugd en Gezin is samen met de Vereniging Nederlandse Organisaties Vrijwilligerswerk (NOV) een aanpak uitgewerkt die moet voorkomen dat kinderen binnen vrijwilligersorganisaties het slachtoffer worden van seksueel misbruik. De basis daarvan is een landelijk uniforme set gedragsregels die, bij naleving ervan, de risico's doen verminderen. Naast de set gedragsregels komt er een protocol met afspraken waarin wordt beschreven hoe op te treden als de gedragsregels worden overtreden (zie Kamerstukken II 2007/08, 31 200 VI, nr. 43).

2.3 Hoofdstuk III (Gespecialiseerde autoriteiten en coördinerende instanties)

Artikel 10 (Nationale maatregelen inzake coördinatie en samenwerking)

Op grond van het eerste lid zijn partijen verplicht om zorg te dragen voor coördinatie tussen de verschillende instellingen die verantwoordelijk zijn voor het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.
Het krachtig bestrijden van alle vormen van kindermishandeling is een van de speerpunten van het kabinetsbeleid. De coördinatie van deze aanpak valt onder verantwoordelijkheid van het ministerie van Justitie en het programmaministerie voor Jeugd en Gezin. Een succesvolle aanpak van kindermishandeling vereist evenwel inspanningen van alle betrokken overheden, instanties en professionals en een nauwe onderlinge samenwerking. Het reeds genoemde Actieplan aanpak kindermishandeling schept de noodzakelijke randvoorwaarden voor deze integrale en gecoördineerde aanpak voor de komende tijd.

Het tweede lid verplicht partijen te voorzien in a) een of meer onafhankelijke organisaties voor de bevordering en bescherming van de rechten van het kind, en b) mechanismen voor onderzoek naar het verschijnsel seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen.
Het derde lid spoort partijen aan om samenwerking tussen publieke en private partijen op dit terrein te bevorderen.

Ten aanzien van het tweede en derde lid kan worden vermeld dat de Nederlandse overheid geld beschikbaar heeft gesteld voor de voorlichting

over kinderrechten in Nederland. Het Kinderrechtencollectief ontvangt jaarlijks een subsidie om informatiemateriaal te produceren, waaronder een website voor kinderrechten (www.kinderrechten.nl). De website biedt informatie over kinderrechten voor kinderen, ouders en professionals in de vorm van algemene informatie over kinderrechten en recente ontwikkelingen op dit gebied.
In zijn algemeenheid vormen kinderen en jeugd al een zwaartepunt in het onderzoek van de Nationale ombudsman. Thans wordt in overleg met de Nationale ombudsman gekeken naar de mogelijkheden om het toezicht op de naleving van de kinderrechten een eigen, herkenbare plaats te geven.

2.4 Hoofdstuk IV (Beschermende maatregelen en hulp aan slachtoffers)

Artikel 11 (Beginselen)

Deze bepaling verplicht partijen om in een structuur te voorzien waarbinnen slachtoffers en hun familie de noodzakelijke ondersteuning wordt geboden. Indien de leeftijd van het slachtoffer niet direct kan worden vastgesteld, mag dit geen belemmering vormen voor het bieden van bescherming en zorg.

Artikel 12 (Melden van de verdenking van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik)

Er bestaan in Nederland geen wettelijke beperkingen om ingeval van een redelijk vermoeden van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik dit vermoeden te melden. Ook niet voor degenen die onder een beroepsgeheim vallen. In het kader van het Actieplan aanpak kindermishandeling wordt gewerkt aan het verbeteren van signalering en melding van (vermoedens van) kindermishandeling, waaronder ook seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, door personen die met kinderen werken: professionals, beroepskrachten en vrijwilligers. Een aantal beroepsgroepen maakt reeds gebruik van de Meldcode Kindermishandeling, of heeft vergelijkbare meldcodes ontwikkeld. Zo maakt de standaard Kindermishandeling (de meldcode voor de jeugdgezondheidszorg) onderdeel uit van het toetsingskader van de inspectie voor de gezondheidszorg en vormt dit onderdeel van het basistakenpakket. Een van de maatregelen uit het Actieplan aanpak kindermishandeling is dat alle instellingen en beroepskrachten die met kinderen werken een eenduidige meldcode hanteren. Deze maatregel geldt ook voor de vrijwilligerssector. Voorts wordt ingezet op het bevorderen van de toepassing van de meldcode.

Artikel 13 (Hulplijnen)

Bij vermoedens van kindermishandeling kan in Nederland gebruik worden gemaakt van het landelijk dekkend netwerk van AMK's (Advies- en Meldpunt Kindermishandeling). Indien het AMK een melding krijgt, zal een onderzoek worden gestart naar de situatie van het kind.
Speciaal voor hulp en informatie aan kinderen is er de kindertelefoon (www.kindertelefoon.nl), een onderdeel van Bureau Jeugdzorg. Zowel telefonisch als via internet kan in vertrouwen hulp, advies en informatie worden verkregen.

Artikel 14 (Hulp aan slachtoffers)

Het beperken van de schadelijke gevolgen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik is van uitermate groot belang. Nederland kent een omvangrijk pakket aan voorzieningen en maatregelen met betrekking tot bijstand aan slachtoffers van zedendelicten. Hulp en zorg zijn ook beschik-

baar voor personen in de directe omgeving van slachtoffers. Het ministerie van Justitie financiert jaarlijks de activiteiten van onder meer Slachtofferhulp Nederland en het Schadefonds Geweldsmisdrijven.

Het derde lid van deze bepaling richt zich specifiek op het nemen van maatregelen tegen de ouders of verzorgers van het kind op het moment dat deze personen betrokken zijn bij seksuele uitbuiting of seksueel misbruik. Partijen dienen te voorzien in de mogelijkheid om in die omstandigheden de vermeende dader uit de omgeving van het kind of het kind uit diens gezinssituatie te verwijderen. De Nederlandse wetgeving voorziet zowel in civielrechtelijke als strafrechtelijke mogelijkheden om een verdachte van seksueel misbruik uit de omgeving van het kind te verwijderen. Met het bij de Eerste Kamer aanhangige wetsvoorstel tijdelijk huisverbod (Kamerstukken I 2007/08, 30 657) komt daar, indien dat wetsvoorstel tot wet wordt verheven, nog een bestuursrechtelijke mogelijkheid bij. Dat wetsvoorstel geeft de burgemeester de bevoegdheid om een tijdelijk huisverbod op te leggen bij een dreigend huiselijk geweld of (een ernstig vermoeden van) kindermishandeling. Civielrechtelijk bestaan er mogelijkheden om het kind in diens belang uit huis te plaatsen en het ouderlijk gezag te beëindigen.

2.5 Hoofdstuk V (Interventieprogramma's of -maatregelen)

Artikel 15 (Algemene beginselen)

Artikel 16 (Personen voor wie de interventieprogramma's en -maatregelen bedoeld zijn)

Een integrale aanpak van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen vereist ook aandacht voor daders van deze ernstige strafbare feiten. Het voorkomen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik en het reduceren van de risico's op herhaling daarvan staan immers voorop. Hoofdstuk V van het Verdrag omvat bepalingen die zich richten op daders en vormt daarmee een belangrijke toegevoegde waarde van het Verdrag ten opzichte van andere internationale instrumenten. Artikel 15 verplicht partijen te voorzien in effectieve behandelmogelijkheden en -methodieken bedoeld voor de in artikel 16 genoemde personen. Ingevolge artikel 16 dienen zowel verdachten als veroordeelden terzake de in het Verdrag omschreven strafbare feiten toegang te hebben tot behandelprogramma's. Daarbij geldt voor verdachten dat toegang tot maatregelen vrijwillig is en geen negatieve gevolgen mag hebben voor het recht op een eerlijk proces, in het bijzonder de onschuldpresumptie.
Het Verdrag laat ruimte aan partijen voor eigen invulling van programma's en maatregelen.
In Nederland gebeurt veel op dit terrein. Er bestaat een breed scala aan behandelprogramma's die tot doel hebben recidive te voorkomen. Buiten het justitiële traject bestaan behandelingsmogelijkheden in het kader van de reguliere geestelijke gezondheidszorg. Binnen het justitiële traject is er forensische zorg, dat wordt gekenmerkt door behandeling door medisch deskundigen en is gericht op vermindering van de kans op recidive. In de begeleiding van personen die forensische zorg ondergaan buiten de justitiële inrichting en personen die zich bevinden in een voorwaardelijk traject, speelt de reclassering een belangrijke rol.

Overigens zij benadrukt dat de bepalingen in het Verdrag niet beogen te interfereren met nationale regelingen met betrekking tot de behandeling van veroordeelden die leiden aan een gebrekkige ontwikkeling of ziekelijke stoornis van de geestvermogens. De verdragsbepalingen raken daarmee niet aan het Nederlandse systeem van terbeschikkingstelling.

Artikel 17 (Informatie en toestemming)

Artikel 17 benadrukt dat degene aan wie een behandelprogramma wordt voorgesteld, daaromtrent volledig geïnformeerd dient te worden. De betrokkene dient op de hoogte te worden gesteld van de mogelijke gevolgen van het weigeren aan een behandelprogramma deel te nemen. In dit verband kan worden gewezen op de mogelijkheid in artikel 80 van het Wetboek van Strafvordering tot schorsing van de voorlopige hechtenis onder voorwaarden. Als voorwaarde zou kunnen worden gesteld dat betrokkene deelneemt aan een behandelprogramma.

2.6 Hoofdstuk VI (Materieel strafrecht)

Artikel 18 (Seksueel misbruik)

Dit artikel verplicht tot strafbaarstelling van seksueel misbruik van kinderen. Het artikel onderscheidt twee vormen van seksueel misbruik. In het eerste lid, onder a, wordt het plegen van seksuele handelingen met een seksueel minderjarig kind strafbaar gesteld. Het gaat daarbij om een kind dat naar het nationale recht de wettelijke leeftijd van seksuele meerderjarigheid nog niet heeft bereikt. Het tweede lid verplicht elke lidstaat voor de toepassing van het eerste lid, onder a, een leeftijd voor seksuele meerderjarigheid te bepalen. Omdat de wettelijke leeftijd voor seksuele meerderjarigheid in de verschillende lidstaten van de Raad van Europa sterk uiteenloopt (van 13 tot 17 jaar), laat het Verdrag de lidstaten vrij om deze leeftijd zelf te bepalen.
In het eerste lid, onder b, wordt het plegen van seksuele handelingen met een kind (iedere persoon jonger dan achttien jaar) strafbaar gesteld, indien dat gepaard gaat met (1) gebruik van dwang, geweld of bedreigingen, (2) misbruik wordt gemaakt van vertrouwen of overwicht (waaronder binnen de familie), of (3) misbruik wordt gemaakt van de bijzonder kwetsbare positie van het kind of een afhankelijkheidssituatie.
Het derde lid bevat een uitzondering voor situaties waarin sprake is van seksueel contact tussen jongeren die wederzijds instemmen: dit contact blijft buiten het bereik van het Verdrag. De intentie van het Verdrag is niet om normaal seksueel contact tussen jongeren van vergelijkbare leeftijd of gelijkwaardig niveau van persoonlijke ontwikkeling strafbaar te stellen. Ook niet wanneer het kinderen betreft die de wettige leeftijd voor seksuele meerderjarigheid nog niet hebben bereikt. Het Verdrag staat nadrukkelijk niet in de weg aan een gezonde seksuele en persoonlijke ontwikkeling van kinderen en de normale seksuele ervaringen die daarmee gepaard gaan. Het Verdrag behoudt het evenwicht tussen enerzijds strafrechtelijke bescherming van het kind tegen seksuele inbreuken op de integriteit en anderzijds bescherming van de persoonlijke levenssfeer van het opgroeiende kind. De in het Verdrag opgenomen strafbaarstelling van seksueel misbruik sluit daarmee aan bij de relevante bepalingen uit de zedenwetgeving in het Wetboek van Strafrecht, in het bijzonder de artikelen 242 tot en met 247 Sr. In de Nederlandse zedelijkheidswetgeving is een persoon vanaf 16 jaar seksueel meerderjarig. Het plegen van seksuele handelingen met een persoon vanaf die leeftijd is in de regel niet strafbaar. Het plegen van ontuchtige handelingen met een persoon tussen de 12 en 16 jaar is strafbaar. Onder het begrip «ontuchtige handelingen» wordt verstaan: handelingen met een seksuele strekking in strijd met de sociaal-ethische norm. Normale consensuele seksuele contacten tussen jonge leeftijdsgenoten zijn niet als zodanig aan te merken en vallen derhalve buiten de strafwetgeving.

Artikel 19 (Strafbare feiten met betrekking tot kinderprostitutie)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van een aantal opzettelijk

gepleegde gedragingen met betrekking tot kinderprostitutie. Het eerste lid stelt strafbaar (1) het werven van een kind voor prostitutie, (2) het uitbuiten van een kind in de prostitutie of daar voordeel uit trekken en (3) het gebruik maken van de diensten van een minderjarige prostituee. Het tweede lid omvat een definitie van kinderprostitutie. Het begrip wordt zo uitgelegd dat voor strafbaarheid de tegenprestatie voor seksuele handelingen kan bestaan uit betaling van geld, of een andere vorm van beloning of vergoeding of de belofte daartoe. Daaronder kan bijvoorbeeld ook vallen het verstrekken van verdovende middelen of het geven van onderdak of voedsel. Voor strafbaarheid wordt geen onderscheid gemaakt tussen een aan het kind zelf of een derde geleverde of beloofde tegenprestatie.

De onder (1) en (2) omschreven gedragingen zijn strafbaar gesteld in artikel 273f, eerste lid, onder 3°, 5°, 6° en 8° Sr. De onder (3) omschreven gedraging is strafbaar gesteld in de artikelen 247 en 248b Sr.

Artikel 20 (Strafbare feiten met betrekking tot kinderpornografie)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van allerlei opzettelijk gepleegde gedragingen terzake van kinderpornografie. De in het eerste lid, onder a tot en met e, genoemde gedragingen zijn geïnspireerd op artikel 9 van de Cybercrime Convention, met dien verstande dat de onder a tot en met e strafbaar gestelde gedragingen in het onderhavige Verdrag de tussenkomst van een computersysteem niet vereisen. Voorts worden deze gedragingen in min of meer dezelfde bewoordingen ook reeds genoemd in andere internationale instrumenten, zoals het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie ter bestrijding van seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie en het Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind. Strafbaar zijn (a) het vervaardigen, (b) het aanbieden, (c) het verspreiden, (d) het verwerven en (e) het in bezit hebben van kinderpornografie. Al deze gedragingen zijn strafbaar gesteld in artikel 240b Sr.

Het Verdrag voegt aan de strafbaarstelling van kinderpornografie evenwel een nieuwe gedraging toe. Onderdeel (f) stelt strafbaar degene die zich door middel van informatie- en communicatietechnologie welbewust toegang verschaft tot kinderpornografie. De achtergrond van deze strafbaarstelling is de volgende. Het Verdrag houdt nadrukkelijk rekening met de ontwikkelingen in de informatie- en communicatietechnologie en de nieuwe mogelijkheden tot misbruik die daardoor worden geboden. In dit verband hebben de verdragsopstellers op Nederlands initiatief de vraag bezien of de strafbaarstelling van «bezit» van kinderpornografie nog voldoende is toegesneden op de moderne methoden om op internet toegang te verkrijgen tot kinderpornografie zonder daarbij het materiaal op de eigen computer op te slaan. Het begrip «bezit» heeft immers van oudsher een fysieke connotatie. Het Verdrag voorziet om die reden in genoemde uitbreiding van de strafbaarstelling. Deze strafbaarstelling zou strafwaardige gedragingen terzake kinderpornografie kunnen ondervangen die bij afwezigheid van gedownload materiaal op de computer mogelijk niet onder de strafbaarstelling van «bezit» zouden kunnen worden gebracht. In het bijzonder kan daarbij worden gedacht aan personen die zich tegen betaling toegang verschaffen tot kinderpornografie, maar de strafbare beelden uitsluitend «real time» bekijken. De in onderdeel (f) opgenomen uitbreiding is optioneel. Ingevolge het vierde lid kunnen lidstaten eventueel een voorbehoud bij deze bepaling maken. De regering is voornemens door een wijziging in artikel 240b Sr in

genoemde uitbreiding van de strafbaarstelling van kinderpornografie te voorzien en zal derhalve op dit punt geen voorbehoud bij het Verdrag maken.

Het tweede lid omvat een definitie van kinderpornografie. Deze definitie is vrijwel gelijkluidend aan de definitie van kinderpornografie in het Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie bij het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind. De definitie omvat nadrukkelijk ook zogenoemde virtuele kinderpornografie. Daarbij gaat het om materiaal dat is vervaardigd zonder de directe betrokkenheid van een echt kind. Bij gelegenheid van de partiële wijziging van de zedelijkheidswetgeving in 2002 is in artikel 240b Sr virtuele kinderpornografie strafbaar gesteld.

Het derde lid voorziet in twee excepties terzake van de strafbaarstelling van bezit (eerste lid, onderdeel a) en vervaardiging (eerste lid, onderdeel e) van kinderpornografie. De eerste mogelijkheid tot het maken van een voorbehoud heeft betrekking op kinderpornografische afbeeldingen die volledig virtueel zijn. Uitgangspunt bij de strafbaarstelling van virtuele kinderpornografie in artikel 240b Sr is een brede strafrechtelijke bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. Die brede beschermingsomvang is uitgangspunt bij de beoordeling of in het gegeven geval bij virtuele afbeeldingen sprake is van een strafbaar feit. Onder omstandigheden kunnen ook afbeeldingen die niet evident levensecht zijn onder de reikwijdte van artikel 240b Sr vallen (vgl. rechtbank 's-Hertogenbosch, 4 februari 2008, LJN: BC3225). Nederland zal op dit punt dan ook geen voorbehoud maken.
De tweede mogelijkheid tot het maken van een voorbehoud heeft betrekking op beeldmateriaal waarbij seksueel meerderjarige personen beneden de leeftijd van 18 jaar zijn betrokken die met vervaardiging hebben ingestemd en het materiaal uitsluitend voor eigen gebruik in bezit hebben. Strikt genomen is in dat geval sprake van strafbare vervaardiging of strafbaar bezit van kinderpornografie. Nog daargelaten dat onder die omstandigheden niet eenvoudig een verdenking zal ontstaan, biedt het opportuniteitsbeginsel de mogelijkheid om van vervolging af te zien. Het maken van een voorbehoud is niet nodig.

Artikel 21 (Strafbare feiten met betrekking tot de deelname van een kind aan pornografische voorstellingen)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van een aantal opzettelijk gepleegde gedragingen terzake van het optreden van kinderen in pornografische voorstellingen. De bepaling richt zich zowel op degene die een kind voor een dergelijke voorstelling werft (eerste lid, onderdeel a) of dwingt tot deelname (eerste lid, onderdeel b), als degene die bewust bij dergelijke optredens aanwezig is (eerste lid, onderdeel c). Al deze gedragingen zijn strafbaar ingevolge de artikelen 248c Sr en 273f Sr. Van de in het tweede lid voorziene mogelijkheden tot het maken van voorbehouden zal door Nederland dan ook geen gebruik worden gemaakt.

Artikel 22 (Het corrumperen van kinderen)

Deze bepaling verplicht tot het strafbaar stellen van het opzettelijk een seksueel minderjarig kind laten aanschouwen van seksueel misbruik of seksuele handelingen voor seksuele doeleinden. Voor strafbaarheid is niet vereist dat het kind participeert in de seksuele handelingen. Deze strafbaarstelling is nieuw ten opzichte van de al bestaande internationale instrumenten en strekt tot bescherming van het kind tegen schadelijke invloeden op de persoonlijke en seksuele ontwikkeling. In het bijzonder gaat het om gedragingen die tot doel hebben een kind vatbaar te maken

voor seksuele uitbuiting of seksueel misbruik. Uitvoering van deze bepaling leidt tot een aanscherping van de zedelijkheidswetgeving. De wetgeving die daartoe strekt is opgenomen in het voorstel van wet tot uitvoering van het Verdrag.

Artikel 23 (Benaderen van kinderen voor seksuele doeleinden)

Artikel 23 verplicht tot strafbaarstelling van het fenomeen «grooming». Deze bepaling is nieuw in internationaal verband en vormt één van de belangrijkste elementen van toegevoegde waarde ten opzichte van de bestaande internationale instrumenten. Het is een antwoord op een nieuwe vorm van misbruik die door de nieuwe communicatiemogelijkheden wordt geboden.
Het Verdrag verstaat onder «grooming», kortgezegd, het door een volwassen persoon op internetsites of chatrooms benaderen en verleiden van een seksueel minderjarig kind met als uiteindelijk doel het plegen van seksueel misbruik met die minderjarige. Voor strafbaarheid is vereist dat het gedrag van de dader zich concretiseert tot een voorstel voor een ontmoeting met het kind gevolgd door een concrete handeling gericht op het realiseren van die ontmoeting. Deze handelingen tekenen de vastheid van het voornemen tot het plegen van seksueel misbruik. Het door een volwassen persoon uitsluitend op internet benaderen van en communiceren met een kind, ongeacht de intentie en de inhoud van de communicatie, valt buiten de reikwijdte van de strafbaarstelling.

Op grond van artikel 248a Sr kan in bepaalde gevallen strafrechtelijk worden opgetreden tegen «grooming». De reikwijdte van dat artikel is evenwel niet gelijk aan de in het Verdrag opgenomen strafbaarstelling. Ter uitvoering van het Verdrag en ten behoeve van een effectieve bescherming van kinderen tegen deze gedragingen, zal worden voorzien in een afzonderlijke strafbaarstelling in het Wetboek van Strafrecht. De wetgeving die daartoe strekt is opgenomen in het voorstel van wet tot uitvoering van het Verdrag.

Artikel 24 (Medeplichtigheid of uitlokking en poging)

Poging tot het plegen van misdrijven, medeplichtigheid daaraan en het uitlokken van een strafbaar feit zijn strafbaar in Nederland (artikelen 45, 46 en 48 Sr).

Artikel 25 (Rechtsmacht)

Het eerste lid verplicht tot vestiging van rechtsmacht, wanneer het feit op het eigen grondgebied of aan boord van een eigen schip of vliegtuig is gepleegd, of wanneer het feit is gepleegd door een eigen onderdaan of ingezetene (onderdelen a tot en met e).
De Nederlandse strafwetgeving kent een ruime rechtsmachtregeling met betrekking tot zedenmisdrijven gepleegd tegen minderjarigen. In de vestiging van rechtsmacht waartoe de onderdelen a tot en met c verplichten, is voorzien in de artikelen 2 en 3 Sr. De artikelen 5 en 5a Sr vestigen rechtsmacht voor door Nederlanders en Nederlandse ingezetenen buiten Nederland tegen minderjarigen gepleegde zedenmisdrijven. Het vereiste van dubbele strafbaarheid geldt niet voor deze misdrijven. Voor die misdrijven bestaat rechtsmacht, ook al zou het feit naar het recht van de plaats delict niet strafbaar zijn. Nederland voldoet hiermee aan de in het Verdrag opgenomen rechtsmachtbepalingen, die zich vooral richten op de bestrijding van sekstoerisme.
Het tweede lid geeft partijen in overweging om rechtsmacht te vestigen over feiten begaan in het buitenland tegen eigen onderdanen en ingezetenen. Het betreft een aansporing, geen verplichting. Nederland kent geen

algemene regeling voor extraterritoriale rechtsmacht voor strafbare feiten gepleegd tegen Nederlandse slachtoffers.
Het zesde lid is voor Nederland niet relevant omdat voor de in het Verdrag omschreven strafbare feiten het klachtvereiste niet geldt als voorwaarde voor opsporing en vervolging.
Het zevende lid, dat partijen verplicht rechtsmacht te vestigen voor het geval dat een dader zich op zijn grondgebied bevindt en uitlevering van hem wordt geweigerd op grond van het feit dat het een onderdaan van de aangezochte staat betreft, is voor Nederland niet relevant omdat in Nederland de omstandigheid dat het feit door een eigen onderdaan is gepleegd, uitlevering niet in de weg behoeft te staan. Bovendien kent het Nederlandse strafrecht, zoals hierboven aangegeven, reeds als uitgangspunt dat Nederlanders kunnen worden vervolgd indien zij in den vreemde een zedenmisdrijf jegens een minderjarige hebben gepleegd.
Het achtste lid houdt partijen voor met elkaar te overleggen, wanneer meer dan een partij aanspraak maakt op rechtsmacht.
Ingevolge het negende lid staat het partijen vrij om naast de verdragsverplichtingen met betrekking tot rechtsmacht nog andere vormen van rechtsmacht te vestigen.

Artikel 26 (Aansprakelijkheid van rechtspersonen)

Deze bepaling verplicht tot vestiging van de aansprakelijkheid van rechtspersonen voor strafbare feiten die gepleegd zijn door een leidinggevende binnen de rechtspersoon en die in het voordeel van de rechtspersoon zijn gepleegd.
Artikel 51 Sr voorziet in strafrechtelijke aansprakelijkheid van rechtspersonen.

Artikel 27 (Sancties en maatregelen)

Ingevolge het eerste lid moet worden voorzien in doeltreffende, evenredige en afschrikwekkende straffen voor natuurlijke personen, waarbij rekening wordt gehouden met de ernst van de feiten. Deze straffen dienen mede vrijheidstraffen die uitlevering mogelijk maken, te omvatten.
Ingevolge het tweede lid moet worden voorzien in doeltreffende, evenredige en afschrikwekkende straffen voor rechtspersonen, met inbegrip van strafrechtelijke of niet-strafrechtelijke boetes. In aanvulling daarop somt het artikel een aantal mogelijke maatregelen op.
Het derde lid verplicht partijen om te voorzien in een aantal maatregelen. Het gaat om inbeslagneming en confiscatie (onderdeel a) en om de mogelijkheid om panden die zijn gebruikt voor het plegen van strafbare feiten, tijdelijk of definitief te sluiten, of de dader tijdelijk of permanent te verbieden de activiteit uit te oefenen waarin hij het strafbare feit heeft begaan (onderdeel b).

De Nederlandse wetgeving voorziet in deze straffen, sancties en maatregelen. Artikel 28, eerste lid, onder 5°, Sr biedt de rechter in bij de wet bepaalde gevallen de mogelijkheid om als bijkomende straf de schuldige te ontzetten uit het recht bepaalde beroepen uit te oefenen. Bij veroordeling wegens een zedenmisdrijf kan de rechter de schuldige ontzetten uit het beroep waarin het misdrijf is begaan (artikel 251 Sr). Wat betreft de door het Verdrag genoemde maatregelen tegen rechtspersonen zij opgemerkt dat rechtspersonen waarvan de werkzaamheid of het doel in strijd is met de openbare orde op vordering van het openbaar ministerie door de rechter verboden kunnen worden verklaard en ontbonden (artikel 2:20 BW).
Ten aanzien van de strafmaten voor kinderpornografie kan worden vermeld dat het openbaar ministerie in 2007 met de richtlijn kinderpornografie (*Stcrt.* 2007, 79) het strafvorderingsbeleid heeft aangescherpt.

Artikel 28 (Strafverzwarende omstandigheden)

Dit artikel noemt een aantal strafverzwarende omstandigheden waarmee door de rechter rekening moet kunnen worden gehouden bij het bepalen van de op te leggen straf voor de in het Verdrag omschreven strafbare feiten. In het Nederlandse stelsel van wettelijke strafmaxima is de gedachte dat deze maxima de rechter ruimte bieden om rekening te houden met strafverzwarende omstandigheden. Voorts voorzien artikel 273f, derde tot en met zevende lid, artikel 248 en artikel 43 Sr expliciet in strafverzwaring voor een aantal van de in artikel 29 genoemde omstandigheden.

Artikel 29 (Eerdere veroordelingen)

Ingevolge deze bepaling dienen partijen in de mogelijkheid te voorzien dat bij het opleggen van straf rekening wordt gehouden met eventuele eerdere onherroepelijke veroordelingen terzake van overeenkomstige feiten opgelegd in een andere lidstaat.
Het staat de Nederlandse rechter vrij om rekening te houden met onherroepelijke veroordelingen, uitgesproken in een andere verdragspartij. Aantekening verdient dat in de Europese Unie politieke overeenstemming is bereikt over een kaderbesluit dat de lidstaten verplicht erin te voorzien dat aan een in een andere lidstaat uitgesproken onherroepelijke veroordeling gevolgen kunnen worden verbonden die gelijkwaardig zijn aan gevolgen die kunnen worden verbonden aan een eerdere veroordeling in het eigen land. Naar verwachting zal dit kaderbesluit op korte termijn formeel worden vastgesteld.

2.7 Hoofdstuk VII (Onderzoek, vervolging en procesrecht)

Artikel 30 (Beginselen)

Artikel 30 formuleert een aantal algemene uitgangspunten voor de bejegening van kinderen die het slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik. Partijen dienen maatregelen te nemen die waarborgen dat de rechten en belangen van kinderen die slachtoffer zijn van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik, tijdens het opsporingsonderzoek en het strafproces in acht worden genomen. Deze maatregelen hebben tot doel secundaire victimisatie te voorkomen. De verantwoordelijkheid van de overheid voor het handhaven van de rechtsorde verplicht de overheid ertoe rekening te houden met de slachtoffers van strafbare feiten, zowel in als buiten het strafproces. Dit geldt te meer waar het kwestbare slachtoffers van zeer ernstige misdrijven betreft, zoals kinderen die het slachtoffer worden van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik.

In het vierde lid wordt uitdrukkelijk bepaald dat de maatregelen die worden genomen om de belangen van het slachtoffer te dienen, geen afbreuk mogen doen aan de vereisten van een eerlijk proces zoals neergelegd in artikel 6 EVRM.

Het vijfde lid verplicht partijen om de mogelijkheid tot effectief opsporingsonderzoek te waarborgen en waar nodig te voorzien in de mogelijkheid tot gebruik van bijzondere opsporingsmiddelen. Nederland kent een actief opsporings- en vervolgingsbeleid. De Aanwijzing kinderpornografie (Stcrt. 2007, 162) omvat een regeling voor de opsporing en vervolging van kinderpornografie, waarbij bijzondere aandacht uitgaat naar de opsporing van kinderpornografie op internet. Een effectieve strafrechtelijke aanpak van bijvoorbeeld kinderpornografie op internet vraagt, gelet op de snelle veranderingen op internet en de nieuwe mogelijkheden tot misbruik van dat medium, om een regelmatige toets of de bestaande mogelijkheden tot

opsporing en vervolging van kinderpornografie naar de huidige tijd nog adequaat zijn. In dit verband kan worden gewezen op het op 12 maart 2008 bij de Tweede Kamer ingediende wetsvoorstel tot partiële wijziging Wetboek van Strafrecht, Wetboek van Strafvordering en enkele aanverwante wetten in verband met de strafbaarstelling van het deelnemen en meewerken aan training voor terrorisme, uitbreiding van de mogelijkheden tot ontzetting uit het beroep als bijkomende straf en enkele andere wijzigingen (Kamerstukken II 2007/08, 31 386, nr. 2), waarin onder andere een verruiming van de strafvorderlijke bevoegdheden tot opsporing en vervolging van kinderpornografie is opgenomen.

Voorts verplicht het vijfde lid partijen om in te zetten op de identificatie van slachtoffers van kinderpornografie. Het is van het grootste belang om slachtoffers die op kinderpornografisch materiaal te zien zijn, te achterhalen om voortduring van het misbruik te voorkomen. Het identificeren van de slachtoffers en de verdachten die deze slachtoffers misbruiken, vormt de belangrijkste drijfveer voor onderzoeken naar kinderpornografie. Met de komst van internet verspreidt kinderpornografie zich makkelijker over de landsgrenzen. Het wereldwijde gebruik van het internet vereist dan ook een internationale aanpak en coördinatie van kinderpornografie en de identificatie van slachtoffers en daders. Het Korps landelijke politiediensten (KLPD) beheert de nationale database kinderpornografie. Interpol beheert de internationale database kinderpornografie, waarin alle beelden zijn opgenomen waarvan de slachtoffers en daders zijn geïdentificeerd. Tussen het KLPD en Interpol vindt informatie-uitwisseling plaats over slachtoffers en daders op inbeslaggenomen materiaal. Nederland zal de komende jaren voortgaan met het actief ondersteunen van de inspanningen van Interpol op dit gebied.

Artikel 31 (Algemene beschermende maatregelen)

Dit artikel verplicht partijen tot het nemen van een groot aantal maatregelen ter bescherming van de rechten van slachtoffers, tijdens het opsporingsonderzoek en gedurende het strafproces.
In de Aanwijzing slachtofferzorg (*Stcrt*. 2004, 80) zijn de uitgangspunten voor politie en het openbaar ministerie inzake de bejegening van slachtoffers uitgebreid verwoord. Voorts bevat deze aanwijzing voorschriften met betrekking tot de informatieverstrekking aan het slachtoffer over het verloop van de strafprocedure. De door politie en het openbaar ministerie gehanteerde Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik (*Stcrt.* 2005, 17) bevat uitgebreide voorschriften met betrekking tot de opsporing en vervolging van seksueel misbruik in het algemeen én in afhankelijkheidsrelaties en bevat regels voor de bejegening van slachtoffers van zedendelicten.
Het Nederlandse strafprocesrecht bevat voorzieningen voor slachtoffers die ook dienst kunnen doen voor slachtoffers van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik. Het bij de Eerste Kamer aanhangige wetsvoorstel versterking positie slachtoffer in het strafproces (Kamerstukken I 2007/08, 30 143) beoogt de positie van het slachtoffer in het strafproces verder te verbeteren. Vooruitlopend op dit wetsvoorstel zijn in 2007 reeds een aantal aanvullende praktische maatregelen in gang gezet. Deze maatregelen zijn neergelegd in het plan «Slachtoffer centraal» (Kamerstukken II 2006/07, 31 101, nr. 1).
Getuigen genieten in Nederland strafrechtelijke bescherming op basis van artikel 285a Sr en strafvorderlijke bescherming in de artikelen 226a e.v. Sv inzake bedreigde getuigen. In Nederland is bij het KLPD een afdeling getuigenbescherming belast met het uitvoeren van maatregelen ter bescherming van getuigen en hun familie. De beslissing om bijzondere maatregelen ten behoeve van getuigen te nemen wordt genomen door het College van procureurs-generaal.

Opmerking verdient nog dat ingevolge artikel 167a Sv het openbaar ministerie het minderjarige slachtoffer van seksueel misbruik vanaf 12 jaar zo mogelijk in de gelegenheid stelt zijn of haar mening over het gepleegde feit kenbaar te maken.

Artikel 32 (Instelling van de procedure)

Ingevolge deze bepaling mogen partijen het instellen van een strafrechtelijk onderzoek of vervolging inzake een van de in het verdrag omschreven strafbare feiten niet afhankelijk stellen van een aangifte of klacht van het slachtoffer. Voor de in het Verdrag omschreven strafbare feiten geldt in Nederland geen klachtvereiste als voorwaarde voor opsporing en vervolging.

Artikel 33 (Verjaringstermijn)

Deze bepaling verplicht partijen om ten aanzien van de in de artikelen 18, 19, eerste lid, onderdelen a en b, en 21, eerste lid, onderdelen a en b, omschreven strafbare feiten te voorzien in een verjaringstermijn van zodanige duur dat het mogelijk is om ook nadat het slachtoffer meerderjarig is geworden nog een vervolging in te stellen.
Onderzoek laat zien dat slachtoffers van seksuele uitbuiting of seksueel misbruik lange tijd nodig hebben om het in hun vroege jeugd opgelopen trauma te verwerken. Deze bepaling beoogt het slachtoffer voldoende tijd te geven om als volwassene na te denken over hetgeen hem of haar is aangedaan en zich bewust te worden van de mogelijkheid tot het doen van aangifte. In de Nederlandse strafwetgeving is bepaald dat ten aanzien van zedenmisdrijven gepleegd tegen kinderen geldt dat de verjaringstermijn aanvangt wanneer het slachtoffer de leeftijd van achttien jaar bereikt. De verjaringstermijn voor zedenmisdrijven gepleegd tegen minderjarigen bedraagt ten minste twaalf jaar.

Artikel 34 (Onderzoek)

Partijen dienen ingevolge deze bepaling te voorzien in gespecialiseerd personeel voor het opsporen en vervolgen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik.
Binnen het openbaar ministerie is op elk arrondissementsparket en ressortsparket een contactfunctionaris op het terrein van zedenzaken aangewezen. Deze officier van justitie of advocaat-generaal beschikt over relevante expertise en ervaring. De contactfunctionarissen zijn landelijk georganiseerd in het OM-platform zeden, waarin onder meer ontwikkelingen in jurisprudentie en beleid worden besproken. Aansturing vindt plaats door de procureur-generaal verantwoordelijk voor de portefeuille zeden. In het kader van de scholing van medewerkers binnen het openbaar ministerie is zeden aangemerkt als een specialisme, met bijbehorend opleidingstraject.
Opsporing van zedenmisdrijven vindt plaats door gespecialiseerde rechercheurs. Binnen de politieopleiding is voorzien in een certificeringstraject met speciale cursussen ter bevordering van deskundigheid op het terrein van zedenmisdrijven. Gecertificeerde rechercheurs maken in de politieregio's deel uit van zedenafdelingen en ondersteunen, daar waar mogelijk, de medewerkers van de basis politiezorg.
Een centrale rol waar het betreft de coördinatie van de (inter)nationale opsporing is in Nederland belegd bij het Productteam Bestrijding Kinderporno bij het KLPD. Dit productteam is verder ook opgezet als een kennis- en expertisecentrum ten behoeve van de gehele Nederlandse politie. In de komende tijd zal een aanvullend pakket aan maatregelen worden geïmplementeerd om expertise en capaciteit met betrekking tot de bestrijding van cybercrime bij zowel politie als openbaar ministerie structureel te

versterken. Prioritaire aandacht zal hierbij uitgaan naar de bestrijding van kinderpornografie op internet. Langs twee lijnen wordt beoogd een verbetering van de aanpak van kinderpornografie te bewerkstelligen. In de eerste plaats zal het Bovenregionaal Rechercheteam Rotterdam (BRT) starten met onderzoek naar kinderpornografie. Thans wordt onderzoek naar kinderpornografie op landelijk of regionaal niveau opgepakt. Het BRT zal zich richten op zaken die op regionaal niveau te veel capaciteit vragen, maar zich tevens niet goed lenen voor het landelijk niveau. Bij het BRT kunnen binnen de politie in den brede aanwezige kennis en technologie worden samengebracht en kunnen vernieuwende inzichten worden uitgeprobeerd. Ervaringen van het BRT zullen worden gedeeld met de regiokorpsen en het KLPD. In de tweede plaats zal worden gestart met een breed landelijk verbetertraject onder actieve regie van een landelijk projectteam. In dit traject moet onder andere een monitorfunctie worden ontwikkeld. Voorts is er naast onderzoek naar aard, omvang en ontwikkelingen nadrukkelijk aandacht voor het identificeren en verder verspreiden van zogenoemde best practices (zie ook Kamerstukken II 2007/08, 31 200 VI, nr. 146).

Artikel 35 (Het verhoor van kinderen)

Deze bepaling gaat over het verhoor van kinderen als getuige in het strafproces. Partijen zijn verplicht tot het nemen van een aantal maatregelen waarmee rekening wordt gehouden met de bijzonder kwetsbare positie van een kind als getuige in een strafzaak. De Aanwijzing opsporing en vervolging inzake seksueel misbruik (*Stcrt.* 2005, 17) bevat bijzondere voorschriften inzake het horen van slachtoffers van zedenmisdrijven. Ingevolge de aanwijzing wordt een slachtoffer of getuige van een zedenmisdrijf in de leeftijd van vier tot twaalf jaar of een ouder persoon met een achterstand in de ontwikkeling, gehoord volgens het als bijlage bij de aanwijzing gevoegde Protocol studioverhoren. In dat protocol staat uitvoerig beschreven waar, door wie en op welke wijze een dergelijk verhoor dient plaats te vinden.

Ingevolge het tweede lid zijn partijen verplicht om in de mogelijkheid te voorzien dat verhoren van minderjarige slachtoffers of van kinderen die als getuige optreden, op video worden vastgelegd. De video-opnamen moeten als bewijs in een strafzaak kunnen worden ingebracht. De Nederlandse wet- en regelgeving voorziet in deze mogelijkheid.

Artikel 36 (Strafproces)

Ingevolge het eerste lid van deze bepaling dienen partijen te voorzien in opleidingsmogelijkheden op het terrein van de rechten van het kind voor juridische professionals die bij het strafproces betrokken zijn. In Nederland zijn deze opleidingsmogelijkheden in voldoende mate beschikbaar. Zo maakt een basis- en verdiepingscursus zedelijkheidswetgeving deel uit van het cursus- en opleidingsaanbod van de SSR, het studiecentrum voor de rechterlijke organisatie.

Op grond van het tweede lid zijn partijen verplicht tot het nemen van twee specifieke maatregelen met betrekking tot het strafproces: a) de mogelijkheid tot het laten plaatsvinden van de zaak achter gesloten deuren en b) de mogelijkheid tot het horen van het slachtoffer in de rechtszaal zonder daarbij zelf aanwezig te zijn.
Het Nederlandse strafprocesrecht voorziet in de mogelijkheid tot behandeling van de zaak achter gesloten deuren (artikel 269 Sv) en verhoor van getuigen per videoconferentie (artikel 131a Sv).

2.8 Hoofdstuk VIII (Vastleggen en opslaan van gegevens)

Artikel 37 (Vastleggen en opslaan van nationale gegevens over veroordeelde zedendelinquenten)

Deze bepaling verplicht partijen om in het kader van het voorkomen en vervolgen van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen het DNA-profiel van degenen die voor een van de in het verdrag omschreven strafbare feiten zijn veroordeeld, vast te leggen. Partijen dienen voorts te voorzien in de mogelijkheid om deze gegevens met elkaar te delen.
Op grond van de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden (*Stb*. 2004, 465) en het Besluit van 10 december 2007, houdende wijziging van de opsomming van de gewelds- en zedenmisdrijven waarop de Wet DNA-onderzoek bij veroordeelden van toepassing is (*Stb*. 2007, 513), wordt van een veroordeelde wegens een misdrijf als omschreven in de artikelen 240b, 242 tot en met 247, 248a, 248b en 273f Sr celmateriaal afgenomen ten behoeve van het bepalen van diens DNA-profiel en het verwerken daarvan in een DNA-databank. Ter uitvoering van het Verdrag zullen artikel 248c Sr en de in de uitvoeringswetgeving voorziene strafbaarstellingen ook onder deze regeling worden gebracht.
Het uitwisselen van DNA-gegevens kan plaatsvinden in het kader van internationale rechtshulp.

2.9 Hoofdstuk IX (Internationale samenwerking)

Artikel 38 (Algemene beginselen en maatregelen ten aanzien van internationale samenwerking)

Het eerste lid van deze bepaling verplicht partijen om zo veel en zo breed mogelijk samen te werken in het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen, het beschermen van en verlenen van hulp aan slachtoffers, en het onderzoek naar en de procedures inzake de in het Verdrag omschreven strafbare feiten.

Het tweede lid verplicht partijen te voorzien in de mogelijkheid voor een slachtoffer om in eigen land aangifte te doen van een in het Verdrag omschreven strafbaar feit gepleegd op het grondgebied van een andere lidstaat. De Nederlandse wetgeving voorziet in die mogelijkheid.

Het derde lid bepaalt dat, indien een lidstaat het bestaan van een verdragsbasis als voorwaarde stelt voor het verlenen van wederzijdse rechtshulp of het inwilligen van een verzoek om uitlevering, het Verdrag daarvoor door partijen als grondslag kan worden beschouwd. Ter uitvoering van deze bepaling zal het Verdrag in artikel 51a van de Uitleveringswet worden opgenomen.

Het vierde lid bevat een aansporing aan partijen om zo mogelijk het voorkomen en bestrijden van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik te integreren in ontwikkelingssamenwerking met derde staten. Nederland gaat in het kader van ontwikkelingssamenwerking een project opzetten in Cambodja dat bijstand zal verlenen aan de autoriteiten ter voorkoming en bestrijding van seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (zie ook Kamerstukken II 2007/08, 31 200 VI, nr. 146). Hierbij zal aansluiting worden gezocht bij het werk van non-gouvernementele organisaties.

2.10 Hoofdstuk X (Toezichtsmechanisme)

Artikel 39 (Comité van de Partijen)
Artikel 40 (Andere vertegenwoordigers)
Artikel 41 (Taken van het Comité van de Partijen)

Het is van belang dat een effectief monitoring mechanisme bestaat om toezicht uit te oefenen op een goede uitvoering van dit brede Verdrag. Om die reden voorziet het Verdrag in een Comité van de Partijen samengesteld uit vertegenwoordigers van de partijen bij het Verdrag. Het Comité van de Partijen komt voor het eerst bijeen op het moment dat tien staten het Verdrag hebben geratificeerd.
Naast vertegenwoordigers van de partijen bij het Verdrag zal ook een aantal vertegenwoordigers van relevante onderdelen van de Raad van Europa onderdeel uitmaken van het Comité van de Partijen. Voorts bestaat de mogelijkheid om vertegenwoordigers uit het maatschappelijk middenveld als waarnemer in het Comité van de Partijen te laten participeren.
Het Comité van de Partijen ziet toe op de uitvoering van het Verdrag en heeft een faciliterende rol waar het betreft het uitwisselen van informatie, het identificeren van «best practices», en het volgen van relevante juridische, beleidsmatige en technologische ontwikkelingen.

2.11 Hoofdstuk XI (Verhouding tot andere internationale instrumenten)

Artikel 42 (Verhouding tot het Verdrag inzake de rechten van het kind en het Facultatief Protocol daarbij inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie)

Dit artikel stelt nadrukkelijk de verhouding vast tot het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind en het bijbehorend Facultatief Protocol inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie. Het Verdrag doet op geen enkele wijze afbreuk aan die instrumenten, maar beoogt de daarin geboden bescherming te verbeteren en de vastgestelde normen verder te ontwikkelen.

Artikel 43 (Verhouding tot andere internationale instrumenten)

Dit artikel regelt de verhouding met andere internationale instrumenten. Dit betreft een gebruikelijke bepaling, die ook is opgenomen in andere verdragen van de Raad van Europa, laatstelijk in het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bestrijding van mensenhandel en het op 16 mei 2005 te Warschau tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa ter voorkoming van terrorisme (*Trb.* 2006, 34).
Het derde lid bevat de zogenoemde disconnectie-clausule en is specifiek gericht op regeling van de relatie tussen de Raad van Europa en de Europese Unie en de Europese Gemeenschap. Partijen die tevens lid zijn van de Europese Unie, passen in hun wederzijdse betrekkingen regels van de Europese Gemeenschap en de Europese Unie toe voor zover op het desbetreffende specifieke terrein zulke regels van toepassing zijn, onverminderd het onderwerp en het doel van het Verdrag en onverminderd de volledige toepassing ervan ten opzichte van andere partijen.

2.12 Hoofdstuk XII (Wijzigingen van het Verdrag)

Artikel 44 (Wijzigingen)

Deze bepaling voorziet in een regeling voor de beoordeling en behandeling van voorstellen tot wijziging van het Verdrag.

2.13 Hoofdstuk XIII (Slotbepalingen)

Artikel 45 (Ondertekening en inwerkingtreding)
Artikel 46 (Toetreding tot het Verdrag)
Artikel 47 (Territoriale toepassing)
Artikel 48 (Voorbehouden)
Artikel 49 (Opzegging)
Artikel 50 (Kennisgeving)

Het Verdrag voorziet ook in ondertekening en bekrachtiging/aanvaarding/goedkeuring door niet-leden van de Raad van Europa die hebben deelgenomen aan de opstelling ervan en door de Europese Gemeenschap. Toetreding is onder voorwaarde van unanieme instemming door de partijen ook mogelijk voor niet-leden die niet hebben deelgenomen aan de opstelling van het Verdrag.
Het Verdrag treedt in werking drie maanden nadat vijf ondertekenaars waarvan ten minste drie lidstaten van de Raad van Europa, het Verdrag hebben bekrachtigd. Momenteel (mei 2008) hebben 28 lidstaten het Verdrag ondertekend en heeft nog geen staat het Verdrag bekrachtigd.
Deze slotbepalingen zijn overigens gebruikelijk en behoeven geen verdere toelichting, met uitzondering van artikel 48 inzake voorbehouden. Ingevolge artikel 48 kunnen geen voorbehouden worden gemaakt, met uitzondering van de mogelijkheden tot het maken van een voorbehoud waarin het Verdrag expliciet voorziet. Nederland zal, zoals eerder in deze toelichting aangegeven, van deze mogelijkheden geen gebruik maken.

De minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

De minister van Buitenlandse Zaken,
M. J. M. Verhagen

De minister voor Jeugd en Gezin,
A. Rouvoet

Doc. 13065
06 December 2012

Serious violation of the Lanzarote Convention by the Netherlands

Written question No. 621 to the Committee of Ministers
by Mr Luca VOLONTÈ, Italy, Group of the European People's Party

In 2008 and 2010, two young Turkish men pressed criminal charges against the recently retired Secretary General of the Ministry of Justice in the Netherlands, Mr J.D. The men claim that they and numerous other Turkish boys were raped and sexually abused by J.D. when they were only 12 and 14 years old. Despite an overwhelming number of available primary witnesses, the claims of these Turkish men never led to an official criminal investigation as defined in the Dutch Code of Criminal Procedure. Only a so-called "exploratory" investigation was conducted in the Netherlands, while J.D. remained in office and in the position to easily influence the prosecution and police.

Recently, the two men lodged an appeal to the High Court in the Hague, calling for the indictment of J.D. They claim that the refusal of the Dutch National Public Prosecution Service's to investigate their claim is in violation of the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse (CETS No. 201, "Lanzarote Convention"). Since their first reports, the men have been repeatedly harassed and seriously mistreated in Turkey to make them drop the charges against J.D.

This was not the first time that complaints of child abuse against this senior civil servant were not properly investigated in the Netherlands and that the victims were intimidated.[1]

The Netherlands has signed and ratified the Lanzarote Convention which stipulates that victims shall be protected from intimidation and their accusations treated as priority and investigated even if the victim withdraws his or her statement.

Mr Volontè,

To ask the Committee of Ministers

– Does it agree that the Netherlands has seriously violated its obligation to implement the Lanzarote Convention with the continuous refusal to initiate official inquiries into the numerous charges of child abuse against this senior Dutch official? Does it agree that this is scandalous, especially in view of the influential position of the accused person?

– Does it agree that an impartial investigation with international expertise must be conducted in this particular case?

1. In 1998, an Amsterdam police investigation was conducted into a paedophile network of influential Dutch customers of brothels with underage boys: the Rolodex case. The investigation targeted high-ranking Dutch officials and politicians suspected of abusing young boys in Amsterdam brothels. A Dutch victim was one of the key witnesses in that investigation. And one of the suspects in that investigation was Mr J.D. But according to leading investigators in that case, as soon as J.D. became a person of interest in the case, the investigation was closed. The key witness claims someone threatened to shoot him.

In 2003, another Dutch victim claimed to have been sexually abused as a minor by J.D. This victim withdrew his charges however after being interrogated by the Dutch police. He was subsequently convicted of making false declarations. To this day, however, also this victim insists that he was sexually abused by J.D.

– Is it willing to ask the Dutch authorities to launch an impartial investigation with independent investigators from different countries?

Parliamentary Assembly
Assemblée parlementaire
https://pace.coe.int
COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

Doc. 13144
18 March 2013

Serious violation of the Lanzarote Convention by the Netherlands

Reply to Written question[1]: Written question No. 621 (Doc. 13065)
Committee of Ministers

1. In reply to the Honourable Parliamentarian's Written Question, the Committee of Ministers observes that according to information received from the Dutch authorities, the Netherlands considers that it has properly investigated the case in question. The case is currently pending before the Hague Court of Appeal. The Dutch Government underlines that combating sexual exploitation of children is a priority and that it has ratified and is implementing the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse ("Lanzarote Convention", CETS No. 201).

2. The Committee of Ministers wishes to inform the Honourable Parliamentarian that it is not part of the monitoring procedure provided for by the Lanzarote Convention. This is the mandate of the Committee of the Parties ("Lanzarote Committee"), composed of representatives of the Parties to the Convention, including representatives of the Parties that may accede to the Convention under Articles 45 and 46 (Chapter X of the Convention), and in which the Parliamentary Assembly has a representative. Thus, the Committee of Ministers as such is not in a position to reply to questions concerning the effective implementation of the Convention.

3. Finally, the Committee of Ministers reiterates its strong support for the Lanzarote Convention as a major instrument to combat sexual abuse and sexual exploitation of children. The Committee of Ministers encourages all member States that have not yet done so to ratify the Convention as soon as possible.

---

1. Adopted at the 1165th meeting of the Ministers' Deputies (13 March 2013).

Machine Translated by Google

Lanzarote Convention

Dutch State Sexual abuse against children

To:

Council of Europe

Children's Rights Division

Lanzarote Committee

F-67075 STRASBOURG Cedex

FRANCE

Machine Translated by Google

image photo cover by Freepik

Machine Translated by Google

APPLICANT /REQUESTOR

Mrs. Yvonne Brinkerink

Machine Translated by Google

House of Representatives

STATES - GENERAL

INFORMATION SYSTEM

All incoming documents, including letters from citizens and organisations, are included in an information system accessible to all members of parliament and their staff. We assume that you have no objection to this, because you have drawn the attention of parliament with your letter. You may assume that the members of parliament and staff will handle your letter with care. However, if you object to the inclusion of your letter, we request that you inform us immediately, stating the above reference. Your letter will then be removed from the information system. This does mean that the House of Representatives will not process your letter any further.

Letters from social organizations *and* companies are also made available for inspection by the parliamentary press. If you object to inspection of your letter by the parliamentary press, you can send an email to the Communications Department, persvoorlichting@tweedekamer.nl, stating the above reference number.

Yours sincerely,

House of Representatives of the States General
Plenary Secretariat/Legislation Office

House of Representatives of the States General
PO Box 20018
2500 EA The Hague
T. 070-3182211

This acknowledgement of receipt was produced in an automated system and is therefore unsigned.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Aan:
Tweede Kamer der Staten-Generaal Voorzitter
Martin Bosma
Postbus: 20018
2500EA, Den Haag

Breda/ datum: 4 APRIL 2025

Betreft:

- Verzoek om strafvervolging (Art. 119 Gw)
- Ambtsmisdrijven en ambtsovertredingen begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal.

Op grond van art. 119 Grondwet en art. 76 RO neemt de Hoge Raad, ook na hun aftreden, in eerste instantie en tevens in hoogste ressort kennis van ambtsmisdrijven en ambtsovertredingen begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal. De procedure is geregeld in art. 483 Sv in verbinding met de art. 4 - 19 van de nog steeds geldende Wet van 22 april 1855, Stb. 33, houdende regeling der verantwoordelijkheid van de hoofden der Ministeriële Departementen. Een vervolging van een minister ter zake van ambtsdelicten als bedoeld in art. 119 Grondwet en art. 76 RO is slechts mogelijk nadat daartoe last is gegeven bij Koninklijk Besluit of bij besluit van de Tweede Kamer der Staten-Generaal. De burgers in Nederland –individueel of in groepsverband- mogen hun volksvertegenwoordiging een brief sturen om last te geven tot vervolging Art.119 GW. Dat kunnen ze doen wanneer zij vinden dat de leden van de Tweede Kamer deze last wel had moeten geven maar de Tweede Kamer niet op eigen initiatief -met minimaal 5 kamerleden-dergelijke last tot vervolging heeft ingezet. Danwel door hoofdelijke stemming.

Het plegen van strafbare feiten en medeplegen -handelen of nalaten- begaan door ministers, staatssecretarissen en leden van de Staten-Generaal, Artikel 44Sr.

*(aanhechting zwart-wit kopie notariële akte dd, 17 mei 2013, vastlegging verklaring, repertoriumnummer:20.212, zaaknummer: 2130517/XS, verleden voor mr. Alexander Stuijt notaris te Haarlem.) indien nodig door de notaris een afschrift af te geven. [Artikel 151 Rv waar dwingend bewijs is geregeld. Bij dwingend bewijs is de rechter verplicht om de inhoud van de authentieke akte als waar aan te merken en verplicht is bewijskracht te erkennen.]

Deelname aan een of meer vermeende strafbare feiten onder de publieksrechtelijke rechtspersoon en onder regie van de Staat der Nederlanden. (1). Joris Demmink, beschuldigingen van kindermisbruik. (2). Ivo Opstelten schending Lanzarote Verdrag, artikel 30 lid 3. (het Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (Lanzarote 25 oktober 2007). Kortweg het verdrag van Lanzarote genoemd. [Lanzarote Art.3. elke partij waarborgt dat de onderzoeken en strafrechtelijke procedures prioriteit krijgen en zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd.]

Ik verzoek de voorzitter van de Tweede Kamer en middels de griffier uitdrukkelijk deze stukken te registeren volgens het protocol van de Kamer en tevens openbare ter inzage te leggen voor alle kamerleden.

Wij verzoeken u een exemplaar van deze brief te verstrekken aan [redacted]

HOOGACHTEND,
Naam Verzoeker
Yvonne Brinkerink

adres: [redacted]

Bijlage(n) producties

1. handtekening ondertekenaar,
2. lijst van deelnemers aan de vermeende strafbare feiten,
3. zwart-wit kopie notariële akte dd. 17 mei 2013.

Machine Translated by Google

Prod 1: ONDERTEKENAAR :

Y. Brinkerink

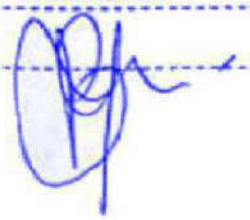

Machine Translated by Google

Prod 2: SUSPECTS ALLEGED CRIMINAL OFFENCES:

1. Joris Demmink, former Secretary General of the Ministry of Justice (since 2010 Ministry of Security and Justice),
2. Ivo Opstelten. Former Minister of Security and Justice.

Machine Translated by Google

Prod 3: Black and white copy of notarial deed

Machine Translated by Google

VASTLEGGING VERKLARING
Repertoriumnummer: 20.212
(Zaaknummer: 2130517/XS)

Heden, zeventien mei tweeduizend dertien, ---
verscheen voor mij meester **Alexander Stuijt**, notaris te Haarlem: ----------------------

de heer **Jacobus Franciscus van Huet**, geboren te 's-Gravenhage op zeventien mei -- negentienhonderd zesenveertig (Paspoort nummer: NM8R7RHR2, uitgegeven te ---- Velsen op een maart tweeduizend twaalf), gehuwd, wonende te 2071 BP Santpoort-- Noord, gemeente Velsen, Dinkgrevelaan 20.-------------------------------------

Inleiding---

De verschenen persoon heeft mij verzocht een door de verschenen persoon ten overstaan van mij, notaris, af te leggen verklaring vast te leggen in een notariële akte. ----------

Verklaring ---

De verschenen persoon heeft de volgende verklaring aan mij afgelegd, waarna ik deze --- verklaring direct daaropvolgend heb vastgelegd in deze notariële akte: -----------------

"In mei negentienhonderd twee en negentig heb ik vergezeld van meerdere collega's een -- reis naar Londen gemaakt. ---

Aldaar logeerden we in de wijk Bayswater, aan de Leinster Square, Westminister Borough. Wij hebben daar in die week een aantal gevangenissen bezocht (4) en een dag een bezoek - gebracht aan het H.Q. van H.M. Prison Service.-----------------------------------

Op dat moment was ik regio-manager van het Gevangeniswezen, regio Noordwest en belast met de reorganisatie van de penitentiaire inrichtingen Amsterdam, bekend onder de naam Bijlmer Bajes. --

Uit mijn geheugen puttend waren bij deze dienstreis in ieder geval aanwezig: ------------

Mevrouw Storm van 's-Gravenzande stafmedewerker DG Jeugd en Delinquentenzorg------
Mevrouw R. Verdonk, adjunct-directeur GW,---
De heer Molenkamp, directeur Breda, --
De heer Bosma, directeur, --
De heer Piek, directeur,---
De heer Ab van Maanen, directeur,---
De heer Vroom, directeur (overleden in tweeduizend twaalf) ------------------------
De heer van den Brand, directeur, --
De heer Tigges ? (regiomanager) --
De heer K. Boeij? Directeur Noord Holland Noord, ---------------------------------
De heer J.F. van Huet, regiomanager GW. --

Op één der avonden is na het eten aan de bar gesproken over het gedrag van de toenmalige DG Vreemdelingenzaken de heer J. Demmink. ---------------------------------------

Mevrouw A. Storm van 's-Gravenzande beklaagde zich toen ten overstaan van meerdere -- collega's over het feit dat zij soms, meestal tegen het weekend, de opdracht kreeg van de --

Machine Translated by Google

heer Demmink om via de telefoon jonge jongens te regelen (waarschijnlijk bij Haagse ---- pooiers). Het laat zich raden wat betrokkene daar mee uitspookte tegen betaling uiteraard Haar mededelingen aan ons waren een mixture van verontwaardiging en irritatie.--------
Als ambtenaren was het het zoveelste verhaal over de heer Demmink zijn escapades en -- bijzondere aandacht voor jonge jongens. Veel hogere ambtenaren moeten hiervan hebben geweten. Niemand durfde hierover openlijk naar buiten te treden. Dat stond gelijk aan --- ambtelijke zelfdoding plegen naar mening van ondergetekende."-----------------------

Aflegging belofte ---

Op deze verklaring heeft de verschenen persoon de belofte afgelegd in handen van mij, - notaris. ---

Afschrift akte---

De verschenen persoon heeft mij tot slot verzocht een of meerdere afschriften van deze akte uitsluitend en alleen op daartoe gedaan verzoek af te geven aan de verschenen ---- persoon, dan wel aan diens erfgenamen. --

Slot ---

Deze akte is verleden te Haarlem op de datum in het hoofd van deze akte vermeld. De -- verschenen persoon is mij, notaris, bekend.--
De inhoud van de akte is aan de verschenen persoon opgegeven en toegelicht. De ------ verschenen persoon heeft verklaard op volledige voorlezing van de akte geen prijs te --- stellen, tijdig voor het verlijden van de inhoud van de akte te hebben kennis genomen en met de inhoud in te stemmen. Vervolgens is de akte beperkt voorgelezen en onmiddellijk daarna door de verschenen persoon en mij, notaris, ondertekend. ---------------------
(Volgt ondertekening)
UITGEGEVEN VOOR AFSCHRIFT:

English

[translation for students black and white copy of a notarial deed]

RECORDING STATEMENT

Repertoire number: 20,212 (Case
number: 2130517/XS)

Today, May 17, 2013,

appeared before me mr Alexander Stuijt , notary in Haarlem:
Mr. Jacobus Franciscus van Huet nineteen , born in The Hague on May 17
hundred and forty six (Passport number: NM8R7RHR2, issued in Velsen on March 1, 2012),
married, living at 2071 BP Santpoort
North, municipality of Velsen, Dinkgrevelaan 20.

Introduction

The person who appeared has requested me to make a statement by the person who appeared before to make a statement by me, the notary, to be recorded in a notarial deed.

Declaration

The person who appeared made the following statement to me, after which I statement immediately thereafter recorded in this notarial deed:

in may nineteen hundred and ninety-two I accompanied several lectures a statement immediately thereafter recorded in this notarial deed:
in may nineteen hundred and ninetytwo i accompanied several college a

made a trip to London. There we stayed at the Bayswater neigborhood , on Leinster Square, Westminster Borough . We visited a number of prisons there that week (4) and spent a day visiting the HO of HM Prison Service. At that time I was regional manager of the Prison Service, Northwest region and responsible for the reorganization of the Amsterdam penitentiary institutions,
known as Bijlmer Bajes.

From my memory, the following were present on this business trip:

Mrs. Storm van 's-Gravenzande staff member DG Youth and Offender Care Mrs. R. Verdonk,
Deputy Director GW
Mr. Molenkamp, director Breda, Mr.
Bosma, Director,
Mr. Piek, Director,
Mr. Ab van Maanen, director,
Mr. Vroom, director (died in two thousand and twelve)
Mr. van den Brand, director,
Mr. Tigges? (regional manager)
Mr. K. Boeij ? Director North Holland North, Mr JF van
Huet, regional manager GW

One evening, after dinner, the behavior of the then DG Immigration Mr. J. Demmink .Mrs. A.
Storm from 's-Gravenzande then complained to several college about the fact that she sometimes, usually towards the weekend, received the order from the

Machine Translated by Google

Mr. Demmink to recruit young boys by phone (probably from pimps in The Hague). It's easy to guess what the person involved did there in return for payment of course.Her communications to us were a mixture of indignation and irritation.As civil servants it was yet another story about Mr Demmink 's escapades and special attention to young boys. Many senior officials must have learned from this conscience. No one dared to speak openly about this. That is equal to commit official suicide in the opinion of the undersigned."

Taking the oath
On this statement the person who appeared has made the promise in my hands, notary.

Copy of deed
Finally, the person who appeared has asked me to provide one or more copies of this to issue the did exclusively and solely upon request to the person appearing person, to we to aliens heirs.

Finally
This deed was executed in Haarlem on the date stated in the heading of this deed .
The person appearing is known to me, the notary.
The contents of the did have been stated and explained to the person who appeared.
the person appearing declared that he did not accept any price after the deed was read out in full state that they have taken note of the contents of the deed in good time before it is executed and to agree with the contents. The deed was then read out in a limited manner and immediately subsequently signed by the person appearing and me, the notary
.

(Signature)
ISSUED FOR COPY:

Machine Translated by Google

Verifications of notarial deeds to be carried out by the court

The court is not competent to determine unclear or non-evident factual elements or to pronounce on notarial deeds, (Article 151 paragraph 1 Rv). In the case of authentic deeds, authenticity is assumed. In short, it is assumed that the deed was drawn up by an authorized person and the signature is assumed to be genuine unless proven otherwise, (Article 157 paragraph 1 Rv). Authentic deeds provide against anyone, including third parties, compelling evidence. However, this only applies to what the official declares about his own observations and actions. The statements of the party that are included in an authentic or private deed only provide compelling evidence to the extent that this relates to statements that must be proven by the other party. As long as not expressly disputed, the notarial deed under oath of the notary (or his deputy) is considered the most powerful means of evidence known to Dutch law.

Demmink affair Kro Brandpunt

In a report by Aart Zeeman, the current affairs program Brandpunt (KRO) on May 18, 2014, showed a shocking overview of the many unpleasant aspects of the Demmink affair: "For years, he has been dogged by accusations of sexual abuse: former top Justice official Joris Demmink. https://archive.org/details/demmink-affaire-kro-brandpunt

The Lanzarote committee may not -legally- interpret the content and text in the authentic deed by the notary. Only literal reading of the notarial deed is allowed.

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

On September 13, 2014, six former directors of correctional institutions sent a registered letter to the House of Representatives. The former directors want the members of parliament to act with an article 119 GW procedure via the Attorney General of the Supreme Court is pushing for the prosecution of Minister Ivo Opstelten. They accuse Opstelten of obstructing a criminal investigation into Joris Demmink, the former top official of Justice suspected of sexual abuse.

Source: General Daily

7-12-2014

Machine Translated by Google

AD

Ivo Opstelten. Joris Demmink's commitment

Complaint filed against Minister Opstelten in Demmink case

Six former prison directors have filed a complaint against Minister of Security and Justice Ivo Opstelten. They believe the minister has committed an official misconduct by delaying the investigation into complaints against former top official Joris Demmink instead of taking swift action.

By: Koen Voskuil 13-09-14, 16:45

Machine Translated by Google

Two Turkish men filed charges against then Secretary-General of Justice Joris Demmink in 2008 and 2010. They say they were abused by him as underage boys in Turkey in the mid-1990s.

The Public Prosecution Service is currently conducting a criminal investigation into this case, after these men forced it at the court in Arnhem.

While this criminal investigation is ongoing, Minister of Justice Opstelten has made several public statements about the Demmink case.
In April of this year he told NOS: 'It was nothing, it is nothing and it will be nothing.'

The former prison directors believe that Opstelten is 'intentionally frustrating' the investigation into Demmink with such statements. They sent a ten-page report by registered letter to the National Public Prosecution Service on Friday afternoon. They also want the Lower House to ask the Attorney General of the Supreme Court to prosecute Opstelten.

In a response, Opstelten refers to answers that Prime Minister Mark Rutte previously gave about the statement 'it was nothing, it is nothing and it will be nothing'. Rutte said in May that Opstelten had said that he assumed the innocence of Joris Demmink and had no reason to go back on that. 'The Minister of Security and Justice has also indicated that the Public Prosecution Service is not hindered by this statement that concerns the fact that Mr Demmink has not been convicted to date.'

Machine Translated by Google

AANGIFTE TEGEN DE MINISTER VAN VEILIGHEID EN JUSTITIE

Aan de Commissie voor de Verzoekschriften en Burgerinitiatieven van de Tweede Kamer van de Staten-Generaal en de Procureur-generaal bij de Hoge Raad

Ondergetekenden:

1. K. Boeij
2. K. de Graaff
3. J. van Huet
4. B. Molenkamp
5. J.A. Poelmann
6. P.A.W. Scheffelaar Klots

doen aangifte en geven daarom hierbij de Tweede Kamer in overweging op de voet van artikel 119 Grondwet, artikel 76 lid 1 jo. 111 RO en artikel 483 Sv de Procureur-generaal bij de Hoge Raad op te dragen een strafrechtelijke vervolging in te stellen tegen:

I. Ivo Willem Opstelten, minister van Veiligheid en Justitie

ter zake van:

het in de periode 2010 t/m 2014 plegen van het ambtsmisdrijf strafbaar gesteld in de artikelen 355 lid 4 en 356 Wetboek van Strafrecht, te weten het opzettelijk dan wel door grove schuld nalaten uitvoering te geven aan de bepalingen van de Grondwet, internationaal bindende Verdragen en andere wetten, waarvan de uitvoering tot zijn ministeriële departement behoort, door bij herhaling zowel publiekelijk als tegenover de Tweede kamer der Staten-Generaal uit te spreken dat de diverse beschuldigingen van kindermisbruik aan het adres van zijn (voormalig) secretaris-generaal Joris Demmink iedere grond ontberen.

II. N.N.

ter zake van:

het in de periode 2010 t/m 2014 uitlokken van en/of behulpzaam zijn bij of wel middelen verschaffen tot het plegen door de minister van Justitie & Veiligheid van het ambtsmisdrijf strafbaar gesteld in de artikelen 355 lid 4 en 356 Wetboek van Strafrecht, door de minister uit te lokken dan wel door

Machine Translated by Google

het verschaffen van middelen behulpzaam te zijn bij het doen van uitspraken in de media en in de Tweede kamer der Staten-Generaal als zouden de diverse beschuldigingen van kindermisbruik aan het adres van de (voormalig) secretaris-generaal Joris Demmink iedere grond ontberen.

"Quod licet Iovi non licet bovi"
Ondergetekenden zijn allen werkzaam geweest in een directiefunctie binnen het Gevangeniswezen. Vijf van ons waren directeur van één of meerdere penitentiaire inrichtingen aan wie het beheer van de betrokken inrichtingen, waaronder de bewaking en behandeling van wetsovertreders, was toevertrouwd.
Op grond van onze taak en functie dienden wij te allen tijde boven elke verdenking verheven te zijn; integriteit stond terecht hoog in het vaandel bij het ministerie van Justitie. Bij verdenking van een inbreuk op deze vereiste onkreukbaarheid, zo is onze ervaring, werd vanuit de top van Justitie gereageerd met een gedegen onderzoek en met het bestraffen van de schuldige. Wij hanteerden zelf binnen de inrichtingen een strikt integriteitsbeleid dat in een aanzienlijk aantal gevallen tot het ontslag van medewerkers heeft geleid.

Wij zijn van mening dat deze eis van onkreukbaarheid aan alle ambtenaren van het ministerie van Veiligheid & Justitie dient te worden gesteld, welke hun positie ook is. Wij wijzen in deze tevens op artikel 162 Wetboek van Strafvordering, dat de verplichting inhoudt van ieder openbaar college en iedere ambtenaar die in de uitoefening van haar of zijn bediening kennis krijgen van een misdrijf met de vervolging waarvan zij niet zijn belast, daarvan onverwijld aangifte te doen bij de bevoegde autoriteiten. Dit artikel geldt in onverkorte vorm voor het hoofd van het ministerie van Veiligheid en Justitie dat bij uitstek is belast met de uitvoering en handhaving de strafwetten. Ook hij dient daarin te handelen zonder aanziens des persoons.

Wij hebben dan ook met stijgende verbazing kennis genomen van de ontwikkelingen in de kwestie Demmink en de uitspraken die minister Opstelten over deze kwestie in de openbaarheid en tegenover de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft gedaan.
In plaats van het voortvarend opdracht geven tot een gedegen strafrechtelijk onderzoek, wekt de minister met zijn voorbarige uitspraken dat zijn (voormalige) secretaris-generaal boven alle verdenking verheven is, de indruk het openbaar ministerie te belemmeren in zijn taakuitoefening. Het kennelijk onvermogen van justitie om in deze zaak klaarheid te brengen in een groeiende reeks beschuldigingen van kindermisbruik tegen een hoge, thans gewezen justitieambtenaar en mogelijk andere justitieambtenaren vervult ons met plaatsvervangende schaamte voor het ministerie waarvoor dan wel waarmee wij ooit werkten.

Het optreden van de huidige minister van Veiligheid & Justitie in deze kwestie achten wij niet alleen in strijd met zijn ambtsplicht ex artikel 162 Sv, maar tevens in strijd met de strafwet die het intentioneel of door grove schuld nalaten door de minister uitvoering

Machine Translated by Google

te geven aan die wetten waarvoor zijn departement verantwoordelijkheid draagt, uitdrukkelijk strafbaar stelt. Het is de reden waarom wij de Tweede Kamer der Staten Generaal verzoeken de Procureur-generaal bij de Hoge Raad te gelasten over te gaan tot vervolging van minister Ivo Willem Opstelten, alsmede van diegenen die hem er toe brachten dit feit te plegen dan wel hem daarbij hielpen.

TOELICHTING:

Twee Turkse aanklachten

In september 2008 respectievelijk mei 2010 is door twee Turkse jonge mannen aangifte gedaan tegen de toenmalig secretaris-generaal Joris Demmink. Op basis van deze aangifte die ondersteund werd door vijf schriftelijke en op video vastgelegde getuigenverklaringen heeft geen gedegen strafrechtelijk onderzoek plaatsgevonden. Eerst in 2011 is door het openbaar ministerie waarvoor de minister van Veiligheid & Justitie politieke verantwoordelijkheid draagt, besloten tot een *'oriënterend'* feitenonderzoek, waarin geen plaats was voor het horen van aangedragen getuigen. Nog voordat dit onderzoek op 2 februari 2012 leidde tot een definitieve beslissing van niet vervolging van de heer Demmink, liet de minister van Veiligheid & Justitie in september 2011 journalisten van het Algemeen Dagblad weten dat er "*geen aanleiding was te twijfelen aan de integriteit van zijn secretaris-generaal*" reden waarom hij het *'oriënterend'* onderzoek van het openbaar ministerie met vertrouwen tegemoet zag.[1]

Op 2 februari 2012 richtte de minister zich met een brief tot de Tweede Kamer met de opmerking: *"Mijn conclusie is dat van enige grond voor de juistheid van de beschuldigingen tegen de ambtenaar niet is gebleken"* [2].

Na publicaties in het Algemeen Dagblad over contacten die Demmink zou hebben gehad met pooiers van minderjarige jongens liet minister Opstelten in zijn brieven van 3 en 8 oktober 2012 de Tweede Kamer per omgaande weten 'na raadpleging van de AIVD, de Rijksrecherche en het Openbaar Ministerie' zijn eerdere conclusie van februari 2012 nog steeds te onderschrijven, d.w.z. dat naar zijn mening van enige grond van de juistheid van de beschuldigingen jegens Demmink niet was gebleken. Hij voegde daaraan toe: *"Wat onderzocht moest worden, is onderzocht. De uitkomst daarvan is steeds geweest dat er geen begin van juistheid is gebleken ten aanzien van de geruchten en aantijgingen."* [3]

Op 7 november 2013 moest de minister op vragen van de leden van de Tweede Kamer Oskamp en Omtzigt toegeven, dat het openbaar ministerie in het *'oriënterende onderzoek'* geen navraag had gedaan bij de Turkse autoriteiten of Demmink in de jaren 90

[1] **productie 1:** AD d.d. 7 september 2011
[2] **productie 2:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2011-2012, 33 000 VI, nr. 80
[3] **productie 3:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, 33 400 VI, nr. 3 en 4

Machine Translated by Google

Turkije had bezocht, zoals door diverse getuigen was verklaard maar door Demmink zelf was ontkend .[4] Desondanks had de minister zich in antwoord op vragen van dezelfde parlementsleden op 4 december 2012 en 26 februari 2013 zonder enig voorbehoud geschaard achter een brief van 17 augustus 2012 van de Nederlandse ambassadeur in Washington, Rudolf Bekink, waarin wordt vermeld dat *"The prosecution service— estanblished that Mr. Demmink was not in Turkey in the period in question."*[5]

Deze mededeling van Bekink, gericht aan leden van het Amerikaanse Congres en leden van de U.S. Helsinki Commission, die hun bezorgdheid hadden uitgesproken over het uitblijven van een gedegen Nederlands strafrechtelijk onderzoek naar de beschuldigingen tegen Joris Demmink, was bezijden de waarheid. Het onderzoek in Nederland had slechts geen bevestiging opgeleverd dat Demmink in de jaren 90 in Turkije was geweest terwijl in het onderzoek geen moeite was gedaan op dit punt navraag te doen bij de Turkse autoriteiten. Dat is iets heel anders dan wat de door Opstelten tegenover de Tweede Kamer onderschreven brief van de diplomaat Bekink suggereerde, te weten dat in het onderzoek was vastgesteld dat Demmink in die periode niet in Turkije was geweest.

Vanaf 14 juni 2013 beschikte de minister van Veiligheid & Justitie over een document van een Turkse officier van justitie, gedateerd 22 april 2013, waarin staat vermeld dat onderzoek in Turkije had uitgewezen dat Joris Demmink op 20 juli 1996 Turkije was binnen gereisd en dat de Turkse aangevers als pleegdatum juli 1996 hadden genoemd. In zijn beantwoording van de vragen van de parlementsleden Oskamp en Omtzigt op 7 november 2013 noemde de minister dit document van de Turkse officier van justitie authentiek. Desondanks weigerde de minister gevolg te geven aan het verzoek van de Kamerleden om aan de Nederlandse ambassadeur Bekink te vragen zijn foute informatievoorziening aan de Amerikaanse congresleden te corrigeren (zie hiervoor prod 4).

Op 20 januari 2014 oordeelde het Gerechtshof te Arnhem op een klacht van de Turkse aangevers dat uit het door aangevers gepresenteerde materiaal en de verrichte oriënterende feitenonderzoeken *"voldoende feiten en omstandigheden naar voren zijn gekomen waaruit een redelijk vermoeden van schuld voortvloeit dat beklaagde* (Joris Demmink) *zich schuldig heeft gemaakt aan de (---) gestelde strafbare feiten."* Het hof achtte een nader met voldoende waarborgen omkleed strafrechtelijk onderzoek noodzakelijk en beval de vervolging van Demmink. [6] Het openbaar ministerie is dit onderzoek in februari 2014 gestart. Uit dit onderzoek zijn nog geen resultaten bekend, verwacht wordt dat het een jaar in beslag zal nemen.

---

[4] **productie 4:** Brief d.d. 7 november 2013

[5] **productie 5:** Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, Aanhangsel van de Handelingen, nr. 691 en brief van 26 februari 2013, Tweede Kamer, vergaderjaar 2012-2013, Aanhangsel van de Handelingen, nr. 1459

[6] **productie 6:** Arrest d.d. 20 januari 2014 Hof Arnhem

Machine Translated by Google

Twee dagen na het arrest van het Gerechtshof te Arnhem liet de minister de Tweede Kamer weten dat hij de vergoeding van de kosten van Demminks strafadvocaat zou beëindigen, maar de kosten rechtsbijstand in de door Demmink tegen het Algemeen Dagblad wegens de publicaties van oktober 2012 aangespannen civielrechtelijke procedure, vanuit het ministerie zou blijven vergoeden.[7]

Het Rolodex onderzoek

Op 23 december 2013 informeerde mr. H.J. Bolhaar, voorzitter van het College van procureurs-generaal namens het ministerie van veiligheid & Justitie, de advocaat van een Nederlands slachtoffer van kindermisbruik, over het Rolodex onderzoek dat eind jaren 90 plaats vond in het arrondissement Amsterdam. Dit onderzoek naar vermeend seksueel misbruik van jongens beneden de leeftijd van 16 jaar door officieren van justitie en andere hoge justitieambtenaren dat plaats vond in 1998 en 1999, leverde volgens hem uiteindelijk geen bewijs op tegen de verdachte personen. De brief met samenvatting schrijft letterlijk: *"Zoals ook al eerder gemeld in antwoorden op Kamervragen van 15 juni 2007 is de oud-SG van het ministerie van Veiligheid en Justitie op geen enkele wijze naar voren gekomen, noch is er informatie aangetroffen waaruit blijkt dat hij enige bemoeienis heeft gehad met het onderzoek."* [8]

Op 5 maart 2014 legde een indertijd bij het Rolodex onderzoek betrokken CIE-rechercheur een verklaring af die in directe tegenspraak is met deze informatie van het ministerie van Veiligheid & Justitie. Dit gebeurde tegenover de rechter-commissaris van de rechtbank te Utrecht, die deze getuige De Koter onder ede hoorde op verzoek van de Stichting De Roestige Spijker. De getuige verklaarde o.a.:
"Bij aanvang van het tactisch (Rolodex) onderzoek zijn er door de Rijksrecherche een aantal namen bekend gemaakt van hooggeplaatsten, en daarop diende verder onderzoek plaats te vinden. Dat waren de heren Waabeeke, Woldrik en Holthuijzen (die drie heren waren allen officier van justitie) en de heer Demmink die destijds werkzaam was bij het ministerie (---) Holthuijzen was CIE-officier bij de Rijksrecherche. (---) Als ik over Demmink spreek, bedoel ik de heer Joris Demmink. (onderstreping van indieners dezes)" [9] Deze CIE-rechercheur verklaarde ook dat het onderzoek *'stuk'* ging voordat daadwerkelijk tactisch onderzoek kon plaatsvinden.

Ook de tactisch leider van het Rolodex team, Jaap Hoek, liet op 5 maart 2014 tegenover de rechter-commissaris te Utrecht weten, dat het onderzoek uiteindelijk tot niets had

---

[7] **productie 6a:** brief van 22 januari 2014 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer. Zie ook: http://www.rijksoverheid.nl/bestanden/documenten-en-publicaties/kamerstukken/2014/01/22/beantwoording-door-minister-opstelten-van-vragen-over-de-vergoeding-van-advocaatkosten-van-een-oud-ambtenaar/antwoorden-kamervragen-over-de-vergoeding-van-advocaatkosten-van-een-oud-ambtenaar.pdf

[8] **productie 7:** brief d.d. 23 december 2013 aan mr. M.J. de Witte

[9] **productie 8:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van L.G. de Koter d.d. 5 maart 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

Machine Translated by Google

geleid, omdat er overduidelijk was '*gelekt*'. Hoek kon zich de namen van de hooggeplaatste justitieambtenaren tegen wie het onderzoek liep, echter niet meer herinneren.[10]

Nog scherper werd de informatie van mr. Bolhaar tegengesproken door de getuige E.M. Broersma, die op 15 april 2014 door de rechter-commissaris te Utrecht op verzoek van de Stichting de Roestige Spijker onder ede werd gehoord. Broersma werkte eind jaren '90 als commandant van het observatieteam bij de afdeling Terrorisme en Bijzondere taken. Hij kreeg eind 1998 de bijzondere opdracht informatie te verzamelen over vier verdachten, waarnaar de Rijksrecherche op dat moment onderzoek deed. Hij verklaarde: *"Een van die verdachten was de heer Demmink. (---) De reden waarom dit onderzoek zo kort liep, was dat de zaak op enig moment stuk was. Ik bedoel daarmee dat er gelekt is naar een van de betrokken verdachten (---) dat betrof de heer Holthuis (---) hoofdofficier van het landelijk parket."*[11]

Hetgeen de direct betrokken rechercheurs over het Rolodex onderzoek verklaren is een bevestiging van wat de toenmalig CID-officier van justitie Fred Teeven in 2007 al aangaf over de zaak. De huidige staatssecretaris van Justitie Teeven verklaarde toen onder ede dat het onderzoek indertijd voortijdig door contra-acties kapot was gemaakt: *" Het ging om een onderzoek van de Rijksrecherche en de zedenpolitie (---) er is getapt, maar er is verder geen vervolging ingesteld. De hoofdofficier van justitie van Amsterdam was verantwoordelijk en heeft mij verzocht een onderzoek in te stellen.(---) Ik was als CIE-officier van justitie betrokken (---) er is getapt, maar er is verder geen vervolging ingesteld.(---) Op enig moment zijn er contra-acties gekomen(---) Voordat het onderzoek eindigde speelde dit al. "* [12]

De baas van Fred Teeven was indertijd hoofdofficier van justitie Hans Vrakking. Het Rolodex onderzoek was op zijn initiatief gestart. Ook hij beaamt dat de naam Demmink indertijd was gevallen in het Rolodex onderzoek. Hij vertelde in maart 2014 aan de NRC journalist Haenen dat indertijd bij de BVD belastende informatie binnen kwam over Demmink: *"De chauffeur van Demmink, Rob Mostert (---) had tegenover de BVD verteld 'er niet meer tegen te kunnen'. Hij zat ermee dat Demmink in de dienstauto af en toe seks had met jongens. Uiteindelijk werd na overleg met Teeven besloten de informatie over Demmink niet verder te onderzoeken omdat dit buiten het bereik van de Rolodex zaak lag. (---) De naam van Demmink is dus wel degelijk langs gekomen, maar niet verder bekeken (---) En toen gebeurde er iets heel raars.(---) Harry Borghouts belde. Waar ben jij mee bezig, riep hij. Jij bent bezig een van mijn ambtenaren te onderzoeken (---) Demmink. Toen heb ik gezegd: we onderzoeken van alles, maar Demmink maakt geen deel uit van het onderzoek (---) De dag na dit telefoongesprek (---) bleek dat het onder-*

[10] **productie 9:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van J. Hoek d.d. 5 maart 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

[11] **productie 10:** proces-verbaal van voorlopig getuigenverhoor van E.M. Broersma d.d. 15 april 2014, rechtbank Midden-Nederland, zaaknummer: C/16/347668/HA RK 13-200

[12] **productie 11:** proces-verbaal van verhoor d.d. 12 april 2007 van Fred Teeven achter gesloten deuren, rechtbank Den Haag, parketnr. 09/754023-06

Machine Translated by Google

zoek uitgelekt en dus kapot was.(---) Borghouts zegt dat hij van Demmink hoorde over het Rolodex onderzoek en Demmink zegt het van een of andere hoofdofficier van justitie te hebben gehoord." [13]

De interventie door de toenmalig secretaris-generaal van Justitie Borghouts voor zijn ambtenaar Demmink, zoals geschetst door Vrakking, wordt beaamd door de toenmalig voorzitter van het College procureurs-generaal, René Ficq. Ficq leest uit zijn oude aantekeningen: *"Deze (*Borghouts*) was aangesproken door Demmink. Hij had vernomen dat hij voorwerp van onderzoek zou zijn in Amsterdam, alsmede een hoofdofficier van justitie."*[14]

Reactie minister van Veiligheid & Justitie Ivo Opstelten

Uit de verklaringen van de in 1998 bij het Rolodex onderzoek betrokken rechercheurs komt een alarmerend beeld naar voren van een strafrechtelijk onderzoek naar mogelijk kindermisbruik van hoge justitieambtenaren, dat voortijdig effectief wordt gefrustreerd door lekken naar en ingrijpen van hoge ambtenaren uit het justitieapparaat. Het gaat hier niet om één zegsman, maar om drie direct betrokken rechercheurs, de Koter, Hoek en Broersma, een betrokken CIE officier van justitie, thans staatssecretaris Veiligheid & Justitie en de verantwoordelijke hoofdofficier van justitie.
De minister van Veiligheid & Justitie, verantwoordelijk voor de juiste uitvoering van de wetten, heeft op grond van deze verklaringen geen enkele actie genomen om in deze kwestie de volledige waarheid boven tafel te krijgen. Erger, minister Opstelten heeft op de afgelegde verklaringen niet dan in afwijzende termen publiekelijk gereageerd.

Na de verklaringen van De Koter, Hoek en Vrakking heeft de minister zich opnieuw tot de Tweede Kamer der Staten-Generaal gewend met het bericht dat het Rolodex onderzoeksdossier opnieuw was bestudeerd door het openbaar ministerie, maar dat opnieuw was vastgesteld dat de oud-secretaris-generaal op geen enkele wijze in dit onderzoek naar voren was gekomen. In de brief wordt met geen woord gerept over het *'lekken'* en van hogerhand effectief *'stuk'* maken van het onderzoek zoals beschreven door De Koter, Hoek, Teeven en Vrakking en later ook Broersma.[15]

Na de verklaring van oud-rechercheur Broersma dat hij indertijd de opdracht kreeg vier verdachten te volgen waaronder Demmink, reageerde de minister op 15april 2014 opnieuw in het openbaar. Tegenover diverse media gaf hij opnieuw aan overtuigd te zijn van de onschuld van de oud secretaris-generaal. Aan de NOS liet hij over de onderzoeken naar Demmink weten : *"Het was niks, het is niks en het zal niks worden."* [16]

[13] **productie 12:** NRC 22 maart 2014
[14] **productie 13:** Volkskrant 8 maart 2014
[15] **productie 14:** Brief d.d. 27 maart 2014 aan de voorzitter van de Tweede Kamer
[16] Zie: http://www.radio1.nl/item/190683-Opstelten:%20zaak-Demmink%20is%20niks,%20wordt%20niks.html

Machine Translated by Google

Frustratie van de wet: schending van artikel 355 lid 4 subsidiair 356 WvS

De minister van Veiligheid & Justitie is politiek verantwoordelijk voor het functioneren van het openbaar ministerie. De minister kan aanwijzingen geven betreffende de uitoefening van de taken en bevoegdheden van het openbaar ministerie. Deze aanwijzingen kunnen algemeen en bijzonder van aard zijn en ook individuele zaken betreffen (artikel 127 RO). De leden van het openbaar ministerie zijn verplicht de aanwijzingen van de minister op te volgen. Dit impliceert dat ook publieke uitspraken van de minister over individuele zaken, niet zijnde concrete aanwijzingen, invloed zullen hebben op de wijze waarop het openbaar ministerie in die zaken zijn werkzaamheden zal verrichten. Wanneer deze uitspraken gericht zijn op het frustreren van de tenuitvoerlegging van de wet of internationaal bindende verdragen, impliceert dit een strafrechtelijke verantwoordelijkheid van de minister zoals bedoeld in artikel 355 lid 4 WvS.

Het openbaar ministerie is belast met de vervolging van strafbare feiten. Misbruik van jongeren beneden de 16 jaar is strafbaar gesteld in ons Wetboek van Strafrecht. Neder land heeft het Verdrag van Lanzarote (2007) ondertekend. Dit verdrag eist dat de strafrechtelijke onderzoeken en procedures betreffende seksueel kindermisbruik prioriteit krijgen en zonder onnodige vertraging worden uitgevoerd door de lidstaten (artikel 30). Het verplicht de lidstaten bovendien de vervolging van seksueel kindermisbruik niet afhankelijk te stellen van de aangifte of beschuldiging door het slachtoffer (artikel 32).

Nederland is ook lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (1950). Het Europees hof voor de Rechten van de Mens heeft in een aantal uitspraken duidelijk gemaakt dat seksueel misbruik van kinderen moet worden gekwalificeerd als een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM: het recht om verschoond te blijven van onmenselijke behandeling en marteling en het recht op familie- en privéleven. De artikelen 3 en 8 impliceren aldus het Europese Hof een positieve verplichting van de Staat om kinderen te beschermen tegen o.a. seksueel misbruik. Hieronder valt een effectief en voortvarend strafrechtelijk onderzoek, onmiddellijk ingesteld na de eerste aangiften.[17] De Hoge Raad erkent deze internationale verplichting expliciet.[18]

---

17 (EHRM 24 september 2004, M.C. tegen Bulgarije (application no. 39272/98), EHRM 20 maart 2012, C.A.S. en C.S. tegen Roemenië (application no. 26692/05), EHRM 15 augustus 2012, I.G. tegen Moldova (application no. 53519/07) en EHRM 28 Januari 2012, O'Keeffe tegen Ierland, (application no. 35810/09)

18 Hoge Raad 18 april 2014, **ECLI:NL:HR:2014:948** (OM/Vereniging Martijn), rov 3.11.3 jo. 3.9 in navolging van de A.G. L. Timmerman in zijn conclusie, ECLI:NL:PHR:2013:2379, rov 3.21-3.27: Daarin schrijft Timmermans o.a.: ***"Onder art. 3 EVRM is een positieve verplichting aangenomen om preventieve en repressieve maatregelen te nemen ter bescherming van kinderen tegen lichamelijke mishandeling wanneer men, bijvoorbeeld naar aanleiding van herhaalde waarschuwingen of gewichtige aanwijzingen, weet of redelijkerwijs had behoren te weten dat het kind ter zake aan een risico werd blootgesteld. Deze rechtspraak is vervolgens toegepast in het kader van seksueel misbruik. In verband met art. 8 EVRM is een positieve verplichting aangenomen om (gepoogde) vergrijpen te criminaliseren en op effectieve wijze te onderzoeken en vervolgen, te meer wanneer het lichamelijke en morele welzijn van een kind bedreigd wordt"***

Machine Translated by Google

In de kwestie Demmink zijn naar de mening van het Gerechtshof te Arnhem aangiften uit 2008 en 2010 wegens kindermisbruik in Turkije onvoldoende onderzocht. Het hof heeft daarom op 20 januari 2014 het openbaar ministerie bevolen deze aangiften alsnog te onderzoeken. Internationale verdragen vereisen niet alleen een gedegen, maar ook een voortvarende afhandeling van dit soort aangiften. Voor de reeds opgelopen vertraging draagt de minister van Veiligheid & Justitie niet alleen politieke verantwoordelijkheid maar ook strafrechtelijke verantwoordelijkheid. Zijn directe bemoeienis met de kwestie was er vanaf september 2011 immers bij voortduring opgericht de aangiften tegen Demmink te bagatelliseren en de integriteit van zijn secretaris-generaal bij voorbaat boven alle twijfel te verheffen. Nog in oktober 2013 liet de minister de Tweede Kamer weten dat "*alles was onderzocht*" maar dat er nog "*geen begin van juistheid is gebleken ten aanzien van de geruchten en aantijgingen.*" Met dit handelen heeft de minister de uitvoering van de wet en internationale verplichtingen actief gefrustreerd.

De minister heeft het daarbij niet gelaten. Tijdens het nu lopende door het hof Arnhem bevolen onderzoek heeft hij zich opnieuw uitgelaten over de aanklachten wegens kindermisbruik aan het adres van zijn oud secretaris-generaal. In reactie op een oud-rechercheur die onder ede verklaarde in 1998 de opdracht te hebben gehad met zijn observatieteam Demmink te volgen als verdachte van kindermisbruik, antwoordde de minister van Veiligheid & Justitie publiekelijk: *"het was niks, het is niks en het wordt niks."* Hij beïnvloedt daarmee opnieuw op ontoelaatbare wijze de leden van het openbaar ministerie die op dit moment bezig zijn het door de rechter opgedragen onderzoek uit te voeren en frustreert daarmee intentioneel de juiste uitvoering van de wet waarvoor zijn ministerie verantwoordelijk is.

Daarnaast draagt de minister de volle politieke verantwoordelijkheid voor het ambtsmisbruik begaan door leden van het openbaar ministerie en het ministerie van Justitie, zoals recent omschreven in de verklaringen van drie oud-rechercheurs, en twee oud-officieren van justitie over de teloorgang van het Rolodex onderzoek. Het van bovenaf frustreren van strafrechtelijk onderzoek naar mogelijk eigen strafbaar handelen: misbruik van jongens jonger dan 16 jaar, moet worden gezien als zeer ernstig strafbaar handelen, dat de integriteit van onze gehele strafrechtspleging raakt. Dit behoort in een naar behoren functionerende rechtsstaat na bekend worden, per onmiddellijk en met alle middelen te worden onderzocht. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt bij de minister van Veiligheid & Justitie. Wanneer de minister hierin geen verantwoordelijkheid neemt en erger, de boodschappers van het plaats gevonden kwaad en public laat weten dat er niets aan de hand "*was en is*" frustreert hij intentioneel de uitvoering van de wetten, die aan zijn ministerie is opgedragen. De minister schendt ook hiermee artikel 355 lid 4 WvS.

Machine Translated by Google

Ondergetekenden verzoeken uw commissie daarom de Tweede Kamer in overweging te geven de procureur-generaal bij de Hoge Raad op te dragen Ivo Opstelten, Minister van Veiligheid en Justitie strafrechtelijk te vervolgen terzake overtreding van artikel 355 lid 4 subsidiair artikel 356 Wetboek van Strafrecht en leggen dit verzoek ter kennisneming neer bij de Procureur-generaal bij de Hoge Raad.

K. Boeij

5 september 2014

K. de Graaff

i.o.

J. van Huet

B. Molenkamp

J.A. Poelmann

P.A.W. Scheffelaar Klots

Machine Translated by Google

House of Representatives of the States General 2

Meeting year 2008–2009

31 808 (R1872)

Approval of the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse, concluded in Lanzarote on 25 October 2007 (Trb. 2008, 58)

No. 3

The advice of the Council of State of the Kingdom is not made public, because it is clearly approving (Article 25 a, fifth paragraph in conjunction with fourth paragraph, under b, of the Council of State Act).

EXPLANATORY MEMORANDUM

1. Introduction

Growing children deserve all of our protection. It is of the utmost importance that children grow up in a safe environment and can develop into adults in a healthy and balanced way.
People who are victims of sexual violence or abuse in their childhood often carry the scars of these traumatic events with them for the rest of their lives. Family, society and government must therefore each make the greatest effort, based on their own responsibility, to protect children from violations of their physical and mental integrity. The protection that the government can offer also includes criminal protection against sexual exploitation and sexual abuse.

Sexual exploitation and sexual abuse of children are a global phenomenon and require a strong approach both nationally and internationally. Sexual exploitation of children is often accompanied by serious and often organised cross-border crime. Developments in technology and on the Internet contribute to child pornography easily spreading across national borders and new forms of abuse emerging. Given this international dimension, preventing and combating sexual exploitation and sexual abuse of children requires intensive and effective international cooperation. To this end, many relevant legal instruments have already been established internationally. Developments in society, such as the increased use of the Internet by both children and perpetrators, pose the challenge for governments to ensure that policy and legislation on preventing and combating sexual exploitation and sexual abuse keep pace with this as much as possible and to adjust or tighten them where necessary. The Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse (2008, 58; hereinafter: the Convention), concluded in Lanzarote on 25 October 2007, represents the latest international agreement in this area and should therefore be welcomed. The Cabinet also considers the Convention to be a support for intensifying the fight against sexual exploitation and sexual abuse.

Trb.

KST125725
0809tkkst31808R1872-3
ISSN 0921 - 7371
Sdu Publishers
The Hague 2008

Machine Translated by Google

The Treaty aims to provide a solid foundation and make a strong contribution contribute to the protection of children from sexual exploitation and sexual abuse. The Convention was developed with great speed, reflecting the importance and urgency that the Council of Europe attaches to rightly attributes to the subject – also in the context of the three-year Council of Europe programme «Building a Europe for and with children» underlined. On –, 25 October 2007, the Convention was opened for signature in Lanzarote. On that occasion, the Convention was signed by the Kingdom of the Netherlands. Currently (May 2008), 28 Member States of the Council of Europe have signed the Convention. The Convention is not yet entered into force.

The Convention is comprehensive and multidisciplinary in nature and, as stated in Article 1, aims to achieve the following: (1) preventing and combating sexual exploitation and sexual abuse of children, (2) protection of the rights of children who are victims of sexual exploitation and sexual abuse and (3) promoting national and international cooperation in the fight against sexual exploitation and child sexual abuse.

The Convention concerns the protection of children against sexual exploitation and sexual abuse in a broad sense and covers a large number of subjects that relate to that protection. In addition to criminal and sanction provisions it concerns preventive and protective measures, procedural provisions, intervention measures, and measures relating have on national coordination and international cooperation.

The Treaty consists of thirteen Chapters: Chapter I (Objectives, principle of non-discrimination and definitions), Chapter II (preventive measures), Chapter III (specialised authorities and coordinating bodies), Chapter IV (protective measures and assistance to victims), Chapter V (intervention programmes or -measures), Chapter VI (substantive criminal law), Chapter VII (investigation, prosecution and procedural law), Chapter VIII (recording and storage of data), Chapter IX (international cooperation), Chapter X (supervisory mechanism), Chapter XI (relationship with other international instruments), Chapter XII (amendments to the Treaty), Chapter XIII (final provisions).
The Treaty is partly based on existing international agreements in this area. In particular, mention may be made of the United Nations on 20 November 1989 in New York Convention on the Rights of the Child (. 1990, Trb 46 and 17) and the Optional Protocol, which was established in New York on 25 May 2000 Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography (. 2001, 63 Trb and 130), which was established in New York on November 15, 2000 Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children, supplementing of the United Nations Convention against Transboundary Trafficking organised crime (. 2001, 69 and Trb 2004, 35) and the context of the International Labour Organization on 17 June 1999 in Geneva Convention on the Prohibition and Immediate Removal of action for the elimination of the worst forms of child labour (2001, 69 and 2004, Trb . 35). At the level of the European Union, are referred to as the Framework Decision 2004/68/JHA of the Council of the European Union of 22 December 2003 on combating sexual exploitation of children and child pornography (L 13), PbEU Framework Decision 2001/220/JHA of the Council of the European Union of 15 March 2001 on the position of the victim in criminal proceedings (Council PbEG L 82) and the framework- of the European Union Decision 2002/629/JHA of 19 July 2002 on combating trafficking in human beings (L 203). PbEG The Council of Europe

Machine Translated by Google

itself has previously provided for binding instruments in related areas with the Convention on Crime Connected with Electronic Networks, concluded in Budapest on 23 November 2001 (Trb. 2002, 18 and 2004, 290; the Cybercrime Convention) and the Council of Europe Convention on Action against Trafficking in Human Beings, concluded in Warsaw on 16 May 2005 (Trb. 2006, 99).

The Convention contains duplications with the above-mentioned agreements. However, on a number of points the Convention goes a step further. As a result, it clearly has added value. This applies in particular to a number of new criminal provisions, broad jurisdiction provisions to combat sex tourism and provisions relating to intervention programmes and measures aimed at perpetrators. With regard to the criminal provisions, special attention was paid to whether the ongoing development of technology, the further digitalisation of society and the increasing use of open communication possibilities on the internet require further criminal protection of children against abuse. The new Convention therefore constitutes the most recent representation of the international consensus on the criminal protection of children and fits in with the government's policy in these areas. A number of the criminalisation obligations included in the Convention require implementing legislation in the Netherlands. This legislation is included in the bill to implement the Convention.

Under Article 48 of the Treaty, no reservations may be made to the Treaty, except for those provisions where the Treaty expressly provides for this possibility. The Netherlands intends not to make use of these possibilities.

As regards the relationship between the Treaty and the European Union, it should be noted that the Treaty provides for the possibility of accession by the European Community. No final decision has yet been taken on this matter.

The Convention is accompanied by an explanatory report. This report provides an authentic explanation and justification of the articles in the Convention. It is published on the Council of Europe website (http://conventions.coe.int/Treaty/EN/Reports/Html/201.htm).

Kingdom position

The Government of the Netherlands Antilles has indicated that it considers it desirable to extend the Convention to its country. The Netherlands Antilles, where human rights are highly regarded, cannot permit the sexual exploitation and sexual abuse of both children and adults on its territory. Such acts are an attack on and constitute an infringement of the honour and human dignity of an individual. Dishonest persons who have a profit motive with such acts and wish to enrich themselves from the suffering of others should also be deprived of this possibility. As regards legislation, Book 2, Title XIV of the current Criminal Code contains a number of penal provisions relating to the sexual exploitation and sexual abuse of children. These provisions will be amended and expanded in Book 2, Title XIII of the new draft Criminal Code. When this amended Criminal Code enters into force, the Convention will not require any further implementing legislation in the area of criminalisation. In addition to the criminalization of the sexual exploitation and sexual abuse of children, the implementation of

Machine Translated by Google

the Treaty requires additional policies in both areas which may require implementing legislation.
The Government of Aruba has also indicated that it will be co-applicable to the Treaty to consider desirable for her country. As far as the matter is still is not legally regulated, this will be provided for in the new Aruban Criminal Code.
Approval is requested for the entire Kingdom. The Treaty will be ratified for the various countries within the Kingdom after the necessary implementing legislation has been provided. In accordance with Article 18 of the Vienna Convention of 23 May 1969
Vienna Convention on the Law of Treaties (Trb. 1972, 51) must countries within the Kingdom also expressed their support for ratification refrain from actions that conflict with the object and purpose of the Treaty.

2. Article-by-article explanation

2.1 Chapter I (Objectives, principle of non-discrimination and definitions)

Article 1 (Objectives)

In the introduction to this explanatory memorandum, mention has already been made of the broad objectives of the Treaty. These are reflected in the first paragraph. The Convention does not only concern the prevention and combating of sexual exploitation and sexual abuse, but also on the protection of the rights of children who are victims of sexual exploitation and sexual abuse. The scope of the Convention means that not all of its components are primarily within the domain of Justice; responsibility for the implementation of the Treaty is shared by various departments.
Article 1 further establishes beyond doubt that both national and international cooperation is essential for an effective approach to sexual exploitation and sexual abuse.

The second paragraph states that a specific monitoring mechanism must ensure effective implementation of the treaty obligations.
To this end, a Committee of the Parties shall be established called (see the explanation of Chapter X below).

Article 2 (Principle by non-discrimination)

This provision emphasises that the implementation and execution of the provisions of the Convention must be guaranteed without any discrimination on any grounds whatsoever. The classic grounds of discrimination, derived from Article 14 of the European Convention for the Protection of Human Rights Human Rights and Fundamental Freedoms (ECHR) and Article 1 of Protocol No. 12, concluded in Rome on 4 November 2000 to the ECHR (2001, Trb. 18), are mentioned. In addition, the Convention further includes the grounds of "sexual orientation", "health" and "disability". However, the list is not exhaustive.

Article 3 (Definitions)

The Convention defines "child" in subparagraph (a) as any person under the age of than eighteen years. This is in line with the internationally accepted definition.
As regards what the Convention understands by "sexual exploitation and sexual "abuse" in part (b) refers to the provisions of Articles 18 to and criminal conduct defined in Article 23 of the Convention. Where

Machine Translated by Google

other international instruments focus primarily on sexual exploitation of children, with an emphasis on commercial component (child prostitution, child pornography and child trafficking). the present Convention also covers sexual abuse as well as exploitation such.

Finally, subparagraph (c) sets out what is covered by the Treaty The term "victim" must be understood as meaning any child who is subjected to sexual exploitation or sexual abuse.

2.2 Chapter II (Preventive measures)

Article 4 (Principles)

This provision reflects the main objective of the Treaty: prevent sexual exploitation and sexual abuse of children take place. Parties are obliged to take the necessary measures to protect children from sexual exploitation and sexual abuse to protect. When taking measures, parties have room to develop its own policies and policy programs. The government is in favor of a strong approach to child abuse. Sexual exploitation and sexual abuse are a serious form of child abuse. The protection of children from sexual exploitation and sexual abuse is an integral part of the broad approach to child abuse. The package of provisions and measures that will be taken in the Netherlands in this area in the near future is laid down in the Action Plan to Combat Child Abuse (Parliamentary Papers II 2006/07, 31 015, no. 16). Four core objectives are for the Action Plan approach child abuse leading: prevention, detection, stopping and limiting of the harmful effects of child abuse. With these core objectives, the Action Plan ties in with the broad approach of the Convention, which both preventive, protective and care-providing, as well as criminal law provisions have been included.

Article 5 (Recruitment, training and awareness touch of persons that during their work with children in come)

The first and second paragraphs of this article are about increasing knowledge and awareness about sexual exploitation and sexual abuse in those who work in the environment of children. The Action Plan approach child abuse includes a number of measures aimed at professional development for people who work with children. A of these measures concerns the introduction of the Reflection working method and Action Group on Combating Child Abuse (RAAK). A specific point of attention within this method is the development of expertise of professionals and volunteers who work with children throughout the chain.

The third paragraph obliges parties to ensure that persons who are convicted of child sexual abuse, denied access have professions that involve regular contact with children. Parties have the necessary space for their own policy, for example, where the proportionality test and the reintegration of convicts in society. The Convention concludes with this provision closely follows the Dutch system of the declaration regarding the conduct (see, among others, Parliamentary Papers II 2006/07, 30 800 VI, No. 40). In the Netherlands, the declaration of conduct is required by law for a number of professions in which one is involved in the exercise of the profession regularly comes into contact with children and in particular those professions in which there is a relationship of dependency. This applies to the primary and secondary education and childcare. For many other sectors, although there is no legal obligation, there are

Machine Translated by Google

agreements that the certificate of conduct is requested or made organizations that do so on their own initiative.

Article 6 (Information for children)

This provision obliges parties to inform children about the dangers of sexual exploitation and sexual abuse and children on to make it resilient and protect it in this way. The government policy includes a large number of measures in this area. Among other things, it can be pointed out the measures under the All Opportunities programme for All Children from the Minister for Youth and Family (Parliamentary Papers II, 2006/07, 31 001, no. 5) and the 2007 report by the State Secretary for Health, Welfare and Sport started program Sexual health of youth. Also in the Emancipation Memorandum from the Minister of Education, Culture and Science (Parliamentary Papers II 2007/08, 30 420, no. 50) the importance of increasing resilience is emphasized of girls and boys against (sexual) violence recognized.

Article 7 (Preventive intervention programs and -measures)

Parties are obliged to ensure that persons who fear that they commit any of the crimes set forth in the Convention, access have to intervention measures. Within the framework of regular mental health care, intervention and treatment options exist.

Article 8 (Measures aimed at general public)

This provision obliges parties to conduct public campaigns in which information and education are provided about sexual exploitation and child sexual abuse. The periodic public campaign in the The Action Plan to Combat Child Abuse has a general reach and focuses on both children and people in the area around children. The aim of the campaign is to create broader awareness of the public regarding child abuse and the promotion of alertness to the phenomenon and responsibility for reporting it.

The DigiBewust information campaign specifically points out the dangers that pretend to be children on the Internet and when using other modern means of communication. In order to implement the Treaty, In the coming period we will consider how information about safety will be provided Internet use can be brought to the attention of parents and children more broadly are brought.

Article 9 (Civil society of and children, the private sector, the media, the participation)

This provision calls on parties to protect children, the private sector, the to involve civil society and the media in development and implementation of policies to combat sexual exploitation and child sexual abuse.

In the Netherlands there is broad cooperation in this area between public and private parties. Some examples of this can be mentioned. The information campaign was already mentioned above DigiBewust, a partnership between government and the private sector that, among other things, provides information about responsible use of modern means of communication by children. Furthermore, the private reporting center subsidized by the Ministry of Justice Child pornography plays an important role in preventing and combating child pornography. This reporting center offers an easily accessible option

Machine Translated by Google

to report sexual exploitation of children. The reporting centre has good relations with the Dutch police on the one hand and with similar reporting centres abroad on the other, which in turn have contacts with the police in their country.

Furthermore, with regard to combating child pornography, reference can be made to cooperation with internet providers with the aim of blocking sites offering child pornography. This concerns a public-private partnership agreement between the Dutch police and internet providers on blocking websites with child pornography hosted abroad. The first agreements on this subject were made with internet providers in 2007.

In the fight against suppliers and purchasers of child pornography on the Internet, payment transactions that take place can provide a starting point for criminal investigations.

Financial institutions generally recognise that they also have a role to play in combating child pornography on the Internet. A number of financial institutions have united in this spirit in the Financial Coalition Against Child Pornography. In the coming period, further consultations will take place with the financial institutions on the content of their role.

In consultation with the Ministers of Health, Welfare and Sport and for Youth and Family, an approach has been developed together with the Association of Dutch Volunteer Organisations (NOV) to prevent children within volunteer organisations from becoming victims of sexual abuse. The basis for this is a nationally uniform set of rules of conduct that, if complied with, will reduce the risks. In addition to the set of rules of conduct, there will be a protocol with agreements describing how to act if the rules of conduct are violated (see Parliamentary Papers II 2007/08, 31 200 VI, no. 43).

2.3 Chapter III (Specialised authorities and coordinating bodies)

Article 10 (National measures on coordination and cooperation)

Under the first paragraph, parties are obliged to ensure coordination between the various institutions responsible for preventing and combating sexual exploitation and sexual abuse of children.

The vigorous combating of all forms of child abuse is one of the spearheads of the government policy. The coordination of this approach falls under the responsibility of the Ministry of Justice and the program ministry for Youth and Family. A successful approach to child abuse, however, requires efforts from all involved governments, agencies and professionals and close mutual cooperation. The aforementioned Action Plan to tackle child abuse creates the necessary preconditions for this integral and coordinated approach for the coming period.

The second paragraph obliges parties to provide for (a) one or more independent organisations for the promotion and protection of the rights of the child, and (b) mechanisms for investigating the phenomenon of sexual exploitation and sexual abuse of children.

The third paragraph encourages parties to promote cooperation between public and private parties in this area.

With regard to the second and third paragraphs it can be stated that the
The Dutch government has made money available for information

about children's rights in the Netherlands. The Children's Rights Collective receives an annual subsidy to produce information material, including a website for children's rights (www.kinderrechten.nl). The website offers information on children's rights for children, parents and professionals in the form of general information on children's rights and recent developments in this area.

In general, children and youth are already a focal point in the investigation by the National Ombudsman. Currently, in consultation with the National Ombudsman looked at the possibilities for supervision of to give compliance with children's rights its own recognizable place.

2.4 Chapter IV (Protective measures and assistance to victims)

Article 11 (Principles)

This provision obliges parties to provide a structure within which victims and their families receive the necessary support.
If the age of the victim cannot be determined immediately, established, this should not be an obstacle to providing protection and care.

Article 12 (Report by the suspicion by sexual exploitation or sexual abuse)

There are no legal restrictions in the Netherlands in the event of a reasonable suspicion of sexual exploitation or sexual abuse this suspicion. Not even for those who are subject to professional secrecy. In the context of the Action Plan to tackle child abuse work is being done to improve signaling and reporting of (suspicions of) child abuse, including sexual exploitation and sexual abuse, by people who work with children: professionals, professionals and volunteers. A number of professional groups make already uses the Child Abuse Reporting Code, or has developed similar reporting codes. For example, the Child Abuse Standard (the reporting code for youth health care) is part of the assessment framework of the health care inspectorate and forms this part of the basic task package. One of the measures from the Action Plan approach to child abuse is that all institutions and professionals who work with children use a clear reporting code. This measure also applies to the volunteer sector. Furthermore, efforts are being made to promote the application of the reporting code.

Article 13 (Guidelines)

In the Netherlands, child abuse can be suspected made from the nationwide network of AMKs (Child Abuse Advisory and Reporting Center). If the AMK receives a report, a an investigation will be started into the child's situation.
The children's helpline is especially designed to provide help and information to children (www.kindertelefoon.nl), a part of the Youth Care Bureau. Both You can obtain confidential help, advice and information by telephone or via the internet are obtained.

Article 14 (Staff On victims)

Reducing the harmful effects of sexual exploitation and sexual abuse is of the utmost importance. The Netherlands has a extensive package of facilities and measures with regard to assistance to victims of sexual offences. Help and care are also available

bar for people in the direct environment of victims. The Ministry of Justice annually finances the activities of, among others,
Victim Support Netherlands and the Violent Crime Compensation Fund.

The third paragraph of this provision specifically focuses on taking measures against the child's parents or guardians at the time that these persons are involved in sexual exploitation or sexual abuse. Parties should provide for the possibility in those circumstances to remove the alleged perpetrator from the child's environment or the child to remove from his family situation. Dutch law provides both civil and criminal possibilities to
to remove the suspect of sexual abuse from the child's environment. With the bill on a temporary residence ban pending in the Senate (Parliamentary Papers I 2007/08, 30 657), if that bill becomes law, another administrative law possibility will be added.
That bill gives the mayor the authority to temporarily
to impose a restraining order in the event of a threat of domestic violence or (a serious suspicion of) child abuse. There are civil law options to remove the child from the home in the child's best interests and to
to terminate authority.

2.5 Chapter V (Intervention programmes or measures)

Article 15 (General principles)

Article 16 (who the intervention programmes are intended for) (Persons for and -measures

An integrated approach to sexual exploitation and sexual abuse of children also require attention for perpetrators of these serious criminal offences facts. Preventing sexual exploitation and sexual abuse and the reducing the risks of recurrence is, after all, the priority.
Chapter V of the Convention contains provisions targeting perpetrators and thus represents an important added value of the Treaty compared to other international instruments. Article 15 obliges to provide parties with effective treatment options and methods intended for the persons referred to in Article 16. In accordance with Article 16 both suspects and convicted persons must comply with the provisions of the Convention to have access to treatment programs for criminal offenses. In this respect, access to measures is voluntary for suspects and may not have any negative consequences for the right to a fair process, in particular the presumption of innocence.
The Treaty allows parties to define their own programmes and measures.
In the Netherlands, a lot is happening in this area. There is a wide range of treatment programs that aim to prevent recidivism. Outside the judicial process there are treatment options within the framework of regular mental health care. Within the judicial process there is forensic care, which is characterized by treatment by medical experts and is aimed at reducing the risk of recidivism. In the guidance of persons who are receiving forensic care outside the correctional facility and persons who are in a conditional trajectory, probation plays an important role.

It should be emphasised, however, that the provisions of the Treaty are not intended to interfere with national arrangements regarding the treatment of convicts suffering from a defective development or a pathological disorder of the mental faculties. The treaty provisions affect therefore not subject to the Dutch system of provision of services.

Machine Translated by Google

Article (Information 17 and permission)

Article 17 emphasises that the person to whom a treatment programme is provided proposed, should be fully informed about this. The the person concerned must be informed of the possible consequences of refusing to participate in a treatment program. In this context, reference may be made to the possibility in Article 80 of the Code of Criminal Procedure for the suspension of pre-trial detention under conditions. A condition could be that the person concerned is participating in a treatment program.

2.6 Chapter VI (Substantive Criminal Law)

Article 18 (Sexual abuse)

This article requires the criminalization of sexual abuse of children. The article distinguishes two forms of sexual abuse. In the first paragraph, under a, commits sexual acts with a sexually minor child is punishable. This concerns a child who has not reached the legal age of sexual majority under national law. The second paragraph obliges each Member State for the application of the first paragraph, under a, an age for sexual to determine the age of majority. Because the legal age for sexual age of majority in the various member states of the Council of Europe varies widely (from 13 to 17 years), the Treaty leaves Member States free to to determine this age yourself.
In the first paragraph, under b, the commission of sexual acts with a child (any person under the age of eighteen) is punishable, if this is accompanied by (1) the use of coercion, violence or threats, (2) abuse of trust or authority (including within the family), or (3) abuse of special

vulnerable position of the child or a situation of dependency.
The third paragraph contains an exception for situations where sexual contact between young people who mutually agree: this contact remains outside the scope of the Treaty. The intention of the Treaty is not to have normal sexual contact between young people of a similar age or to criminalize an equivalent level of personal development.
Not even when it concerns children who are of legal age for sexual intercourse have not yet reached the age of majority. The Convention expressly states does not hinder healthy sexual and personal development of children and the normal sexual experiences that come with them.
The Convention maintains the balance between criminal law on the one hand, protection of the child against sexual violations of integrity and on the other hand, protection of the personal privacy of the growing child. The criminalisation of child abuse included in the Convention sexual abuse is therefore in line with the relevant provisions of the morality legislation in the Criminal Code, in particular Articles 242 to 247 of the Dutch Criminal Code. In Dutch morality legislation, a person of legal age from the age of 16. Committing sexual acts with a person from that age are generally not punishable. Committing indecent acts with a person between the ages of 12 and 16 years are punishable. The term "indecent acts" is understood to mean: acts of a sexual nature that are contrary to the social-ethical norm. Normal consensual sexual contacts between young peers cannot be classified as such and fall therefore outside the scope of criminal law.

Article 19 (Criminal offenses with (regarding child prostitution)

This provision requires the criminalization of a number of intentional acts

committed acts relating to child prostitution. The first paragraph criminalizes (1) the recruitment of a child for prostitution, (2) the exploiting a child in prostitution or profiting from it and (3) using the services of an underage prostitute.
The second paragraph contains a definition of child prostitution. The concept is interpreted to mean that the consideration for sexual intercourse is punishable actions may consist of payment of money, or some other form of reward or compensation or the promise thereof. This may include, for example, also includes the provision of narcotics or the giving of shelter or food. No distinction is made for criminal liability between a consideration provided or promised to the child itself or to a third party.

The conduct described under (1) and (2) is punishable under Article 273f, first paragraph, under 3°, 5°, 6° and 8° of the Criminal Code. The provisions described under (3) conduct is punishable under Articles 247 and 248b of the Dutch Criminal Code.

Article with (Criminal Offences 20 relating to child pornography)

This provision requires the criminalization of all kinds of intentional acts committed acts relating to child pornography. The acts in the first member, under a to e, the conduct mentioned is inspired by Article 9 of the Cybercrime Convention, provided that the a to e criminalised conduct in this Convention do not require the intervention of a computer system. Furthermore, these behaviors in more or less the same words already mentioned in other international instruments, such as the Framework Decision of the Council of the European Union on combating sexual exploitation of children and child pornography and the Optional Protocol on the sale of children, child prostitution and child pornography at the UN Convention on the Rights of the Child. Punishable are (a) the production, (b) the offering, (c) the distribution, (d) the acquisition and (e) the possession of child pornography. All of these behaviors are punishable stated in article 240b of the Dutch Criminal Code.

However, the Convention adds to the criminalisation of child pornography a new act. Part (f) punishes anyone who consciously through information and communication technology provides access to child pornography. The background to this criminalisation is as follows. The Convention explicitly takes into account developments in information and communication technology and the new opportunities for abuse that are offered by this. In this In this connection, the treaty drafters, on the initiative of the Netherlands, asked the question consider whether the criminalization of "possession" of child pornography is still is sufficiently tailored to modern methods of internet use to gain access to child pornography without actually owning the material to store on your own computer. After all, the concept of "possession" has traditionally a physical connotation. For that reason the Convention provides for the aforementioned extension of the criminalization. This criminalization would criminal acts involving child pornography that can be intercepted in the absence of downloaded material on the computer may not be subject to the criminalization of "possession" are brought. In particular, this may include persons who obtain access to child pornography for a fee, but view the punishable images only in "real time".
The extension included in subparagraph (f) is optional. In accordance with the fourth paragraph, Member States may, if necessary, make a reservation to this provision make. The government intends to amend Article 240b of the Criminal Code in

Machine Translated by Google

the aforementioned extension of the criminalization of child pornography and will therefore not make a reservation to the Treaty on this point to make.

The second paragraph contains a definition of child pornography. This definition is virtually identical to the definition of child pornography in the Optional Protocol to the UN Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution and child pornography. The definition expressly includes so-called virtual child pornography. it concerns material that has been produced without direct involvement of a real child. On the occasion of the partial amendment of the In 2002, Article 240b of the Dutch Criminal Code made virtual child pornography punishable.

The third paragraph provides for two exceptions to criminalisation of possession (first paragraph, part a) and production (first paragraph, part e) of child pornography. The first opportunity to make a reservation concerns child pornographic images that be completely virtual. The starting point for the criminalization of virtual child pornography in article 240b of the Dutch Criminal Code is a broad criminal protection of children against sexual exploitation and sexual abuse. That broad scope of protection is the starting point for assessing whether in the in the case of virtual images, a criminal offence is involved. Under certain circumstances, images that are not clearly lifelike may also fall within the scope of Article 240b of the Dutch Criminal Code (cf. District Court 's-Hertogenbosch, 4 February 2008, LJN: BC3225). The Netherlands will respond to this then make no reservations.
The second possibility for making a reservation concerns images in which sexually mature persons are below the age of 18 years are involved who have consented to the production and have the material in their possession exclusively for their own use. Strictly speaking, in that case there is a criminal production or criminal possession of child pornography. Apart from the fact that under those circumstances a suspicion will not easily arise, it offers expediency principle the possibility to refrain from prosecution. The making a reservation is not necessary.

Article 21 Facts rela(Criminal)ation in pornographic performances) child
On

This provision requires the criminalization of a number of intentional acts committed acts concerning the appearance of children in pornographic representations. The provision is aimed at both the person who recruits a child for such a performance (first paragraph, part a) or forces participation (first paragraph, part b), if the person who consciously participates such performances are present (first paragraph, part c). All these acts are punishable under Articles 248c and 273f of the Criminal Code. Of the the second paragraph provides for the possibility of making reservations will therefore not be used by the Netherlands.

Article 22 (The corruption of children)

This provision requires that the intentional act of allowing a sexually abused minor child to witness sexual abuse or sexual acts for sexual purposes. Not punishable requires the child to participate in the sexual acts. This criminalization is new compared to the existing international instruments and aims to protect the child from harmful influences on personal and sexual development. In particular it concerns behaviors that are aimed at making a child susceptible

for sexual exploitation or sexual abuse. Implementation of this provision will lead to a tightening of morality legislation. The legislation to that end is included in the bill implementing the Convention.

Article 23 (Approach by children for sexual purposes)

Article 23 requires the criminalisation of the phenomenon of "grooming". This provision is new in the international context and is one of the key elements of added value compared to the existing international instruments. It is a response to a new form of abuse offered by the new communication possibilities.

The Convention defines "grooming" in short as the act carried out by a approach and seduce an adult person on internet sites or chat rooms of a sexually minor child with the ultimate goal of committing sexual abuse with that minor. For criminal liability it is required that the perpetrator's behavior materializes into a proposal for a meeting with the child followed by a concrete action aimed at realizing that meeting. These actions signify the stability of the intention to commit sexual abuse. The intention of a approaching and communicating with a child exclusively via the Internet, regardless of the intention and content of the communication, falls outside the scope of the criminal offence.

Under Article 248a of the Dutch Criminal Code, criminal prosecution may be initiated in certain cases action is taken against "grooming". The scope of that article is however, not equal to the criminalisation included in the Convention. implementation of the Convention and for the purpose of effective protection of children against such conduct, provision shall be made for a separate criminalisation in the Criminal Code. The legislation to this end is included in the bill implementing the Convention.

Article 24 (Complicity or incitement and attempt)

Attempting to commit crimes, complicity therein and the provoking a criminal offense is punishable in the Netherlands (Articles 45, 46 and 48 Sr).

Article 25 (Jurisdiction)

The first paragraph requires the establishment of jurisdiction when the fact its own territory or on board its own ship or aircraft committed, or when the act was committed by one of its own subjects or resident (parts a to e).
Dutch criminal law has a broad jurisdictional regime with relating to sexual offences committed against minors. In the establishment of jurisdiction to which parts a to c require, provided for in Articles 2 and 3 of the Criminal Code. Articles 5 and 5a of the Criminal Code establish jurisdiction for sexual offences committed by Dutch nationals and Dutch residents outside the Netherlands against minors. The requirement of Double criminality does not apply to these crimes. For these crimes jurisdiction exists, even if the fact would be according to the law of the place of the crime are not punishable. The Netherlands thus complies with the jurisdiction provisions included in the Convention, which are primarily aimed at combating of sex tourism.

The second paragraph suggests that parties consider establishing jurisdiction about facts committed abroad against its own subjects and residents. It is an incentive, not an obligation. The Netherlands does not have

general regime for extraterritorial jurisdiction for criminal offences committed against Dutch victims.
The sixth paragraph is not relevant for the Netherlands because for the purposes of the Treaty criminal offences described the complaint requirement does not apply as a condition for detection and prosecution.
The seventh paragraph, which obliges parties to establish jurisdiction for the case where an offender is present on its territory and extradition of he is refused on the grounds that he is a national of the requested State is not relevant for the Netherlands because in the Netherlands the circumstance that the act was committed by one of its own nationals, extradition need not stand in the way. Moreover, Dutch criminal law, as indicated above, already has as a starting point that Dutch citizens can be prosecuted if they practice foreign having committed a sexual offense against a minor.
The eighth paragraph requires the parties to consult with each other when more than one party claims jurisdiction.
Under paragraph 9, the parties are free to establish other forms of jurisdiction in addition to the treaty obligations regarding jurisdiction. to establish jurisdiction.

Article 26 (Liability by legal entities)

This provision requires the establishment of liability of legal persons for criminal offences committed by a manager within the legal entity and which are to the benefit of the legal entity committed.
Article 51 of the Dutch Criminal Code provides for criminal liability of legal persons sons.

Article 27 (Sanctions and measures)

The first paragraph requires that effective, proportionate and dissuasive penalties be imposed on natural persons, whereby account is taken of the seriousness of the facts. These penalties should to include custodial sentences that allow extradition.
The second paragraph requires effective, proportionate and dissuasive penalties for legal persons, including criminal or non-criminal fines. In addition, the article lists a number of possible measures.
The third paragraph obliges parties to provide for a number of measures.
This concerns seizure and confiscation (part a) and the possibility of confiscating properties that have been used to commit criminal offences, to close temporarily or permanently, or to temporarily or permanently detain the perpetrator prohibit the person from carrying out the activity in which he committed the criminal offence committed (part b).

Dutch law provides for these penalties, sanctions and measures. Article 28, first paragraph, under 5°, of the Dutch Criminal Code provides the judge with the right to in certain cases the possibility of punishing the guilty party as an additional punishment to deprive the offender of the right to practice certain professions. In the event of a conviction for a sexual offence, the judge may deprive the offender of the right to practice certain professions. the profession in which the crime was committed (Article 251 of the Criminal Code). As regards the measures against legal persons referred to in the Treaty, it should be noted that legal persons whose activity or purpose is contrary to is in conflict with public order at the request of the Public Prosecution Service may be declared prohibited and dissolved by the court (Article 2:20 BW).
With regard to the penalties for child pornography, mentions that in 2007 the Public Prosecution Service tightened up its criminal prosecution policy with the Child Pornography Directive (2007, 79). Stcrt.

Machine Translated by Google

Article 28 (Aggravating circumstances)

This article lists a number of aggravating circumstances that must be taken into account by the court when determining of the penalty to be imposed for the offences defined in the Convention facts. In the Dutch system of statutory maximum sentences, the idea that these maximums give the judge room to take into account taking into account aggravating circumstances. Furthermore, article 273f, third to seventh paragraph, Article 248 and Article 43 of the Criminal Code explicitly in increased penalties for a number of the circumstances mentioned in Article 29.

Article 29 (Previous convictions)

Under this provision, parties must provide for the possibility that when imposing a penalty, any possible consequences are taken into account previous irrevocable convictions in respect of similar facts imposed in another Member State.
The Dutch court is free to take into account final convictions pronounced in another contracting party.
It is worth noting that in the European Union political agreement a framework decision has been reached obliging Member States to provide for that a final conviction pronounced in another Member State may have consequences equivalent to those consequences that may be associated with a previous conviction in the country itself. It is expected that this framework decision will be adopted shortly be formally established.

2.7 Chapter VII (Investigation, prosecution and procedural law)

Article 30 (Principles)

Article 30 sets out a number of general principles for the treatment of children who are victims of sexual exploitation or sexual abuse. Parties must take measures to ensure that the rights and interests of children who are victims of sexual exploitation or sexual abuse, during the investigation and the criminal proceedings are observed. These measures are aimed at to prevent secondary victimization. The responsibility of the government to maintain the law and order obliges the government to take into account the victims of crime, both in as outside the criminal process. This is especially true where vulnerable victims of very serious crimes are concerned, such as children who are victims become victims of sexual exploitation or sexual abuse.

The fourth paragraph expressly states that the measures that are taken to serve the interests of the victim, not may undermine the requirements of a fair trial as laid down in Article 6 ECHR.

The fifth paragraph obliges parties to guarantee the possibility of effective investigation and, where necessary, to provide for the possibility of using special investigative resources. The Netherlands has a active investigation and prosecution policy. The Child Pornography Directive (Stcrt. 2007, 162) includes a regulation for the investigation and prosecution of child pornography, with special attention to detection of child pornography on the internet. An effective criminal approach of, for example, child pornography on the Internet, given the rapid changes on the internet and the new possibilities for abuse of that medium, to regularly test whether the existing possibilities for

Machine Translated by Google

detection and prosecution of child pornography to the present day be adequate. In this connection, reference may be made to the 12 March 2008 bill for partial amendment submitted to the House of Representatives Criminal Code, Code of Criminal Procedure and some related laws in connection with the criminalization of participating and cooperate in training for terrorism, expand the possibilities for dismissal from the profession as an additional punishment and some other amendments (Parliamentary Papers II 2007/08, 31 386, no. 2), which include: an extension of the criminal law powers to investigate and prosecution of child pornography has been included.

Furthermore, the fifth paragraph obliges parties to focus on identification of victims of child pornography. It is of the utmost importance to to identify victims who appear in child pornography material in order to prevent the abuse from continuing. Identifying of the victims and the suspects who abuse these victims, is the main driver for child pornography investigations. With the advent of the Internet, child pornography spreads more easily across national borders. The worldwide use of the Internet requires also an international approach and coordination of child pornography and the identification of victims and perpetrators. The National Police Agency (KLPD) manages the national child pornography database. Interpol manages the international database of child pornography, which contains all images are included, the victims and perpetrators of which have been identified. Information is exchanged between the KLPD and Interpol about victims and perpetrators on seized material. The Netherlands will continue to actively support Interpol's efforts in this area in the coming years.

Article 31 (General protective measures)

This article obliges parties to take a large number of measures to protect the rights of victims during the investigation and during the criminal proceedings.

The Victim Care Directive (. 2004, 80) sets oStaHe principles for the police and the public prosecutor's office regarding the treatment of victims. Furthermore, this instruction contains regulations with regarding the provision of information to the victim about the course of the criminal proceedings. The police and the public prosecutor's office Instructions for the investigation and prosecution of sexual offences abuse (2005, Stert contains extensive regulations regarding to the investigation and prosecution of sexual abuse in general and in dependent relationships and contains rules for the treatment of victims of sexual crimes.

Dutch criminal procedural law contains provisions for victims which can also be used for victims of sexual exploitation and sexual abuse. The bill pending in the Senate strengthening the position of victims in criminal proceedings (Parliamentary Papers I 2007/08, 30 143) aims to further strengthen the position of the victim in criminal proceedings. improve. In anticipation of this bill, a number of a number of additional practical measures have been initiated. These measures are set out in the plan "Victim-centric" (Parliamentary Papers II 2006/07, 31 101, no. 1).
In the Netherlands, witnesses enjoy criminal protection on the basis of Article 285a of the Criminal Code and criminal protection in Articles 226a et seq. of the Criminal Code regarding threatened witnesses. In the Netherlands, the KLPD has a department witness protection charged with carrying out measures to protection of witnesses and their families. The decision to provide special measures to be taken for the benefit of witnesses are taken by the College of Attorneys General.

Machine Translated by Google

It is also worth noting that, pursuant to Article 167a of the Code of Criminal Procedure, the public ministry the minor victim of sexual abuse from the age of 12 if possible, give the opportunity to express his or her opinion about the crime committed to make the fact known.

Article 32 (Setting of the procedure)

Under this provision, Parties may initiate criminal investigations or prosecutions in respect of any of the offences specified in the Treaty not make criminal offences dependent on a report or complaint from the victim. For the offences defined in the Convention, the following applies: The Netherlands does not require a complaint as a condition for investigation and prosecution.

Article 33 (Limitation period)

This provision obliges the parties to comply with the provisions of Articles 18, 19, first paragraph, parts a and b, and 21, first paragraph, parts a and b, to provide for a limitation period for the criminal offences described such a duration that it is possible to institute proceedings even after the victim has reached the age of majority.
Research shows that victims of sexual exploitation or sexual abuse takes a long time to recover from in their early childhood to process trauma. This provision aims to give the victim sufficient time to give to think as an adult about what is his or her affected and become aware of the possibility of doing of notification. Dutch criminal law stipulates that with regard to For sexual offences committed against children, the limitation period begins when the victim reaches the age of eighteen.
The statute of limitations for sexual offenses committed against minors is at least twelve years.

Article 34 (Research)

In accordance with this provision, parties must provide for specialized personnel for the detection and prosecution of sexual exploitation and sexual abuse.
Within the Public Prosecution Service, each district court has a the public prosecutor's office has a contact officer in the field of morals matters designated. This public prosecutor or advocate general has relevant expertise and experience. The contact officers are nationally organized in the Public Prosecution Service platform morals, in which, among other things, developments in case law and policy are discussed. Management takes place place by the Attorney General responsible for the portfolio morals. In the context of the training of employees within the public prosecutor's office, morals has been designated as a specialism, with associated training course.
Investigation of sexual offences is carried out by specialised detectives. A certification programme is provided within the police training with special courses to promote expertise in the field of sexual offences. Certified detectives are part of the morals departments in the police regions and support, where possible, the employees of basic police care.
A central role in the coordination of (inter)national In the Netherlands, detection is assigned to the Product Team Combating Child Pornography at the KLPD. This product team has also been set up as a knowledge and expertise centre for the entire Dutch police force. In the An additional package of measures will be implemented in the near future to provide expertise and capacity to combat cybercrime at both the police and the public prosecutor's office is structurally

Machine Translated by Google

strengthen. Priority attention will be given to combating child pornography on the internet. The aim is to improve the approach to child pornography along two lines. In the First place will be the Rotterdam Regional Investigation Team (BRT) start research into child pornography. Research is currently underway child pornography at national or regional level. The BRT will focus on matters that require too much capacity at regional level, but also do not lend themselves well to the national level. At the BRT can benefit from the broad knowledge and technology available within the police are brought together and innovative insights can be tried out. Experiences of the BRT will be shared with the regional police forces and the KLPD. Secondly, a start will be made with a broad national improvement trajectory under the active management of a national project team. This process must include a monitoring function developed. Furthermore, in addition to research into the nature, scope and developments, there is explicit attention for identifying and further disseminating of so-called best practices (see also Parliamentary Papers II 2007/08, 31 200 VI, no. 146).

Article 35 (The interrogation of children)

This provision concerns the questioning of children as witnesses in criminal proceedings. Parties are obliged to take a number of measures taking into account the particularly vulnerable position of a child as a witness in a criminal case. The Instruction for the investigation and prosecution of sexual abuse (2005, 17) contains special regulations on the hearing of victims of sexual offences. According to the directive, a victim or witness of a sexual offence between the ages of four and twelve or an older person with a developmental delay, heard according to the appendix to the instruction attached Protocol studio interrogations. That protocol states described in detail where, by whom and in what way such a interrogation must take place.

In accordance with the second paragraph, parties are obliged to provide the opportunity provide for the questioning of minor victims or children who act as a witness, be recorded on video. The video recordings must be able to be introduced as evidence in a criminal case. Dutch legislation and regulations provide for this possibility.

Article 36 (Criminal proceedings)

In accordance with the first paragraph of this provision, parties must provide for training opportunities in the field of children's rights for legal professionals involved in criminal proceedings. In the Netherlands, these training opportunities are sufficiently available. For example, a basic and advanced course on morality legislation is part of it of the course and training offer of the SSR, the study center for the judicial organization.

Under the second paragraph, parties are obliged to take two specific measures relating to criminal proceedings: (a) the possibility of holding the case behind closed doors and (b) the possibility of hearing the victim in court without to be present there yourself. Dutch criminal procedural law provides for the possibility of hearing the case behind closed doors (Article 269 of the Code of Criminal Procedure) and questioning witnesses by video conference (Article 131a of the Code of Criminal Procedure).

Machine Translated by Google

2.8 Chapter VIII (Recording and storing data)

Article 37 (To establish and (storing by national data on convicted sex offenders)

This provision obliges parties to prevent and prosecute sexual exploitation and sexual abuse of children DNA profile of those who have been convicted for one of the crimes described in the treaty criminal offences have been convicted, to be recorded. The parties must also provide the ability to share this data with each other. Based on the DNA Testing of Convicted Persons Act (. 2004, 465) Stb and the Decree of 10 December 2007 amending the list of violent and sexual crimes to which the DNA Research Act applies applies to convicted persons (. 2007, 513), Stb convicted of an offence as described in Articles 240b, 242 to 247, 248a, 248b and 273f Sr cell material taken from for the purpose of determining his or her DNA profile and processing it in a DNA database. In order to implement the Treaty, Article 248c of the Criminal Code will and the criminal offences provided for in the implementing legislation also include this arrangement will be brought. The exchange of DNA data can take place in the context of international legal assistance.

2.9 Chapter IX (International cooperation)

Article 38 (General principles of and measures with regard to international cooperation)

The first paragraph of this provision obliges parties to act as much and as widely to work together as possible in preventing and combating sexual exploitation and sexual abuse of children, protecting and providing assistance to victims, and the investigation and proceedings into the offences defined in the Convention.

The second paragraph obliges parties to provide for the possibility of a victim to report a crime in his own country covered by the Convention specified criminal offence committed in the territory of another Member State. Dutch law provides for this possibility.

The third paragraph provides that, if a Member State acknowledges the existence of a treaty basis as a condition for granting mutual legal assistance or the granting of a request for extradition, the Convention may be regarded as a basis for this by the parties. In order to implement this provision, the Treaty will be amended in Article 51a of the Extradition Act to be included.

The fourth paragraph contains an encouragement to parties to integrate, where possible, the prevention and combating of sexual exploitation and sexual abuse in development cooperation with third countries. The Netherlands will set up a project in the context of development cooperation Cambodia which will provide assistance to the authorities to prevent and combating sexual exploitation and sexual abuse (see also Parliamentary Papers II 2007/08, 31 200 VI, no. 146). This will be done in conjunction with sought in the work of non-governmental organizations.

Machine Translated by Google

2.10 Chapter X (Supervision mechanism)

Article 39 (Committee of the Parties)
Article 40 (Other representatives)
Article 41 (Taken the by Committee the Parties)

It is important that an effective monitoring mechanism exists to to supervise the proper implementation of this comprehensive Treaty. In order to For this reason, the Convention provides for a Committee of the Parties composed of representatives of the Parties to the Convention. The Committee of the Parties shall meet for the first time when ten States have ratified the Treaty.
In addition to representatives of the Parties to the Treaty, a number of representatives of relevant parts of the Council of Europe to be part of the Committee of the Parties. Furthermore, is it possible to appoint representatives from society? to allow civil society to participate as observers in the Committee of the Parties.

The Committee of the Parties shall monitor the implementation of the Convention and has a facilitating role when it comes to exchanging information, identifying best practices and monitoring relevant legal, policy and technological developments.

2.11 Chapter XI (Relationship with other international instruments)

Article 42 (Ratio the Convention on the Rights of the Child to and It Optional Protocol thereto on the sale of child pornography) by children, child prostitution and

This article explicitly establishes the relationship with the UN Convention on the rights of the child and the accompanying Optional Protocol on the sale of children, child prostitution and child pornography. The Convention does not in any way detract from those instruments, but aims to to improve the protection provided therein and the standards established to develop further.

Article 43 (Ratio other international instruments)

This article regulates the relationship with other international instruments. This is a common provision, which is also included in other treaties of the Council of Europe, most recently in the Council Treaty of Europe on combating trafficking in human beings and the 16 May Council of Europe Convention on the Elimination of Discrimination against Human Rights, concluded in Warsaw in 2005 prevention of terrorism (2006, 34). Trb.
The third paragraph contains the so-called disconnection clause and is specifically aimed at regulating the relationship between the Council of Europe and the European Union and the European Community. Parties that are also members of the European Union, apply in their mutual relations the rules of the European Community and the European Union to the extent that such rules shall apply in the specific area concerned, without prejudice to the object and purpose of the Treaty and without prejudice to the its full application in relation to other parties.

2.12 Chapter XII (Amendments to the Treaty)

Article 44 (Changes)

This provision provides for the assessment and consideration of proposals for amendments to the Treaty.

Machine Translated by Google

2.13 Chapter XIII (Final Provisions)

Article 45 (Signing and entry into force)
Article 46 (Accession to the Treaty)
Article 47 (Territorial application)
Article 48
(Reservations) Article 49
(Cancellation) Article 50 (Notification)

The Treaty also provides for signature and ratification/acceptance/
approval by non-members of the Council of Europe which have participated in its elaboration and by the European Community.
Accession is subject to unanimous consent by the
parties also possible for non-members who have not participated in
the drafting of the Treaty.
The Treaty will enter into force three months after five signatories
of which at least three member states of the Council of Europe, the Convention have ratified. Currently (May 2008) 28 Member States have ratified
Treaty signed and no state has yet ratified the Treaty.
These final provisions are customary and do not require further explanation.
explanation, with the exception of Article 48 on reservations. According to Article 48, no reservations may be made, with the exception of the possibilities for making a reservation in which
explicitly provided for in the Treaty. The Netherlands will, as indicated earlier in this explanatory memorandum, not make use of these possibilities.

The Minister of Justice,
EMH Hirsch Ballin

The Minister of Foreign Affairs,
MJM Verhagen

The Minister for Youth and Family,
A. Rouvoet

Machine Translated by Google

Parliamentary Assembly
Parliamentary Assembly
http://assembly.coe.int

COUNCIL OF EUROPE CONSEIL DE L'EUROPE

Doc. 13065 06
December 2012

Serious violation of the Lanzarote Convention by the Netherlands

Written question no. 621 to the Committee of Ministers by Mr Luca VOLONTÈ, Italy, Group of the European People's Party

In 2008 and 2010, two young Turkish men pressed criminal charges against the recently retired Secretary General of the Ministry of Justice in the Netherlands, Mr JD The men claim that they and numerous other Turkish boys were raped and sexually abused by JD when they were only 12 and 14 years old. Despite an overwhelming number of available primary witnesses, the claims of these Turkish men never led to an official criminal investigation as defined in the Dutch Code of Criminal Procedure. Only a so-called "exploratory" investigation was conducted in the Netherlands, while JD remained in office and in the position to easily influence the prosecution and police.

Recently, the two men lodged an appeal to the High Court in the Hague, calling for the indictment of JD They claim that the refusal of the Dutch National Public Prosecution Service's to investigate their claim is in violation of the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse (CETS No. 201, "Lanzarote Convention"). Since their first reports, the men have been repeatedly harassed and seriously mistreated in Turkey to make them drop the charges against JD

This was not the first time that complaints of child abuse against this senior civil servant were not properly investigated in the Netherlands and that the victims were intimidated.[1]

The Netherlands has signed and ratified the Lanzarote Convention which stipulates that victims shall be protected from intimidation and their accusations treated as priority and investigated even if the victim withdraws his or her statement.

Mr Volontè,

To ask the Committee of Ministers

– Does it agree that the Netherlands has seriously violated its obligation to implement the Lanzarote Convention with the continuous refusal to initiate official inquiries into the numerous charges of child abuse against this senior Dutch official? Does it agree that this is scandalous, especially in view of the influential position of the accused person?

– Does it agree that an impartial investigation with international expertise must be conducted in this particular case?

---

1. In 1998, an Amsterdam police investigation was conducted into a paedophile network of influential Dutch customers of brothels with underage boys: the Rolodex case. The investigation targeted high-ranking Dutch officials and politicians suspected of abusing young boys in Amsterdam brothels. A Dutch victim was one of the key witnesses in that investigation. And one of the suspects in that investigation was Mr JD But according to leading investigators in that case, as soon as JD became a person of interest in the case, the investigation was closed. The key witness claims someone threatened to shoot him.

In 2003, another Dutch victim claimed to have been sexually abused as a minor by JD This victim withdrew his charges however after being interrogated by the Dutch police. He was subsequently convicted of making false declarations. To this day, however, also this victim insists that he was sexually abused by JD

Machine Translated by Google

– Is it willing to ask the Dutch authorities to launch an impartial investigation with independent investigators from different countries?

Machine Translated by Google

Parliamentary Assembly
Assemblée parlementaire
https://pace.coe.int
COUNCIL OF EUROPE
CONSEIL DE L'EUROPE

Doc. 13144
18 March 2013

Serious violation of the Lanzarote Convention by the Netherlands

Reply to Written question1: Written question No. 621 (Doc. 13065)
Committee of Ministers

1. In reply to the Honorable Parliamentarian's Written Question, the Committee of Ministers observes that according to information received from the Dutch authorities, the Netherlands considers that it has properly investigated the case in question. The case is currently pending before the Hague Court of Appeal. The Dutch Government underlines that combating sexual exploitation of children is a priority and that it has ratified and is implementing the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse ("Lanzarote Convention", CETS No. 201).

2. The Committee of Ministers wishes to inform the Honorable Parliamentarian that it is not part of the monitoring procedure provided for by the Lanzarote Convention. This is the mandate of the Committee of the Parties ("Lanzarote Committee"), composed of representatives of the Parties to the Convention, including representatives of the Parties that may accede to the Convention under Articles 45 and 46 (Chapter X of the Convention), and in which the Parliamentary Assembly has a representative. Thus, the Committee of Ministers as such is not in a position to answer to questions concerning the effective implementation of the Convention.

3. Finally, the Committee of Ministers reiterates its strong support for the Lanzarote Convention as a major instrument to combat sexual abuse and sexual exploitation of children. The Committee of Ministers encourages all member States that have not yet done so to ratify the Convention as soon as possible.

1. Adopted at the 1165th meeting of the Ministers' Deputies (13 March 2013).

Klokkenluiders

Enkele bekende namen: Willem Oltmans, Fred Spijkers, Paul van Buitenen, Roelie Post

Hier volgt het verhaal van Ivonne Brinkerink

Karaktermoord op een klokkenluider

KARAKTERMOORD OP EEN KLOKKENLUIDER

door: Ivonne Brinkerink

2018

HOOFDSTUK 1 – DANKWOORD

Dankwoord

Mijn kinderen Tom en Shirley dank ik voor hun onvoorwaardelijke liefde, hun loyaliteit, hun humor, hun post toen ik in detentie zat en hun bezoeken waarvoor ze soms uren onderweg waren. Maar vooral voor hun kracht. Deze twee helden waren 12 en 15 jaar toen ze alles wat ze lief hadden kwijt raakten. Van hun moeder tot hun huis, hun vrienden, hun basis. Wat zij hebben moeten doorstaan was verschrikkelijk en gun je geen enkel kind en zeker niet met hun achtergrond. Kanjers, ik ben trots op jullie en hoe heftig dit ook was het heeft jullie ook gevormd tot twee prachtige jong volwassenen die nu stevig in hun schoenen staan. Het kan nooit erger worden dan dat het was. Ik hou van jullie!

Alle kinderen die mee gingen met Vrienden van Tom en Onzichtbaar Ander bedank ik. Wat hebben we een lol gehad met jullie en wat hebben jullie ons ook veel geleerd. Dank voor jullie vertrouwen en openheid waardoor we andere kinderen beter begrepen en konden helpen want, om eerlijk te zijn, deden jullie het, met een beetje sturing, helemaal zelf. Ik ben trots op jullie en zal jullie nooit vergeten. Het ga jullie goed.

Mijn oud medewerkers bedank ik. Jullie raakten van het ene op het andere moment je baan kwijt maar erger nog ook de kinderen waar jullie soms al jaren voor zorgden. Dankzij jullie liefde, aandacht en toewijding hebben jullie ertoe bijgedragen dat deze kinderen een basis kregen.

Ik bedank Bram en Sharon voor hun eeuwige geduld, voor het brengen van eten toen we na mijn detentie werden uitgehongerd door de Gemeente Almere, voor hun humor waardoor ik lachte en lach door mijn tranen heen. Omdat ze er zijn. Altijd!

Ik dank mijn vriendin Bianca en haar man Jan. Voor het luisteren naar me als ik in paniek opbelde, voor het helpen corresponderen met instanties, voor hun huis wat altijd open staat en waar een bed voor me is als het nodig is.

Dankzij de hulp van mijn netwerk hebben we tot nu toe overleefd. Of dat nou gaat om eten, een vliegticket, medische kosten of een luisterend oor er is altijd wel iemand die bijspringt of met een oplossing komt. Er zijn een hoop mensen van wie ik geld heb moeten lenen. Tot op heden kan ik dat nog steeds niet terug betalen waarvoor mijn excuses. Ik probeer en zal blijven proberen hier een oplossing voor te zoeken en heb er vertrouwen in dat dat in orde gaat komen. Jullie geduld zal worden beloond.

Rest mij de andere klokkenluiders te bedanken. We peppen elkaar op, letten op elkaar en houden elkaar alert. Het leven dat wij nu leiden kun je geen leven noemen. Altijd alert, soms uitgehongerd, verstopt, opgejaagd en kapot gemaakt.

Velen van ons door de overheid of door de Gemeente waarin ze wonen of woonden. Hoop doet leven. Op een dag….. #StaySafe

Von

HOOFDSTUK 2 – NO KIDDING

Halverwege 2009 werd ik erop geattendeerd dat er van No Kidding een artikel in de krant stond met als titel: Ritalin, Russische roulette https://www.ouders.nl/artikelen/ouders-woest-over-anti-ritalin-actie-van-no-kidding.

Het was een directe aanval op ouders die hun kind Ritalin gaven. No Kidding is een organisatie die zich bezig houdt met het bewust maken van mensen dat kindermishandeling bestaat

Concreet deden en doen ze niets anders dan bewust maken dus en daar kregen ze subsidie voor. Heel veel subsidie. Verder vragen ze mensen voor ze te collecteren en organiseren ze van alles om geld binnen te krijgen.

Het artikel triggerde me. Ik ben geen voorstander van medicijnen als Ritalin en zeker niet bij kinderen maar ik zag ook kinderen binnen Vrienden van Tom die echt niet zonder konden. Die gevaarlijk waren voor zichzelf en de omgeving zonder dat ze controle hadden over hun gedrag en er zelf ernstig onder leden. Deze kinderen hadden geen vriendjes, waren niet te handhaven in een sportteam en werden de hele dag gewaarschuwd door ouders, leerkrachten enzovoort voor gedrag waar ze niets aan konden doen laat staan dat ze zich konden concentreren op schoolwerk. Voor deze kinderen was Ritalin wel een uitkomst. Er was nog iemand die het niet eens was met dit artikel. Rebecca Albers.

Over haar meer in één van de volgende hoofdstukken. Samen gingen we de confrontatie aan tegen het artikel en waar we toen in terecht kwamen was een nachtmerrie, gesponsord door VWS.

In die tijd had ik regelmatig contact met Justine Pardoen van Ouders Online en ook zij kon zich niet vinden in dit artikel. Er kwam een hoop ophef. De media bemoeide zich ermee en we werden gevraagd voor interviews bij onder andere een radiostation.

Wie is No Kidding

Intussen spitten we door en zochten we uit wie nou de oprichters en het bestuur waren van No Kidding. We vielen van de ene in de andere verbazing. No Kidding was opgericht door voormalig fotomodel Anna Clowting. Anna was indertijd samen met Gerard Steenbrink oprichtster van Profit for the World's children. Beiden zaten ook in Paideia, een sekte afgeleid van de Scientology. Op het moment dat dit speelde stond de Scientology zelfs vermeld op hun website. In de jaren 90 zijn ze aangeklaagd voor kindermishandeling en is er een baby gestorven na een hardhandige massage binnen deze sekte. Het Openbaar Ministerie besloot echter niet te vervolgen. Jaap Jongbloed heeft er in 1999 nog een uitzending aan gewijd. Er kwam nog meer.
Bestuursleden van No Kidding bleken ook nog andere bedrijfjes te hebben in onder andere massage-oliën. Voor veel van deze bedrijfjes kregen ze ook subsidie.

Bedreigingen

De bedreigingen aan mijn adres begonnen. Telefoontjes als: 'je dochter is zo thuis, ze fietst net langs' tot midden in de nacht een steen door het raam in de kamer waar Tom sliep. Gelukkig lag hij in mijn bed te slapen op dat moment. Wierd Duk, indertijd werkzaam bij Elsevier, nam contact met me op en nam alles wat betreft No Kidding over van ons. Er kwam een artikel in de Elsevier en op 22 oktober 2010 werden er kamervragen gesteld door Willy Dille (8 augustus 2018 overleden) van de PVV. https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kv-tk-2010Z15118.html. Deze zijn ontvangen door het Ministerie VWS op 19 november 2010. VWS gaf aan niet binnen de gebruikelijke termijn te kunnen reageren. Hier het verlate het antwoord van staatssecretaris Veldhuijzen van Zanten-Hyllner (Volksgezondheid, Welzijn en Sport), mede namens de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie https://zoek.officielebekendmakingen.nl/ah-tk-20102011-833.html.

Op het moment dat Elsevier het over nam liet ik het los. Rebecca Albers was werkeloos in die periode en ik nam haar in dienst bij Vrienden van Tom. Eén van mijn grootste fouten ever maar daarover later meer.

Je vraagt je waarschijnlijk af nu wat dat met mijn arrestatie te maken heeft. Ik zal proberen het uit te leggen. Recent ontdekte ik dat No Kidding nog steeds erg actief is. Sterker nog ze integreren momenteel binnen de wijkteams.

Het is op zijn minst apart dat ze A nog bestaan na alles wat er over ze naar buiten is gekomen, B met hun verleden zich roeren binnen de wijkteams en C de hetze en het gelieg en gedraai over de cijfers van de kindermishandeling van de minister van VWS Hugo de Jonge sluit aan op de 'bewustmakingsacties' van No Kidding.

Zowel Anna Clowting als Gerard Steenbrink zijn in 2010 uit de organisatie van No Kidding gestapt om 'elke schijn van verbinding uit te sluiten *Bron: De Stentor 21-10-2010*

Verder is er niet veel veranderd. Op hun website staat dat ze geen subsidie krijgen en verwijzen ze naar hun jaarcijfers die vervolgens niet te vinden zijn. VWS speelt een grote rol in deze 'beweging'.

Net zoals VWS een grote rol speelt in mijn arrestatie.

Het bestuur zegt in een verklaring dat er geen enkel verband is tussen activiteiten van Paideia uit het verleden en het werk van No Kidding nu. "Wat wel klopt is dat Anna Clowting en Gerard Steenbrink destijds in Paideia zaten en daarna in het bestuur van No Kidding." Om alle schijn van verbinding weg te nemen hebben beiden besloten zich per direct uit het bestuur terug te trekken.

Het bestuur bestrijdt stellig de suggestie in het verhaal dat de stichting mensen geld uit de zak wil kloppen. "Al onze financiële jaarverslagen zijn op onze website te vinden en door een onafhankelijk accountantsbureau jaarlijks gecontroleerd." Al het geld dat binnenkomt, wordt volgens No Kidding volledig gebruikt voor onder meer publiekscampagnes, het netwerk van vrijwilligers inclusief opleidingen, huiskamerbijeenkomsten en (scholen)projecten, gecoördineerd door een klein projectbureau. "We zijn een onafhankelijke organisatie die niet verbonden is met enige politieke of religieuze stroming. We hebben geen winstoogmerk en we doen ons werk op basis van donaties en sponsoring, mede door de inzet van vele vrijwilligers."

Bron: De Stentor

HOOFDSTUK 3 – HET BEGIN

Het begon allemaal hier.

De diagnose

Mijn zoon werd al vrij jong gediagnosticeerd. Zijn eerste diagnose bestond uit PDD-NOS, ADHD en ODD. Verder dacht de kinderpsycholoog aan een verstandelijke beperking, maar hij was te jong om te testen.
Veel later zou blijken dat hij niet zwak begaafd maar juist hoog begaafd was en zich aan kon passen aan wat er van hem verwacht werd.

Hoe dan ook, er moest een stempel op mijn zoon om de juiste hulp te krijgen. Eenmaal met stempel kregen we een uurtje in de week hulp maar vooral kregen we te maken met wachtlijsten. Toen al.
We schrijven het jaartal 2004. Omdat zijn gedrag zo agressief was werd hij ter overbrugging, tot er plek was op het Medisch Kleuter Dagverblijf (MKD), op een + peuterspeelzaal geplaatst. Het gaf even rust maar twee uurtjes per dag was gewoon niet genoeg.

Bureau Jeugdzorg

Tegen de tijd dat we er als gezin compleet doorheen zaten mocht hij na acht maanden wachtlijst naar het Medisch Kleuter Dagverblijf waar hij hele dagen terecht kon.

Bureau Jeugdzorg (BJZ) heeft nog even geprobeerd hem een hechtingsstoornis en Uithuisplaatsing (UHP) mee te geven in hun rapportage maar dat lukte niet. Simpelweg omdat hij die niet had en de kinderpsycholoog dat ook op papier verklaarde.

Uit logeren vanuit het PGB

Bureau Jeugdzorg stelde een Persoons Gebonden Budget (PGB) voor zodat hij één maal per maand kon logeren. Hulp vanuit BJZ was niet voorhanden en zo deed ook het logeren vanuit het PGB zijn intrede. Kinderen met gedragsproblemen logeerden dan het weekend in een groepje met een begeleider zodat het thuisfront even op adem kon komen. 1000 Euro kregen we voor hem per kwartaal. Het voelde als betaald worden omdat je kind ziek is en ik heb wat gehuild in die periode. Al vrij snel kwam ik erachter dat hij voor deze € 1000,00 maar twee maal per kwartaal van het logeerweekend gebruik kon maken via het zorgbedrijf wat daarvoor ingehuurd kon worden. Maar meer geld zat er niet in en ik besprak het met zijn kleuterjuffen. Inmiddels was hij geplaatst op een school voor speciaal onderwijs.

Center Parcs en 'Vrienden van Tom'

De kleuterjuffen gaven aan dat er meer ouders tegen dezelfde problemen aan liepen met hun kind. Eén en één is twee, dus besloten de kleuterjuffen en ik dat zij met een aantal kinderen een weekend naar Center Parcs gingen. Dat kon toen nog met vier kinderen voor de helft van wat ervoor gevraagd werd door zorginstanties.

Dat eerste weekend werd een daverend succes en het goede nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje door school, de wijk, Almere en na die eerste week kwam er zelfs al een telefoontje uit Amsterdam van een wanhopige ouder. De prijs voor zorg was hoog. Zeker als bekend was dat ouders een PGB hadden voor hun kind. Ik rekende uit wat de werkelijke kosten waren en richtte met behulp van de notaris de Stichting Vrienden van Tom op.

Binnen een jaar had ik 52 medewerkers in dienst, werkten we landelijk en sprongen direct in daar waar de knelpunten lagen. Vrienden van Tom werd erkend als stage en opleidingsplek. Leerkrachten van het Speciaal Onderwijs (SO) stapten over naar ons en alle kinderen werden direct geholpen. Hetzij bij het vinden van passend onderwijs, hetzij in het gezin, hetzij qua logeren zodat de rest van het gezin even rust had. PGB of niet, niemand lieten we wachten. Ik werd gevraagd voor interviews en naar aanleiding daarvan was het hek helemaal van de dam.

Crisisplaatsing

Ik kan me dat eerste telefoontje waarin om crisisplaatsing werd verzocht nog woord voor woord herinneren. Het ging over M, (we noemen hem hier Marcel). Hij had als diagnose klassiek autisme en zijn moeder was net overleden aan borstkanker.
Hij had, op zijn tante na, niemand die voor hem kon zorgen en geen familie in Nederland. Het was om 14:00 uur op vrijdagmiddag en was er geen plek gevonden om 16:00 uur dan zou Marcel worden overgebracht naar de Jeugdgevangenis. Marcel had op dat moment geen PGB of iets dergelijks. Mijn hersenen werkten razendsnel. Crisisopvang hadden we niet, hij zou mee kunnen naar Center Parcs het weekend wat me in ieder geval twee dagen de gelegenheid gaf om een goede plek voor hem te zoeken binnen ons immense netwerk intussen. Ik wist eenmaal in de gevangenis kwam je er niet binnen een jaar uit. Hij was kansloos. Ik hoorde mezelf zeggen aan de telefoon: “Breng hem maar, hij kan bij ons.”

Een uur later werd hij gebracht. Met een tasje kleding en een foto van zijn moeder stond hij voor de deur. Degene die hem kwam brengen was zo weer weg. Nooit meer iets van gehoord. Marcel maakte geen oogcontact, zag er onverzorgd uit en mijn hart brak.
Ik besprak het met mijn groepsleiders. Wat was het beste voor hem nu? Direct door naar Center Parcs of juist rust? We wisten het niet. Mijn dochter hakte met haar 8 jaar onbewust de knoop door. “Mam, ik vind het zo zielig voor hem, zijn mama is dood, hij is net hier en nu moet hij weer weg en maandag weer naar een ander adres of naar de gevangenis. Gelukkig ben jij niet dood hè mam?” (mijn kinderen wisten en weten dat ik recidiverende kanker heb en meerdere malen ben geopereerd).

Ik besloot dat hij bij ons bleef dat weekend. Hij sprak niet, maakte geen oogcontact het enige wat hij deed was antwoorden met ja of nee. Berusting, gelatenheid, angst. Van alles sprak er uit zijn ogen. Hij sliep in mijn zoons kamer die nacht en de volgende dag ben ik met hem kleding gaan kopen.

Hij begon te huilen. Langzaam liet hij toe dat ik hem troostte. Anderhalf uur heeft hij gehuild voor er uiteindelijk twee vragen achter elkaar kwamen

Toen hij ’s avonds in bed lag hoorde ik gesnik uit zijn kamer. Ik klopte aan en vroeg hem of hij het goed vond als ik even bij hem kwam zitten en zei hem dat hij alles mocht zeggen of vragen wat hem dwars zat. Hij begon te huilen. Langzaam liet hij toe dat ik hem troostte. Anderhalf uur heeft hij gehuild voor er uiteindelijk twee vragen achter elkaar kwamen.

De eerste was: Zie ik mijn moeder nu nooit meer? De tweede vraag was: Waarom moet ik naar de gevangenis, ik heb toch niets gedaan? Met een brok in mijn keel vertelde ik hem dat zijn moeder dood was maar altijd bij hem zou zijn, in zijn hart, direct gevolgd door: “nee, je hoeft niet naar de gevangenis, je mag als je dat wil

hier blijven”.
Dat wilde hij.

De eerste crisisplaatsing was een feit. Gewoon bij mij thuis.

Het was het begin van wat de crisisopvang zou worden, maar dat wist ik toen nog niet.

HOOFDSTUK 4 – SCHEEFSTANDEN IN DE JEUGDZORG

Crisisopvang

We schrijven 2009. Het huis raakte vol. Ik had inmiddels vier kinderen met een beperking in huis. Drie daarvan hadden extra veel zorg nodig en ik kon ze niet meer de aandacht geven die ze nodig hadden. Mijn dochter had ook zorg nodig, andere zorg dan de drie andere kinderen doordat ze eerder hersenvliesontsteking had gehad.
Los daarvan had mijn zoon een ernstige vorm van astma waardoor hij meerdere keren per dag elektronisch verneveld moest worden en door zijn stoornis en autisme 24 uur per dag aandacht vroeg. Meestal negatieve aandacht. Ik besloot mijn koophuis te verlaten met mijn eigen kinderen en een huis erbij te gaan huren waar ik met mijn kinderen kon gaan wonen.

Het koophuis zou dan volledig worden gebruikt als crisisopvang voor kinderen.

De creatieve boekhouder

Doordat mijn koophuis van de SNS bank geen crisisopvang mocht zijn en de hypotheekbetaling dus ook niet van de bedrijfsrekening mocht kwam de boekhouder met de volgende oplossing: Er zou geen vooraftrek meer aangevraagd worden bij de Belastingdienst (ik woonde er immers niet meer) en

vanaf de zakelijke rekening zou elke maand de bruto hypotheek van 990 euro worden overgemaakt naar mijn privérekening die ik dan vanaf mijn privérekening over zou maken naar de SNS bank. Dat is op die manier 4 jaar lang gebeurt met medeweten van de Gemeente Almere, de voogden van Bureau Jeugdzorg, het Zorgkantoor en zelfs de SNS bank was op de hoogte. Na mijn arrestatie noemden ze dit WAO-fraude en Inkomstenbelasting fraude en daar ben ik dan ook voor veroordeeld. Uiteraard had ik vragen erover aan de boekhouder maar hij suste dat met de woorden: Geen probleem, ik zal dat later wel weer rechttrekken. Ik had er geen verstand van. Daarom nam ik een boekhouder. Dat is me aan te rekenen.

Ik heb me nooit, op geen enkel moment, bemoeit met de boekhouding. Zowel mijn zakelijke boekhouding niet als privé niet want die deed hij ook.

'Rechttrekken'

Ik heb er nooit meer iets over gehoord, nooit meer bij stilgestaan maar na mijn arrestatie, 5 jaar later, bleek na verhoor door de FIOD dat er nooit iets recht getrokken was. Deze overboekingen van € 1000,00 per maand naar mijn privérekening voor het betalen van de hypotheek voor de crisisopvang werden gezien als inkomsten, maar in mijn IB (inkomsten Belasting) aangiftes over 2009 en 2010 stond daar niets over.
Deze aangiftes zijn door mijn voormalig boekhouder gedaan en ik heb ze nooit gezien. Dat was ook wel duidelijk en bij mijn verhoren hierover gaven de verhoorders ook toe dat ze de IB's niet in mijn mailbox hadden terug gevonden, dat het vanaf de boekhouder zijn IP-adres verstuurd was en vanaf zijn boekhoudprogramma maar dat ik verantwoordelijk was want het waren mijn IB's en ik had de boekhouder dan maar moeten laten controleren. Er is in de betreffende jaren door de Belastingdienst voor zover ik weet ook nooit op gereageerd. Gelukkig heb ik vanaf dat mijn koophuis crisisopvang werd nooit vooraftrek gevraagd. Een beetje belastingfraudeur had dat op zijn minst wel gedaan.

Uitbehandeld

Bureau Jeugdzorg Zaandam vroeg om plaatsing van twee van hun pupillen. Een vierjarig jongetje en een jongen van 16. De 4-jarige had gezien hoe zijn vader zijn moeder had vermoord met een mes. Zowel zijn broertje als hij waren in een pleeggezin geplaatst maar aan deze plaatsing kwam voor hem een eind doordat hij agressief was. Het vermoeden was dat er, buiten zijn trauma, meer speelde en het pleeggezin gaf aan hem niet langer te kunnen opvangen. De 16-jarige had twee jaar op de Hoenderloo groep doorgebracht en was 'uitbehandeld'.
Dat 'uitbehandeld zijn' hield in dat er andere kinderen op een plek binnen Hoenderloo Groep op een wachtlijst stonden waarvoor de instelling meer geld kreeg. Los daarvan ontvingen ze bij Hoenderloo Groep geld vanuit de Zorg In Natura (ZIN) waarvan de tarieven vele malen hoger liggen dan de tarieven vanuit het Persoons Gebonden Budget, de PGB.

Kosten

Beide jongens werden vrijwel tegelijk bij mij geplaatst. Voor de jongste was er al een PGB voorhanden, voor de oudste moest deze nog worden aangevraagd. Op dat moment liepen er nog twee aanvragen voor kinderen in de crisisopvang. Een PGB aanvraag duurde alles bij elkaar drie maanden. Iedereen die ooit met een telraam heeft gewerkt op de kleuterschool begrijpt dat je van twee PGB's (het PGB van Marcel en van de vierjarige) geen huur, elektra, kleding, salarissen van medewerkers, eten en verder alles wat de verzorging van vier kinderen nou eenmaal aan kosten met zich mee brengt kunt betalen.

Schipperen

Ik besprak dat met de voogden van de kinderen en de medewerkers van het Zorgkantoor. Realistisch gezien kregen we voor de 4-jarige € 500,00 per maand teveel.
Letterlijk is er gezegd door de voogden uit Zaandam: Gebruik die € 500,00 die je per maand teveel hebt van hem maar voor de ander door ons geplaatste jongen dan hebben jullie in ieder geval iets. Dat dat fraude is, geloof me, ik heb daar nooit één seconde over nagedacht of bij stil gestaan.

Intussen de aanvraag de deur uit voor de andere twee kinderen.

De uithuisplaatsing

Ongeveer een maand voor dit speelde werd ik gebeld vanuit de rechtbank. Daar speelde een hoger beroep in verband met de Uit Huis Plaatsing (UHP) van een 15-jarige behoorlijk intelligente jongen. Deze jongen had ODD en was agressief tegen zijn ouders en zusje, spijbelde en voldeed in alles aan het beeld van een kind met ODD. Ouders waren het niet eens geweest met de uit huis plaatsing en vochten het aan.
Intussen was de jongen al op Glenn Mills geplaatst. Een heropvoedingskamp voor ontspoorde jongeren gerund door justitie.

De Glenn Mills methode was omstreden en werd na meerdere incidenten in 2009 gestopt met deze Amerikaanse methode en ging onder de naam 'De Sprint' door.

De rechter had de zitting stop gezet om de advocaat te laten informeren bij me of er plek was in onze crisisopvang en om te informeren hoe dat bekostigd moest gaan worden.
Het werd een kort gesprek want de schorsing duurde maar 15 minuten. Uiteraard was ook hij welkom en nog dezelfde middag werd hij gebracht door zijn vader en zijn advocaat. Hij was boos op de hele wereld maar wel goed aanspreekbaar. Met hem ging ik wandelen nadat zijn vader en advocaat vertrokken waren. Ik vroeg hem te vertellen over Glenn Mills en hij vertelde vreselijke dingen. Zo was hij AJAX supporter en moest in de instelling tijdens de wedstrijd rechtop, met zijn

handen steunend op zijn knieën die elkaar moesten blijven raken, met zijn rug naar de televisie zitten. De hele wedstrijd. In de pauze moest hij de toiletten schoon maken.

Twee keer vijfenveertig minuten in die houding terwijl de rest van de groep en groepsleiders naar de wedstrijd keken.

Ik maakte afspraken met hem. We gingen indertijd regelmatig naar een wedstrijd of training van AJAX met de groepen en dat supporter zijn van AJAX kon ik goed gebruiken in de omgang met hem. Ik stelde voor dat hij terug ging naar school en dat ik elke dag even bij hem langs kwam in de crisisopvang om te horen hoe het ging. Bovendien mocht hij me 24 uur per dag bellen. Binnen één schooljaar heeft hij twee schooljaren doorlopen en zijn diploma gehaald.
Het was echter ook een jongen die grenzen opzocht. Belonen voor goed gedrag, hem serieus nemen, alles bespreekbaar maken maar ook grenzen aangeven en maatregelen nemen als hij er overheen ging. Een maand later zat hij wegens goed gedrag bij AJAX op de tribune. Binnen één schooljaar heeft hij twee schooljaren doorlopen en zijn diploma gehaald. Na anderhalf jaar konden we hem met één keer in de week begeleiding weer thuis laten wonen en uiteindelijk los laten. Natuurlijk is hij weleens over grenzen heen gegaan maar dat moest ook, anders leerde hij niets.

Op het bureau zaten ze met een 12-jarig autistisch jongetje wat naar een crisisplek moest. Het alternatief was de kerstdagen slapen in een politiecel.

Het tweede financiële wat speelde is de kosten voor de kinderen. Binnen korte tijd zat de crisisopvang vol. Woonden er vier kinderen permanent en was er verloop onder de andere plekken. Er werden kinderen aangemeld door hun ouders, door Bureau Jeugdzorg, BJZ, maar ook door de Raad voor de Kinderbescherming en zelfs de politie in Brabant heeft het gepresteerd op kerstavond een kind te komen brengen omdat het thuis niet meer ging en de crisisdienst van Jeugdzorg niet bereikbaar was. Zo werd ik destijds op kerstavond door de politie in Breda gebeld. Op het bureau zaten ze met een 12-jarig autistisch jongetje wat naar een crisisplek moest. Het alternatief was de kerstdagen slapen in een politiecel.

Altijd paraat

Soms kwam een kind een maand ter overbrugging voor de opname in een GGZ kliniek, soms drie maanden omdat ouder ziek was of geopereerd werd. Het waren echter altijd kinderen met autisme of gedragsproblemen. Ik plaatste altijd alle kinderen die aangemeld werden. Of ze nou naar de crisisopvang gingen, de logeer weekenden of vakanties mee gingen, thuis of op school hulp of begeleiding nodig hadden, mijn team en ik stonden altijd, vierentwintig uur per dag paraat. Er waren geen wachtlijsten.

Exorbitante vergoedingen Bureau Jeugdzorg

Tegenover die opvang stond een minimum aan inkomsten. Dit terwijl er wel degelijk Zorg in Natura (ZIN) of een Persoons Gebonden Budget (PGB) was aangevraagd of afgegeven voor deze kinderen. Dat geld werd ontvangen door de Bureaus Jeugdzorg. Ik kwam erachter dat Bureau Jeugdzorg soms wel 5 tot 12.000 euro per maand per kind ontving voor hun pupillen en er waren nog een aantal zaken waar ik mijn bedenkingen over had.

Klokkenluider

Tijd om aan de bel te trekken bij de betrokken ministeries dus.
Ik stelde vragen aan Donner en Rouvoet, de SP zette Rouvoet voor het blok tijdens de evaluatie van de wet op de Jeugdzorg en vroeg hem onder andere hoe het mogelijk was dat Vrienden van Tom in Almere deed met heel weinig geld wat hem met al zijn miljoenen niet lukte. Ook zaten er op dat moment circa 1300 kinderen in een gesloten setting terwijl ze niets strafrechtelijke hadden gedaan. Deze kinderen volgden geen onderwijs, deden niet aan sport, mochten als ze geluk hadden een uurtje per maand hun ouders zien buiten de poorten maar werden wel gevisiteerd als ze dan weer terug kwamen.
Ik heb kinderen meegemaakt die ervoor kozen hun ouders dan maar niet meer te zien omdat ze de visitatie als de ultieme vernedering zagen.
Door de acties van onder andere 'Misplaatst' en door een dreigende aanklacht wegens het schenden van de rechten van het kind werden Rouvoet en Donner gedwongen deze kinderen uit een gesloten setting te halen.
Hun oplossing was net zo briljant als walgelijk. Ze plaatsten andere naambordjes en het woord jeugd PI (penitentiaire inrichting) werd vervangen door jeugdinstelling.

Er bleven na dit alles nog wat vragen over. Stukje bij beetje, mede door de loslippigheid van mensen intern bij betreffende ministeries VWS en Justitie of via andere kanalen waaronder het management van Bureau Jeugdzorg, werden mijn vragen en vermoedens bevestigd. Als een kind geboren wordt komt deze automatisch terecht in het systeem van het Ministerie VWS. Op het moment dat er een onder toezicht stelling (OTS) of uit huis plaatsing (UHP) wordt uitgesproken wordt betreffend kind automatisch overgeheveld van het systeem van VWS naar Justitie.
Tegelijk met het kind gaat er eenmalig een zak geld mee naar Justitie (een soort administratiekosten) en vanaf dat moment ontvangt Justitie elke maand een x bedrag voor dat kind afhankelijk van waar het kind geplaatst wordt, of er bijvoorbeeld gedragsproblemen spelen enzovoort. De bedragen liggen tussen de drie en vijftienduizend euro per kind per maand. In 2017 hebben er 48.000 kinderen een uit huis plaatsing gekregen en zijn er 32.000 kinderen onder toezicht gesteld.

Kinderen zijn dus niet meer of minder dan een verdienmodel. In het volgende hoofdstuk meer hierover.

Intussen mailde en belde ik me helemaal suf. Het aantal kinderen wat bij mij gebracht werd door Bureau Jeugdzorg, rechters en de Raad voor de Kinderbescherming steeg met de dag. Het aantal ouders wat bijgestaan werd door mijn medewerkers om maar te voorkomen dat hun kind(eren) een OTS of UHP kreeg nam zorgwekkende vormen aan.
Zoals het gebracht werd door No Kidding en het ministerie VWS was elke ouder een potentiële kindermishandelaar tot het tegendeel bewezen werd.
Ga er maar aanstaan als ouder en helemaal als ouder van een kind met een beperking. Helaas gebeurt nu, 10 jaar later, hetzelfde. De onterechte meldingen over kinderen die mishandeld zouden worden lopen de spuigaten uit. En een ieder, van de glazenwasser tot de postbode aan toe wordt ertoe bewogen vooral bij gezinnen binnen te kijken.
Zelfs kinderen worden gemotiveerd dat bij hun vriendjes en vriendinnetjes te doen.

Sommige Kamerleden waren not amused met mijn acties. De bedreigingen die er al waren, maar waren afgenomen nadat Elsevier No Kidding had overgenomen, namen weer toe.
Er kwamen overal meldingen. Bij BJZ dat ik mijn kinderen zou mishandelen, bij de Brandweer dat de veiligheid in de opvang niet in orde zou zijn, bij de verhuurder van mijn kantoor dat er kinderen op kantoor zouden slapen, bij het Zorgkantoor dat ik zou frauderen enzovoort.

Uiteraard kon ik alles aantonen en weerleggen maar ik was hele dagen bezig overal achteraan te lopen.

HOOFDSTUK 5 – KIND ALS VERDIENMODEL

2009 en 2010 waren tropenjaren voor zowel mijn medewerkers als mijzelf. Alle vakanties en weekenden vingen we de kinderen op en namen ze mee logeren. Vaak gebeurde het dat er vlak voor het weekend kinderen bij kwamen die mee moesten logeren. Regelmatig gebeurde het ook dat ik ’s nachts gebeld werd omdat een kind ouder(s) tot wanhoop dreef.

Onmacht

Een keer heb ik ’s nachts om 3 uur een ouder met kinderen opgehaald. Moeder was door de politie van de spoorbaan gehaald, haar kinderen met gedragsstoornis waren thuis. Zij sliepen en hadden geen idee van de radeloosheid waarin hun moeder zich bevond. De politie belde me want ze wisten niet wat ze met het gezin aan moesten. Ik ben ze op gaan halen midden in de nacht. De kinderen zijn dat weekend mee gegaan met de groepen naar Center Parcs, de moeder bleef bij mij. De onmacht, frustratie, wachtlijsten en niet serieus genomen worden als ouder werd veel ouders teveel in die tijd.

Het werd tijd om aan de bel te trekken, het liep de spuigaten uit in de Jeugdzorg.

Het was fantastisch dat we alle kinderen opvingen maar er kwam amper geld binnen om alle kosten te betalen

Ik mailde naar de verantwoordelijken achter drama's als deze, ik trok aan de bel waar ik kon, ik stapte BJZ kantoren binnen die achterstanden hadden met betalen, ik stapte eens op vrijdagmiddag om 16.00 uur een CIZ kantoor binnen en weigerde er weg te gaan tot er een oplossing was gevonden in verband met afgeven van zorg voor een kind waar ze al 16 weken mee bezig waren. Binnen een uur was het geregeld. Het was fantastisch dat we alle kinderen opvingen maar er kwam amper geld binnen om alle kosten te betalen. Ik kreeg een mail terug van politici en ook Mw. Rita Verdonk: "Wat fijn dat er mensen zoals u zijn die deze kinderen een veilige plek kunnen bieden. In de politiek doen we alles aan om....enzovoort.... In werkelijkheid maar dat weet ik nu pas, interesseerde het ze helemaal niets.

Kamervragen

Zoals al beschreven werd ik besproken tijdens de evaluatie van de Jeugdwet in 2009 waarin Agnes Kant (SP) aan de ministers Rouvoet en Donner van respectievelijk VWS en Justitie hoe het kon dat ik in Almere deed met een paar duizend euro wat hun niet lukte met al hun miljoenen. Ook website GeenStijl hierover. Het antwoord kwam nooit. Het kabinet viel begin 2010. Ik gaf interviews, deed mee aan programma's, werd genomineerd voor Helpende Hollander, hielp scholen met hun 'moeilijke' kinderen, hielp ouders thuis om het leefbaar te maken en te houden, zorgde voor mijn eigen kinderen en vocht alsof mijn leven er vanaf hing tegen al die instanties om te zorgen dat ik de kinderen kon blijven opvangen. Ook zorgde ik dat alle kinderen in de opvang naar school konden en te eten hadden en alles kon betalen. Ik moest de instanties echter ook te vriend houden zodat de kinderen naar ons verwezen werden in plaats van naar de jeugdgevangenis. Ik had een gouden team.

Dankzij hun flexibiliteit en met hun hart op de goede plek konden we alle kinderen altijd direct helpen.

Rouvoet en de rechten van het kind

Intussen vocht ik met Stichting Misplaatst (inmiddels opgeheven) al jaren mee om de 1300 kinderen die onterecht in de jeugdgevangenis zaten uit die gevangenis te krijgen. Deze kinderen moesten naar een AWBZ plek maar die was er niet dus werden deze kinderen opgesloten. (Een AWBZ plek is een behandelplek voor kinderen met autisme of psychiatrische problemen). Door het harde werk van Misplaatst moest minister Rouvoet (Christen Unie) de wet wijzigen i.v.m. het schenden van de rechten van het kind.

Kinderen onterecht in de gevangenis

Deze kinderen volgden dus een gevangenisregime. Actief deed ik, sinds ik Vrienden van Tom had opgericht, niets meer voor Stichting Misplaatst. Achter de schermen ving ik kinderen op die moesten onderduiken. Geholpen door sommige

media die, achter de schermen hun steentje bijdroegen voor zover ze konden, zorgden we ervoor dat de voogden van deze kinderen de Uithuisplaatsing (UHP) eraf haalde en de kinderen weer vrij waren. Soms was het zo heftig en onterecht dat we ouders moesten helpen over de grens een leven op te bouwen tot hun kinderen volwassen waren.

Onschuldige kinderen gebrandmerkt als crimineel

Ik spitte verder en kwam erachter dat kinderen met een OTS of UHP 'overgeheveld' werden van de computer van het ministerie van Volksgezondheid, Welzijn en Sport naar die van het ministerie van Justitie. Werd er nou echt bedoeld dat de kinderen die met een UHP bij mij zaten, de kinderen met een Onder Toezicht Stelling (OTS) of die 1300 kinderen die in de jeugdgevangenis aan het weg rotten waren zonder school, sport en hun familie dat die kinderen een verdienmodel waren en in de justitiecomputer rond doolden als criminelen?

Ja dus.

De confrontatie

Ik begon de voogden te confronteren. Vroeg ze of ze wisten dat er voor hun pupil duizenden euro's betaald werd. Al snel kreeg ik een telefoontje. De meeste kinderen bij mij in de crisisopvang vielen onder Zorgkantoor Amersfoort en Bureau Jeugdzorg wat een kantoor had in de Overschiestraat in Amsterdam. Ik hoefde de voogden niet meer te bellen, alles omtrent de kinderen door hun geplaatst ging nu via het management. Met dat management heb ik uitvoerig gesproken uiteraard en uitgelegd dat wij elk dubbeltje moesten omdraaien om de kinderen te kunnen geven wat ze nodig hadden en zij in vette kantoren met dure lease auto's nergens geen omkijken naar hadden. Ik werd afgescheept, ze speelden op mijn gemoed. Wisten dat ik nooit zou toestaan dat de kinderen bij ons alsnog naar de jeugdgevangenis zouden gaan.

Het was stikken of slikken.

HOOFDSTUK 6 – MIJN ARRESTATIE

2010 en 2011 waren rampjaren. Ik was op, moest geopereerd worden, zoon was inmiddels 11 en die kon je geen minuut alleen laten.

De crisisopvang zat vol en er bleven kinderen komen. Kortom, er moest iemand bij die samen met mij de Stichting kon runnen zodat ik lucht kreeg en de taken verdeeld konden worden.

De nieuwe collega…

Dat werd Saskia Moesbergen en samen begonnen we de VOF Onzichtbaar Anders. Het aanbod om samen te werken kreeg ik al eerder van Desiree van Doremalen en ook van mijn boekhouder Rob Assenberg die een 'constructie' had bedacht. Ik ben niet zo van de constructies en met Desiree wilde ik niet samenwerken (noem het intuïtie). Meer over Desiree verderop in dit boek.

En weg nieuwe collega…

Nog geen vijf maanden nadat Saskia begon nam ze ook weer huilend afscheid. De boekhouder was bij dat gesprek. De combinatie werk en gezin viel haar te zwaar. Saskia schreef zich uit bij de Kamer van Koophandel en ik stond er weer alleen voor.

Nieuwe collega met een dubbele agenda

Enkele maanden later bleek Saskia met haar zus voor zichzelf begonnen te zijn onder de naam `Zussen in zorg`. Ze benaderde mijn netwerk, medewerkers, zakenrelaties en mijn boekhouder bleek ook haar boekhouder te zijn. Nadat ze zich had uitgeschreven bij de Kamer van Koophandel, KvK, heeft ze een week na die uitschrijving zonder overleg nog € 5000,00 gepind van de zakelijke rekening, kreeg ik de bedrijfslaptop, bedrijfstelefoon en andere zaken niet terug en bleek ze de bedrijfsauto, een Ford KA, te hebben betaald en op haar naam te hebben gezet. Ook zonder overleg. De boekhouder was verbaasd over de geldopname. Achteraf bleek dat hij daarbij was. Ook eiste Saskia een vereffening.

Dus je stapt in een bedrijf dat al jaren bestaat, helpt er een paar maanden, ontslaat een medewerkster (Rebecca Albers) op staande voet, en wil daarna ook nog de helft van het bedrijf. Uiteraard ging ik daarmee niet akkoord.

Afscheid van de boekhouder

Na een gesprek met de boekhouder besloot ik hem eruit te gooien en nog dezelfde dag nam ik contact op met een accountant. Deze gaf direct aan dat de administratie niet klopte. Na veel heen en weer gebel, leugens over al dan niet, waar en aan wie de administratie zou zijn afgeleverd kon ik niet anders dan een advocaat in de arm nemen. Deze advocaat stelde de boekhouder aansprakelijk voor alle schade voortvloeiend uit het niet afgeven van zowel de zakelijke als mijn privé administratie.

Hoi UWV

Begin 2011 heb ik keurig gemeld bij het UWV dat ik inkomen ging krijgen vanuit de samenwerking met Saskia. Tot dat moment kreeg ik volledige WAO in verband met Post Traumatische Stress Stoornis (PTSS), astma, COPD en recidiverende kanker.

Ik werkte grotendeels thuis en als ik naar buiten ging was dat nooit alleen in verband met PTSS. Het was altijd helemaal afgebakend, waar ik ook heen ging, voor de veiligheid en ook om mijn kinderen niet te belasten. Met het UWV werd afgesproken dat ik begin 2012 mijn inkomen over 2011 zou doorgeven. Echter begin 2012 had ik niet de beschikking over mijn administratie want die weigerde de boekhouder af te geven. Ook dat heb ik keurig gemeld. Ondanks die meldingen kostte me dat later mede een veroordeling voor UWV fraude.

Bedreigingen, valse meldingen en vernielingen

Na het vertrek van Saskia en de boekhouder werd ik telefonisch meerdere keren bedreigd, werd het slaapkamerraam van mijn zoon ’s nachts ingegooid, zat mijn

auto onder de krassen. Uiteraard deed ik aangiftes hiervan. Allerlei treiterijen werden mijn deel.

Valse meldingen bij de Gemeente over de brandveiligheid in de crisisopvang. Ik vroeg direct, dezelfde dag, om inspectie van de Brandweer. Alles was in orde. Dan een melding bij mijn verhuurder van kantoor dat er kinderen op kantoor sliepen, dat was niet zo en dat kon ik ook bewijzen. Er werd een melding gedaan bij Bureau Jeugdzorg dat ik mijn kinderen mishandelde, maar met die mensen werkte ik samen al jaren die wisten wel beter. En toen weer werd een melding gedaan bij het Zorgkantoor dat ik fraudeerde. Daar waren ze van op de hoogte ik had immers toestemming om te schuiven met PGB's zodat ik alle kinderen kon helpen en opvangen en alle verantwoordingen werden, evenals de intensieve PGB controles, goed gekeurd. En ook nog een melding bij de Inspectie voor de Volksgezondheid,deze kwamen kijken en controleren maar alles was meer dan in orde. Pas veel later, toen ik al in detentie zat bleek dat in ieder geval de melding bij het Zorgkantoor van Saskia Moesbergen af kwam.

Zelf vroeg ik in overleg met de nieuwe accountant om een boekenonderzoek. (Daarvan werd later ontkend dat die aanvraag was gedaan).

Ik modderde maar door. Mijn team liep een tandje harder om mij te ontlasten. Ik was inmiddels mijn ex-vriend tegen gekomen en had een relatie. In plaats van energie gaf die relatie me nog meer stress. Verblind door liefde en amper oog hebbend voor de wereld om me heen zag ik niet wat er gebeurde. Ik overleefde, bleef maar door rennen. Viel van de ene in de andere ellende zowel met mijn kinderen als de kinderen binnen de Stichting. Ik bluste overal 'brandjes', ging op vakantie en probeerde een beetje energie op te laden, kwam terug en rende weer verder.

Gevoelsmatig deed ik wat ik kon maar het was niet genoeg

Mijn dochter viel om medische redenen uit op school en moest worden opgenomen in het revalidatiecentrum i.v.m. doorstane hersenvliesontsteking en de naweeën hiervan. Ook was ze op 8-jarige leeftijd aangerand en zwaar getraumatiseerd daardoor. Mijn zoon werd minimaal 3 keer per dag elektronisch verneveld in verband met zware astma, ik onderging een zware operatie, had om de haverklap longontsteking, de weekenden moesten ingedeeld voor de Stichting Vrienden van Tom, de crisisopvang draaide uiteraard gewoon door, mijn vriend bleek alcoholist te zijn en er vriendinnen op na te houden, de accountant bleef aan de bel trekken in verband met de onvolledige administratie en inmiddels was ook het contact met de PGGM (de zorgverzekeraar) en Belastingdienst een dagelijks terugkerend ritueel geworden. Gevoelsmatig deed ik wat ik kon het was echter niet genoeg.

Gaat u maar gewoon

Er kwamen telefoontjes binnen van ouders. Ze hadden een brief gekregen dat ze zich moesten melden voor verhoor. Na al die valse meldingen verbaasde het me niet eens en ik belde met de Sociale Recherche, de Politie, het ministerie van VWS en vroeg aan ze wat er aan de hand was. Ik deelde ze mee dat ik gehoord had van ouders dat ze voor verhoor moesten komen, dat ik naar Turkije zou vertrekken om te trouwen (mijn vriend had inmiddels in een afkickcentrum gezeten en dronk geen druppel meer), dat circa 100 kinderen en begeleiders me na zouden reizen en dat ik me graag wilde melden als er iets gaande was. Het antwoord was: “Nee hoor Mevrouw Brinkerink, gaat u maar gewoon. Als er iets is weten we u te vinden.”

Naar mijn afspraak

Op vrijdag 12 April 2013 stapte ik in de auto. Aan de overkant van de straat stonden 2 mannen waarvan 1 met een camera. Details waar je normaal niet op let maar de straat was altijd rustig dus het viel me op. Ik had een afspraak en had zakken met kleding die me te groot waren die ik meteen wilde afgeven bij het Leger des Heils. Ook had ik € 5000,00 contant geld bij me voor de groepen met kinderen en om de bungalows te betalen waarin ze verbleven het weekend.

Het huis stond inmiddels vol met mannen met kogelvrije vesten aan, de straat was afgezet, ze stonden in de tuin, op het dak… overal.

Nog voor ik weg reed werd ik klem gereden door 3 auto’s. Mijn deur werd open getrokken en zowel mijn vriend als ik werden gearresteerd op verdenking van fraude met PGB’s Mijn dochter, net uit revalidatie zat binnen. Ook wij werden mee naar binnen genomen. We moesten op de bank gaan zitten en onze telefoons afgeven. Mijn dochter ook. Ze huilde, was helemaal in paniek.

Het huis stond inmiddels vol met mannen met kogelvrije vesten aan, de straat was afgezet, ze stonden in de tuin, op het dak… overal. Er was een hulpofficier en een hulprechter en er werd me geweigerd mijn advocaat te laten bellen. Dat zou later wel komen. Ik bleef herhalen dat dat nu direct ging gebeuren, probeerde kalm te blijven en uiteindelijk werd ze gebeld. Ik mocht niet zelf met haar praten. Er werd doorgegeven dat ik gearresteerd was en naar Zwolle gebracht zou worden.

In twee aparte auto’s werden we afgevoerd.

Naar Zwolle, waar ik nog dezelfde dag voor het eerst werd verhoord en ‘bekende’.

HOOFDSTUK 7 – DETENTIE

Het grote ijzeren rolluik ging open en de auto waarin ik zat met de drie mannen met kogelvrije vesten aan en bewapend reden door een soort tunnel in. Voor ons was weer een deur. Op dat moment werd ik bang en is mijn geheugen een zwart gat tot in de cel waar ze me opsloten. Ik herinner me flarden van de eerste twee dagen. Zo schijn ik mijn advocaat gesproken te hebben maar dat weet ik niet meer. Er schijnt een arts gekomen te zijn omdat ik vreselijk in paniek was maar dat weet ik ook niet meer. De controle over de posttraumatische stressstoornis (PTSS) was in een keer weg en deze sloeg genadeloos toe.

Ik had bekend

Waar ik wel herinneringen aan heb is mijn eerste verhoor. Niet volledig maar wel het moment waarop de twee mensen die me verhoorden van de FIOD en de Inspectie Sociale Zaken en Werkgelegenheid bijna juichend aan me vroegen: “Voel je je niet opgelucht?” Waarop ik verbijsterd antwoordde: ”Waarom?”. Achteraf bleek dat ik bekend had.

Wat zij echter zagen als een bekentenis was voor mij iets waar het Zorgkantoor, de voogden van Bureau Jeugdzorg, de mensen waar ik contact mee had in de politiek, alle ouders, kortom iedereen, allang van op de hoogte waren. Ik schoof met toestemming met het Persoons Gebonden Budget tussen kinderen om alle kinderen te kunnen helpen en alle kosten te kunnen betalen. En dat…is fraude.

Penitentiaire Inrichting

Ik was al die tijd in de veronderstelling dat ik gewoon weer naar huis zou gaan. Het tegendeel was waar. Na het weekend werd ik overgebracht naar penitentiaire inrichting Nieuwersluis. De vrouwengevangenis. PI Nieuwersluis bestaat uit twee delen. Het huis van bewaring aan de ene kant van het complex en de gevangenis voor al gestraften aan de andere kant.

Vernederingen

Aangekomen in Nieuwersluis werd ik eerst gevisiteerd. Het was walgelijk en ik schaamde me heel erg. Ik moest terwijl de bewaakster toe keek in een potje plassen. De bezittingen die ik bij me had werden opgeschreven en er werd me mede gedeeld dat ik in alle beperkingen werd gehouden. Alle beperkingen houdt in: geen media (krant, radio, televisie), geen contact met medegedetineerden, geen bezoek en geen telefonisch contact met mijn kinderen.

Zo heb ik de eerste twee weken van mijn detentie doorgebracht. Een uur per dag werd ik door bewakers naar een soort kooi gebracht onder de grond met alleen een rooster waardoor je de lucht kon zien. Het werd dan ook luchten genoemd. Daar kon ik op een plastic poef even zitten en frisse lucht inademen. Totdat de rechter besloot dat de beperkingen opgeheven konden worden zat ik alleen zonder contact met de buitenwereld. Dat heeft twee weken geduurd.

Ik ging schrijven

Eind april van dat jaar zou ik gaan trouwen in Turkije. Ik heb tot de ochtend van de dag waarop dat zou gebeuren de hoop gehad dat dat alsnog door zou gaan. Ik leefde compleet in mijn eigen wereld. Ik at niet, ik sliep niet, ik sprak niet. Het enige waar mee ik ben begonnen op aanraden van de bewakers was schrijven. (zie hiervoor het hoofdstuk ‘Detentie, het dagboek’)

De verhoren

Ik werd vrijwel dagelijks verhoord. Ook toen ik in alle beperkingen zat. Een van de dingen die ik me herinner is of ze vroegen of ik mijn kinderen miste. Elke minuut van de dag had ik het gevoel dat mijn hart eruit gerukt werd. Het gemis was verschrikkelijk. Er kwam een soort voorstel. Als ik nou gewoon meewerkte dan mocht ik mijn dochter bellen. Ik had niets te verbergen dus ging akkoord. Ik mocht de telefoon niet zelf vast houden en mijn dochter mocht niet vragen aan me wanneer ik weer thuis kwam want dan zouden ze de verbinding verbreken.

Het enige waar ik nog aan kon denken was dat kind dat al dagenlang in onzekerheid zat over waar haar moeder was.

Ze belden en mijn dochter nam op. Ik hoorde haar stem en brak uiteraard maar hield me groot. Shirley echter begon direct te huilen en haar eerste vraag was: "Mam, waar ben je, wanneer kom je thuis?" Ik zei haar dat ik dat niet wist maar dat dat vast niet lang zou….tuut tuut tuut. De man met de telefoon in zijn hand had de verbinding verbroken. Het enige waar ik nog aan kon denken was mijn kind dat al dagenlang in onzekerheid zat over waar haar moeder was. Mijn dochter, het meisje, die haar moeder eindelijk aan de telefoon had en ook direct weer kwijt was. Hoe wreed kun je zijn? Achteraf gezien is het pure kindermishandeling. Het meisje (toen 15 jaar) kwam net uit een revalidatiecentrum, moest voor haar 12-jarige autistische broertje zorgen, had haar moeder afgevoerd zien worden naar God weet waar naartoe en was compleet overstuur. Het waren walgelijke acties die de verhoorders uitvoerden.

De sensatiepers

Mijn advocaat kwam iedere week. Soms meerdere keren per week. Ze hield me op de hoogte van wat er buiten mijn justitiehotel gebeurde, had de zorg voor de kinderen deels op haar genomen, sloot mijn Facebook hermetisch af en deed wat ze kon om me rustig te houden. De kranten stonden vol met de 'miljoenen fraude' die ik zogenaamd had gepleegd. Ze schreven over de huizen, auto's, buitenlandse bankrekeningen en boot die ik zou bezitten (er is nooit iets gevonden qua bezittingen of geld en dat kan ook niet want dat had ik niet) de media belden bij al mijn buren in de straat aan voor interviews, mijn zoon werd achtervolgt door de media tot aan school. Daar werd uiteindelijk ingegrepen door school en de politie. De Telegraaf publiceerde een foto van mijn vriend met allemaal geld op zijn buik wat hij op Facebook had geplaatst. Maar dat was Dominicaans geld, pesos dus, amper wat waard en nog een paar dollar. Het werd flink opgeblazen in de krant. Veel erger vond ik dat mijn dochter op de voorpagina van de zaterdageditie stond. Ik was des duivels.

Later heb ik die Telegraaf nog om opheldering gevraagd daarover. Het antwoord was: "Als dit het publiekelijk belang dient publiceren we ook minderjarige kinderen en wat is het probleem. Er zit toch een balkje over haar ogen?". Stel je voor, je bent 15 jaar en je wordt als crimineel afgebeeld in de grootste krant van Nederland. Op de voorpagina. Ik wordt er nog boos om.

Meer vernederingen

Er waren rechtbankzittingen. Mijn advocate diende schorsingsverzoeken in zodat ik bij de kinderen kon zijn. Ze werden afgewezen. Elke keer als ik naar zo'n zitting ging werd ik van mijn cel naar een wachtcel gebracht en gevisiteerd voor ik het pand uit ging. Ik werd dan in een minicel opgesloten in het busje dat me naar de rechtbank bracht. Bij de rechtbank werd ik opnieuw opgesloten tot ik naar de rechter werd gebracht. Na zo'n zitting gebeurde hetzelfde in omgekeerde volgorde. Terug bij de PI moest ik me dan opnieuw uitkleden om gevisiteerd te worden. Die visitaties gebeurde ook na elk bezoek wat er was geweest. Soms zat

je een hele dag in zo'n busje of wachtcel bij de rechtbank om twintig minuten bij de rechter te zijn.

Het regime

Paniekaanvallen door de PTSS waren er doorlopend. In detentie brak ik mijn voet, sneed mijn pols door, nam een overdosis en menig keer werd ik in de isolatiecel geplaatst ter bescherming van mezelf. Ook als ik 'op transport' moest naar de rechtbank raakte ik in paniek. Op zeker moment wisten ze dat en werd er ook rekening mee gehouden. Er werd wat soepeler om gegaan met de regels en de bewaarders lieten het luik in de deur open of soms zelfs de deur op een kier. Ik viel in detentie in totaal rond de 70 kilo af, dat was het enige positieve. Ik kan me hiervan ook heel veel niet meer herinneren.

De verhoren

Wat ik me wel herinner is dat ik bij ieder verhoor aangaf aangifte te willen doen tegen mijn oude boekhouder Assenberg en dat ik in ieder verhoor heb laten opnemen dat ik PTSS heb en onder de omstandigheden niet goed kon verklaren. Als je PTSS hebt houdt je je vast aan een (soms vals) gevoel van veiligheid om uit die paniek en overlevingsdrang te blijven. Ik krijg er ook een soort van tunnelvisie bij. Ik zie bijvoorbeeld mensen praten maar weet niet wat ze zeggen. Ik hoor het wel maar het dringt niet tot me door. Mijn verklaringen sloegen dan ook nergens op. Soms reageerde ik vanuit reflex. Zo weigerde ik te verklaren over de stoornissen en problemen in gezinnen waar die kinderen in opgroeiden. Dat viel wat mij betreft onder het Medisch beroepsgeheim. Niet dat ze daarmee zaten. Op mijn kantoor hebben ze gewoon alle dossiers in beslag genomen. Toen ik die veel later terug kreeg waren ze niet meer compleet. Halve dossiers ontbraken maar wat vooral opviel was dat ze maar iets aangerommeld hebben daarmee. Er zat geen logica in het rippen van die dossiers.

Getuigenverklaringen

Mijn advocate kwam met ordners. Er zaten getuigenverklaringen in, de aanklachten en kopieën van alles wat er tot dat moment gebeurd was. In dat dossier las ik dat mijn oude boekhouder de FIOD getipt had, dat Moesbergen, mijn ex vennoot, me aangegeven had bij o.a. het Zorgkantoor en nog veel meer ellende. Er kwamen mails binnen bij mijn advocate van slachtoffers van dezelfde boekhouder. Er kwam een brief binnen bij het Openbaar Ministerie geschreven. Geschreven door Saskia Moesbergen maar ondertekend met een andere naam, een vriendin van Saskia. Beiden zijn verhoord. Saskia ontkende, de ander gaf aan dat Saskia haar had gevraagd of ze de brief uit haar naam mocht schrijven. Die ander, bleek later na verhoor, niet te weten dat de brief aan het Openbaar Ministerie uit haar naam alsnog was verstuurd.

Een ding vergeet ik nooit meer. Op 19 Juli 2013 was er een regiezitting. De media was ruim vertegenwoordigd op uitnodiging van het Openbaar Ministerie. Zoveel was wel al duidelijk. Op dezelfde dag werd de rechtszaak tegen Joep van den Nieuwenhuyzen behandeld. 's Avonds terug in mijn cel keek ik het journaal. Er werd niets gezegd over mijn zaak maar wel over die van Joep. Joep zelf was ook nog aan het woord na afloop van de zitting. Hij vertelde lachend dat hij in Hoger Beroep zou gaan, eventueel in cassatie en daarna nog naar het Europese hof. Je zag hem in zijn Bentley stappen en hij reed weg. Ik begreep op dat moment niets meer van het rechtssysteem.

De volgende dag, een dag na de zitting dus werd mijn zaak uitgezonden op TV.

Mijn kinderen

Het werd donker en het werd licht. De dagen kropen voorbij. Ik leefde van bezoek naar bezoek. Dan zag ik mijn kinderen weer. Nothing else matters. Inmiddels ging ik naar 'arbeid'. Voor 0,78 cent per uur schroefjes in elkaar draaien en ander geestdodend onnozel werk. Ik kreeg ruzie met de werkmeester. Ze behandelde ons als honden dus ik weigerde om daar nog naartoe te gaan en bracht hele dagen op mijn cel door. Ik at nog steeds niet en het ging steeds slechter met me. Mijn zoon ging redelijk maar mijn dochter hobbelde van adres naar adres. Ik had zo'n gruwelijke medelijden met de kinderen. Ze hielden zich zo goed tijdens de bezoekuren maar voelden zich zo alleen.

Eten

Er kwam een moment dat overplaatsing naar het gevangenisziekenhuis in Scheveningen dreigde. De paniekaanvallen, het niet eten, het apathisch in mijn cel zitten eisten zijn tol. Mijn medegevangenen maar meer nog de bewakers hebben me van die overplaatsing 'gered'. Ik at namelijk niet omdat ik niet wilde eten maar opgesloten in die cel kwam ik tot niets. De bewakers maakten een afspraak met me. Ze lieten de deur open en als ik dan ging eten zouden zij ervoor zorgen dat ik een baantje kreeg op de afdeling als reinigster. Ze stuurden me met stenen in mijn zakken naar de Medische Dienst waar ik iedere dag gewogen werd en controleerden of ik ook echt at. Na een week ging 's morgens de deur open en kon ik beginnen. Van 's morgens tot 's middags half vijf die cel uit.

In vrijheidstelling

In oktober 2013 was er opnieuw een zitting. Tijdens die zitting werd ik geschorst in afwachting van de inhoudelijke behandeling van de rechtszaak. Ik mocht naar huis. Nog dezelfde dag kwamen de kinderen ook weer thuis en kregen we een telefoontje van vrienden uit Turkije dat onze tickets klaar lagen. Nog geen week na het verlaten van de gevangenis vloog ik met de kinderen naar Turkije voor een week waar we zoons verjaardag vierden. Hij werd 13 jaar.

Eenmaal thuis begon het dagelijkse leven weer. Ouders van kinderen aan wie ik zorg verleende namen contact op. Sommige kinderen hielp ik direct weer. Er waren ook ouders boos. Terecht of niet, ik begreep ze wel. Er waren regelmatig gesprekken met mijn advocaten. De zittingsdagen voor de inhoudelijke behandeling van mijn zaak werden vastgelegd op 1 en 4 april 2014. Iedereen was ervan overtuigd dat ik zou worden vrijgesproken. Immers er was zoveel fout gegaan.

De 'bewijzen'

Tapgesprekken in het strafdossier waren gemanipuleerd of niet juist weer gegeven, getuigen hadden onder ede gelogen (ik kon en kan dat nog steeds aantonen), administratie was niet volledig, de FIOD en de Inspectie Sociale Zaken en Werkgelegenheid hadden beiden een andere uitkomst qua administratieonderzoek en ik vond de volledige administratie van 2008 in de schuur (terwijl ik was aangeklaagd vanaf 1-1-2008), enzovoort.

Het hield niet op qua fouten in het strafdossier.

Het meest kwalijke in die periode was wel dat het Openbaar Ministerie mijn strafdossier had gelekt. Zo kregen ouders brieven van het Zorgkantoor met stukken geanonimiseerd uit mijn strafdossier binnen en schreven kranten inhoudelijk over wat er in het strafdossier stond. Mijn strafdossier lag dus op straat.

Daar neergelegd door het Openbaar Ministerie.

Tot vanmiddag kanjers

Op 1 en vier April 2014 waren de zittingsdagen. Op achttien April was de uitspraak en die dag toog ik opgelucht naar de rechtbank in Utrecht. Die dag zou er een einde komen aan alle ellende en zouden ze geen andere beslissing kunnen nemen dan me vrij spreken. De advocate had het hof gevraagd niet ontvankelijk te verklaren en eigenlijk konden ze ook niet anders. Thuis stelde ik de kinderen gerust en zei ik ze gedag. Met een: "Tot vanmiddag kanjers" liep ik de deur uit.

Vol goede moed en zingend reed ik naar de rechtbank. De zitting vloog voorbij. Ik luisterde amper naar de Officier van Justitie. Zoveel leugens als die uit haar mond toverde had ik zelfs bij Goede Tijden Slechte Tijden nog nooit gehoord. Uiteindelijk kwam de rechter met zijn vonnis. Twintig maanden waarvan zes voorwaardelijk met aftrek van voorarrest en geen vakverbod.

We schrokken ons kapot. Mijn eerste reactie nog in de rechtbank tegen de advocaat was: "Stel maar direct hoger beroep in!" We verlieten de rechtszaal en eenmaal door de deur werden we opgewacht door de media. Terwijl we stonden te praten werd ik aangesproken door de parketpolitie. "Mevrouw Brinkerink, het

spijt me maar u moet met me mee. U mag uw hoger beroep niet in vrijheid afwachten".

De treiterijen

Binnen twee uur liep ik voor de tweede keer PI Nieuwersluis binnen om opgesloten te worden. Mijn tweede detentie was net als de eerste de hel in het kwadraat. Thuis waren de kinderen in elkaar geklapt hoorde ik en er was geen plek in de gevangenis dus ik ging opnieuw naar het huis van bewaring. Het getreiter van het Openbaar Ministerie begon. Ze maakten handig gebruik van mijn PTSS en paniekaanvallen.

Wat de bewakers ook deden om me te helpen, beslissingen van hogerhand moesten gewoon worden uitgevoerd. Zo hielden ze mijn fasering tegen, werd mijn zoon na drie uur reizen de toegang tot de PI ontzegd, werd mijn verlof ingetrokken in verband met nabestaanden. (die waren er uiteraard niet), werd ik gedwongen op straffe van geen bezoek meer onder andere (bedankt meneer Teeven!) om onderwijs te volgen. Toen ik eenmaal getest was weigerde Justitie mijn opleiding tot Officier van Justitie te betalen (!). Ook mocht ik mijn verlof niet op mijn eigen adres doorbrengen en nog veel meer van deze treiterijen.

Uitzichtloze situatie

Op de dag dat mijn dochter 18 jaar werd in augustus 2014 mocht ik voor het eerst op verlof. Er was zolang er geen datum was voor het Hoger Beroep geen kans op vrijlating of faseren (verlof en naar een open afdeling), ik had hartklachten, viel opnieuw heel veel af, de kinderen gingen slecht, ik was ervan overtuigd en ik niet alleen dat ik horizontaal naar buiten zou gaan in plaats van verticaal. Er kwam een aanbod van de Officier van Justitie. Als ik mijn Hoger Beroep in zou trekken zou zij dat ook doen. Mijn situatie was uitzichtloos op dat moment. Het Hoger Beroep kon nog wel een jaar duren en de kinderen en ik zouden eraan onderdoor gaan. Ik vroeg mijn advocate wat de mogelijkheden waren om toch door te kunnen gaan met mijn zaak als ik het Hoger Beroep inderdaad in zou trekken.

Novum

Ze vertelde dat dan herziening mogelijk was mits er een nieuw novum was. Een nieuw novum houdt in dat er dingen boven komen die de rechter op het moment van de uitspraak niet kon weten en had hij die wel geweten dan had er een andere beslissing gevolgd in zijn veroordeling. Aangezien ik geen eerlijk proces heb gehad besloot ik het Hoger Beroep inderdaad in te trekken en voor de herziening te gaan. Direct na het intrekken was er een datum bekend dat ik vervroegd vrij zou komen en ik mocht ook direct faseren naar een half open gevangenis. Na 7 maanden in de gevangenis liep ik op 11 november 2014 voor de laatste keer Nieuwersluis uit.

Mijn gevangenisstraf zat erop.

HOOFDSTUK 8 – DETENTIE, AN INSIGHT

Detentie, an insight

Om de zak met spullen die ik af moest geven ging een klein bruin kaartje waarop met grote letters mijn naam geschreven werd, mijn geboortedatum en het woord VIOD. Ik vroeg wat dat betekende dat VIOD en kreeg als antwoord dat dat een belastingafdeling was. Er werd dus FIOD bedoeld. Ook kreeg ik een nummer: 8645732 en werd me uitgelegd dat dat mijn detentienummer was. Bij de vraag of die ook op mijn arm getatoeëerd zou worden werd ik boos aan gekeken.

Verhoorders van het UWV

Ik was niet zo'n lekkertje de eerste weken. Had ik even geen paniekaanval dan ging ik in verzet. Ik zag iedereen als mijn vijand. Tijdens de verhoren stond ik mijn mannetje en menig keer heb ik de verhoorders kwaad gekregen. Een keer ben ik verhoord door medewerkers van het UWV. Mijn advocate was daarbij. Ik mocht tijdens het verhoor niet met haar praten maar wij spraken zonder woorden. Hels waren ze. De volgende dag kwam mijn advocate en zei: "Meid, respect! Je hebt ze alle hoeken laten zien". Zo vreselijk als die twee verhoorders waren heb ik ze nooit meer mee gemaakt.

Yvon, wij zien hier een heel andere vrouw voor ons dan in de kranten en media beschreven wordt

Nadat na een paar weken de beperkingen eraf gingen leerde ik de PIWI's (penetitair inrichting werkers, bewakers dus) en andere gedetineerden een beetje kennen. Af en toe kwam er een PIWI naar me toe en vroeg hoe ik me voelde, stelden vragen over mijn kinderen over wie ik graag vertelde en over al die andere kinderen. Pure interesse van ze en ik waardeerde dat heel erg.

Op een zeker moment kwam een van de PIWI's naar me toe en zei: "Ik heb een kwartiertje over, ik haal je even je cel uit en dan hebben we de tijd om even te kletsen" Het eerste wat hij zei was: "Yvon, wij zien hier een heel andere vrouw voor ons dan in de kranten en media beschreven word" Ik probeerde zoveel mogelijk te vertellen over de Stichting, over dat er dingen gezegd werden over me maar dat dat nooit over mij kon gaan, over al die kinderen die ik zo miste, over hoe ik dan fraude gepleegd zou hebben maar vooral over hoe ik me genaaid voelde door de overheid wiens kinderen ik altijd had opgevangen voor een fooi en vaak voor niets terwijl zij pakken met geld lieten rouleren.

De PIWI en het bezwaarschrift

De PIWI's benaderden me anders dan anderen. Vriendelijker. Ze hielden zich aan de regels maar hadden altijd even tijd om te kletsen of maakten tijd. Eén van de PIWI's kwam op een gegeven moment naar me toe en vertelde over haar autistische zoontje en haar PGB aanvraag waar gedonder mee was. "Yvon ik ga alle regels te buiten maar wil je ernaar kijken" vroeg ze me. Razendsnel werkten mijn hersenen. Ik woog de voors en tegens tegen elkaar af ik zat hier immers op verdenking van PGB fraude. Aan de andere kant, ik werd verdacht, was niet veroordeeld. Ik zei haar de stukken mee te nemen en las ze. Dezelfde nacht schreef ik een bezwaarschrift voor haar en vertelde haar de volgende dag dat zo in te dienen bij Bureau Jeugdzorg. Een paar weken later liet ze me weten dat het bezwaar was toegekend.

Onwerkelijk

De telefoon ging. Ik zag dat het Shirley was op mijn scherm. Ik nam op en zei: "Hey liefste dochter van de wereld, hoe gaat het?" Direct begon ze te schreeuwen. "Jij bent mijn moeder niet meer, jij hebt geld gestolen van kinderen en je hebt je eigen kinderen alleen thuis achter gelaten. Ik hang nu op en wil nooit meer iets van je horen, ik hoop dat je weg rot in die cel" Ik schreeuwde haar naam maar ze was weg. Opgehangen. Ik belde terug. Helemaal in paniek. Schreeuwend. Ik zag haar voor me met haar broertje zittend aan tafel thuis. Niemand bij ze. Compleet overstuur werd ik wakker.

Ziekenhuis

In plaats van dat ik kalmeerde rende ik naar de intercom. Het was middag, ik was van pure uitputting overdag in slaap gevallen. Ik drukte op het knopje van de intercom en vroeg of ik alsjeblieft mijn dochter kon bellen. Het antwoord was: ”Morgen tijdens recreatie kan dat” Daarna ging het licht uit. Ik ging compleet door het lint. Smeet alles door mijn cel, trapte tegen alles waar ik tegenaan kon trappen en brak mijn voet op twee plaatsen.

Pas uren later vlak voor het insluiten voor de nacht (dan gaat je deur of luik even open en zeggen ze ‘s middags om half vijf “Fijne avond en welterusten”) vroeg de PIWI wat er aan de hand was. Ik begon te huilen en zei dat ik niet meer kon lopen. Hij kwam mijn cel in en keek. Maakte een grapje over niet weglopen ik ben zo terug en vertrok weer. Binnen vijf minuten kwam hij terug met nog vier man. “Yvon, niet schrikken maar we brengen je naar het ziekenhuis met een taxi want je voet ziet er niet zo goed uit” Ik hoefde geen boeien om en na een ritje ziekenhuis kwam ik weer terug. In het gips voor de komende weken.

Mam, in de Telegraaf staat dat je in de rechtbank twee verschillende schoenen aan had en je in de war was

Eén keer in de maand was het moeder/kinddag. In een aparte ruimte ingericht voor kinderen kon je dan buiten het reguliere bezoekuur anderhalf uur je kinderen zien. De PIWI’s waren dan in burgerkleding aanwezig. Tom trok het niet tijdens de gewone bezoekuren dus die kwam nog maar eens per maand anderhalf uur. Ik leefde naar die dagen toe. Anderhalf uur met mijn kinderen samen. We dronken en kletsten wat, we knutselden en er werd altijd een direct klaar foto gemaakt. Die werd dubbel afgedrukt. Eén voor de kinderen en één voor op mijn cel. Het weekend nadat ik mijn voet brak was het moeder/kinddag. Mijn dochter keek naar mijn voet en zei: ”Mam, in de Telegraaf staat dat je in de rechtbank twee verschillende schoenen aan had en je in de war was” Ik vertelde haar rustig dat ik was gevallen en mijn voet had gebroken en dus geen schoen aan kon.

Ze waren jong en verdienden een leven zonder dit allemaal

Na dat bezoek ging ik opnieuw door het lint. Het was mijn week niet zeg maar. Op dat moment had ik mijn Hoger Beroep nog niet in getrokken en een of andere ‘grapjas’ vertelde me dat ik wel vijf jaar kon krijgen. Ik zag de gezichten van de kinderen voor me. Zag hoe ze huilen weg gingen na moeder/kinddag en mijn hersenen draaiden overuren. De verkeerde kant op. Ik vond niet dat ik het mijn kinderen aan kon doen nog zolang heen en weer te gaan en met mijn detentie geconfronteerd te worden. Ze waren jong en verdienden een leven zonder dit allemaal.

Ik ben zeker een kwartier bezig geweest daarmee tot het wel lukte. Het bloed spoot alle kanten op.

In een vlaag van verstandsverbijstering sneed ik mijn pols door. Ik stond inmiddels op de nachtcontrole (dat hield in dat ik elke twee uur gecontroleerd werd en een teken van leven moest geven) en kreeg drie keer per dag Diazepam maar het was achteraf duidelijk niet genoeg. Ik wachtte tot de nachtcontrole was geweest, schreef intussen mijn brief aan de kinderen en toen de PIWI langs was geweest voor zijn controle begon ik te snijden. Ik had een scheermesje uit elkaar gesloopt waarmee ik dat deed. Het lukte niet direct. Ik ben zeker een kwartier bezig geweest daarmee tot het wel lukte. Het bloed spoot alle kanten op. Ik lag op bed en vond het wel best. Ik had er vrede mee.

Ik werd wakker

Waar ik niet op had gerekend was de bewaarder die ik weliswaar keurig een fijne avond had gewenst maar die, zo hoorde ik later, niet met een goed gevoel mij achter liet en een half uurtje later voor het einde van zijn dienst besloot nog een keer langs te lopen. Hij is zich helemaal kapot geschrokken. Sloeg direct groot alarm en ik werd wakker van het gedoe aan mijn arm. Daar waren ambulancemedewerkers een drukverband aan het aanleggen.

De volgende ochtend stonden mijn kinderen te wachten voor de gevangenispoort. Maar mama kwam niet.

Ondertussen bleven de treiterijen doorgaan. Kleine dingen maar ook belangrijke zoals de aanvraag voor verlof om de verjaardag van mijn zoon bij te mogen wonen. Dat werd afgewezen in verband met 'nabestaanden'. Er waren geen 'nabestaanden' want ik zat in de gevangenis voor fraude. Die afwijzing gebeurde door middel van een briefje onder te deur van mijn cel door te schuiven. Ik kon mijn kinderen niet meer op tijd bellen omdat we al waren ingesloten voor de nacht zoals dat heet. De volgende ochtend stonden mijn kinderen te wachten voor de gevangenispoort. Maar mama kwam niet. Opnieuw ging mijn advocate in beroep. Dit keer tegen het getreiter in verband met het verlof en het niet op mijn eigen adres mogen verblijven tijdens dat verlof. Het bezwaar werd grondig verklaard maar een nieuwe verlofaanvraag duurde opnieuw twee maanden.

Als ik alles moet beschrijven is dat een boek op zich. Het was verschrikkelijk in detentie maar ik heb er ondanks alles ook enorm gelachen vaak en vrienden voor het leven aan over gehouden. Ik weet dat sommige PIWI's me volgen op social media en het is mede dankzij hun dat ik de gevangenis levend heb verlaten. Ook mijn advocate Marjolein Dikkerboom speelt hier een enorm grote rol in evenals enkele van mijn vrienden. Zij zijn altijd achter me blijven staan en staan dat nog.

HOOFDSTUK 9 – DETENTIE, HET DAGBOEK

Detentie, het dagboek (Longread)

Van 15 tot en met 22 April kan ik me niet zo heel veel meer herinneren en ook hield ik toen nog geen dagboek bij. Het enige wat ik weet is dat alle contact met de buitenwereld me verboden werd, ik ook geen contact mocht hebben met mede gedetineerden en ik constant compleet overstuur en in paniek was. De kinderen mocht ik af en toe bellen op de mobiele telefoon van degene die me verhoorden en waar ze bij waren. Dit dagboek is in detentie geschreven en toont ook wel aan hoever ik heen was. Ik was alle realiteit verloren.

Nieuwersluis 22 April 2013

8 Dagen voor ons geplande huwelijk, 10 dagen Ramon en de kinderen niet gezien, 13 dagen niet gegeten en 1 dag voor waar ik daar had kunnen zijn en waar ik met Ramon zou trouwen op 30 april 2013.

Het mocht niet zo zijn. Door een stelletje "veel te laat geboren" zitten zowel Ramon als ik vast en de kinderen met begeleiders thuis. Hoe ziek moet je zijn en hoe erg moet je iemand haten? En dan ook nog durven zeggen dat ze opkomen voor de belangen van kinderen. What goes around comes around. Dat is een belofte.

23 April 2013

Vandaag verhoord. Wat een hufter die Rob A. Opnieuw aangegeven aangifte tegen hem en Saskia M. te willen doen. Over 7 dagen trouwen we. Dat is het enige wat me op de been houdt, de rest is niet belangrijk meer. Morgenochtend gesprek met mijn advocate en donderdag misschien weer thuis, waar ik hoor. 14 dagen niet gegeten en "still standing". Af en toe wel duizelig en vanavond geprobeerd iets te eten maar het kwam er net als van de week direct weer uit.

24 April 2013

Vandaag over een week heb ik een andere achternaam. Dan liggen we nu nog lekker te slapen, worden samen wakker en genieten (of hebben een kater), zoeken de kinderen op en gaan lekker weg met de boot en anders de bergen in. Vanmorgen heb ik een gesprek gehad met Marjolein. Ze is ervan overtuigd dat ik morgen uiterlijk overmorgen vrij ben. Vandaag in totaal 14 dagen niet gegeten. Hoe lang hou je het vol zonder eten?

's Avonds 20.15 uur

En dan ineens knak je. Elke minuut van de dag denk ik aan de kinderen, Ramon, mijn bedrijf, begeleiders en vooral hoe dat dan moet met Turkije en ons trouwen. Marjolein kon niet vertellen of dat doorgaat of niet. Ze zou vanavond Glenn bellen. Met Mike en Peter heeft ze geen contact. Wat nou als ik morgen niet vrijkom? What if? Ik ben nu acht kilo afgevallen. Probeer te eten maar het lukt me niet. Als ik hier moet blijven moeten de kinderen dan op visite komen hier? Mijn God dat kan toch gewoon niet! En alles omdat ik een blind vertrouwen had in de boekhouder, zoveel is me wel duidelijk nu. B heeft zich ziek gemeld. Overspannen hoorde ik van Marjolein. Zouden ze me allemaal de rug toe keren omdat ik zo dom en naïef was? Zoveel mensen zijn de dupe van de manier zorg te willen verlenen. De intenties waren goed, de uitvoering fout. God, laat het 21.00 uur worden dan krijg ik mijn medicijnen en kan ik slapen. Morgen om deze tijd ben ik thuis of is mijn leven voorbij. Morgen moet ik naar de rechtbank.

25 April 2013

D-Day. Zal ik de kinderen en Ramon zien vandaag? Zo spannend dit. Hele nacht niet geslapen, niets te roken…Erger dan dit kan niet.

's Middags 17.45 uur.

Eindelijk terug in Nieuwersluis. 9 Uur onderweg geweest voor 10 minuten rechtbank. Geen eten (doe ik toch niet is niet erg), geen drinken en geen sigaret. Urenlang in een cel van 3 bij 3 gezeten en paniek op paniekaanval.

19.20 uur

Gelukkig heleboel te roken tegelijk gekregen. Ik hoor morgenochtend of ik naar huis mag of niet. De eis is 90 dagen. Voor Ramon geldt hetzelfde hoorde ik. Niets van de kinderen gehoord. In de cel bij de rechtbank wel advocaat even gezien. Ik zou Marjolein bellen als ik terug was in Nieuwersluis maar ik was te laat terug. Ik hoorde dat er meer belastende verklaringen tegen me zijn. Hoef niet te vragen uit welke hoek die komen! Als het zo is dat ik 920.000 euro?? Op mijn rekening heb bijgeschreven gekregen de laatste 5 jaar dan is daar zorg voor verleend ook! Als ik privé wordt aangeslagen voor die 920.000 euro dan is er nog iets te vereffenen met de staat.

26 April 2013

06.15 uur. Ogen open en denken: God, wat hou ik van ze! Dat je je kinderen zo kan missen weet ik maar dit is onmenselijk. Straks, geen idee hoe laat, hoor ik of ik naar huis mag of 90 dagen erbij krijg. Ik heb hooguit 2 uur geslapen met pillen en hele nacht aan Turkije liggen denken. Zouden de groepen vertrekken vandaag en zo ja, die van morgen dan ook en zo ja, trouwen we dinsdag? Het kan bijna niet, zoveel geluk op 1 dag.

You'll be here tomorrow but youre dreams may not! If I still be here tomorrow, my soul is not.

9.10 uur. Nog steeds geen nieuws. Als het nog lang duurt sterf ik aan een hartaanval in plaats van aan de PTSS.

10.10 uur. Ramon 30 dagen erbij, ik 90 dagen erbij. Dag trouwerij, dag alles.

's Middags werden de beperkingen opgeheven en hoefde ik niet meer met 2 man bewaking alleen in een kooi te luchten. Mocht ik met medegedetineerden praten en de kinderen bellen enz enz.

Zaterdag 27 April 2013

Slapen wordt steeds minder. Ik zit gewoon 's morgens om vijf uur sigaretten uit elkaar te trekken. Laatste beetje koffie gezet. Koffie op, suiker op, thee op, melk op, sigaretten op en een koelkast vol eten waar ik niets mee kan verder. Gisteren heb ik geprobeerd een broodje te eten en weer kwam het eruit. Gisteravond van pure uitputting in slaap gevallen. Om twee uur was ik wakker en heb ik me toch maar weer omgedraaid. Om vijf uur werd ik huilend en in paniek wakker. Mijn eerste gedachte was: Waar zijn de kinderen en Ramon tot ik me realiseerde dat ik niet thuis was en ze hier niet zijn. Ik ben zo verschrikkelijk moe. Douchen en aankleden duurt een half uur en daarna ben ik op. Geen energie meer. Gisteren gingen ineens alle beperkingen eraf. Mocht ik "gezellig" met de groep mee luchten in de stromende regen. Je kan kiezen of je een half uur of een uur gaat

luchten. Ik had er na vijf minuten genoeg van. Kwam de psychiater nog tegen, die wilde me spreken. Ik vroeg wat ik moest doen bij hem. Zegt ie: Uiting geven aan je verdriet waarop ik aangaf terug te willen naar cel. Het antwoord was: ik zoek je over 2 weken nog een keer op. Hij mag zich de moeite besparen! Enige voordeel is dat ik mag bellen nu de beperkingen eraf zijn. Wel jammer dat ik geen telefoonkaart heb, die komen woensdag weer binnen. De enigen die ik wil bellen zijn de kinderen. Ik mis de kinderen zo verschrikkelijk. Zoveel verdriet, zo intens.....ik kan en wil dit niet meer. Dit is zo oneerlijk en zo onmenselijk.

9.45 Uur. Paniekaanval en ontzettend verdrietig en kapot van binnen. Het ene moment denk ik: Von, sterk blijven het komt goed, het volgende moment denk ik: Ik maak er een eind aan. Het voelt of ik van binnen uit elkaar gerukt wordt. De gedachte aan de kinderen en Ramon maakt me gek. De verdrietige stem van Shirley en Tom aan de telefoon van de week heeft me zo'n verdriet gedaan. Het klinkt erg maar dan kun je ze beter niet spreken uit pure overleving voor mezelf. Ik kan er niet mee dealen gewoon.

Einde van de dag…Vandaag heb ik me over laten halen mee te gaan luchten. Het deed me wel even goed eigenlijk. Uiteraard hoop nieuwsgierigen en dikke tranen toen ik vertelde dat ik over drie dagen zou trouwen. Nog meer tranen toen ze vroegen of ik kinderen heb en waar Ramon nu was. Bij de kinderen? Om een lang verhaal kort te maken, het deed me wel goed om er even over te praten met anderen. Terug op cel kwam de klap. Echt de verschrikkelijkste paniekaanval die ik tot nu toe gehad heb. Tot blauwe ogen van het huilen aan toe, spugen en panisch van angst. Twee bewakers kwamen bij me op cel zitten om te praten. Na het gesprek hebben daarna mijn deur open gelaten en ik mocht uit die cel. De rest zat gewoon op cel. De bewakers zaten er duidelijk mee. Vroegen me of ze iets konden doen voor me om me te helpen. Ik heb ze gevraagd om mijn medicijnen om te slapen maar het was te vroeg. We hebben een tijdje zitten praten over de kinderen, de boekhouder, het trouwen en vooral over mijn angst door die PTSS. Kop koffie erbij later en brieven geschreven aan de kinderen, Glenn en Ramon. Is voor de eerste keer dat ik merk dat de bewakers met je begaan zijn in plaats van alleen hun werk te doen en te denken "zoek het uit" en het deed me goed. Tot 20.00 uur kwamen ze elk uur even kijken en vragen of ik iets nodig had. Zo lief gewoon. Een beetje medeleven deed me goed. Nu ik aan het schrijven ben staat de finale van next poptalent aan. Ik weet nu weer waarom ik nooit keek en zal kijken ook. Zo nog even roken, tanden poetsen, pilletje innemen en hopen dat ik langer dan drie uur slaap. Ik mis de kinderen zo erg. Dit mag nooit meergebeuren dat we zo uit elkaar gerukt worden. Waar zijn dan die rechten van het kind?

28 April 2013

5.15 Uur. Mooie tijd weer. Gelukkig is MTV op tv en die draaien tot een uur of half 12 best goede muziek. Verder heb ik jeuk en overal rode vlekken. Met name mijn nek en voorhoofd jeuken verschrikkelijk. Ik hoorde anderen er ook al over dus zal wel aan het water liggen. Mijn kleren was ik in de shampoo. Je hoort hier wel verhalen….1 Vrouw is gepakt met vierentwintig creditcards en een ander zit al zes

weken omdat ze een laptop heeft gejat bij de Mediamarkt. Beiden uit Roemenië. Verder veel Antilliaanse, twee Turkse vrouwen en nog paar Oostblokkers, junks en vage vrouwen. Af en toe komt 1 van de bewakers even bij de deur staan een praatje maken. Ze zijn best geïnteresseerd in mijn verhaal en 1 van de bewakers heeft zelf grote problemen gehad door zijn boekhouder. Er zijn er twee hier dat zijn echte hufters. Beiden zijn vrouw en hebben ook de uitstraling van een kampbewaakster en letten echt overal op. De ander heb ik vette discussie mee gehad. Die doet aan machtsvertoon maar lekker boeiend ook, ik wil naar de kinderen. Ik wil een stomme film kijken en ik wil veertig lege glazen en troep opruimen, stapels badlakens wassen en mopperen op Shirley en Tom. Zo mee naar de kerk….ik heb iets te melden daar.

29 April 2013

Ik geef het op, ik wil niet meer. Het schorsingsverzoek wordt pas over twee weken behandeld en dan nog zegt dat niets over of ik vrij kom of niet. Mijn lichaam en ziel zijn op. Ik kan niet leven met deze pijn. Elke minuut zie ik de gezichten van Shirley en Tom voor me en elke minuut ga ik tien keer dood. De bewakers zeggen: Von, ga eten, wees sterk. Ze kennen mijn verhaal en weten dat we morgen zouden trouwen. Ze snappen niet dat ik nog steeds niet eet en dat het me ook niet lukt te eten. Komen met yoghurtjes en fruit maar als ik iets doorslik komt het er direct weer uit. Het is geen onwil. Slapen doe ik bijna helemaal niet meer en paniek op paniekaanval de hele dag. Te weinig medicijnen om te slapen en eigenlijk van alles te weinig.

30 April 2013

Het is zo stil in mij, ik heb nergens woorden voor. Vandaag zouden we trouwen om 13.00 uur.

2 Mei 2013

Gisteren het nieuwe proces verbaal binnen en wat was ik kwaad. Wat een misbaksels zijn die Saskia Moesbergen en Rob Assenberg met hun getuigenverklaringen. Gelukkig verklaard de nieuwe accountant Piet belastend naar Rob Assenberg. Die verklaring is van onschatbare waarde net als die van twee anderen. Van Ramon zijn verklaring schrok ik. De manier waarop hij reageerde over wat hij op televisie heeft gezien. Ik mag toch hopen dat hij dat niet gelooft (ik heb het zelf niet gezien maar het was niet zo gezellig allemaal). Zelfs Marjolein is op televisie geweest als advocaat van verdachte.

3 Mei 2013 03.30 uur.

Wat een puinzooi! Gewoon helemaal over mijn toeren wakker geworden weer. Hoorde mezelf schreeuwen om de kinderen. Huilen , spugen en klaar wakker. Gisteren hele dag “gewerkt” aan proces verbaal. Tegenstrijdige verklaringen,

leugens…die stikken straks in hun eigen leugens en het elkaar tegen spreken. Verder lijkt het veel maar wat ik niet begrijp is dat er nog niemand bedacht heeft om die boekhouding te doen. Volgende rechtszaak is er 1 tegen de staat. Alles wat we tekort hebben gekregen voor al die kinderen van Bureau Jeugdzorg die opgevangen zijn en waar amper voor betaald werd en alle kinderen met te weinig of geen PGB terug vorderen. Als we de AWBZ tarieven aanhouden vorder ik denk ik twee miljoen. Straks komt Marjolein weer. Morgen komen Glenn en Kevin met de kinderen op bezoek.

4 Mei 2013

Goed en slecht nieuws. Slechte nieuws is dat Ramon paginagroot op de voorpagina staat van de Telegraaf met een ziek verhaal erbij. Goede nieuws is dat er meer gedupeerden van Assenberg zich hebben gemeld. Zelfde praktijken. Huis kwijt, bedrijf failliet en drama in die gezinnen. Ook Piet B werkt mee. Superverklaring afgelegd en niets aan gelogen. De kinderen en Glenn komen straks op bezoek dus ik ben verschrikkelijk zenuwachtig. Ik heb een telefoonkaart gekregen hier dus ik kan zo nog even met de kinderen bellen en dat ga ik ook doen zo.

18.00 Uur. Vanmorgen Shirley, Tom en Glenn op bezoek. Heerlijk om ze te zien. Tom huilde een paar keer en vertelde dat zijn vader en een vriendin heel slecht over me spraken. Shirley huilde ook even maar is zo verschrikkelijk sterk. Ze zei: Mam, we pakken ze straks aan zoals ze met ons hebben gedaan. De kinderen worden geïndoctrineerd door de pers. Foto's van ze worden in kranten geplaatst, hun naam wordt genoemd en alle zenders werken eraan mee. Van de Telegraaf tot de Volkskrant en van het NOS journaal tot Boulevard. Allemaal hebben ze iets te melden en weer is duidelijk uit welke hoek het komt. In het interview in de Volkskrant staat gewoon Rebecca Albers haar naam terwijl die een spreekverbod heeft gekregen van de rechter. Ook die komt nog aan de beurt!

5 Mei 2012

Vandaag mocht ik niet mee naar de kerk. Werd me geweigerd omdat ik briefje niet op tijd had ingevuld! Alsof ik weet dat je een briefje moet invullen ervoor.

6 Mei 2013

Het bloedonderzoek heb ik geweigerd en ik ben van cel veranderd. Ik zit nu samen met iemand op cel. We hebben een glas laten vallen. Over twee dagen krijgen we een stofzuiger dan staat cel schoonmaken op het rooster. Nog twee dagen door het glas lopen dus.

7 Mei 2013

Treiteren, treiteren en treiteren. Gisteravond is mijn pols dubbel geklapt toen ik op het stapelbed klom. Hele nacht veel pijn gehad. 's Morgens om zeven uur op intercom gedrukt. Mocht het even uitzoeken nog er was nog niemand op de afdeling. Om 9.00 uur weer intercom op de intercom gedrukt. Werd er gevraagd: Blijf je zeuren? Je kan paracetamol krijgen en verder gewoon wachten tot je wordt opgeroepen door de medische dienst! Die paracetamol heb ik niet gekregen. Om tien uur werd ik naar medische dienst geroepen waar geen arts aanwezig was. Verbandje erom (geen mitella) en morgen maar naar de dokter. Ik heb me niet ziek gemeld maar toch een bordje op de deur wat inhoudt dat je geen recreatie hebt en niet programma meeloopt en ook mijn advocaat mocht ik niet bellen. 1 Uurtje luchten en dan weer drieëntwintig uur op cel.

10 Mei 2013

Moe, pijn, klaar gewoon! RTL nieuws over AWBZ fraude. Waar zouden ze die hebben opgesloten? Niet hier. Ik ben nog niemand tegen gekomen.

11 Mei 2013

Flauw gevallen. De pijn is te erg, ik kan er niet mee leven. Geen kinderen. Wat is er verder nog belangrijk? Niets meer!

12 Mei 2013 Moederdag

De kinderen komen zo op bezoek met Glenn en Kevin en dan pas 1 juni weer. Nog steeds niets van Ramon gehoord. Zou hij echt alles geloven wat er op televisie was en in de kranten stond? Zegt dat iets over zijn vertrouwen in mij of is hij net zo kapot als ik? Shirley heeft hem een brief en een kaart gestuurd en zei dat hij wel een telefoonkaart heeft. Gisteren ben ik flauw gevallen in mijn cel. Vandaag heb ik bijna een maand niet gegeten. Morgen zouden Ramon en ik twee jaar samen zijn. Shirley zegt steeds: Mam, wees sterk, je bent een goede moeder en de beste van de wereld maar intussen moeten de kinderen hun moeder in het huis van bewaring opzoeken. Lekkere moeder! De gedachte dat ik hier misschien nog maanden zit trek ik niet. Dan zijn de kinderen beter af zonder moeder dan een moeder die ze in het Huis van Bewaring moeten opzoeken. Arme Tom en arme Shirley. Dit hebben we niet verdiend. De kinderen zijn opgegroeid met het idee dat alles wat je uit je hart doet goed is en dat je als het kan je altijd een ander moet helpen. Nu zien ze dat je gestraft wordt als je een ander helpt. De kinderen hebben al zoveel mee gemaakt en nu ook hun moeder weg. En om wat ook alweer? Had ik ze moeten leren egoïstisch te zijn dan?

13 Mei 2013

Vandaag zijn Ramon en ik twee jaar bij elkaar. Ik heb nog steeds niets van hem gehoord. Ik ga langzaam dood hier. Vette bonje met mijn Roemeense kamergenoot. Heeft alles van me wat ze bij elkaar kon stelen ook daadwerkelijk

bij elkaar gestolen. Van sigaretten tot parfum en als ik niet uitkijk jat ze mijn extentions ook nog uit mijn haar. Vet leuke brief met foto's van Shirley gekregen, echt superlief!

14 Mei 2013

Morgen rechtszaak of morgen bezoek? Spannend dagje vandaag. Vanmorgen om half zeven vette bonje met mijn kamergenoot. Heeft mijn sigaretten gejat en verstopt, pincet omgebogen (hoe kinderachtig kun je zijn) en de hele boel bij elkaar gelogen tegen de bewakers. Voor het eerst gebruik ik mijn kluisje. Niet dat het zin heeft want die maak je met een pasje van het werk zo open. Straks bewaker aanspreken en vragen of ik van cel kan wisselen. Of zij eruit of ik eruit anders wordt het vechten en daar heb ik geen zin in. Ik hoop op goed nieuws straks en dan morgen naar rechtbank en linea recta naar huis. Dat zou het mooiste scenario zijn. Zo werken tot 11.45 uur dan heb ik in ieder geval een beetje afleiding. Donderdag is Marjolein weer terug van vakantie dus kan me bijna niet voorstellen dat ik morgen al naar de rechtbank ga. Wonderen bestaan heb ik gehoord, ik ben er klaar voor om er 1 mee te maken. Ik probeer heel erg te overleven hier maar het lukt me niet zo geloof ik.

15 Mei 2013

Geen rechtbank dus. Kevin, Glenn en Shirley zijn op bezoek geweest vandaag. Rechtbank ging niet door omdat Marjolein nog niet terug is van vakantie. Morgen is ze er weer. Opnieuw van cel gewisseld. Ik zit weer alleen op cel nu, wat een verademing. Wel in een andere groep maar komt goed, deze groep is ook best gezellig. Mijn nieuwe adres: Pi Nieuwersluis, RA 51

16 Mei 2013

Net Marjolein gesproken. Ze gaf me de brief die Shirley aan de rechtbank heeft gestuurd (mijn god, wat een griet die Shirley), twee mails van mensen die ook belazerd zijn door Assenbergen een mail van Esther. Van Ramon niets gehoord. Het kan zijn dat hij vandaag voor de schorsing is geweest. Mijn hoger beroep voor de schorsing is op woensdag 22 Mei om 10.00 uur in Arnhem. Alleen op cel is nu wel even lekkerder al heb ik veel paniekaanvallen weer en huil ik veel. Nog een paar dagen en dan weet ik meer. Verder gaat het getreiter door sommige bewakers gewoon door, de rest doet normaal. Er zijn er drie heel bijdehand hier!

18 Mei 2013

Vanmorgen Shirley even gesproken door de telefoon. Ze vertelde me dat Glenn me een brief geschreven heeft en ook Merijn en Shirley zelf hebben me een brief gestuurd. Gisteren Bureau Jeugdzorg nog gesproken over Shirley en school. Verder niets te melden. Uurtje buiten geweest, brief gestuurd aan Ramon en Marjolein en huilen, huilen, huilen. Net de mailtjes gelezen die Marjolein me gaf

over de andere gedupeerden van Assenberg maar ik zit hier nog steeds dus wat maakt het uit? Voor justitie schijnbaar niets. Het boeit op een paar mensen na niemand iets dat ons gezin uit elkaar ligt.

19 Mei 2013 1e Pinksterdag

Ik doe het niet meer. Als ik donderdag niet vrijkom ga ik in hongerstaking. Het is uitgesloten dat dit allemaal kan in Nederland. Zijn we dan toch een bananenrepubliek? Ik ben mijn gezin, bedrijf, alles kwijt. De kinderen teren weg en gaan kapot van verdriet. Voor mij staat vast dat ik ze kwijt ben en zelf trek ik het ook niet meer. Het is zo onrechtvaardig allemaal. Bezoekuren worden zomaar veranderd, de hele dag wordt ik als een beest opgesloten, een uur luchten per dag, anderen bepalen wanneer ik de kinderen kan bellen en zien. Dat ene uur luchten per dag pas ik me aan, de andere drieëntwintig uur ga ik veertig keer per uur dood. Wat en hoe moeten de kinderen zich niet voelen dan? Ik voel me zo eenzaam maar ben volwassen en kan relativeren maar zij kunnen dat niet. Ramon moet ik uit mijn hoofd zetten uit zelfbescherming. Ik ga kapot aan de onzekerheid over dat hij geen contact opneemt en verder aan niemand iets laat horen. Om eerlijk te zijn snap ik helemaal niets van Ramon en laat het ook maar, ik wil het niet eens meer weten, ken het antwoord al denk ik. Wel jammer dat hij de kids ook zo laat zitten, kunnen ze er nog wel bij hebben. Vanmiddag persbericht en een machtiging voor Marjolein geschreven. Ik geef alles aan haar mee overmorgen om te voorkomen dat er als ik in hongerstaking ben dingen gelezen worden die niemand hier iets aan aangaan. Ik heb niets te verbergen maar de dingen die ik heb geschreven hier zijn gewoon privé voor nu. Ik weet niet hoe erg het gaat worden en hoe ver het gaat dus beter als alles weg is. Dinsdag komen Shirley, Glenn en Merijn dus wordt "gezellig" dagje al vind ik het voor Shirley heel belastend en zwaar om me hier op te komen zoeken. Woensdag de rechtbank en donderdag naar huis of in protest. Het heeft lang genoeg geduurd nu. Als ik fraude heb gepleegd dan missen er een paar mensen in de cellen naast me en als mijn gezin en bedrijf bewust kapot wordt gemaakt dan is het mijn plicht als moeder ervoor te zorgen dat Nederland weet wat er gaande is en dat het zeker niet mijn "idee" was. Als mijn kids en ik gaan gaan ze mee, al is het het laatste wat ik doe!

22 Mei 2013

Naar het hoger beroep voor de schorsing geweest in Arnhem. Op de terugweg mensen "afgezet" in Nieuwegein waar Ramon zit. Lieve brieven gekregen van de kinderen.

23 mei 2013

Niet geslapen en vreet me op van de zenuwen. Nu nog wachten tot 14.00 uur. Het is al kwart voor zeven dus schiet lekker op. Brieven aan de kinderen geschreven en ik hoop oprecht dat ik ze zelf kan geven straks. 11.45 uur. Nog niets gehoord. Ik

zat net te bedenken hoe fantastisch het zou zijn als ik vanavond in mijn eigen bed kan slapen. Al die gebeden hier door iedereen moeten toch een keer verhoord (wat een klotewoord is het geworden) worden.

16.00 uur. Shirley aan de telefoon. Verzoek afgewezen. Shirley helemaal kapot aan de telefoon. Trieste zaak dat ik dit van mijn dochter moet horen.

24 Mei 2013

Hele dag gehuild. Om half vier kwam Marjolein met het nieuws dat Ramon vrij is. Toen kon ik alleen nog maar harder huilen.

25 Mei 2013

02.45 Uur. En ja hoor, wakker, klaarwakker! Ze komen zo paracetamol brengen. Mijn ogen zitten dicht en zijn blauw van het huilen. Doet nog zeer ook. Aan de cappucino nu, muziek erbij en voor de veertigste keer brieven van de kids en Ramon (gisteren gekregen) aan het lezen. Ik ben iets rustiger maar wil nog steeds met gierende banden weg hier naar mijn gezin. Ik hoop dat Ramon morgen met de kids mee komt dan zijn we voor het eerst sinds twaalf april weer bij elkaar. Hier ligt straks v.a. ca 5.30 uur de hele dag de stroom eraf. Geen tv, radio, warm water en geen warm eten voor mijn mede gedetineerden.

05.50 uur. Pats, alles uit. Geen stroom meer en binnen vijf minuten ook bij mij het licht uit. Vette paniekaanval. Na paar minuten op intercom gedrukt. Ze weten het hier al van me en er loopt een goede in de nachtdienst dus die was er binnen vijf minuten met papier, enveloppen en koffie. Hij komt elk half uur kijken en als er iets is kan ik direct op de intercom drukken. Wordt zware dag vandaag. 1 Uur luchten en 1 uur recreatie, geen radio en tv, blijven er 22 uur over.

Straks even bij Daisy langs. Die miste me een paar dagen en vroeg of ze naar mijn cel mocht. Dat mocht en die stond mee te huilen gisteren en gaf me een knuffel. Is echt een superlieve meid met gewoon heel veel pech i n haar leven. Staat er zelf beroerd in maar praat mij al dagen moed in. We delen ook alles en hebben niets tekort. Van de week heeft ze pannenkoeken voor me gebakken en zij gebruikt mijn Burberry als ze bezoek heeft of naar de rechtbank moet. Ze waren lekker die pannenkoeken. Het eten van hier weiger ik pertinent, ik hoef niets van justitie. Ik eet af en toe een broodje smeerkaas, that’s it. Wat een kutzooi. Midden in een paniekaanval en dan flashbacks krijgen. Waar in mijn hoofd zijn de kinderen, Aruba en alle andere leuke dingen? Ik zie ze niet. Help me en haal me hieruit!

06.30 Uur. De dagdienst begint zo. Mijn ogen hebben niets meer te maken met de rest van mijn lichaam. Ik krijg ze amper open nog. Kon er maar iemand iets doen aan dat beeld denken ook. Het is leuk als er niets aan de hand is dan “zie” je de meest idiote hilarische dingen maar als je zover weg bent als ik nu is dat funest

voor jezelf en je functioneren. Het hoort deels bij de PTSS en daar kan ik redelijk mee omgaan op dat beeld denken en de flashbacks na dan. En dat zijn direct de grootste killers.

Het ligt er ook heel veel aan wie er dienst heeft op die paniekmomenten. Sommigen doen er alles aan je nog verder over de zeik te krijgen. Typisch dat dat juist de vrouwen zijn die hier werken, de mannen zijn eigenlijk allemaal wel super. Deze vrouwen zijn laag opgeleid en doen aan machtsvertoon. Niet alle vrouwen trouwens. Zijn er een paar die zijn super.

Ik hoop dat Tom ook naar huis kan nu Ramon thuis is. Tom is bij zijn vader. Gelukkig heeft Tom een sterke eigen mening en kan hij prima aangeven wat hij wel en niet wil. BJZ en zijn vader zullen er anders over denken. Zijn vader liep al te zeiken over de kinderbijslag. 6 Jaar lang betaald meneer 53 euro per maand. Nooit een paar schoenen of een broek of gewoon uit zichzelf iets. Hij is zelfs Tom zijn verjaardag vergeten afgelopen jaar en dan nu bang zijn dat Tom hem geld kost. Gelukkig heeft Tom meer dan genoeg kleren. Tom is gelukkig al twaalf en heeft inspraak in waar hij wil wonen. Ik denk dat hij ervoor kiest naar huis te gaan, zou ik ook wel willen! Pffff zeven uur nu....time flies when youre having fun! Morgen komen Ramon en de kids op bezoek.

De tattoo die Shirley ontworpen heeft komt er. Op mijn voet!

26 Mei 08.30 uur

Nog twee uur en dan zie ik de kinderen en Ramon. Ik sta nu al te trillen op mijn benen en heb de eerste huilbui achter de rug. Nog tweeuurtjes, om kwart voor tien begint het bezoek. Ik bezwijk zo aan een hartaanval of zoiets.

12.00 uur. En ze zijn geweest. Ons gezin was een uur bij elkaar en ik heb niet eens gehuild, ik ga vooruit. De klap kwam toen ik terug was op cel. Daar heb ik de hele boel bij elkaar geschreeuwd van ellende. Ik wil zo graag met Ramon en de kinderen mee naar huis, zo graag gewoon. Tom was erg verdrietig. Houdt zich groot maar zijn gezicht spreekt boekdelen. Shirley is bang dat we straks geen huis en geen eten meer hebben. Grote zorgen voor zulke jonge kinderen nog. En ik zie het en kan helemaal niets voor ze doen. Het is verschrikkelijk om je gezin te zien vertrekken hier. Woensdag komen ze weer en daarna tien dagen niet.

Toen straks was er brand hier in een cel vijftig meter verderop door een ontplofte magnetron. Jammer dat het niet afgefikt is hier ook. Zo weer brieven op de bus gooien voor iedereen tijdens recreatie. Die duurt tot half vijf en dan die deur weer dicht tot morgenochtend 07.45 uur. Dan begint de nieuwe week hier joehoeeee. Woensdag komt Bram op bezoek.

27 Mei 2013

Zware avond en nacht gehad. Huilen, schreeuwen en woest was ik maar vooral kapot van verdriet. Zelfs die kutpillen werken niet meer. Heb het twee uur zien worden en zat om zes uur aan de koffie en natuurlijk werd ik huilend wakker. Halve nacht liggen malen over Tom. Het mannetje is zo verdrietig. Het is half acht nu om kwart voor tien “mogen” we luchten. Another day in paradise! Soms geef ik de televisie antwoord. Al die reclames en vooral die van “je moet er hoognodig eens tussenuit”. Zou fijn zijn inderdaad. Ik word er woest om. Dat die stoel hier nog heel is is een wonder. Ik kon naar TRA (terugdringen recidive activiteiten) maar die heb ik vriendelijk geweigerd. Er valt niets terug te dringen namelijk ik heb niets gedaan. De reclassering komt ook nog, geen idee waarom, zal wel standaardprocedure zijn.

28 Mei 12.25 uur.

Vandaag zal ik wel mijn eerste rapport krijgen. Na arbeid ging de deur open en konden Jermainy en ik doorlopen de trap op naar onze cellen. Net toen we de trap opliepen riep Ilse de werkmeester: Hey dus ik draai me om en vraag wie bedoel je met je HEY? Ik ben je hond niet. Jullie mogen pas doorlopen als ik het zeg was haar antwoord. Nee, die deur gaat vanzelf open Ilse, ik weet niet hoor maar die is in de meldkamer open gegaan aangezien we geen sleutel hebben! Ja maar ik ben hier de baas....pffff. Jullie roepen allemaal iets anders hier, misschien een communicatiecursus volgen! Daarna ben ik doorgelopen mijn cel in en heb de deur dicht getrokken. Ze zijn echt gek hier, zie ik eruit als een hond ofzo? Een ander incident eerder op de ochtend was dat dezelfde Ilse iets naar me toegooide. Gooien is ten strengste verboden en juist zij gaat gooien. Ik vroeg of dat normaal was en ik ook naar haar kon gooien. Uiteraard kreeg ik als antwoord dat het zo niet bedoeld was. Niemand gooit dingen naar me heb ik gezegd en wat je geeft krijg je terug. Als ik iets naar haar had gegooid had ik 3 dagen celstraf gekregen. Ik ben dat geziek en getreiter zo spuugzat. Volgens mij willen ze gewoon dat ik los ga maar die lol gun ik ze niet. En om de dag compleet te maken werd ik na vijf minuten luchten naar de spreekkamer geroepen. Helemaal blij omdat ik dacht dat het Marjolein zou zijn. Kom ik die kamer binnen zijn het het ministerie en de FIOD en werd ik de drie uur daarna verhoord.

29 Mei 2013

Geslapen van 23.00 uur tot een uur of zes vanmorgen. Om kwart voor acht luchten in de stromende regen. Ik wilde eigenlijk niet maar de volgende keer dat ik naar buiten kan is over vijfentwintig uur dus beter van wel even nu. Misschien doet een beetje frisse lucht me goed. Het is nu 09.45 uur. Over drie kwartier zijn Ramon en Shirley hier.

11.30 uur. Hopeloos dit. Dat afscheid nemen na het bezoek is hartverscheurend. Gelukkig mogen de kinderen zondag extra komen van half tien tot elf uur, dan zie ik Tom gelukkig ook weer . Dan is het moeder/kinddag. De eerste zondag van de maand is dat altijd. Hoe meer ik dit soort dingen opschrijf hoe verdrietiger ik word.

Misschien zit ik hier nog wel twee jaar of zo. Soms als ik “heel ver weg” ben denk ik weleens dat ik gewoon maar geen bezoek en contact meer moet hebben met de buitenwereld. Het doet zoveel pijn dat ik niet zelf voor de kinderen kan zorgen. ’s Avonds bijna vechtpartij met 1 v/d andere gedetineerden hier om het bellen. Ze vond dat ik maar moest wachten. Ik was zo over de zeik dat er even in me omging haar maar gewoon naar beneden te gooien v.a de ring. Bewaker Tom kwam naar boven, heeft gezegd dat ze NU moest ophangen en met hem mee moest gaan. Naar huis gebeld en werd wat rustiger. Tom is een held. Zit vast in de naam.

30 Mei 2013

Vandaag heeft Ramon een gesprek met Bureau Jeugdzorg. Shirley wil graag terug naar huis. Ik ben benieuwd hoe het afloopt. Samen met Glenn en Kevin moet het gaan lukken. Vanavond brieven schrijven. Ik heb nog 1 postzegel maar de meiden hier hebben ook nog wel.

Toen ik bovenstaande schreef wist ik gelukkig de rest van de dag nog niet. ’s Middags ben ik verhoord door het UWV. Gelukkig was Marjolein erbij. Niet dat ze iets mocht zeggen maar gevoelsmatig was het prettiger. Waren twee enorme hufters, ze maakten me zo verschrikkelijk boos. Ik weet nu al dat ik aanstaande woensdag weer verhoord wordt door het ministerie en de FIOD. Het is nu 21.15 uur en ik ben net bijna gestikt in mijn pillen. Jezus wat kun je het daar benauwd van krijgen. Natuurlijk mocht ik niet met Ramon bellen hoe het gesprek met Bureau Jeugdzorg was gegaan. Ik hoop dat Marjolein me dat morgen kan vertellen. Net een enorme huilbui gehad. Ze blijven doen alsof ik schathemeltjesrijk ben geworden door mijn werk. Hoe kun je nou rijk willen worden over de rug van zieke kinderen? Dan begin je toch een champignonkwekerij of zo! Als ik rijk had willen worden had ik wel in de evenementen gebleven. Is er dan niemand die nadenkt? Ik werd gearresteerd in een auto van dertien jaar oud en een negatief saldo op mijn rekening van €2000.00. Volgens mij werken ze een soort van checklist af , alles erop gericht dat je schuldig bent maar als je dat nou toevallig niet bent? Het woord alleen al, ze doen aan waarheidsvinding. Die waarheid hadden ze direct moeten vinden toen Assenberg en Moesbergen met hun “getuigenverklaringen” kwamen.

Misschien is het beter als ik helemaal mijn cel niet meer uitga. Hoe langer ik hier ben en hoe vaker ik andere gedetineerden spreek hoe depressiever ik word en hoe erger de geestelijke pijn is zonder mijn kids. Ik heb vandaag nog niets gegeten. Gewoon niet aan gedacht en geen hongergevoel nog steeds. Dat smerige brood met smeerkaas gaat me ook steeds meer tegenstaan. Maandag heeft Marjolein een gesprek met Ramon, Glenn. Kevin en Mike en weer ben ik er niet bij. Weer ben ik machteloos en kan ik niets betekenen. Vieren we dit jaar kerst als gezin? Zowel Ramon als de kids zijn nog jarig voor die tijd, hoe dan dat ik daar misschien niet eens bij ben. Misschien is het zelfs beter om niet meer te schrijven. Ik wil niet meer ik moet naar huis. Ik wil zo graag slapen en mijn hoofd even “uit” zetten. Ik kan in ieder geval foto’s kijken en brieven lezen. Dat is beter dan geen foto’s en geen brieven. Morgenochtend komt Marjolein al vroeg. Als zij

geweest is blijf ik in bed tot zondag de kinderen komen. Ik kom er alleen even uit om tijdens recreatie zes minuten met de kinderen en Ramon te bellen. Ik hoef die rotkoppen van de rest hier niet meer te zien. Beter dat mijn wereld hier zo beperkt mogelijk wordt anders draai ik helemaal door. Je moet hier niet zijn maar helemaal niet met PTSS. Ik krijg hartkloppingen als het luikje opengaat. De eerste keer is dat s morgens om half zeven. Ook 's avonds rond negen uur en 's nachts komen ze kijken en elke keer als ik al slaap wordt ik wakker en schiet in de stress of begin te huilen. Dan is degene die keek alweer weg. Vaak ben ik dan nog wel suf door de pillen maar niet suf genoeg om weer te slapen. Ach, ik hoef toch niets hier, who cares? Zolang ik hier zit ben ik afhankelijk van hoe de PTSS zich ontwikkelt en heb ik het zelf niet in de hand. Ik wil nog steeds elke avond de deur op slot doen bv. dat zegt genoeg. Douchen doe ik s nachts als het luikje open is geweest dan weet ik dat ze de komende uren niet komen kijken of ik niet onder de deur ben weggeglipt. Als ik bang ben val ik terug op 'veilig' gedrag. Thuis ook maar dan kan ik zelf afleiding zoeken en hier kan ik geen kant op. Het is beetje moeilijk hier de douchedeur op slot te doen, er is geen deur alleen een oud smerig gordijntje en die is nog te klein ook. Gisteravond trouwens weer brand hier. Had iemand wol in de magnetron gedaan. Ik ga maar in bed liggen nu, is beter. Ik heb de neiging een stoel door de tv te gooien hier. Morgen gaat het vast beter! Misschien mag ik dan wel naar huis.

31 Mei 2013

18.00 Uur. Om 9.30 uur was Marjolein hier. We hebben het verhoor van het UWV gisteren doorgenomen en ze vond dat ik het goed had gedaan. Wat een hufters waren dat zeg, erger heb ik ze nog niet meegemaakt. De rest van de dag was beroerd. Half uur luchten en verder in bed gelegen en geprobeerd te eten wat niet gelukt is. Ik vind dat ik Ramon en de kinderen veel te weinig zie. De band met mijn kinderen wordt geschaad. Met name Tom zie ik te weinig. Shirley kan elk bezoekuur mee maar Tom zie ik soms twee weken niet. Over circa twee weken is er weer een schorsingsverzoek. Het lijkt zo ver weg allemaal. Ik wil niet meer, ik wil naar mijn kinderen, God laat me gaan!

Zondag komen de kinderen bij de moeder/kinddag. Mogen ze van 9.30 uur tot 11.00 uur extra komen. Hoezo extra? Gaat echt nergens over. Ze zouden elke dag moeten mogen komen. Hoezo drie keer per week bellen?Ze halen hele gezinnen uit elkaar op deze manier. Je wordt al gestraft (waarom ook alweer) en dan wordt ook nog de band met je gezin tot minder dan het minimum beperkt. Soms zit ik vijfentwintig uur alleen opgesloten. Het zal vast nog veel beroerder kunnen maar buiten de rechten van mijn kinderen worden ook de rechten van de mens geschonden hier. Ik mag al 6zes weken geen aangifte doen bijvoorbeeld. Bovendien laten ze ons hele weekenden alleen, krijgen we amper normaal te eten en worden we soms afgeblaft. Ik ben niet agressief maar moet me beheersen om er niet 1 op zijn smoel te timmeren hier. Morgen om 15.45 uur mag ik weer naar huis bellen.....hoera!!!! Fantastisch advies van 1 van de bewakers hier om de foto's in mijn cel weg te halen. Ze zei: misschien ben je minder verdrietig al je ze niet meer ziet de hele dag. Die foto's is alles wat ik heb hier. Hoezo weghalen? Dan

maar verdriet maar dan heb ik in ieder geval nog het gevoel dat ik leef. Marjolein zei dat er een heel team bezig was. Dat zal ook best maar daar merk ikzelf natuurlijk weinig van en ik voel me zo verdomd alleen hier. Al mag ik maar een half uur even thuis zijn. Even de kinderen om me heen, even zeggen hoeveel ik van ze hou en even samen zijn met mijn gezin. Kletsen, keten, in de tuin hangen….een half uurtje moet toch kunnen?

1 Juni 2013

10.25 Uur. Geld staat niet op mijn rekening dus direct in paniek. Niet bellen en niet roken een week lang. Daisy kwam om 8.00 uur vragen of ik mee ging sporten maar ik was al helemaal overstuur door dat geld wat er niet was. Ze zei: Kom nou maar, dan ben je er even uit Von. Verteld dat mijn geld niet op de rekening stond. Haar antwoord: Geen probleem, wij bestellen wat je nodig hebt. Toen moest ik nog harder janken. Van Lale mag ik straks even in alle rust naar huis bellen als iedereen op cel zit. Gelukkig maar want het is net een kippenhok met dat bellen, iedereen zit in je nek te hijgen. Vechten om zes minuten met je gezin te bellen. Ramon net gesproken. Hij huilde, ik ook. Hij is bang dat ik twee tot vier jaar krijg. Bram wordt ook verhoord hoorde ik van Ramon. Shirley klonk gelukkig vrolijk aan de telefoon. Morgen komen Tom en Shirley.

2 Juni 2013 Moeder/kinddag

Zes uur. Tv aan en uit bed. Zet die tv aan in middenin: Het is zo stil in mij. Adem in, adem uit, de kids komen straks en daarna mag het licht weer uit tot volgende week zaterdag. Dan komen Ramon en de kids weer. Ik durfde het in eerste instantie niet op te schrijven maar ergens tussen wakker en slapen hoorde ik Ramon zeggen: Von ben je wakker? Ik heb hem antwoord gegeven. Zei: Ja lieverd, wat is er? Nog geen seconde later helemaal in paniek, Geen Ramon. Over de rest van de nacht wil ik het niet eens hebben. Ik heb constant druk op mijn borst en hartkloppingen. Alsof ik achterna gezeten word.

16.00 Uur. De kinderen zijn geweest en anderhalf uur geknuffeld en gekletst met ze. Wat ze allemaal te vertellen hadden was minder. Nadat ze weg waren ging het licht uit en goed ook. Ineens stonden ze er. Ze wilden even met me praten. Ik zei dat ik daar niet zo'n zin in had maar het moest. Ze moesten inschatten of ze me alleen konden laten of dat ik naar de iso gebracht zou worden. Er zijn afspraken gemaakt en ik ben even buiten geweest. Dat ging na tien minuten fout, ik heb er nog nooit zo doorheen gezeten. Ik ben naar binnen gebracht en heb ze gevraagd of ze me alsjeblieft alleen wilden laten. Om 15.00 uur mocht ik de kinderen en Marjolein even bellen als iedereen op cel was en dat heb ik ook gedaan. Ik weet nu hoe het is om dood te gaan, hoef alleen mijn ogen nog te sluiten.

5 Juni 2013

Paar dagen niet geschreven. Compleet van de wereld geweest. Enerzijds door dagenlang alleen in mijn cel, anderzijds door de verhalen van thuis en hoe het daar gaat.

Als je niet meer weet of het dag of nacht is, als je het gevoel hebt je gezin kwijt te raken, wat heeft het leven dan nog voor zin? En om wat? Dat is het ergste van alles. Had ik maar vijf miljoen gejat dan had ik een reden om hier te zitten. Dit is echt ziek gewoon.

Wennen hier lukt me niet. Gelukkig zit ik nu samen met Jemainy op een cel. Die is zo prettig gestoord als een deur dus sinds gisteren lach ik weer voorzichtig af en toe. Straks wordt ik weer verhoord. Ik ben zo moe van die drie dagen van de wereld dat ik me afvraag of ik dat verhoor ga redden. Morgen komt Marjolein en zaterdag Ramon en de kinderen gelukkig. In ieder geval een beetje afleiding tussendoor. Mijn favo bewaakster (not) is er weer. Hele dag op me letten en lopen zeiken. Ik stond met mijn tenen in de cel van Nada. Euh….Mw. Brinkerink, wilt u uw tenen uit die cel halen? Als ik die ooit buiten tegenkom….Gelukkig was ze er niet toen ik zo kapot was. Toen hadden de “goeden” dienst anders had ik echt de iso ingegaan. Met keiharde afspraken, doorlopende controles, celdeur open en de afspraak dat ik voor alles op de intercom zou drukken mocht ik op cel blijven met de waarschuwing erbij dat als ik me ook maar aan 1 afspraak niet zou houden ik direct de iso in zou gaan. Gisteren psych op cel net toen ik zat te huilen natuurlijk. Mw. Brinkerink het gaat niet goed met u hoorde ik.. Ja, en wat ga jij eraan doen dan denk je? Nou, praten met u! Daar heb ik geen behoefte aan, je zou 3 weken geleden al komen, houdt je niet aan de afspraken als psych dus ga gewoon weg! Dus omdat ik het druk heb en een “weekje” te laat ben wilt u niet met me praten? Ja dat klopt inderdaad. Je bent een vertrouwenspersoon die zijn afspraken niet nakomt en de moeite niet neemt dat door te geven dus….tot ziens! Oke Mw. Brinkerink eigen keus en BAM de deur sloeg dicht.

De meiden hier zijn geweldig. Ze hebben echt alles besteld wat ik nodig heb en kwamen zo gauw ze de kans kregen binnen in die 3 dagen dat ik van de wereld was. Ze kookten voor me en deden alles om me uit cel te halen.

16.00 Uur. Net verhoord, viel mee, ze waren schappelijk. Verhoor heeft van 13.00 uur tot 15.30 uur geduurd en het ging over van alles en nog wat. Daarna naar huis gebeld. Shirley klonk helemaal vrolijk aan de telefoon, dat geeft de burger weer moed. Ze hebben brieven naar me gestuurd dus ik heb weer iets te lezen als het binnenkomt. Hoe erg kun je verlangen naar post?

6 Juni 2013

In 1 keer het boek “Halve lucht” uitgelezen. Echt zo herkenbaar hoe de schrijfster schrijft over haar tijd in het Huis van Bewaring. Schijnbaar is het overal hetzelfde. Zij zat in Breda. Gisteravond een waarschuwing gekregen omdat we lachten en zongen. Ook dat mag hier niet. Toch doorgaan natuurlijk en toen kwam onze favo

bewaker Tom om nog een keer te zeggen dat we teveel lawaai maakten. Hij sloot af met: Hebben jullie me gehoord dames? Nee Tom, vertel nog eens? En lachend begon hij weer opnieuw. Tom onderscheid zich echt van de rest. Altijd vrolijk, nooit dreigen, altijd vriendelijk en zo gek als een deur. Waren ze allemaal maar zo.

Ramon wordt vanmiddag verhoord. Als advocaat heeft hij de collega van Marjolein. Klaas Arjan is een wereldvent en hij kwam bij mij op bezoek toen Marjolein op vakantie was zodat ik mijn cel uit kon en er iemand op bezoek kwam tussendoor. Volgens Ramon ben ik vierentwintig juni thuis. Nog achttien zinloze dagen dus. Ik hoop dat Marjolein zo komt. Het is nu 08.30 uur. Gisteravond hebben we de nieuwe nummer 1 voor het Openbaar Ministerie ingestudeerd: “They still haven’t found what they are looking for” van U2. Het is dag zesenvijftig hier. Zesenvijftig dagen zijn uit ons leven weggevaagd. Zomaar, omdat het kan!

Vrijdag 7 Juni 2013

Marjolein is net geweest met post en een brief van Bram en Glenn. Bram was kort en zakelijk, twee regels (later is me uitgelegd waarom dat was). Glenn was lieve brief al snap ik niet waarom hij boos op me is. Daarna tegen de bewaker gezegd dat ik op de TRA lijst sta maar niet met advocaat ga bellen. De TRA lijst is bedoeld om je advocaat of andere instanties te bellen. Hij vroeg of ik Bureau Jeugdzorg ging bellen dan. Nee, die ook niet ik wil gewoon mijn dochter en zoon bellen. Op zijn lijst schreef hij Bureau Jeugdzorg, gaf me een knipoog en zei: Je kan nu boven bellen Von, daar is niemand. Het is even zoeken maar ze bestaan….tnx Evert! Shirley gebeld en nadat ik opgehangen had in huilen uitgebarsten weer. Ik wil niet steeds huilen maar als ik ze hoor ga ik helemaal stuk, ik kan het niet stoppen. Bij Ramon gaan ze voor vrijspraak. Bij mij is het afwachten maar elke dag die ik krijg is onredelijk. Ik blijf erbij dat ik niets verkeerds heb gedaan. Nu weer post van de belastingdienst over de VOF. Heeft die geweldige boekhouder dus ook niet gedaan. Hij maakte toch de vereffening! Op een dag loop ik hier de deur uit.. Dan zal ik mijn taak op deze wereld zeker afmaken maar of het nou over tien of twintig jaar is, er komt een dag….. Het verschil is dat ik dan in ieder geval weet waarom ik zit.

Jemainy is naar de rechtbank vandaag. Haar dertig dagen zijn morgen om en ik denk dat ze naar huis gaat. Ik gun het haar enorm maar zie erg op tegen het alleen zijn of een Roemeense celgenoot krijgen of zo. Lekker egoïstisch wordt je hier ook. Net op intercom gedrukt of het luik open mag. Niemand zit te wachten op een paniekaanval van me en binnen een minuut ging de cel open. Heerlijk dit. Dat 1 deur zo’n verschil kan maken. Straks luchten van 12.45 uur tot 13.45 uur. Prachtig weer nu maar we gaan vast niet BBQ-en. Ik wil zo zo zo graag naar huis. Ik mis mijn vriendje Tom en mijn wonder Shirley. Ik mis ze zo verschrikkelijk dat het niet in woorden uit te drukken is de pijn en het verdriet. Omdat het kan in Nederland.

Nog iets waar ik over na moet gaan denken. Het proces zelf. Hoorde van Marjolein dat de pers er zeker zal zijn. Ik ga deze week beginnen met mijn verhaal in mijn woorden. Als God bestaat laat hij me naar huis gaan voor het proces dan kan ik me in alle rust voorbereiden ipv me voor te bereiden terwijl ik opgesloten zit. Ik kan nu toch niet nadenken! Snappen ze dat nou niet? Snappen ze nou echt niet wat PTSS inhoudt? Dat je bij elke sleutel, bij elk geluid, bij elke keer dat je stemmen hoort hartkloppingen hebt, je continu het gevoel hebt achterna gezeten te worden en uit angst niet meer kunt relativeren. Dat ik doorlopend aan het beeld denken ben en de meest verschrikkelijke dingen zie gebeuren. Nee, dat snappen ze hier idd niet. Zelfs de psych niet. En hoe leg je dat uit? Ze zien me hier denk ik als een instabiel wrak en ze zijn bevooroordeeld. Twee dagen moet ik mijn slaappillen om 21.00 uur innemen, de andere 5 dagen worden ze om 16.30 uur in mijn cel gebracht want dan is er geen avondrecreatie, is de afdeling om 17.00 uur leeg en is er geen bewaker meer. Vandaag mag het luik open blijven omdat Jemainy er niet is. Hoe dan voorbereiden? Ik overleef hier dat is prioriteit nummer 1. Voorkomen dat ik mezelf kwijt raak en helemaal doordraai. Ik weet van zoveel dingen sinds ik hier ben niets meer, het is 1 groot zwart gat soms. Pas als er rust in mijn hoof komt kan ik iets.

Morgen bezoek van de kinderen en Ramon. Ramon heb ik tien dagen niet gezien door dat fantastische rooster hier en uiteraard zal er een waarschuwing komen omdat we bv hand in hand zitten. Na een uur terug naar cel en weer in elkaar donderen. En dan....is het weer maandag. Doelloos, nutteloos en kansloos ben je hier. Overgeleverd aan een chagrijnige piwi omdat zijn vrouw misschien al een week geen sex met hem wil of een kampbewaakster die er lol in heeft zoveel mogelijk te jennen en te dreigen. Ik snak naar zuurkool met worst. Ik snak naar iets warms en gezonds te eten. Tien April is de laatste keer geweest dat ik warm gegeten heb. Het enige koken wat ik hier doe is van woede.

Zondag 9 Juni 2013

Gisteren zijn Shirley, Tom en Ramon geweest. Tom is boos en verdrietig, Shirley zit erdoorheen en Ramon maakt een verslagen indruk. Ze krijgen allemaal teveel te verwerken en ik kan niets doen. Ik sta erbij en ik kijk ernaar.

Gisteravond best gezellig op cel met Jemainy tot ik verschrikkelijke pijn op mijn borst kreeg, geen lucht meer kreeg en zelfs praten deed verschrikkelijke pijn. Tintelingen in mijn arm en ik durfde niet meer te bewegen. Jemainy heeft op de intercom gedrukt en om hulp gevraagd. Kwam er eerst een piwi kijken en circa twintig minuten later was de dokter er. Al die tijd tot de dokter er was dacht ik: Nu ga ik dood. De dokter heeft me valium gegeven en hield het op stress (twee dagen later bleek dat Ramon zijn moeder overleden is op het moment dat ik die pijn had).

Net mentorgesprek gehad. We zijn tot vraag 1 gekomen. Het was te heftig voor me en misschien voor mijn mentor Sandra ook wel. Was het eerste normale

gesprek op niveau wat ik hier heb gevoerd. Ik voel me niet goed. Ik vraag me af wanneer die test hier voorbij is en ik "geslaagd" ben.

10 Juni 2013

07.00 uur Gisteren een uur lang geprobeerd naar huis te bellen. Niet gelukt. Heb voicemail Marjolein ingesproken over wat er gebeurd was. Zo direct horen we of Jemainy naar huis mag, dan ben ik weer alleen als dat zo is.

10.00 uur. Jemainy is vertrokken om 09.45 uur. Zojuist het bericht gekregen dat Ramons moeder is overleden.

13 Juni 2013

Voor de schorsing naar de rechtbank. Om 16.00 uur het bericht van de gevangenisdirecteur dat ik geen verlof kreeg voor de begrafenis van Ramons moeder. Tien minuten later bericht van de rechtbank dat ik een week geschorst wordt en naar huis kan tot twintig Juni. Tussendoor nog even nieuwe celgenoot…een junk! Naar huis gestuurd en mijn paspoort mee. Hoezo vluchtgevaarlijk? Zijn ze nou zo dom?

20 Juni 2013

Let's make it all, all for one and all for love.

Weer binnen! Terug in de hel. De week thuis ging snel en wat voor week? Al dat verdriet, de onmacht en de boosheid bij de kinderen en ons. Ramon opnieuw aan de drank en van het pad en het ging zo goed. Tom die alles "gelaten" ondergaat, Shirley boos, verdrietig en opstandig en ik geen ruimte voor mijn gevoel omdat er constant aan me getrokken werd, iedereen aandacht wilde en het ook opeiste en afdwong. Aan de andere kant ook heerlijk om ze te zien en om me heen te hebben. Beter zo dan niet en ik snap het ook wel. Medelijden, diep medelijden heb ik met ze. Ramon gek gemaakt door zijn omgeving en de hele dag roept dat hij een loser is, Shirley die er niets mee van begrijpt en Tom die alleen maar riep: Ik wil thuis blijven bij jou mam. Bureau Jeugdzorg eiste dat ik vrijdag direct zou komen, Glenn en Kevin die onredelijk doen en Ramon die wegliep en paar dagen wegbleef. Shirley die tegen me schreeuwde en ik onderging het allemaal gelaten. Ik probeerde redelijk te blijven maar ik kwam terug op mijn cel en ben direct in slaap gevallen de hele middag. Dood en doodmoe.

Gelukkig ook veel mooie momenten. Twee dagen met Shirley alleen doorgebracht, uit eten geweest en de confrontatie met de buitenwereld die best meeviel. Ruud en Petra gezien. Helaas lukte het eten deze week ook niet. Ik heb enorme blaren in mijn mond. Wel heb ik geslapen zonder pillen. Paniekaanvallen heb ik thuis niet zoveel gehad. Echt veel geslapen heb ik ook niet, hooguit drie uur per nacht op de laatste twee nachten na omdat ik medicijnen heb gehaald bij de

huisarts. Geen rammelende sleutelbossen de hele tijd, deuren die open en dicht gingen wanneer ik het wilde en zomaar een telefoon pakken en bellen langer dan zes minuten. Wel heb ik hele dagen in de tuin doorgebracht, bang om binnen te zijn. Gelukkig was het mooi weer. Jammer want het ging zo goed. Terug bij af qua PTSS en misschien nog wel verder. De angst regeert ook als ik thuis ben. Zoveel stress ook thuis. De media die zomaar voor de deur kan staan. Shirley nu naar haar vader waar ze niet wil zijn. Ik kan de kinderen niet beschermen dat is duidelijk en toch wil ik nu naar huis.

Vluchtgevaarlijk op dertien juni volgens de officier van justitie en dan voor een week naar huis gestuurd worden met je paspoort. Ik heb het bewezen, niet vluchtgevaarlijk dus. Hier is niets veranderd. Het voelt nog erger dan het al was. Het is wachten tot mijn hoofd snapt dat ik hier weer ben en dan zal ik wel knakken weer. Vanmorgen werd ik wakker gemaakt door Ramon, dronken we samen cappuccino, nam ik helemaal kapot afscheid van de kinderen en bracht Ramon me weg. Huilend gingen we uit elkaar. Hij terug naar Groningen en ik terug naar de hel. Ach, je schrijft het en dan knak je ook natuurlijk.

Dinsdag komt Marjolein. Ik hoop dat het volgende schorsingsverzoek snel behandeld word en ik naar huis mag. Het proces zelf, misschien ben ik te optimistisch maar uiteindelijk zullen ze toch wel snappen dat ik niets verkeerds gedaan heb?

Gelukkig heb ik mijn vrienden in Turkije ook nog gesproken. Als het aan hun ligt zijn we er morgen en als het aan mij ligt gisteren al. Ik had wel het idee dat de huistelefoon getapt werd maar dat is niet zo boeiend. Als ze hopen dat ik andere dingen zeg of meer te vertellen heb dan ik in de verhoren heb gedaan kunnen ze hun tijd en geld beter aan andere dingen verspillen. Er is niets anders nl, dat is een feit. Als je niet liegt hoef je ook niet te onthouden wat je gezegd hebt. Toch goed van me dat dat 1 van de lessen aan mijn kinderen is geweest altijd. Al verhoren ze me dertig jaar de hele dag, iets anders zal er niet uit komen.

Ik heb alle brieven en foto's weer mee terug genomen naar hier, alles opgehangen en net of ik nooit ben weggeweest. Vanmorgen en afgelopen week voelt als een jaar geleden. Ik hoop dat ze het redden thuis. De enige van wie ik het zeker weet is Tom. Ramon en Shirley houden het niet zolang meer vol. Ach en verder, geen eten voor me hier, ze dachten dat ik morgen pas terug kwam. Nog steeds geen medicijnen om rustig te blijven en nog steeds geven ze me het gevoel alsof ik de minister president heb vermoord. Vandaag detentieverklaring aangevraagd.

21 Juni 2013

Vandaag is de zomer begonnen. Grauw, regen, koud en alleen. Gisterochtend werd ik thuis bij mijn kids wakker. Vanmorgen werd ik wakker in een stapelbed met een junk onder me. Geen koffie, geen suiker, geen eten, niet bellen enz enz. 1

Van de piwi's roept net: Goed van je dat je bent terug gekomen Von. Tja, waarom zou ik op de vlucht gaan? Ook omdat ik mensen geholpen heb? In het begin geloofde ik nog in het systeem (welke dat dan ook is) in Nederland. Nu denk ik ze klooien maar wat aan allemaal. Zit er hier 1 al een maand voor het stelen van een tandenborstel bij de HEMA en er is er 1 weg na drie weken die had een juwelier overvallen. Ik vraag me weleens af wat je gedaan moet hebben om hier als bewaker te werken…..

Mijn celgenote wist te vertellen dat ik vannacht tekeer ben gegaan. Onrustig, schreeuwen, huilen en ik werd inderdaad ook gebroken wakker. Heb de neiging die deur eruit te trappen hier. Ik moet schrijven anders draai ik door. Ik ben zo verschrikkelijk boos. Ik hoop dat ze snel klaar zijn met hun onderzoek ook al is die eenzijdig en zijn ze erop gebrand me aan de hoogste boom te hangen. Ik denk er zo vaak aan. Als de tijd zou kunnen worden terug gedraaid zou ik dan hetzelfde doen? Ja, maar dan met een andere boekhouder.

22 Juni 2013 08.00 uur

Luchten, recreatie, andere dingen, het boeit me allemaal niet. Ik kom mijn cel uit om naar huis te bellen en verder lig ik op bed. Simpelweg omdat ik mijn cel niet meer uit durf. Thuis die week heb ik in de tuin doorgebracht zelfs in de regen. Daar wilde ik niet binnen zijn, hier wil ik niet buiten zijn. Eten doe ik niet, slapen met pillen wel. Mijn celgenoot ligt hele nachten wakker door me. Gisteren heb ik de directeur te spreken gevraagd en Marjolein gebeld. Medicijnen om rustig te blijven, geadviseerd door het ziekenhuis worden me nog steeds geweigerd. Om kwart voor negen mag ik bellen met thuis. Ik droom er de hele dag van bij de kinderen te zijn. Ramon…ik hou van hem maar het leven wat we hadden wil ik niet meer. De drank maakt alles kapot en het ging zo goed. Die medicijnen….de junk op mijn cel snuift Ritalin en ik krijg gewoon de medicijnen die ik nodig heb niet. Net naar medische dienst geweest, pijn op mijn borst.

23 Juni 2013

Shirley en Tom zijn net op bezoek geweest. Ramon schitterde door afwezigheid. Was wezen stappen, prioriteiten hé, ik snap het. Ik raak hem kwijt. Ik voel het en ik weet het. Dat "vrienden" opzoeken, stappen, lol hebben en er niet zijn voor mij en de kinderen zegt genoeg. Houden van is inderdaad niet genoeg. Hij roept heel hard dat hij direct terug komt als ik naar huis mag en dat hij direct stopt met drinken maar ik heb hier geleerd dat sprookjes niet bestaan. Soms voelt het als een straf om van hem te houden. Verder heb ik net de bonje met 1 van de piwi's uitgesproken en nu weer op cel. Het is nu 16.30 uur en het weekend zit erop. Morgen om 12.45 uur mag ik er weer even uit om eten te pakken. Ik moet naar huis. Ik heb doorlopend pijn op mijn borst, kaak, arm en aanval op aanval. Straks ga ik dood hier.

19.00 uur. Arts is net weg. Pijn op mijn borst en in mijn kaak is niet te harden en ik heb mijn longen uit mijn lijf gespuugd. Twee paracetamol gekregen en de boodschap dat ik uitgeput ben.

24 Juni 2013

Nada gevraagd of ze Marjolein wil bellen in verband met medische zorg die ik gewoon nodig heb. Marjolein PI gebeld en kwartier later werd ik opgeroepen door de medische dienst. Nog steeds ontzettende pijn op mijn borst, kaak enz en spugen, spugen, spugen. Woensdag laten ze iets weten. Ik hoop dat ik het haal!

Gisteravond vertelde Ramon aan de telefoon dat hij inderdaad was wezen stappen en daardoor niet op bezoek is gekomen. Hij kan niet thuis zijn om voor de kinderen te zorgen maar wel hele nachten stappen. Ook had hij op facebook gezet dat hij blij was weer in Groningen te wonen en bij zijn vrienden in de buurt te zijn. Nog geen vijf minuten later roept hij dat hij me zo mist en direct naar huis komt als ik vrij ben. Ik snap er niets meer van allemaal. Ik begrijp niets meer van de hele wereld. Hoe kun je nou feesten en stappen als je vriendin opgesloten zit, haar dochter alleen thuis zit en met welk geld in godsnaam? Soms emotieloos maar vaak gefrustreerd, bang en veel pijn. Het enige wat ik niet meer doe is huilen, misschien heb ik daarom zo'n pijn op mijn borst. God laat die schorsing snel komen ik red het echt niet hier. Ik ben nog steeds mijn cel niet uitgeweest en heb v.a. dat ik terug ben niet meer gegeten op twee broodjes na die ik uitgespuugd heb weer. Morgen komt Marjolein gelukkig .

's Avonds kreeg ik nog een brief van de medische dienst dat ik twee keer per dag Diazepam krijg om rustig te blijven.

25 Juni 2013

Van slaappillen met Diazepam in combinatie met niet eten wordt je misselijk en duizelig. Zal vast ook in de bijsluiter staan maar die krijg je er hier niet bij. Shirley. Zo verdrietig tijdens het bezoek, ze zag er zo uitgeblust uit. Waar is ze nu? Bij haar vader? Thuis? Ik heb geen idee en het vreet aan me. Tom's gezichtje. Gelaten. Het gaat goed met hem maar hij blijft doorlopend vragen wanneer ik naar huis mag. Kon ik hem maar antwoord geven. Gelukkig gaat hij bijna op vakantie. Ik hoop dat hij een beetje afleiding kan vinden en het leuk heeft. Ramon. Waar is hij en wat vreet hij uit? Is het echt weer net als vroeger? Liegen, afspraken niet nakomen of zit ik er helemaal naast. Ik hoop het maar mijn intuïtie zegt iets heel anders. Soms heb ik zin om alle foto's van de muur te rukken. Het doet zo'n pijn ernaar te kijken. Door brieven te blijven lezen en foto's te kijken blijf ik me bewust van het feit dat ik twee prachtige kinderen heb en ik vol moet houden.

26 Juni 2013

Vanmorgen om 09.30 naar medische dienst geroepen. Maandag bloed prikken om cholesterol en nierfunctie's te controleren. Vanaf morgen drie keer per dag Diazepam. Het is te weinig, de pijn blijft.

Om kwart over tien was Ramon er. Ik wilde niet huilen maar de wetenschap dat het tien dagen duurt voor ik hem weer zie maakt me gek. Tom zie ik waarschijnlijk helemaal niet mee voor hij op vakantie gaat met zijn vader. Vijf weken geen Tom, twee weken geen Shirley en tien dagen geen Ramon.

Prompt twee uur nadat Ramon weg was pijn op mijn borst, hartkloppingen en beroerd. Ze konden niets voor me doen behalve me verhuizen naar een 1 persoons cel welk aanbod ik ook direct heb aanvaard. Eindelijk van die Ritalin snuivende junk af. Dat alleen is al stuk rustiger. De andere kant is dat ik nu weer alleen ben dus waarschijnlijk vaker in paniek maar dan maar! Ik denk dat ik die verhuizing mede aan Marjolein te danken heb. Ik weet niet hoe ze het doet maar ze doet het. Vanavond Shirley en Tom bellen. Ik mis ze zo, het is niet fair wat er gebeurd. .

Om 18.00 uur Shirley gebeld. Ze klonk vrolijk en gaat morgen naar ons eigen huis in Almere. Ramon ook gesproken en die liep te zeuren over de ING code. Geen idee waarom hij die nodig heeft. Ik wil het niet voelen maar mijn intuitie zegt dat het niet goed is met Ramon. Ook begint hij steeds over zijn sieraden, in elk gesprek komt hij daarop terug. Misschien denk ik te negatief maar hij is me ook net even TE graag in Groningen. Zijn verhaal is dat hij klaar is met Almere en daar zijn vrienden heeft . Ook spreekt hij af met vrouwen die ik niet ken, gaat hele nachten stappen en heeft het maar over verhuizen naar Groningen. Enige reden waarom ik zou verhuizen is dat heel Almere ons kent en ik geen zin heb de komende vijf jaar het alleen maar te hebben over wat er gebeurd is en me te verdedigen. Alles gaat ook alleen maar over hem. Ik voel me zo alleen hier. Misschien ben ik niet eerlijk en objectief nu tegenover hem maar ik voel me heel beroerd bij de verhalen die hij me verteld. Het voelt gewoon niet goed! En dan zijn strijd nog tegen de drank, laten we hopen dat hij snel stopt weer met drinken. Het is nog maar zo kort geleden dat hij weer begon met drinken, misschien is hij er nu snel weer vanaf en wordt het weer de oude Ramon.

Donderdag 27 Juni 2013

En we beginnen de dag met Diazepam en het liedje: "There is always tomorrow" op televisie. Goed om te weten! Tomorrows uitzicht is weer een doelloze, nutteloze, kansloze dag tussen de junks, Roemenen, moordenaars en debielen hier op een paar uitzonderingen na. En toch blijven sommige dingen vaag. De hele dag om na te denken en toch lukt het me niet om lang achter elkaar helder te denken. Soms begin ik de dag redelijk optimistisch maar het kan zomaar zijn dat ik een liedje op tv hoor of een zwaan buiten in de sloot zie zwemmen en volledig in elkaar donder. Ik ga maar even douchen, misschien helpt het. Ineens moet ik heel hard huilen. Ik wil die zwanen voeren. Ik wil met Shirley en Tom watergevechten in

de tuin houden. Misschien wil ik wel teveel en zijn die dingen voor mij niet meer weggelegd, is er teveel gebeurd en komt het nooit meer terug allemaal.

Om 14.00 uur was de reclassering er. Ze was verbijsterd. Vriendelijke vrouw. Volgende week donderdag komt ze weer. Verder de hele dag in bed gelegen. Om 16.00 uur Ramon gebeld. Hij vertelde dat dinsdag mijn kantoor ontruimd wordt. Zeven jaar werk wordt vernietigd en ik vraag me af waarom. In Godsnaam waarom??? Bloed, zweet en tranen…allemaal weg. Morgen met Marjolein bespreken. Ik hoop dat ze komt.

Vandaag ben ik alweer een week terug van de schorsing. Er is nog niemand hier die begrijpt waarom dat nou was. Wie je ook spreekt, ze hebben het nog nooit mee gemaakt. Ook die mevrouw van de reclassering niet. Zo snel als die week thuis ging zo langzaam gaat het hier. Ik mis de kinderen verschrikkelijk. Tom met zijn enorme humor, Shirley met haar ad rem antwoorden. Vanmiddag vertelde ik over de kids aan de reclassering. Hoe ik alles op alles heb gezet voor de kids en al die kinderen met een beperking. Ze doen het stuk voor stuk prima maar de prijs is hoog. Nooit ben ik zolang van de kinderen gescheiden geweest. Zelfs als ik geopereerd werd liep ik vaak dezelfde dag het ziekenhuis uit om maar bij de kinderen te zijn. Vandaag overdag ook uren liggen huilen. Helpt goed die Diazepam…..not! Maar wat verwacht je ook van twee mg per keer op achtentachtig kilo? Het is nu 18.15 uur en ik denk dat ik mijn slaappil in ga nemen en ga slapen. Meestal kan ik ’s nachts beter nadenken. “s Middags en ’s avonds lukt dat gewoon minder daarom werkte ik thuis ook vaak ‘s nachts. Morgen weer een dag. Another day in paradise. I am looking forward. Goh, hoor net over fraude bij de staatsloterij, ik vond het al gek dat ik nooit iets heb gewonnen in twintig jaar.

Vrijdag 28 Juni 2013

Gisteravond helemaal stuk gegaan. Gelukkig zit ik nu naast Nada op cel. Ze hoorde me huilen en riep me door het rooster in het raam. Vroeg wat er was. Ik heb haar eerlijk verteld dat ik nu liever dood ging ter plekke dan nog een half uur langer hier opgesloten te zitten. Ze had het vandaag over een dubbele cel ergens linksboven. Ze gaat proberen of het lukt om ons samen op cel te laten plaatsen vandaag. We shall see. Zo luchten. 07.45 uur, mooie tijd ook weer.

22.00 uur

Vanmorgen en vanmiddag half uur gelucht (op vrijdag is er twee keer luchten). Verder geslapen hele middag en Nada had gekookt. Marokkaanse kip. Ook heeft ze Ramon voor me gebeld. Nada is reinigster dus die mag de hele dag de cel uit. Bij het bellen tijdens TRA worden we gecontroleerd. Ze blijven er zelfs bij staan als je je advocaat belt ook al mogen ze dat niet. Marjolein nog gebeld en die mevrouw van de reclassering. Later zat ik op MTV Snooky te kijken met haar pasgeboren baby. Ik kan me nog zo herinneren dat mijn kinderen geboren

werden. Shirley na zevenentwintig uur, een heel klein licht meisje van vierenveertig centimeter en 2600 gram en Tom via een keizersnede drieënvijftig centimeter en zeven pond. Ik zat te kijken en ging helemaal stuk. Enige wat ik nog doe is op bed liggen, soms slapen en veel naar de muur kijken. De bewaker vroeg me of ik wilde opletten dat ik mijn dag en nacht ritme niet ging omdraaien. Nou en, lekker boeiend ook. De komende zesentwintig uur zit ik op cel dus: who cares? En waarom kijk ik in godsnaam MTV? Feels like i am loosing my mind sometimes. Zit bijvoorbeeld tennis te kijken en vraag me dan na een kwartier af waarom. İk haat tennis en ik ben boos. Niet gewoon boos maar woest! Ik heb zin om iemand aan te vliegen. Vreet me al weken op van binnen, slik hier alles in wat ik wil zeggen bang voor de ISO, bang voor drie dagen “celstraf”, bang voor mezelf maar nu heb ik zin om te schreeuwen, te slaan en om de veroorzakers van dit alles heel Nederland door te trappen. Het enige wat ik hoop is dat ik me tot de schorsing in kan houden en bij het volgende verzoek naar huis mag. Achtenzeventig dagen van ons leven zijn weg, afgepakt en krijgen we nooit meer terug. In die achtenzeventig dagen zijn de kids hun moeder kwijt geraakt en moeten we nog zien hoe we hier allemaal uitkomen en onszelf weer bij elkaar kunnen rapen. In de laatste achtenzeventig dagen ben ik alles kwijt geraakt wat me lief is inclusief mijn bedrijven, kreeg ik het stempel vluchtgevaarlijk en fraudeur en is mijn gezin helemaal door het slijk gehaald in de media. Who wants to live forever? Ik kan me niet meer concentreren en in mijn hoofd gaat alles door elkaar. Wat ga ik doen als ik hieruit kom bijvoorbeeld? Ben ik dan nog in staat om voor de kids te zorgen? Is Tom niet beter af bij zijn vader tot ik weer normaal ben en niet meer overal bang voor ben. Wat is de definitie van normaal by the way? Hier is in ieder geval niemand normaal zelfs de psych niet. Of ben ik niet normaal? Sporen zij wel en ik niet?

Zaterdag 29 Juni 2013 07.00 uur

Huilend wakker geworden. De sombere gedachten overheersen alles. Er is niets positiefs meer. Pas over een week weer bezoek en meestal na het bezoek nog meer kapot van verdriet. Tom en Shirley al twee weken niet gezien. Shirley heb ik nog wel aan de telefoon gehad een minuut en daar moest ik nog voor vechten ook. De bewakers moesten ingrijpen tegen de Roemenen en toen dat voorbij was had ik nog een minuut om Shirley te bellen. Ik heb gen idee hoe het nu met ze gaat. Al zou ik echt gefraudeerd hebben dan nog is dit onmenselijk, ik ga eraan kapot van binnen. Om 10.30 uur heb ik zes minuten de tijd om de kinderen te bellen. Ik heb ze wel geschreven en ze schrijven mij ook maar voor hun brieven hier zijn gaan er minstens zes dagen overheen. Ik ben vet depressief, zie geen uitweg meer. Elke minuut hier is er 1 teveel. Beter dat ik mijn ogen voorgoed sluit, ik trek het gewoon echt niet meer hier.

10.30 uur Net Shirley gebeld en daarna Ramon. Ik moest zo hartverscheurend huilen, ging helemaal stuk aan de telefoon. Rest van de dag huilend in bed gelegen.

Vijf uur. Net toen de piwi's vertrokken Nada gesproken door het rooster. Ze vroeg waarom ik zo overstuur was en behalve voor het bellen mijn cel niet uitkwam. Uitgelegd (voor zover dat kan schreeeuwend door een rooster) dat ik op ben. Uitgeput, bekaf, pijn en immens verdriet. Het laatste wat ze zei was: Ik trek je morgenochtend om negen uur die cel uit om te luchten, je gaat mee! Enige antwoord dat ik had was nog harder janken. Als er leven is na de dood pas ik bij deze!

Het ergste gevoel is het verscheurd worden. Het ene moment denk ik : Kom op Von, je bent er bijna (althans dat hoop ik) hou nog even vol, het volgende moment zou ik willen dat ik niet meer wakker wordt. Iedereen leeft naar negentien Juli maar volgens mij denkt niemand verder dan negentien Juli. Ik zie verschrikkelijk op tegen het leven na negentien Juli ervan uitgaande dat ik dan geschorst wordt. Ik werkte de hele week met mijn hele ziel en zaligheid. Was continu in gevecht voor alle kids tegen Bureau Jeugdzorg, Zorgkantoren en tegen die zwartmakerij die al twee jaar bezig is. Daarbij deed Ramon de laatste anderhalf jaar niets anders dan voor nog meer problemen zorgen door de drank. God, hoe heb ik het volgehouden ook en logisch dat ik helemaal doordraai hier. Wat ga ik doen als ik hieruit kom dan? Van driehonderd kilometer per uur naar stilstand. Ik vraag me zo vaak af hoe het met alle kids gaat. Met name de kids die door de thuissituatie enorm kwetsbaar zijn. Ik mis ze allemaal enorm.

I don't know who i was untill i loosed who i am. How can people look like angels but be the devils themselfes?

Moeten we niet gewoon naar Turkije gaan als ik hieruit kom zodra het mag? Ik ben mezelf zo kwijt. Ik ben zo bang dat als ik naar huis ga dat het dan gaat zoals in de week schorsing. Ramon die zichzelf niet onder controle had, agressief was en dronken, de kinderen die weer midden in de ellende zaten door zijn gedrag en ikzelf die erbij stond en ernaar keek niet bij machte in te grijpen wetende dat ik een paar dagen later weer terug moest. Het is nu niet het moment om daarover te praten met Ramon maar 1 ding weet ik zeker, ik ga niet meer terug naar dat leven waarin Ramon zijn drankprobleem de dag bepaalde. Dan maar stuk van verdriet maar die Ramon hoef ik nooit meer terug. Ik wil niet bang voor hem zijn als hij gedronken heeft, ik wil niet dat de kinderen dat meemaken ze hebben genoeg te verduren gehad. Of bestaan sprookjes wel en can we do the unthinkable? Morgen zouden we twee maanden getrouwd zijn.

Intussen ben ik mijn extentions uit mijn hoofd aan het trekken, doet nog zeer ook. Het is al 18.30 uur. Time flies when you're having fun. En dan op de muziekzender op tv Mariah Carey met: I want to know what love is. Is vast om het feest compleet te maken. Het is dat ik niet drink anders had ik nu een borrel genomen. Nog zo'n lekker nummer qua tekst: Naughty Boy met Lalala. De naam van de groep zegt iets heel anders dan de tekst van het nummer. Is Ramon zijn nieuwe nummer en ik weet even niet wat ik ervan denken moet. Ik weet wel dat ik er alles voor over heb om een dag met mijn vrienden in Turkije door te brengen. Hun visie op dingen is zo anders als die van ons. Mijn beste vrienden daar leerde ik allemaal

zo'n vijftien jaar geleden kennen. Toen ik die week geschorst was smeekten ze me bijna met de kinderen naar Turkije te komen. Turker heb ik verteld wat er in dat weekend dat ik thuis was gebeurd is met Ramon. Het enige wat hij zei was: That motherfucking basterd, how could he do that? En weer hoorde ik mezelf Ramon verdedigen. Turker vroeg wat er moest gebeuren voor ik er echt klaar mee was. Ook hij heeft zoveel mee gemaakt in het hotel met een stomdronken Ramon. Een Ramon die me sloeg en nog veel meer. Ze tolereren Ramon om mij en waren wel een soort trots op hem toen hij was gestopt met drinken. Ze geloofden, net als ik, weer in hem. Zij waren erbij toen Ramon me ten huwelijk vroeg in Turkije en zouden getuigen mits hij zou stoppen met drinken. Voorlopig zit Ramon nu in Groningen (waar hij nooit kwam) en zit Shirley overal en nergens en lijken voor Ramon andere dingen belangrijker dan zijn gezin. Ben ik te onredelijk? Jaloers? Vertrouwen kwijt? Weet ik veel en wat doet het er ook toen ik kan er toch niets aan veranderen nu.

Shine bright like a diamond. Right! Die Rihanna zouden ze moeten verbannen levenslang. Ik kan het nummer niet meer horen. Volgens mij staat dat eiland van Mandela nog leeg. Mooie plek voor sommige mensen. Arme Mandela trouwens. Als ik dan voor iemand respect heb is hij het wel. Zijn halve leven gevangen gezeten om zijn principes die hij niet wilde laten varen, zelfs niet voor zijn vrijheid. Leden van het ANC zingend voor het ziekenhuis. Repect!

Misschien moet ik gewoon blijven schrijven. Muziek keihard aan en blijven schrijven. Zo gauw ik stop met schrijven draaien mijn hersenen weer overuren en het gaat nergens over. Van de hak op de tak. Zo vroeg ik me vanmiddag ineens af hoe het met de olijfboom zou zijn in de tuin. Ben je dan gestoord of niet?

If the truth is been forbidden then we're breaking all the rules. Mooie tekst en de truth will come out tot Kamervragen aan toe. We will find our voiches, i am not afraid, they can read al about it. Hoop weld dat ik die voice snel vind. Voorlopig ben ik alleen maar lam geslagen. Vrij zijn en rustig kunnen nadenken dan komt de logica er vanzelf wel weer uit. Nu zijn het vlagen. Ik kan er niets mee.

Zondag 30 Juni 2013 07.00 uur

In plaats van een champagneontbijt en een leuke zondag met de kinderen omdat we twee maanden getrouwd zouden zijn vandaag een chagrijnige bewaker. Hij zou zelf eens een diazepammetje moeten nemen. Ik heb medelijden met zijn vrouw (als hij die heeft). Hij waarschijnlijk ook met mijn vriend en kinderen. Zo gezellig ben ik niet tegen ze namelijk. What goes around comes around al is het wel jammer dat ik afhankelijk van ze ben en dus nooit "win". Om negen uur mogen we een uur naar buiten en dan morgenochtend 10.15 uur weer de volgende lucht. Wie dat bedacht heeft zouden ze drie weken moeten opsluiten hier. Na drie weken heb je het rooster gehad en begin je weer bij week 1.

Schoot me net te binnen. Toen ik van de week Marjoleins kantoor belde en de telefoniste zei dat ze een terugbelverzoek ging doen antwoordde ik dat ze die niet doorgeven hier. Na dat gesprek werd ik door een bewaker gecorrigeerd en zei ze dat die altijd worden door gegeven. Dat is zeker niet zo. Waar het om gaat is dat de gesprekken met mijn advocaat dus gewoon worden afgeluisterd en ik ermee wordt geconfronteerd later. Sterker nog de bewaker bleef erbij staat toen ik de reclassering belde en Marjolein. Bovendien moeten we op de telefooncellen bellen die hier hangen wat betekend dat alle gesprekken met de advocaat worden opgenomen en/of meegeluisterd.

08.30 Uur Zo maar even naar buiten. Ik voel me slecht. Pijn op mijn borst, last van mijn nieren, spugen als ik gegeten heb en constant overstuur en in paniek. Net de brieven gelezen die ik gekregen heb van de kinderen en hun tekeningen bekeken. Zo lief en weer huilen natuurlijk. Het wordt een lange zware dag. Fuck die Diazepam ook, het helpt niets. Het zal me ook niets verbazen als ze placebo's uitdelen hier in verband met de bezuinigingen. Morgen komt gelukkig Marjolein weer. Even een uur extra die cel uit en een normaal iemand om mee te praten. Kon ik de kinderen maar even zien, kon ik maar even bij ze zijn.

Is suicide painless? Had ik het lef maar. Ik heb het gevoel dat ik alles kwijt ben. Materiaal heeft me nooit geboeid maar mijn gezin. Als ik thuis kom kan ik Tom nooit bieden wat hij bij zijn vader krijgt. Jarenlang heb ik het onmogelijke gedaan maar ik heb er de kracht niet voor nu. Ik weet niet eens of ik ooit nog naar buiten durf. Het is zo groot buiten. En Shirley verdient zoveel beter dan een moeder die niet eens meer voor zichzelf kan opkomen meer. Een moeder die de weg kwijt is. Ik wil gewoon niet meer. Hoe moeilijk kan doodgaan zijn? Als God bestaat en sprookjes ook dan ben ik misschien volgend weekend wel thuis.

1 Juli 2013 (dag 81)

Vanmorgen bij de MD geweest om bloed te prikken en voor urineonderzoek. De uitslag volgt nog. Direct erna kwam Marjolein. We hebben het over van alles gehad. Vrijdag komt ze weer. Ramon schijnt afgelopen woensdag niet bij zijn advocaat geweest te zijn. Tegen mij heeft hij gezegd dat hij er wel geweest is. Na het bezoek zou hij doorgaan. Weer liegen. En daar ga ik mee trouwen? Terug bij af! Liegen dat het gedrukt staat en te dom om met zijn bezopen harses te bedenken dat die leugens vroeg of laat uitkomen. Morgen de FIOD bellen dat ze de spullen die terug komen bij Marjolein op kantoor afleveren. Ramon gaat morgen ook naar Almere. Ik zeg niets als ik hem bel over dat hij niet bij de advocaat geweest is. Dat doe ik zaterdag wel tijdens het bezoekuur tenzij de kinderen erbij zijn dan wacht ik tot ik hem alleen spreek. Keihard liegen over zoiets belangrijks in je relatie is uit den boze wat mij betreft. Ik weet dat hij zonder drank heel veel confrontaties niet aandurft maar ik ga niet langer zijn moeder spelen. Laat hij er maar een keer voor mij zijn nu. Zijn laatste brief is van 3 juni, een maand geleden.

Shirley, waar ben je? Tom? Ik voel me zo alleen, echt zo alleen. Is er dan niemand meer behalve Marjolein die ik 1 of twee keer in de week zie? Ik zou eigenlijk een Yvonne tegen moeten komen die me van de treinbaan haalt nu, ik ben vet depressief. Vanaf morgen ook geen kantoor meer. Alles maar dan ook alles waar ik zeven jaar keihard voor gewerkt heb is weg. Alsof het nooit bestaan heeft. Tot de treitercampagne begon heb ik nooit ergens een cent schuld gehad. Nooit ergens geld geleend totdat de ellende met ze begon. Nadat ze twee jaar terug daarmee begonnen draaide ik in een jaar € 250.000,00 tot € 300.000,00 euro bruto minder. We zijn tweeëneenhalf jaar verder, tel uit het verlies! De inkomstenderving is meer dan genoeg om de PGGM en de belasting te betalen. Konden we ze maar aan de hoogste boom hangen. Wat Desiree bezielt weet ik ook niet. In een trip blijven hangen waarschijnlijk. Een andere verklaring heb ik er niet voor.

Ik kijk naar de foto's in mijn cel. De kids in Turkije, de kids in EK outfit, ik op Aruba. Tekeningen van Tom en Shirley waarop staat: Ik hou heel veel van jou. X Tom. Onze trouwkaart hangt erbij en een foto van Ramon en mij samen. Wat stelt het nog voor? Wat stelt überhaupt onze hele relatie nog voor?

Ik hoor niet anders dan dat Tom het zo goed doet bij zijn vader en daar ben ik zo blij om. Ook Shirley schreef dat het prima ging bij haar vader. Ik hoop oprecht dat de band met haar vader hersteld wordt en dat het verdriet om haar vader verleden tijd is. Dat ze eindelijk een vader krijgt. Wat heb ik ze nog te bieden als ik vrij ben? Liefde uiteraard en die is er in overvloed voor ze. Als ik onder de brug moet slapen dan zonder ze. Mij maakt het niet uit en die spiegel hang ik er ook maar waarom zou ik de kinderen weghalen daar waar ze het goed hebben? Normaal gesproken moet je er blind vanuit kunnen gaan dat je samen met je partner naar oplossingen zoekt maar…hij is er niet en nooit geweest ook behalve die drie weken dat hij niet dronk voor mijn arrestatie. Ik nam in alles het voortouw. De beslissingen die genomen moesten worden, de financiën enz enz. Als je elke dag twijfelt of je blijft leven of liever dood gaat hier hoe ga ik dan nog een leven leiden met de kinderen. Mocht ik hier dood gaan aan een hartaanval of zo dan zou dat alleen maar makkelijker zijn. Lekker egoïstisch ook dit. Ben ik echt zo geworden hier? De PTSS nekt me hier. Daar ga ik echt helemaal aan kapot. Geestelijk ben ik een wrak. Alles komt in vlagen. Uren lig ik te denken maar ik weet niet eens waaraan.

2 Juli 2013 (dag 82)

Vandaag Fiod en Marjolein bellen. Vanavond de kinderen bellen.In het ergste geval zit ik hier nog 17 dagen. Dan is de pro forma. Mijn ergste nachtmerrie is dat mijn voorarrest dan verlengd wordt met 90 dagen. Ik loop nu al op mijn tandvlees. Met 90 dagen verlenging houdt alles op. Ik hou me niet langer staande hier. Val met mijn kleren aan in slaap, wordt midden in de nacht hysterisch wakker, eet niet en weet soms niet eens welke dag het is. Van de week heb ik twee keer gegeten toen Nada had gekookt. Verder eet ik niets en spuug ik alleen maar. Waarom kan ik me niet afsluiten? Leven tussen hoop en vrees en geen kant op

kunnen. Shirley en Tom. Als ik alleen hun naam al opschrijf ga ik helemaal stuk. Ze hebben het goed bij hun vaders. Is het niet in hun belang dat ik afstand van ze neem? Hoe dan? Ik hou zoveel van ze. Als ik naar hun belang kijk hebben hun vaders zoveel meer te bieden dan ik voorlopig. Als ik kijk naar de liefde tussen de kids en mij zijn ze beter af bij mij. Shirley haar vader smeerde hem toen ze geboren was. Meneer kon de verantwoording niet aan. Toms vader is een goede vent maar autistisch. Hij ziet dingen niet, kan zich niet verplaatsen in een ander en dat was ook de reden van de scheiding uiteindelijk. En nu Ramon. Die is een combi van beide vaders. Hij drinkt en loopt weg voor alle verantwoording. Maakt niet uit wat. Vandaag zou hij naar Almere gaan. Waarom geloof ik dat niet? En waarom nu ineens wel? Er is pas zaterdag bezoek. Slecht van me om zo te denken maar ik denk dat hij zijn laatste spullen ophaalt en ergens anders intrekt (later bleek dat hij dat al gedaan had).

17.00 uur. En als je dan denkt alles gehad te hebben op zo'n dag komt er een brief van Shirley binnen die er niet om liegt. Helemaal overstuur en met mijn hoofd tegen de muur bonkend van ellende vond Lale (piwi) me. Ze kwam kijken wat er aan de hand was met me. Helemaal overstuur heb ik geprobeerd uit te leggen wat er allemaal gebeurd was die dag. Van Shirley's brief tot de ontruiming van kantoor vandaag. Uiteindelijk heeft ze de eerste drie pagina's gelezen en Shirley's brief en mij mee mijn cel uitgesleept met lijst met telefoonnummers, de uitnodiging voor de moeder/kind dag en het kaartje van Marjolein. Ik vertelde haar dat alleen Ramon de ING codes kende. In Shirley's brief stond dat Ramon haar op straat had gezet en al haar geld had overgeboekt. Lale zei: je gaat nu je advocaat bellen en die code's laten wijzigen en om door te geven wat Shirley allemaal heeft geschreven. Als je klaar bent met je advocaat roep je me en gaan we je dochter bellen. Ik heb Marjolein compleet over de zeik gebeld. Toen ik klaar was heb ik Lale geroepen. Ze is even bij me komen zitten en zei: Von, raap jezelf bij elkaar nu! Je gaat kapot en iedereen ziet het gebeuren. Als je straks hier naar buiten loopt zijn daar je kinderen en die hebben je nodig. Laat Ramon los nu. Voor je kinderen moet je er zijn, die hebben je nodig, hij niet! Om half acht haal ik je uit je cel. Nada gaat koken en jij gaat eten vanavond. Nu gaan we eerst je dochter bellen. Lale heeft Shirley gebeld en ik kreeg Shirley aan de telefoon. Ze komen zondag!!!! Anderhalf uur met de kinderen alleen. Fantastisch!!!! Met Shirley nog rustig kunnen praten gelukkig maar samen ook heel hard gehuild. We hebben het goed afgesloten en Marjolein komt donderdag al ipv vrijdagochtend.

Lale. Een vrouwelijke Turkse piwi die er was toen ik hier werd binnen gebracht. Binnen een uur spraken we Turks voor zover ik dat kan. Veel gesproken met haar en ze heeft me al meerdere keren van een rapport gered. Lale is eerlijk en oprecht en heeft het beste met iedereen hier voor. Ze weet dat ik een boek schrijf en ik heb haar mijn 1e boek beloofd op te sturen. Gesigneerd uiteraard J. We hebben veel over Turkije gesproken, over mijn arrestatie en waarom ik hier zit. Ze mag het eigenlijk niet zeggen maar zie het toch: Von, als ze in de politiek net zo dachten als jij was het in de zorg twintig keer beter geregeld nu. Anyway, het is inmiddels 18.30 uur. Om 19.30 uur begint onze groep met recreatie twee uur lang. Ik ben redelijk rustig nu. Die in het ergste geval zeventien dagen kom ik ook nog

wel door en daarna begint het leven met mijn kinderen. Als we maar samen zijn dan komt alles goed.

Wat ik niet begreep van Shirley uit het gesprek is dat ze zei dat Bureau Jeugdzorg heeft gezegd tegen haar dat ik 1 augustus vrij kom. Hebben ze een glazen bol daar? Vraag me af waar dat dan weer vandaan komt. Tijdens recreatie kan ik nog zes minuten bellen. Ik heb nog 1 euro beltegoed dus wordt kort gesprek. Lale zei nog: Als je Ramon gaat bellen houdt het gesprek dan luchtig. Zeg niets over de brief van Shirley of over de ING anders ga je helemaal over de zeik de nacht in. Zaterdag komt hij op bezoek en dan heb ik dienst, ik sleep je er wel doorheen. Ze bestaan dus wel! Bewakers met gevoel en een hoger IQ dan een pelpinda. Wat dat aangaat heb ik haar tekort gedaan maar relativeren is hier niet mijn beste kant. Hoe kan ik Marjolein en Lale ooit bedanken?

21.45 Uur. Superavond gehad met Nada, Daisy, Lale die erbij kwam zitten en Cock die zich aansloot als bewaker bij Lale. Cock is degene die 's avonds toen ik in beperking zat sigaretten kwam brengen of me mijn cel uithaalde om even te kletsen als ik in paniek was. Nada had Turkse Kofte gemaakt met sla, patat enz enz en met zijn allen hebben we heerlijk gegeten. Later kwam Cock naar me toe om te vragen of het een beetje ging en of hij nog iets kon doen voor me. Hij vertelde dat Lale hem alles had verteld. We hebben nog even zitten kletsen tot het tijd was terug te gaan naar mijn cel.

Om 21.30 uur kwam Lale met slaappillen en de mededeling dat ik ze in haar bijzijn moest innemen omdat het tijd werd dat ik ging slapen. Nog even gekletst en kwartiertje later mijn bed in. Lale sloot de deur met de mededeling dat ik morgen om 09.45 uur moest gaan luchten en dat zij er 's middags weer was. Ik heb haar bedankt voor alles. Zonder haar waren er ongelukken gebeurd vandaag. Pillen gaan werken, het is genoeg voor vandaag. Morgenavond recreatie van 17.30 tot 19.30 uur en zowel Lale als Cock zijn er. Nada kookt alvast overdag dus dat gaat de goede kant op. Morgen na het eten gaan Cock en ik tafeltennissen hebben we afgesproken. Daarna is het alweer donderdag en komt Marjolein en zondag komen de kinderen.

3 Juli 2013 dag 83

Ik werd wakker omdat iemand riep: Mevrouw, u gaat op transport. Ik schrok me helemaal kapot tot ik me realiseerde dat het niet tegen mij was. Ik keek op de wekker en zag dat het 07.45 uur was. Pff zolang heb ik nog nooit geslapen hier. Direct erna ging de deur open voor medicatie. De bewaker (ik ken hem niet) zei: Oh, je ligt nog lekker te slapen, het werd tijd ook dat je sliep. Ik leg je medicijnen neer en bel zo maar op de intercom als je klaar bent. Dan kom ik kijken of je je medicijnen inneemt en weg was hij weer. Koffie gezet, gedoucht en op intercom gedrukt. Bewaker kwam om te zien of ik mijn medicijnen innam en vertrok weer. Ik zat net na te denken over dat op transport gaan. Ging mijn oma ook. De trein waarin ze zat werd gebombardeerd, ze verloor een arm en was ernstig gewond.

De meeste mensen in die trein hebben het niet overleefd. Oma wel. Ze overleed toen ik eenentwintig was aan kanker. Die kunstarm van haar heb ik altijd eng gevonden. Mijn oma was de beste. Ze beschermde me tegen mijn vader.

Goh Anouk heeft een nieuw nummer. Pretending as always heet het. Primeur was net op tv. Gelukkig heb ik net een pilletje geslikt. Nu op tv: Don't you worry child van Swedish House Maffia. Geweldige videoclip en tekst. Haha Jason Derulo met Take me to the other side. Tsja, ik zeg kom me maar halen dan Jason. Gaan we samen naar The other side. Kids halen en zwanen voeren!

09.00 Uur. Hebben ze het licht gezien hier? Of ik mee ga sporten? Zie het al voor me met die Diazepam achter mijn kiezen J. Bovendien werken die slaappillen nog door tot een uur of elf dus zo snel ben ik niet 's morgens. Thuis begon ik rond zes uur te werken tot ik Tom om half acht wakker maakte. Om half negen als hij naar school was ging ik dan weer verder. Hier gaat me dat niet lukken. Voor een uur of elf ben ik niet vooruit te trappen hier. Of ik dan niet mee wilde om gewoon even uit mijn cel te zijn? Heb gezegd dat ik nog wilde schrijven. Dat was okay en als er iets was kon ik intercom gebruiken. Ik donder bijna van mijn stoel hier. Het lijkt of ze me ineens bij de hand nemen en me bezig willen houden. Misschien door Lale en Cock in hun overdracht. Ik heb geen idee.

16.00 Uur. Hele middag geslapen en verschrikkelijk gedroomd. Ik droomde dat ik sliep en ineens ging mijn hele lichaam uit mijn lichaam. Ik heb om hulp geroepen maar er kwam geen geluid uit mijn keel. Ik zag wel mijn eigen mond bewegen. Ik wilde op de muren bonken maar mijn hoofd wilde dat wel maar mijn arm voerde het niet uit. Toen heb ik geprobeerd te zeggen en gedacht: God, nee ik wil naar mijn kinderen, laat me hier niet doodgaan. Het is goed afgelopen, ik ben er nog. Eerst maar een kop koffie en een sigaret nu.

Robbie Williams zingt: How do you rate the morningsun? Pff als ik daarover nadenk… Hier is de zon verdeeld in vakjes door de tralies en de hekken. Zal de opkomende zon ooit nog dezelfde betekenis hebben of zal ik altijd die vakjes blijven zien?

17.00 uur. Nog een half uurtje dan hebben we recreatie. Ik ga zo Tom bellen. Wilde het steeds niet, bang dat hij overstuur raakte of boos en gefrustreerd en het bij zijn vader thuis afreageert. Ze hebben bij zijn vader thuis waarschijnlijk geen notie hoe ze met hem om moeten gaan dus wilde ik hem niet bellen om hem uit de problemen te houden en te zorgen dat ze niet boos op hem zouden worden. Misschien ook beter als ik hem toch maar niet bel. Zondag zie ik hem anderhalf uur. Die muziek hé? Bestaat toeval? Ik schrijf over Tom en op tv begint R. Kelly met I believe i can fly. Toen Tom als baby op sterven lag had ik dit nummer gekozen als hij zou komen te overlijden. Maar Tom could fly. He flew back to life net als zijn zusje anderhalf jaar later toen ze bijna stierf aan hersenvliesontsteking. Die Lale en Cock hebben me een boost gegeven gisteren. Ik slaap of ik schrijf, meer doe ik niet.

Net opnieuw een brief van Shirley binnen. Ze trekt het niet meer. Arme arme Shirley. Ik moet naar huis, ik moet echt naar huis. Morgen de laatste twee brieven aan Marjolein laten lezen. En toch weer stuk nu. Beter als ik nu direct Cock intercom voor ik helemaal van het pad raak. Cock: we gaan tafeltennissen en daarna praten we. Cock won. Daarna hem de brief laten lezen van Shirley. Cock vroeg of ik kon doordringen tot Ramon en zei dat ik het moest proberen door hem te bellen. Ik heb hem gebeld en geconfronteerd met wat Shirley had geschreven. Hij had gedronken toen ik hem aan de foon had. Ik heb hem verteld dat hij verkeerd bezig is en wat Shirley schreef. Ach, zei hij, je fantastische dochter weer, die trap ik van Facebook nu. Je was zo trots op je gezin he Ramon? Je laat ons vallen als een baksteen nu. Daarna heb ik opgehangen en Cock gevraagd of ik naar cel terug mocht. En dat mocht niet. Nada stond te koken, ze was bijna klaar en Cok had zoiets van: Je gaat je bord en bestek uit je cel halen en we gaan tafeltennissen tot je gaat eten. Nada had een en ander mee gekregen en zei: Als ik Ramon zaterdag tijdens het bezoekuur zie zal ik hem vertellen wat ik van hem vind. Cock: Als hij zo doorgaat komt hij er zaterdag niet eens in, hij maakt Von kapot met die briljante akties van hem.

20.30 Uur. Cock haalt me net uit mijn cel. Hij zei: Kom Von, we gaan je zoon en dochter even bellen. Ik heb Tom gesproken!!! Hij was zo blij me te horen en zei steeds: Mam, ik hou zo van je. Cock luisterde mee, de tranen liepen over mijn gezicht. Toen ik had opgehangen zei Cock: Zo, nu mag je huilen Von. Je kinderen zijn het waard om voor te huilen. Terug naar cel voor een bak koffie. Margriet kwam daarna binnen en zei: Zag ik jou nou eten met de groep en tafeltennissen met Cock net en je hebt Tommie gesproken hé? Dus weer huilen en verteld dat dat inderdaad zo was en zondag de kinderen komen. Super, zei ze, dan ben ik er ook en ik ben reuze benieuwd naar je kinderen ik wil ze graag een keer zien ze zijn zo mooi op de foto’s. Nah, ik weet niet wat er aan de hand is onder de bewakers maar zo heb ik ze nog niet eerder meegemaakt. Margriet zei nog: Blijf eten Von, je moet sterk zijn straks en vooral dat lachen van je willen we vaker horen hier. Morgen komen Marjolein en de mevrouw van de reclassering. Ik hoop dat ze ’s morgens komen want dan kan ik met mijn eigen groep mee luchten. Waar je je al niet druk om maakt hier.

Och Rihanna’s unfaitfull op de muziekzender. Op mijn blackberry staat een filmpje waarop Shirley en Tom dit nummer zingen op de Playstation. Ze kunnen allebei goed zingen En Tom zijn Engels was supergoed voor zijn tien jaar. Mooi filmpje om te zien. De kinderen die zingen, zo ontspannen, zo superlief. Ik heb honderdvijftig filmpjes op die Blackberry staan en bij zeker honderd filmpjes staat Ramon erop en zit er een verhaal achter. De filmpjes zijn leuk, het verhaal erachter doet alleen maar pijn nu.

Wat ben ik aan het doen eigenlijk? Is dit verwerken? Afscheid nemen? Ik heb mijn kinderen en mezelf zo tekort gedaan de laatste twee jaar. Alles draaide om Ramon en alles thuis was gerelateerd aan zijn alcoholprobleem en de buien die het met zich mee bracht. Er is teveel kapot. Shirley en hij haten elkaar intens en ik wil ook echt niet verder met hem. De drank heeft gewonnen. Alweer! Ik zoek ze

ook wel uit! Ik heb hem een tijd op afstand gehouden in het begin. Intuitie? Wat is nog de toegevoegde waarde van onze relatie? Mijn zelfvertrouwen is een drama, de kinderen hebben teveel gezien en gehoord, hebben zelfs gezien dat ik geslagen werd door hem toen hij stomdronken was. Is dit wat ik nog jarenlang wil? Ik zou zo graag willen weten waarom de drank van ons gezin wint. Kreeg ik maar antwoord erop. Onze mooie momenten, het houden van…het is niet genoeg. Houden van is niet genoeg! Als ik dit wil overleven moet ik alle contact met hem verbreken.

Ik weet dat ik op een dag opsta. En als ik opsta is dat uit boosheid of om iets wat ik volledig onterecht vind. Opstaan terwijl je opgesloten zit kan niet. Maar dan komt er een soort oerkracht in me boven en dender ik over alles en iedereen heen die me in de weg staat. Zolang ik opgesloten zit lukt me dat gewoon niet. Ik kan nergens heen met die onmacht, boosheid en verdriet. Ik vreet me op van binnen, ga eraan kapot. Ik hoor alles aan, slik alles in ga op mijn bed zitten om te te verbijten meer kan ik niet. Zingen deden we vaak en maakte me vrolijk maar nu krijg ik al 83 dagen geen noot uit mijn keel (op het moment dat ik dit schrijf nog steeds niet trouwens).

Wat fijn is om te weten en ervaren is dat de meeste bewakers hier me geloven in mijn zaak. Ze mogen hun mening niet geven maar aan alles merk ik dat ze me geloven. Morgen 4th of July, independence day.

4 Juli 2013 08.30 uur dag 84.

Om 06.00 uur huilend wakker. Muziek aan en ik zap van MTV naar kanaal 57 en Caiway. Zo heb ik de hele dag de keus tussen nieuw en oldies. Blijf ik een beetje op de hoogte voor straks. Shirley en ik doen altijd “wedstrijd”. Zij is meer van de Don Omar en ik van Usher en Neyo. Ik mis onze muziek samen. Om de beurt een nummer opzetten en lol trappen. Ik mis het voetballen met Tom. Ik heb zin om met ze naar Walibi te gaan of naar Disney.

In december 2010 kon dat nog niet. Tom moest toen nog in de groep en ik was mee om te werken dus ook Shirley ging in de groep. “s Avonds bij het vuurwerk stond ik alleen. Zag al die gezinnen met hun kinderen lachen en genieten, ik ging kapot van binnen. Dat wilde ik niet meer en dus is de VOF met Saskia Moesbergen opgericht zodat ik meer tijd zou krijgen voor mijn gezin. Ik had toen al een burn-out en was compleet overwerkt. Ik sliep amper nog en was bezig de wereld te redden en mezelf te verliezen. Toen Ramon in Mei 2011 bij ons kwam wonen was ik compleet overspannen en wist ik niet meer of ik van voren of van achteren leefde. Telefoons rinkelden onophoudelijk, iedereen had me de hele dag overal voor nodig en ik schoot tekort op alle fronten. Tegen de kinderen, mezelf, mijn werk en alles en iedereen en kreeg ook nog Ramon zijn problemen erbij. Als oplossing werd de VOF Onzichtbaar Anders opgericht. Ik zou meer rust krijgen, taken zouden worden verdeeld en de aanvraag voor de toelating tot de AWBZ zou eruit gaan. Alles liep anders. Ik ben verschrikkelijk genaaid simpelweg omdat

ik te ver heen was om te zien wat er gaande was en om alles goed te overzien. Ik stond erbij en keek ernaar. Niet meer in staat om in te grijpen. Lamgeslagen!

Wanneer vind ik de kracht om op te staan dan? Laat me hier gewoon uit zodat ik helder kan denken. Hoe kan ik hier nou mijn hersenen bij elkaar houden? Ik werk mee aan het onderzoek, ben terug gekomen van die week verlof, wordt al weken niet meer verhoord, slik drie keer per dag medicijnen en ben enorm afgevallen inmiddels. Ik moet mezelf elke dag onder controle houden wetende dat Shirley kapot gaat en alles onder mijn voeten verdwijnt. Hoe dan? Als ik zo lamgeslagen blijf ben ik kansloos tijdens het proces, dan klap ik helemaal dicht. De angst regeert. Angst voor alles. De televisie staat de hele dag op zijn hardst op de muziekzenders zodat ik de sleutels en deuren maar niet hoor. Angst voor de brieven van Shirley, angst om de kinderen en zelfs bang om ze te bellen. Van een grote stoere zelfredzame vrouw ben ik een niets geworden. Voor niemand belangrijk en degenen voor wie ik wel belangrijk ben, ben ik er niet. En mijn grootste angst is dat ik er voorlopig ook niet zal zijn. Ik zie ze hier allemaal lachend naar de rechtbank gaan en kapot terug komen. Ik ben zo bang dat ik te optimistisch ben. Dat ik hier ook nog moet blijven na negentien Juli met alle gevolgen van dien.

De ergste gevolgen zijn de kinderen en dat ik dat echt niet red. Wat dat aangaat denk ik er nog hetzelfde over. Ik hou het vol omat ik hoop op gerechtigheid maar als ik hier moet blijven stop ik ermee. Echt definitief. Vif keer in de week wordt ik op de afdeling bij elkaar geraapt door Nada, Daisy en de bewakers. Nu kan het nog en luister ik ook met in mijn achterhoofd de gedachte dat ik negentien Juli naar huis ga. Als ik moet blijven na de negentiende is het zo uitzichtloos allemaal. De kinderen zullen een onder toezichtstelling krijgen (Shirley kreeg hem ook dankzij een “anonieme melding van Desiree Doremalen. Tom kreeg hem niet), ik verlies ons huis en de kinderen moeten verder met het stempel dat hun moeder in de gevangenis zit. Echt niet dat ik dat ga doen. Never! Stabiliteit is ver te zoeken hier en in mijn hoofd is het er helemaal niet. Als ik veroordeeld wordt (waarom ook alweer?) en langer moet blijven neem ik afstand van alles en iedereen en ga ik dood zoals ik geboren ben. Alleen. In de wetenschap dat de kinderen het gaan redden zonder me. Ze zijn sterk genoeg en ik heb ze niets meer te bieden dan 1 uur liefde per week met veertig anderen en de bewakers erbij.

Het schrijven houdt hier op. Ik kan het niet aan het op papier te zetten. Door de PTSS beleef ik als ik schrijf alles weer opnieuw en dat kan voor mezelf een gevaarlijke situatie worden. Misschien ooit op een dag ben ik eraan toe het wel te schrijven. Het doet geen afbreuk aan dit boek door het niet te schrijven. Het voegt juist iets toe. Namelijk dat detentie meer kapot maakt dan je lief is. Of je nu wel of niet iets verkeerd hebt gedaan met uitzondering van alles erger dan fraude en met uitzondering van situaties waarbij (dodelijke) slachtoffers zijn gevallen.

Ik ben overigens nooit getrouwd met Ramon. Zodra hij vrij kwam trok hij bij een ander in.

HOOFDSTUK 10 –
DE HOOFDROLSPELERS

De hoofdrolspelers

Ik ben door vier mensen opgehangen. Door samen te werken was dat een fluitje van een cent voor ze.

Zo had de boekhouder, Rob Assenberg, toegang tot mijn volledige administratie zowel privé als zakelijk. Had Saskia Moesbergen er belang bij dat ik zou verdwijnen in verband met het bedrijf wat ze met haar zus begonnen was. Was Rebecca Albert pislink over haar ontslag en bleek achteraf dat Desiree Doremalen die daarvoor ook heel graag in Vrienden van Tom wilde stappen, zich naar binnen probeerde te wurmen bij de ministeries VWS, OCW en Justitie wat haar ook gelukt is. Deze laatste steekt ook niet onder stoelen of banken dat ze niet schroomt haar netwerk binnen de ministeries ook daadwerkelijk te mis/gebruiken. Over Desiree en de rest later meer. We beginnen met Rebecca Albers.

In de bus naar Euro Disney

Rebecca werkte in de crisisopvang van Vrienden van Tom en vond zichzelf geweldig. Rebecca nam de media voor haar rekening en nam contact op met o.a. 1-Vandaag. Ze presteerde het met droge ogen te vertellen hoe slecht ik wel niet

was en dat het PGB gebruikt moest worden voor zorg in plaats van Euro Disney. Naar Euro Disney gingen we één maal per jaar direct na kerst voor 2 dagen. We verbleven dan buiten Disney en iedereen mocht mee. Ook de kinderen in de crisisopvang, de kinderen van wie het budget op was (waar er 4 kunnen eten kunnen er 5 eten ook) en de kinderen onder voogdij. Iedereen wist hier al jaren vanaf. Van Zorgkantoor tot voogden tot bedenk het.... Mensen die roepen daar is het PGB niet voor bedoeld moeten zich dan nu, 5 jaar na mijn veroordeling, afvragen hoe het zit met wat recent door de politiek werd beslist namelijk dat het PGB binnen Europa mag worden uitgegeven! Los daarvan gaat onder andere Be Active uit Almere al jarenlang naar landen als Suriname en Cambodja met deze kinderen. Maar zelfs dat raakt me niet. Wat me wel raakt is serieus het gegeven dat mensen kinderen met een beperking geen 2 dagen Disney per jaar gunnen. Deze kinderen maken zoiets nooit mee. Hoe triest ben je als je dat kinderen niet gunt!

Hoe dan ook, of ik nou slecht ben of niet, Rebecca zat als eerste gratis in de bus naar Disney met haar hele gezin. Zij als begeleidster en 2 van haar kinderen vielen onder de doelgroep. Deze hadden overigens geen PGB. Toen Saskia Moesbergen mijn vennoot werd kwam er onderling gezeur en Saskia (volledig vennoot van me op dat moment) ontsloeg Rebecca. Ik was het daarmee eens. Er kwam nog een rechtszaak in verband met haar ontslag wat ze aanvocht. Ik moest een paar maanden salaris doorbetalen en zij mocht geen enkele mededeling doen omtrent mijn privéleven of het bedrijf.

Rebecca begon na haar ontslag, zo vernam ik na mijn eerste detentie van haar zus, een kruistocht tegen me. Zoals ze jarenlang haar ouders en zus had geterroriseerd was ik nu aan de beurt. Er kwamen meldingen. Bij BJZ dat ik mijn kinderen sloeg, bij de verhuurder dat er kinderen op kantoor sliepen, bij haar ouders thuis vertelde ze lachend dat mijn langste tijd erop zat want, zo vertelde haar zus me letterlijk na mijn 1e detentie:“de boekhouder had stukken achter gehouden”, ze “gingen me naaien met zijn allen” (dat dat ook echt gebeurt is bleek na mijn detentie) en nog veel meer ellende. Ik had er een dagtaak aan. Ook begonnen de telefonische bedreigingen (waarvan ook aangifte is gedaan). Aangezien vlak na het ontslag van Rebecca Saskia vertrok en er daarna, ondanks ontkennen van alle kanten, contact is geweest tussen Rebecca Albers, Saskia Moesbergen, boekhouder Rob Assenberg en Desiree Doremalen kunnen we inmiddels met zekerheid zeggen dat het afgesproken werk is geweest me kapot te maken. Inmiddels is dat ook bevestigd door zowel Rebecca haar zus, de manager van het Zorgkantoor indertijd, een oud medewerkster van me die naar Egypte geëmigreerd is en nog enkele andere bronnen.

Rebecca probeerde mensen over te halen zich bij ze aan te sluiten. Suggereerde dat een medewerkster bij mij thuis stukken had doorgesluisd. Ik sprak deze oud medewerkster recent. Het volgende had ze erover te zeggen: “Ik wist dat dit ging gebeuren vanaf het moment dat Rebecca vroeg of ik eventueel wilde getuigen, nog ver voor je arrestatie, en ik nee heb gezegd” en “Ik weet zeker dat ik hier niets mee te maken heb en ik dus ook geen documenten heb doorgesluisd.” Maar, al

zou ze dat wel gedaan hebben dan was er nog niets aan de hand want er was niets te verbergen.

Na mijn detentie en de uitzending van 1-Vandaag kwam ik er overigens door toeval achter dat Rebecca voor ze bij mij in dienst kwam een UWV uitkering had. Deze heeft ze door laten lopen tot maanden nadat ze ook een salaris kreeg van mij. Uitkeringsfraude dus! Ik vind dat niet kunnen dus heb haar contract inclusief haar loonstroken na mijn detentie nog even nagestuurd aan het UWV.

Rebecca doet overigens nog steeds erg haar best in de Jeugdzorg. Zo is ze voor zichzelf begonnen en doet aan crowdfunding. Tegen Rebecca Albers is aangifte gedaan.

De Boekhouder

Rob Assenberg deed vanaf de eerste dag de boekhouding van Vrienden van Tom. Rob heeft zelf een kind met een vorm van autisme dus er was een "band". Dat Rob nog slechter is dan de duivel zelf kwam ik pas later achter. Er waren wel signalen vanuit de medewerkers maar die werden door hem gesust en ik herhaal het nog maar een keer, ik had er echt nul verstand van daarom nam ik een boekhouder. Echter, ik was aansprakelijk voor wat hij deed.

In januari 2011 startte ik samen met een vennoot Saskia Moesbergen (zie het hoofdstuk Saskia Moesbergen) Onzichtbaar Anders. Ik trok het niet langer alleen. Onze boekhouder werd uiteraard Rob Assenberg.

In Mei 2011 gaf Saskia aan de combinatie gezin en werk niet te kunnen combineren en ze nam huilend afscheid. Voor die tijd ontsloeg ze wel nog even Rebecca Albers (zie hiervoor het hoofdstuk Rebecca Albers). Ze schreef zich uit bij de Kamer van Koophandel en ik stond er na vijf maanden weer alleen voor. Nu echter niet alleen met de Stichting Vrienden van Tom maar ook nog met Onzichtbaar Anders erbij.

Na haar uitschrijving nam Saskia nog 5000 euro op en eigende zich van alles toe (laptop, telefoon en bedrijfsauto (Ford KA).

Rob kwam met een verrekening. Dus iemand die 5 maanden aanwezig is geweest claimde de helft van een bedrijf dat al jaren bezig was. Uiteraard ging ik hier niet mee akkoord. De vakantie tijd brak aan en tijdens mijn vakantie werd ik gebeld. Von, weet je dat Saskia voor zichzelf is begonnen met haar zus en je hele netwerk benaderd? Mijn antwoord: ze doen maar. Zolang de zorg maar in orde is.

Twee dagen later werd ik opnieuw gebeld: Von, weet je dat Rob ook hun boekhouder is? Toen brak er iets. Eenmaal terug van vakantie ben ik het gesprek aangegaan met Rob (gesprek is opgenomen). Aan het eind van het gesprek hebben we afscheid genomen. Ik wilde niet meer met hem verder en zocht een

nieuwe accountant. Vanaf dat moment weigerde Rob mijn administratie terug te geven zowel zakelijk als privé. Ik nam een advocaat in de arm welke hem verantwoordelijk stelde voor alle schade voortvloeiend uit het niet afgeven van de administratie. Tot op de dag van mijn arrestatie gaf hij verschillende verklaringen. Aan de nieuwe accountant vertelde hij het in zijn brievenbus te hebben gedaan. Aan de civiele rechter vertelde hij dat hij het niet mocht afgeven van zijn cliënt Saskia Moesbergen.

Aan de strafrechter vertelde hij dat hij de administratie bij mij thuis had afgeleverd en zo vertelde hij wel meer verhalen over waar het was. Uiteraard deed ik aangifte. Deze aangiftes zijn ze kwijt bij het OM maar ik heb ze nog en heb het OM een kopietje gestuurd ervan.

Direct na mijn arrestatie kwamen er verschillende mails binnen bij mijn advocate van ex cliënten van dezelfde boekhouder. De boekhouder bleek later ook geen diploma's te hebben maar gaf zich uit o.a. bij de rechter als accountant!

In mijn strafdossier las ik later dat de boekhouder zich geroepen voelde de FIOD te raadplegen hoe "om te gaan met deze situaties". Precies op hetzelfde moment dat Saskia het Zorgkantoor voorverwarmde, Rebecca de media te lijf ging en Desiree haar contacten bij VWS even misbruikte. Allen kenden zij elkaar en hadden met elkaar samen gewerkt.

Uiteraard kwamen ze op het goede moment want van Rijn was net bezig met het uitmoorden van het PGB.

Het werd nog erger. Mijn IB 2009 en 2010 zijn, zonder dat ik ze gezien en getekend heb, verstuurd naar de belastingdienst. Tijdens mijn verhoren werd gezegd dat de aangiftes over die jaren weliswaar vanaf zijn IP adres waren verstuurd en vanaf zijn boekhoudprogramma maar hij had als verklaring gegeven dat hij ze me eerst gemaild heeft en toen hij na 2 weken geen antwoord kreeg ze maar verstuurd had. U begrijpt het denk ik al, mails heb ik nooit gekregen en deze werden ook niet terug gevonden in mijn laptop evenmin in de zijne dat hij ze verstuurd had naar me. Echter omdat het mijn IB betrof werd ik veroordeeld voor belastingfraude.

Uiteraard deed ik aangifte. Deze aangiftes zijn ze kwijt bij het OM maar ik heb ze nog en heb het OM een kopietje gestuurd ervan. Na mijn detentie heb ik opnieuw aangifte gedaan tegen Assenberg maar deze laatste aangifte kreeg ik niet mee. Na 6 uur in 2 dagen verklaringen opnemen door de recherche in Almere waren zij overtuigd van mijn gelijk en belden de Officier met hun bevindingen. Deze gaf echter aan Assenberg niet te willen vervolgen en mijn aangifte kreeg ik ook niet mee want die werd ineens gezien als getuigenverhoor voor als er ooit andere problemen zouden ontstaan met hem. De aangifte kon wel worden opgevraagd door mijn advocate. Uiteraard heeft zij dit gedaan maar het nooit ontvangen. Ik

begon een Artikel 12 procedure tegen hem en deze werd afgewezen ook weer door de betreffende Officier want: `ik had maar aangifte moeten doen`!

Deze Officier doet ook andere PGB fraudezaken en is recent op haar vingers getikt door de rechters in een enorm grote zaak die overeen komt met mijn zaak.. De mensen die werden vervolgt in deze zaak zijn vrijgesproken maar deze Officier is in hoger beroep gegaan.

Hieronder de brief waarin Assenberg al in oktober 2011 aansprakelijk werd gesteld voor het niet terug geven van de administratie en de schade daaruit voortvloeiend en erger nog, ondanks dat hij tijdens zijn getuigenverhoor ontkende op de zakelijke rekeningen en mijn privérekening te kunnen heeft hij de betaling zelf overgemaakt.

Tegen Rob Assenberg is meerdere keren aangifte gedaan.

Dubbelspel

Saskia Moesbergen is moeder van 2 kinderen waarvan 1 met gedragsproblemen. Haar zoon ging regelmatig mee met de logeerweekenden en uiteindelijk besloten we samen een VOF te beginnen. Ik liep na jaren alleen op mijn tandvlees en zij kwam integer en betrokken over.Onze boekhouder werd Rob Assenberg en hij zou administratief alles regelen.

Vijf maanden na de oprichting van Onzichtbaar Anders stapte Saskia er weer uit. De combinatie gezin en werk was te zwaar voor haar gaf ze als reden. Huilend nam ze afscheid in bijzijn van de boekhouder. Achteraf was het een toneelstukje waar Brad Pitt jaloers op geweest zou zijn.

Weer twee maanden later bleek Saskia voor zichzelf begonnen te zijn. Saskia benaderde mijn medewerkers, mijn netwerk en de ouders van de kinderen. In de tijd dat ze mijn vennoot was had ze de kans gehad mijn hele netwerk te kopiëren. Ze nam ook de boekhouder mee en nam nog even € 5000,00 op nadat ze zich al had uitgeschreven.van de bedrijfsrekening en wat andere zaken.

Afgesproken werd dat zij het Zorgkantoor ging “tippen” over fraude. Er werden inderdaad facturen gemaakt bij ouders van kinderen met een overschot maar dat ging altijd in overleg met de voogden van de geplaatste kinderen en met het Zorgkantoor. Overigens kregen de medewerkers van het Zorgkantoor een spreekverbod en is het hoofd van de afdeling weggetreiterd na mijn veroordeling. Met hem heb ik goed contact nu en bij de herziening staat hij bovenaan het lijstje getuigen.

Terug naar Saskia. Na 5 maanden vond ze dat ze recht had op de helft van het bedrijf. Ik vond van niet dus stapte naar een advocaat. Achter mijn rug om was de trein echter al op gang gekomen en zat boekhouder Rob Assenberg al bij de

FIOD, benaderde Rebecca de media al en warmde Desiree Doremalen haar vriendjes bij VWS en Justitie op. Het werd een civiele zaak waarbij Rob zich opstelde als advocaat van Saskia. De rechter was er niet zo gecharmeerd van. Helaas verdween ik, doordat in die periode de strafzitting begon, weer achter de tralies dus kwamen ze er op dat moment mee weg.

Saskia is evenals Rob en Desiree als getuige gehoord. Vlak na mijn arrestatie kwam er een brief binnen bij het Openbaar Ministerie over me. Een brief waar de honden geen brood van lusten en ondertekend door Linda van 't Schip. Linda is/was een vriendin van Saskia en ook aan haar zoon werd zorg verleend door Vrienden van Tom. Zowel Saskia als Linda werden verhoord. Linda vertelde dat Saskia wel gevraagd had of de brief verstuurd mocht worden uit haar naam maar dat ze er geen toestemming voor had gegeven. Saskia deed het toch en ontkende de brief verstuurd te hebben tijdens haar getuigenverhoor. Meineed onder ede en de Officier deed niets!

Tegen Saskia is aangifte gedaan. Deze zijn ze ook `kwijt`. En ook van deze aangifte heb ik de kopie nog in mijn bezit.

De VWS connectie

Hoe slecht kan een mens zijn? Hoe doortrapt en gemeen en hoe kan iemand onder andere een secretaris generaal van het ministerie VWS zover krijgen dat hij naar haar pijpen danst? Daarvoor moet je een slang zijn, een serpent is in deze een betere benaming en voor de betreffende Secretaris Generaal heb ik helemaal geen woorden.

Desiree Doremalen leerde ik ergens aan het begin van Vrienden van Tom kennen. Er kwam op de 1 of andere manier contact tot stand in verband met haar dochter. Haar dochter werd opgegeven om mee te gaan naar Euro Disney. Het was de eerste keer dat we gingen en we hadden akkoord van alle betrokkenen. Van Zorgkantoor tot voogden tot ouders, iedereen was akkoord.

In de loop der jaren bleven we contact houden. De meeste contacten die we hadden ging over kinderen onterecht geplaatst in jeugdgevangenissen of kinderen/gezinnen in moeilijke situaties. Desiree profileerde zich indertijd als iemand die zich op juridisch niveau aan het bijscholen was daar waar ik voornamelijk in de praktijk werkte. Omdat ik merkte dat Desiree alles naar zich toe trok, ook van de dingen waar ze geen verstand van had hield ik de boot af en beperkte me tot de dossiers die speelden. Op zeker moment had ik Desiree overstuur aan de telefoon. Haar zoon was opgepakt en had in de cel gezeten. Daarna was hij naar een vriend gegaan. Desiree vroeg me of het kwaad kon dat zij het PGB van haar zoon op haar naam bleef zetten ook al verleende ze geen zorg meer zolang hij niet thuis was want, zo vertelde ze, ze kon het geld niet missen. Los van die van haar zoon schreef ze ook het PGB van haar dochter weg op haar

naam. Overigens is Desiree buiten het onderzoek van het ministerie VWS en het Zorgkantoor gebleven. De reden waarom laat zich raden!

Toen het op een gegeven moment te zwaar werd voor mij om alleen de toko te runnen vroeg Desiree me of ik niet met haar wilde samen werken. We zouden een mooi team zijn en blablabla. Ik wilde dat niet. Wat ze deed deed ze goed maar samen werken 24/7 met haar samen werken zag ik niet zitten. Korte tijd daarna werd Saskia mijn vennoot. Desiree bleef wel bezwaren maken om mij te ondersteunen waaronder het bezwaar van mijn zoon. Zo maakte ze een week voor mijn arrestatie nog bezwaar en trok ze dat bezwaar zonder mijn medeweten een dag na mijn arrestatie in en deed terloops ook nog even een valse melding bij Bureau Jeugdzorg over de kinderen. Ik zat in alle beperkingen en wist dat uiteraard niet op dat moment. Toen de beperkingen werden opgeheven belde ik haar van uit de PI. Ik maakte me vreselijke zorgen om mijn kinderen die er alleen voor stonden en hoopte dat zij iets voor ze zou kunnen betekenen. Wat zat ik ernaast. Verschrikkelijk. Had ik geweten dat ze die melding had gedaan had ik haar nooit gebeld. Ik verwachtte het ook niet. Juist zij zou beter moeten weten. Later hoorde ik ook nog dat ze hysterisch en als een gek heeft staan gillen in de telefoon tegen een medewerker van BJZ: “Haal nu die kinderen daar weg” enz. Toen ik haar belde kletste ze mee. Niets over een melding, niets over hoe ze over me dacht, niets over wat ze achter mijn rug om had gedaan en ook niets over de andere ouders die ze indoctrineerde en verkeerd informeerde. Inmiddels weet ik dat dat Desiree ten voeten uit is.

Desiree heeft zich gemeld. Althans in het getuigenverhoor spreekt ze zichzelf tegen. In het begin van het verhoor zegt ze dat ze benaderd is, aan het eind van het verhoor zegt ze dat ze zelf contact heeft gezocht. Ook geeft ze toe in dat verhoor dat ze een melding over mijn kinderen heeft gedaan. Kinderen die ze toch al 5 jaar volgde, soms zag en met wiens moeder ze af en toe samen knokte in verband met het welzijn van andere kinderen. Wat echter pas echt verontrustend is, is het feit dat ze in het verhoor verteld dat ze bij de Politie in Rotterdam heeft gewerkt bij de afdeling intake en nu komt het.... Ik bezit schermafbeeldingen van begin 2017 waarin ze tegen een kwetsbare ouder zegt dat ze bij het OM heeft gewerkt en als rechercheur.

Bleef het daar nou maar bij maar nee. Zo zegt ze tegen mensen online dat ze contacten heeft met mensen waarvan betreffende mensen dromen dat ze diegene hun schoenen mogen poetsen en wie daarmee bedoeld wordt zien we in de schermafbeelding van een whatsapp gesprek tussen Desiree en Eric Gerritsen, de Secretaris Generaal van het ministerie VWS. De inhoud behoeft geen uitleg. Intussen zijn we 5 jaar verder en waarschuwt ze (recent nog) nog steeds mensen via social media voor me en haalt ze me door het slijk. Ik word aangevallen door voor mij wild vreemde mensen. Niet iedereen gaat erin mee en regelmatig gebeurt het dat iemand contact met me zoekt om mijn kant van het verhaal te horen. Dat zijn dan de mensen die een eigen mening vormen en niet tot het theekransje van Desiree behoren.

HOOFDSTUK 11 – WEER THUIS

Weer thuis

De kinderen zaten me al op te wachten toen ik de voordeur binnen stapten. We vlogen elkaar om de nek en huilden. Nu was het echt voorbij. Mama was weer thuis.

De volgende dag moesten er direct zaken geregeld worden. Er was geen inkomen en omdat ik vervroegd vrij kwam moest ik dagbesteding volgen bij de Kringloopwinkel in Almere tot de officiële dag dat ik vrij kwam. Justitie heeft een contract met de kringloopwinkels en plaatst er gedetineerden die gratis werken de hele dag. Voor het eerst van mijn leven moest ik ook een bijstandsuitkering aanvragen. Dus: je werk voor Justitie maar moet een uitkering aanvragen! Het was te verwachten, ik trok al die stress niet en klapte in elkaar. Mijn dochter vond me in de gang en belde de ambulance. Binnen een week nadat hun moeder thuis kwam zaten ze weer alleen thuis. Mama lag op de hartbewaking. Opnieuw niemand die de kinderen opving. Dochter kookte en zorgde voor haar broertje, ik werd gekatheteriseerd.

Meldplicht

De Gemeente Almere liet me fijntjes weten dat het wel drie maanden kon duren voor er geld kwam. Justitie overwoog intussen me opnieuw op te sluiten omdat ik niet naar de dagbesteding bij de Kringloop ging. Uiteindelijk kreeg ik vrijstelling

maar moest ik tot 6 januari thuis op de bank blijven zitten. Als ik de deur uit ging naar de dokter bijvoorbeeld moest ik dat melden bij Justitie.

Dreigende uitzetting

De redding kwam opnieuw uit Turkije en van mijn vrienden en netwerk. Het werd kerst en nog altijd had ik nul euro inkomen. Boodschappen werden naar binnen gedragen, kerstcadeautjes voor de kinderen waren er en we hadden de mooiste kerst van ons leven. We waren immers bij elkaar. Meer was niet nodig.

Er kwam een brief van de woningbouwvereniging. Ik zou mijn huis onderverhuren en om die reden moest ik het binnen tien dagen ontruimen. Van onderverhuur was echter geen sprake, ook niet geweest. Toen ik in detentie zat stond het huis leeg. De huur werd betaald door mijn broer. Mijn advocate greep in en ik mocht blijven. De huur was echter € 740,00 en met nul inkomen werd dat moeilijk en dus liep ik een huurachterstand op en opnieuw dreigde uitzetting. Uiteindelijk kreeg ik voor de eerste keer bijstand. Daar hield de Gemeente direct 10% op in want mijn dochter was achttien geworden. Dat dochter in een revalidatiecentrum had gezeten, een diagnose CVS had en hele dagen in bed lag met zware migraine aanvallen hadden ze geen boodschap aan. Dochter is weggestuurd bij het UWV en de Gemeente en had net als ik, nul inkomen.

Bijstand

Mijn bijstand was € 950,00. Daar ging € 740,00 huur af, twee keer ziektekosten (dochter en mij), elektra, water etc. Ik had een structureel tekort van driehonderd euro per maand qua rekeningen. Nog los van voedsel dus. Daar werd een oplossing voor gevonden. Ik kreeg een pasje van de Voedselbank en mocht voor zestig euro per maand bij de voedselbank inkopen doen. Vijftien euro per week dus, vijf euro per persoon per week.

Uw zoon krijgt geen zorg meer want u heeft gefraudeerd

Intussen ging mijn zoon slecht. Hij spijbelde, ging in verzet tegen alles en iedereen en ging om met verkeerde vrienden. Zowel school als ik gaven aan dat er opnieuw zorg ingezet moest gaan worden. Er kwam een groot overleg en tijdens dat overleg zei Veilig Thuis keihard: “uw zoon krijgt geen zorg meer want u heeft gefraudeerd”. BAM! Dus zoon werd gestraft voor wat moeder al dan niet gedaan had.

Laat je uitzetten en meldt je maar met de kinderen bij het Leger des Heils

De situatie werd met de dag hopelozer en uitzichtlozer. Iedere dag gebeurde er wel iets. De politie bijvoorbeeld belde rustig ‘s avonds om elf uur aan om me een brief te overhandigen dit terwijl ik twee kinderen thuis had die overstuur raakten als de voordeurbel ging of als ze politie door de straat zagen rijden. Ik kon

rekeningen niet meer betalen, werd geweigerd door de schuldhulpverlening, kreeg nog een rekening van ziektekosten uit detentie die ze weigerden aan te passen enzovoort. Toen ik uiteindelijk te horen kreeg dat er geen redden meer aan was en niemand me zou helpen met het advies er achteraan dat ik me maar beter eruit kon laten zetten, met de kinderen me moest melden daarna bij het Leger des Heils en dat direct een reden zou zijn mijn kinderen bij me weg te halen brak er iets. Ik vond alles best maar mijn kinderen hadden genoeg te lijden gehad.

Nadat hij door de deur bij douane was gegaan stortten mijn dochter en ik in. Het was alsof mijn hart eruit gerukt werd

Op het moment dat ik daarover nadacht en naar een oplossing zocht kwam er een telefoontje uit Turkije dat mijn vriendin slecht lag en misschien zou komen te overlijden. Dat was op vrijdagmiddag. Er zijn tickets geregeld en de volgende ochtend vertrokken we naar Turkije. Drie dagen later, in Turkije, werd ik zelf heel erg ziek en werd opgenomen in het ziekenhuis. Nog geen twee dagen later belde de gemeente Almere me dat mijn uitkering per direct zou worden stop gezet omdat ik op vakantie was zonder het te melden. Ik kon in bezwaar maar dat zou maanden duren. Hier hield het op. Er was geen weg terug meer. Ik besprak het met mijn vrienden en ook zij zeiden: "Von, je hebt gedaan en gevochten wat je kon, als je nu terug komt heb je geen huis meer en sta je op straat met de kinderen". Er zat niets anders op dan niet meer terug te gaan. Al was het maar om mijn kinderen te redden. Na enkele maanden kreeg zoon heimwee en wilde terug. Wat ook logisch was. Na een gesprek met zijn school en zijn vader besloten we gezamenlijk dat hij terug ging naar Nederland. Mijn dochter en ik brachten hem naar het vliegveld. Opnieuw werden we uit elkaar gerukt. Nadat hij door de deur bij douane was gegaan stortten mijn dochter en ik in elkaar. Het was alsof mijn hart eruit gerukt werd. Nog steeds heb ik mijn zoon elke dag verdrietig aan de telefoon. We zien elkaar zoveel we kunnen maar hij is niet gelukkig en dat, doet meer pijn dan alle ellende in de hele wereld bij elkaar.

If you can't beat them, join them

Intussen kreeg ik bericht uit Nederland dat ik moest komen getuigen. Omdat ik niet wist of ik op de telex stond wilde ik een vrijgeleide. Dat was absoluut niet nodig volgens het Openbaar Ministerie. In januari 2016 vloog ik naar Nederland. Hotel en ticket werden betaald door de staat. Bij aankomst op Schiphol werd ik direct gearresteerd. Waarom weet ik nog steeds niet maar uiteindelijk kreeg mijn advocate me drie uur later vrij. Direct mailde ik het OM dat ik niet zou komen getuigen als er niet per direct een vrijgeleide werd af gegeven. Binnen een uur had ik die in mijn mailbox en kon ik gaan getuigen. Gelukkig kon ik mijn zoon ook weer even zien en in mijn armen sluiten en drie dagen later vertrok ik weer onderweg bedenkend waarheen en me realiserend dat ik niets maar dan ook niets had qua geld of bezittingen. Er restte me niets anders dan op het strand tussen de Syriërs te gaan slapen. Al had ik niets, één ding had ik wel en dat was de tijd om na te denken en ik besloot een politieke partij op te richten die zich bezig

hield met de belangen van kinderen met als achterliggende gedachte:" If you can't beat them, join them!"

Met gratis wifi van omliggende hotels knutselde ik een website in elkaar en begon. Al vrij snel werd dat opgepikt en kwam er intensief contact met mensen ook in en met de politiek bezig waren. Afgesproken werd dat ze me naar Nederland haalden en ik schreef me in bij de Gemeente om van daaruit verder te gaan. Twee maanden later landde ik in Duitsland waar ik werd opgehaald en naar Nederland werd gebracht. Daar probeerde ik me in te schrijven bij het daklozenloket in Amsterdam wat...geweigerd werd!

De reden...ik wist niet onder welke brug ik zou gaan liggen en bij controle moest ik bij die brug aanwezig zijn.

We weken uit naar plan B. Ik zou in een vakantiepark gaan zitten en me in die gemeente inschrijven. Wonen op een vakantiepark mocht niet maar ze mogen je niet weigeren in te schrijven. Ik schreef me in en vroeg bijstand aan. Tijdens dat gesprek werd me verteld dat ik terug moest naar het UWV in verband met volledige arbeidsongeschiktheid. Uiteraard heb ik me na detentie daar gemeld maar ben weggestuurd want ik had in de gevangenis gezeten voor fraude. Nou ben ik verre van dom maar in die tijd was ik zo kapot, was aan mijn hart geholpen, dreigde dakloos te raken dat ik me ook gewoon als een sukkel heb weg laten sturen. Feitelijk hadden ze gelijk. Ik was veroordeeld, had 364 dagen in de gevangenis door gebracht dus het klonk aannemelijk. Intussen weet ik dat ze me nooit weg hadden mogen sturen en ik gewoon het traject WAO weer in had gemoeten.

Een 'normaal' leven leiden

Hoe dan ook, de gemeente stuurde me terug naar het UWV. Dat kon alleen schriftelijk dus ik stuurde ze een brief en...werd direct afgekeurd. Een oproep voor de keuring zou nog volgen. Opnieuw werd ik ziek en moest worden geopereerd aan de recidiverende kanker wat ook direct gebeurde in het Antonie van Leeuwenhoek ziekenhuis in Amsterdam. Een week later kwam de oproep voor de keuring bij het UWV. Strompelend ging ik erheen en het advies na herkeuring was volledig afgekeurd op grond van PTSS, COPD en recidiverende kanker. Kun je blij zijn na dat nieuws? Ik wel want ik realiseerde me dat ik daarmee weer een "normaal" leven kon gaan leiden en mijn zoon weer bij me kon hebben.

WAO

De blijdschap was van korte duur. De volgende dag werd ik gebeld door een kantoorklerk van het UWV met het empathische vermogen van een pelpinda die vond dat ik prima de hele dag kon schoonmaken (COPD) of schroefjes kon draaien. Ik moest maar vervoer via de WMO aanvragen dan i.v.m. de PTSS. Ik kon

in bezwaar en dat deed ik dan ook. Pas ruim een jaar later na twee hoorzittingen, een rechtszaak en een schikking ging ik volledig terug de WAO in.

Leefgeld

In dat jaar ertussen echter had ik nog steeds geen inkomen en de gemeente Ede besloot me te 'helpen'. Die hulp hield in dat ik samen met mijn zoon (die inmiddels weer bij mij was) in een 1-kamerflat ging zitten op acht hoog in Ede. We leefden, sliepen en aten samen in 1 kamer. Ik sliep er op de grond. Mijn zoon in een eenpersoons bed. Deze flat werd gerund door de Johanniter Stichting die daklozen opvingen. Mijn volledige uitkering ging naar die Stichting en ik kreeg negenenzeventig (later negenendertig euro) per week om van te leven. Nog steeds niet voldoende om bijvoorbeeld mijn ziektekostenverzekering te betalen maar daar zaten ze niet zo mee in Ede.

In mijn spiegel zag ik de motoragent al aankomen en ja hoor, het bordje 'volgen' ging aan

Een week voor ik naar die ene kamer verhuisde werd er in het vakantiepark keihard op de deur gebonkt. "Open doen, politie" en daar stonden ze. Twee politieagenten en een medewerker van de crisisdienst Veilig Thuis want, ze hadden een melding gehad. Godzijdank was mijn zoon daar niet bij. Het werd een lang verhaal maar de uitslag was dat zoon niets te kort kwam, niet mishandeld werd en hij "veilig" was bij mij. Drie dagen later moest ik me met zoon melden in Ede bij het stadhuis. Ik ben daar zo vreselijk schofterig behandeld en inofficieel zelfs verhoord dat ik pisnijdig ben weggelopen. Het kwam erop neer dat als ik bijvoorbeeld boodschappen kreeg van vrienden ik dat moest melden bij de Gemeente Ede tot een tros bananen aan toe want dan konden ze dat van mijn uitkering afhalen. Ook mocht ik niet meer in een geleende auto rijden van ze en nog veel meer onzin. Eenmaal buiten stapten we in die geleende auto en reden terug naar het vakantiepark. In mijn spiegel zag ik de motoragent al aankomen en ja hoor, het bordje "volgen" ging aan.

Gemeente Ede treitert door

Tien minuten later zat ik met zoon in een politieauto en was ik gearresteerd. Met mijn minderjarige autistische zoon erbij. De auto werd in beslag genomen. Het bleek dat de eigenaar een bedrag had open staan aan wegenbelasting van een andere auto. Weer een uur later stonden we weer op straat en liepen we naar de bus die ons terug kon brengen. Overigens heb ik nog een heel gevecht gehad met de gemeente Ede want ze wilden dat ik direct na het eerste contact in de Gemeente kwam wonen maar dan zonder mijn zoon. Ik zou dan worden opgevangen in een (ik heb de mails nog) vier sterren hotel op kosten van de gemeente maar mijn zoon was niet welkom. Ik weigerde uiteraard.

Na opnieuw een gesprek met de gemeente mocht zoon toch meekomen en kon weer naar school en er zou structurele hulp komen om mijn leven in Nederland weer op de rails te krijgen tot…bekend werd dat ik meedeed aan de verkiezingen met de Kinderbelangenpartij. Opnieuw moest ik me melden op het stadhuis van Ede. Daar werd me te verstaan gegeven dat ik de Partij ogenblikkelijk moest uitschrijven en ik beriep me ter plekke op mijn grondrecht. De toon was opnieuw gezet. Vanaf dat moment stond er vierentwintig uur per dag politie voor de deur, als ik weg ging reden ze achter me aan. Met vrienden nam ik de proef op de som. Zij dachten dat ik door mijn PTSS 'spoken' zag. Helaas moesten ze toegeven dat het echt zo was en na zes maanden Nederland waarin niets bereikt was slopen we 's avonds laat de flat uit richting vliegveld buiten Nederland.

Met de Kinderbelangenpartij heb ik als lijsttrekker samen met twee anderen meegedaan met de verkiezingen onder een parasolconstructie met drie andere partijen.

HOOFDSTUK 12
– VEROORDELINGEN

Veroordelingen

Voor er naar de veroordelingen gekeken kan worden eerst even een paar feiten. Die feiten zijn de reden waarom mijn advocate het Hof vroeg niet ontvankelijk te verklaren. Alles bij elkaar opgeteld is er geen sprake geweest van een eerlijk proces.

1. Voorafgaand aan mijn arrestatie heb ik me vijf keer gemeld. Bij het ministerie VWS, twee keer bij de politie, bij de recherche en bij het Zorgkantoor. Daarvan zijn tapgesprekken aanwezig. Toch heeft de officier volgehouden tot 6 maanden na mijn arrestatie dat ik vluchtgevaarlijk zou zijn.
2. Ik zou een week na mijn arrestatie gaan trouwen in Turkije. Ondanks dat de trouwkaart is overlegd, ik me dus gemeld had, en dat ook heb doorgegeven deed de officier het naar de media overkomen als zijnde ik zou vluchten en was dus vluchtgevaarlijk. De groepen van Vrienden van Tom gingen echter ook die week naar Turkije. Dus ik zou vluchten en dan 150 kinderen met een stoornis meenemen?
3. De media stond in de straat te wachten tot het arrestatieteam zou komen.
4. Over de dertig gewapende mannen met kogelvrije vesten, drie geblindeerde auto's, een hulpofficier en hulprechter kwamen eraan te pas om me voor de deur klem te rijden en te arresteren op verdenking van

…fraude. Mijn arrestatie was er 1 waar een maffiabaas of Holleeder jaloers op geweest zou zijn.

5. Mijn twee minderjarige kinderen bleven alleen achter. Zoon werd zelfs nog opgesloten in zijn kamer. Twaalf jaar oud en autistisch. Dochter net uit het revalidatiecentrum en vijftien jaar bleef kapot achter met haar broertje.
6. Tijdens mijn eerste verhoor "bekende" ik. De verhoorders waren hilarisch. Ik bekende echter niets. Ik vertelde eerlijk hoe het eraan toeging met medeweten van Zorgkantoor, VWS, voogden en alle betrokkenen.
7. Terwijl ik in alle beperkingen zat denderde de media door mijn huis en kantoor.
8. Ik heb in 2011/2012 zelf gevraagd om een boekenonderzoek nadat de nieuwe accountant aangaf dat er administratie ontbrak.
9. Ik heb een advocaat genomen en aangifte gedaan tegen de oude boekhouder in verband met het niet terug geven van de volledige administratie zowel privé als zakelijk.
10. Ik ben afgemaakt door de officier tijdens een zitting want ik maakte `snoepreisjes` met de kinderen. Nog nooit werd er zo hard gewerkt als juist in die weken buiten de reguliere weken en weekenden om. Die `snoepreisjes` mogen nu. Recent werd bekend gemaakt dat je nu 13 weken vanuit het PGB naar het buitenland mag. Of je nou naar Euro Disney gaat of naar Portugal. Los daarvan, ten tijde van mijn arrestatie (en nu nog) ging bijvoorbeeld Be Active uit Almere met kinderen naar Cambodja en Suriname. Dit mocht en mag blijkbaar nog steeds.
11. Tijdens al mijn verhoren gaf ik aan PTSS te hebben waardoor ik constant in paniek was en aangifte te willen doen. Dat werd me verboden.
12. Lijsten van kinderen aan wie ik zorg verleende ten tijde van mijn arrestatie namen zijn omgewisseld. Deze lijst is later gebruikt om de namen die erop staan aan te klagen.
13. Belangrijke getuigen voor mij mochten allemaal niet getuigen en kregen een spraakverbod.
14. De avond voor mijn 1e verlof werd er een briefje onder de deur door geschoven dat het verlof werd ingetrokken in verband met de nabestaanden. Die waren er niet. Ik zat er voor fraude.
15. Mijn zoon werd nadat hij me meermaals had bezocht de toegang tot de PI geweigerd omdat hij geen legitimatie bij zich had. Een kopie daarvan stond echter in het systeem van de PI en hij was twaalf. Volgens de toen geldende regels van de PI is bij veertien jaar een legitimatie verplicht. Dit mannetje van twaalf jaar oud had drie uur gereisd om zijn moeder te kunnen zien. Hij is daarna nooit meer op de reguliere bezoekuren geweest maar kwam nog maar1x in de maand anderhalf uur op moeder/kinddag.
16. Tapgesprekken zijn niet juist weer gegeven en gemanipuleerd. Mijn advocate kreeg niet genoeg uren vergoed om de tapgesprekken volledig af te luisteren. Zij heeft hierover geklaagd bij de rechter maar die schoof het terzijde.
17. Mijn strafdossier lag bij het Zorgkantoor nog voor ik veroordeeld was. Het Zorgkantoor gebruikte uit mijn strafdossier stukken geanonimiseerd in brieven naar ouders toe.

18. De Telegraaf zette mijn minderjarige dochter op de voorpagina van de zaterdageditie in verband met het "publiekelijk belang".
19. Getuigen waaronder Desiree van Doremalen, Rob Assenberg en Saskia Moesbergen logen tijdens hun getuigenverhoor onder ede en plegen meineed. De officier grijpt niet in. Hun verklaringen zijn tegenstrijdig.
20. Ik werd ervan beschuldigd huizen, boten, geld etc. in Turkije te hebben. Er is groot onderzoek naar gedaan en niets gevonden.
21. Bij Center Parcs wordt verzuimd opgave te vragen van contante betalingen. Na mijn detentie bleek ik er € 125.000,00 contant betaald te hebben. Geld wat ik volgens de officier had vergokt.
22. Twee jaar na mijn detentie komt er administratie terug van het Openbaar Ministerie. Als je het contant betaald bij Center Parcs erbij op telt kom je op een bedrag van € 672.000,00 euro. Ik ben voor € 684.000,00 euro veroordeeld. De bonnen ontbreken dus van € 12.000,00 in 7 jaar tijd met 52 werknemers. De ING bank kreeg een schikking voor minder.
23. Ik ben veroordeeld vanaf 1-1-2008. De administratie van geheel 2008 vond ik in de schuur. Die waren ze vergeten mee te nemen tijdens de huiszoeking.
24. De curator nam het zorggeld in beslag van zoon met toestemming van de rechter commissaris. Achteraf blijkt dat dat niet mag. Dit had moeten worden terug gestort naar het Zorgkantoor. Reactie curator: uw naam stond ook op die rekening. Dit klopt. Dat was indertijd een vereiste van het Zorgkantoor om een PGB te krijgen voor je minderjarige kind.
25. Na de uitspraak van de rechter werd ik buiten de zaal opnieuw gearresteerd. Ik moest mijn Hoger Beroep in detentie afwachten. Door de PTSS ging ik daar kapot. Ik verloor 60 kg aan gewicht, sneed door paniekaanvallen mijn pols door, brak er mijn voet en nam een overdosis medicijnen. Door de PTSS was ik detentieongeschikt.De officier had DE oplossing. Als ik mijn Hoger Beroep in zou trekken zou zij dat ook doen en zou er een einddatum komen. Omdat de verwachting was dat ik het niet zou overleven is dat gebeurt. Herziening is de logische stap die erop volgt maar dan in ieder geval in "vrijheid".
26. De officier noemde me een "geslepen" fraudeur. Echter zo geslepen dat ik dan met zeven ton op de bank ging zitten wachten tot ik gearresteerd werd terwijl ik er met miljoenen vandoor had kunnen gaan, ik nooit subsidies heb aangevraagd en alles keurig via de rekeningen deed terwijl er tot begin 2011 ook contant betaald mocht worden.
27. 3 Onafhankelijke rechters hebben in zaken tegen vervolgde ouders gemald dat er niets van de hele zaak klopt en deze overnieuw gedaan zou moeten worden.
28. De invorderingsmaatregel is met ruim twee ton verlaagd omdat niet vast is komen te staan dat ik PGB geld vergokt zou hebben volgens deze rechter.
29. Art 12 procedure werd afgewezen omdat ik geen aangifte gedaan zou hebben. Kopieën van een deel van de aangiftes staan inmiddels online en zijn ook naar het OM gestuurd.

PGB fraude/valsheid in geschrifte

Ja, ik schoof met PGB's. Tientallen kinderen met te weinig PGB of helemaal geen PGB werden bij me geplaatst door de overheid. Zowel door Bureau Jeugdzorg als enkele kinderen tijdens een rechtszaak door de kinderrechter als kinderen die naar een AWBZ instelling moesten maar niet direct terecht konden ter overbrugging. Voor deze kinderen was niet direct geld beschikbaar maar ze moesten wel 24/7 zorg, kost en inwoning, kleding, naar school en verder alles wat kinderen nodig hebben. Altijd vroeg ik toestemming aan de voogden en met het Zorgkantoor waar deze kinderen onder vielen of zouden gaan vallen wanneer de PGB aanvraag door de voogden was afgerond. Altijd was het antwoord: Geen probleem, gebruik wat je over hebt voor de 1 maar even voor de ander. Niemand van deze voogden of van het Zorgkantoor mocht echter getuigen tijdens mijn proces.

Ja ik heb ook overschotten gefactureerd! Altijd in overleg met het Zorgkantoor. Deze hadden dat kunnen verklaren tijdens het onderzoek maar in plaats van de waarheid op tafel kregen medewerkers een spreekverbod. Na mijn proces zijn ze weggetreiterd. Bij de herziening staan ze bovenaan de lijst van getuigen.

Ik heb voor € 2,1 miljoen aan zorg verleend wat nooit is gefactureerd. De gezinnen waar bleek dat er meer zorg was geleverd dan ze konden betalen zijn buiten het proces gehouden. Ik kan ze (nu nog) 1 voor 1 opnoemen en het was een kleine moeite geweest voor het OM om dat te controleren. Ze kozen ervoor dat niet te doen.

Ik heb valse facturen opgemaakt. Voorbeelden genoeg. Zo heeft 1 van de ouders € 6000,00 terug gestort naar het Zorgkantoor als overschot. Het Zorgkantoor boekte het terug (fysieke overschrijvingen aanwezig) met de mededeling: u koopt zorg in bij Vrienden van Tom, laat zij het maar factureren want ze hebben het keihard nodig. En zo geschiedde! Dit is bekend bij het Openbaar Ministerie. Ook hier mocht weer niet getuigt worden door betreffende partijen. *Overigens las ik recent ergens dat mijn secretaresse is veroordeeld en keihard heeft staan liegen. Mw maakte op kantoor zelf facturen voor haar neefje. Had ik geweten dat dit speelde dan had ik belastend tegen haar getuigt! Ook dit zal ik zeker met de herziening bespreken. Het toont ook het niveau van het onderzoeksteam wel aan.*

Ja ik heb gegokt. Niet voor 5 ton maar af en toe bij Holland Casino. Online is er ook gegokt bij Oranje Casino of Stargames. Bij Holland Casino nooit meer dan 100 tot 200 euro. Gokken deed ik van mijn eigen geld. Dat is overigens meteen de reden waarom de ontnemingsrechter de vordering met ruim 2 ton verlaagd heeft. Mijn ex gokte de hele dag door online maar die had ook niets anders te doen. Hij vertelde me dat hij dat van zijn eigen geld deed. Ik was in shock toen me verteld werd dat er 5 ton vergokt zou zijn. Achteraf blijkt dat bedrag ook bij lange na niet te kloppen maar het paste wel in het straatje van Staatssecretaris van Rijn en het ministerie VWS om iemand op te hangen. Ik had de zorg over een crisisopvang, kantoor, 150 kinderen en de contacten omtrent alle kinderen en had niet eens tijd om adem te halen laat staan 5 ton te vergokken. Zoals mijn advocate uitlegde, als je een betaling online doet komt dat terecht bij Buckaroo en nog een paar andere

tussen stations. De Officier van Justitie heeft voor het gemak alle pintransacties onder gokken gegooid. Dus kleding voor de kinderen in de opvang bijvoorbeeld bij Wehkamp besteld was ineens vergokt? Het trieste is dat ik daar ook voor werd veroordeeld. Net als voor die € 125.000,00 cash die dus gewoon betaald was bij het vakantiepark.

Wat ik wel deed was af en toe bij Holland Casino geld opnemen voor de logeergroepen om de simpele reden dat ik bij het vakantiepark niet meer dan 2000 euro kon pinnen en bij Holland Casino wel. De bonnetjes daarvan deed ik keurig bij de spullen die naar de boekhouder gingen tezamen met de bonnen van de groepen waaraan het geld was uitgegeven. Na mijn detentie ben ik navraag gaan doen bij het betreffende park en heb ik opgevraagd wat er door mij in de loop der jaren contant was betaald. Ik kreeg een keurig overzicht waarin stond wanneer, hoeveel bungalows en hoe er betaald was. Dat was € 125.000,00 cash. Niet meegenomen in het onderzoek en fysiek in mijn bezit nu.

Begrijp me niet verkeerd, ook al had ik toestemming, ik heb het allemaal uitgevoerd! Dat is ook de reden dat ik alle verantwoording direct op me nam. Het was, in mijn ogen indertijd, een logische stap dat ook het Zorgkantoor en de voogden hun verantwoording zouden nemen. Dat deden ze echter niet. Het bleef doodstil.

Belastingfraude

De boekhouder deed mijn aangifte inkomstenbelasting. In 2009 en 2010 heeft hij deze ingediend zonder mijn goedkeuring, zonder dat ik een kopie kreeg. Bewezen is dat het vanaf zijn boekhoudprogramma en zijn IP-adres is verstuurd. Tijdens mijn verhoren door de FIOD werden deze aangiftes inkomstenbelasting onder mijn neus gelegd. Het was de eerste keer dat ik ze zag en er stond ook geen handtekening onder van me.

Zijn verklaring was dat hij het me gemaild heeft en dat de afspraak was dat hij als er binnen twee weken geen reactie kwam op de mail hij de aangifte inkomstenbelasting zou versturen naar de belastingdienst. Ik bewaarde al mijn mails. Deze mails zijn nooit gevonden, ook niet bij hem in zijn verstuurde mails naar mij . Hij kon ze ook niet overleggen. Kopieën werden niet aangetroffen bij de in beslagname door de FIOD van mijn restant administratie bij hem op kantoor na mijn arrestatie (die hij zogenaamd al meerdere keren had ingeleverd) kortom, ze zijn er niet!

Echter na mijn arrestatie kwamen er verontrustende mails binnen bij mijn advocate. Opnieuw werd dit terzijde geschoven door de Officier.

Zoals eerder beschreven boekte ik elke maand precies € 1000.00 over naar mijn privérekening en betaalde daarvan de hypotheek. Ik vroeg geen vooraftrek want daar was geen recht op omdat ik er niet woonde (goede fraudeur hè?!) Het huis

was volledig crisis en time-out opvang. Wat maakte de Officier ervan? Dat ik de belasting ontdoken had en op basis van de aanslag inkomstenbelasting die dus niet in orde was werd ik veroordeeld voor belastingfraude. Op basis van mijn veroordeling vind de belastingdienst dat ik dat als inkomen had gehad dus of ik even met terugwerkende kracht wil betalen. Klein detail. In 2013 en 2014 zat ik gedetineerd en ook over die jaren liggen er aanslagen van een ton. Tot op heden niet gecorrigeerd.

Witwassen

Doordat de zakelijke rekeningen geblokkeerd waren adviseerde de boekhouder de facturen even op mijn privérekening te laten storten. In totaal betreft dat rond de 2 ton. Van dat geld is vast komen te staan dat het ook weer is uitgegeven aan zorg. Toch ben ik veroordeeld voor witwassen.

Een beetje fraudeur krijgt hier de slappe lach van want waarom zou je als je kwaad wil dat geld op je privérekening laten storten? Helemaal als je in ogenschouw neemt dat er indertijd nog contant betaald mocht worden vanuit de PGB's. Een beetje fraudeur had iedereen lekker cash laten betalen en geen zorg geleverd maar was er met een paar miljoen vandoor gegaan.

UWV-fraude

In verband met recidiverende kanker en chronische PTSS zat ik in de WAO. Toen ik op 1-1-2011 een inkomen kreeg heb ik dat keurig gemeld bij het UWV. Dat door mij ingevulde formulier hadden ze ook bij zich tijdens verhoor. Begin 2012 had ik moeten doorgeven wat ik in 2011 als inkomsten had gekregen. Ik kon dat niet omdat ik halverwege 2011 de boekhouder eruit heb gegooid en ik vervolgens mijn administratie niet terug kreeg. Alles lag bij Rob Assenberg op zijn kantoor. Zowel zakelijk als privé. Uiteraard heb ik dat begin 2012 gemeld bij het UWV en de strijd was nog volop bezig toen ik gearresteerd werd. Voor het gemak ben ik maar even veroordeeld voor UWV fraude over de periode 1-1-2008 t/m 12-4-2013 en moet ik vierenzeventigduizend euro terug betalen.

HOOFDSTUK 13 – TROPENJAREN (2015)

Tropenjaren 2015

Na het opnieuw verwijderen van mijn dagelijkse update was ik er wel klaar mee. Dan maar een professionelere aanpak en web een site aanmaken op WordPress.

Na het oprichten van deze site lieten sommige mensen zich behoorlijk kennen. Van dreigementen op Facebook tot een heuse aangifte tegen mij bij de politie. Op Twitter werd melding gemaakt van de officier die de bewijslast voor smaad en laster overtuigend genoeg vond. Ik mag aannemen dat ze hun eigen smaad en lastercampagne besproken hebben daar (sommigen liggen al 4 jaar op het bureau bij het O.M.) want de naam van degene die het getweet heeft is nog niet gevallen. Opmerkingen als: “dat wordt weer 2 jaar zitten” tot “#TBS-geval” vliegen links en rechts over het scherm.

29 september 2015
Op een terras met uitzicht op de Middellandse Zee, met een super ICT’er, een kop cappuccino en een sigaret denk ik aan de mensen die hier de laatste weken op een bootje zijn gestapt richting EU. De meesten kwamen aan, sommigen spoelden aan waaronder kleine kinderen. Vergeleken bij hun mag ik niet klagen. Ironisch dat zij hun vrijheid zoeken in de EU en ik om die reden hier zit. Ik was wel vrij maar was niet vrij.

1 oktober 2015

Vannacht opnieuw PTSS ellende. Na 3 uur geslapen te hebben werd ik rechtop staand wakker in mijn slaapkamer. Mijn telefoon lag op de grond en ik was in mijn slaap bezig dat meisje wat zich opgehangen had in de PI los te maken van het stapelbed waaraan ze dat gedaan had. Ik werd wakker van mijn eigen geschreeuw..niemand hoorde me.

Inmiddels zit ik al een uurtje of 7 op een terras. Gelukkig is het mooi weer. Ik zie bootjes varen en vraag me af of het vissers zijn of vluchtelingen. Tijd genoeg om na te denken in ieder geval. En nadenken doe ik vooral over waar het fout ging. Dat het fout is gegaan heb ik nooit ontkent maar ik ben veroordeeld voor dingen die echt kant nog wal raken.

7 oktober 2015

Wat is er lekkerder dan met je dochter en een kop koffie op een terras zitten met uitzicht op de Middellandse zee en een temperatuur dan 26 graden? Op dezelfde plek zitten maar dan met je dochter en je zoon!

Het gaat niet zo denderend met me. Fysiek wel, ik ben niet meer zo graatmager en heb (hoe kan het ook anders) weer kleur. Mijn longen spelen een klein rolletje en laten van zich horen. Bij veel gepieker en stress heb ik zo nu en dan een astma-aanval. Gelukkig zijn mijn dochter en ik, net als de asielzoekers cq vluchtelingen, gewoon verzekerd ondanks dat ik niet betaal. Ik heb immers geen inkomen en moet ook nog voor mijn dochter betalen (wordt ook niet betaald en heeft ook geen inkomen). In NL hadden ze bedacht dat, omdat we niet konden betalen, er bij beiden 50 euro boete op de ziektekostenrekening kwam elke maand die we dus ook niet konden betalen en ons nog verder in de schulden heeft gebracht. Met dank namens de feestcommissie aan de Gemeente Almere die ons inkomen heeft stop gezet waardoor we vast zitten hier. Gelukkig hebben we een super netwerk hier, in Nederland hadden we nu onder de brug gelegen. Wat dat aangaat hebben de asielzoekers het beter voor elkaar in NL. Wat me wel nekt is de PTSS. Dat is zo heftig dat ik er niet eens over kan schrijven zonder in elkaar te storten dus die slaan we vandaag even over.

Verder hoop gemekker uit Nederland over deze site maar daar kan ik kort over zijn. NOU EN! Jullie hebben mijn gezin 4 jaar lang geterroriseerd, valse verklaringen afgelegd, gelogen onder ede, ons bedreigd (nog steeds), geïntimideerd en nog laten jullie ons niet met rust. Dit keer is er een verschil met de vorige keer. Dit keer ram ik terug, ik heb namelijk niets meer te verliezen!

8 oktober 2015

De hemel huilt met ons mee, het regent in Turkije. We missen zoon cq broer verschrikkelijk. Gelukkig gaat het goed met hem en wordt er goed voor hem

gezorgd. Over twaalf dagen wordt hij vijftien Voor het eerst ben ik gescheiden van 1 van mijn kinderen met hun verjaardag. Zelfs toen ik in de gevangenis zat heb ik hun verjaardagen niet gemist en waren we bij elkaar.

Gisteravond ging toch het licht uit. Op Facebook in een groep werd een tekst geplaatst voor me en ik knakte, ging helemaal naar de grond. Ik heb dik een uur mijn ogen uit mijn kop gejankt maar het luchtte wel op. Gelukkig was ik niet alleen en na een potje tafeltennis (die ik zwaar verloor) ben ik uitgeput mijn bed ingerold. Hoe dan ook, ik realiseerde me weer even dat ik niet alleen was. Zoveel mensen vechten op de achtergrond. Mensen die ik niet eens ken die zich keihard maken voor ons.

Van het nieuws hier en in de rest van de wereld wordt ik ook niet vrolijk. Wat is er toch gevaren in iedereen? Haatcampagnes aan de orde van de dag, mensen die belaagd worden, gevechten in Italië, Frankrijk, Engeland en Duitsland, aanranders in Almere die weer op straat gezet worden in plaats van vast gehouden (en of ze nou asielzoeker, vluchteling, gelukszoeker of Nederlander zijn dat maakt niet uit, flikker ze of het land uit of zet ze vast!). Het is vijf voor twaalf overal maar iedereen is bezig met zijn eigen toko en anderen hun mening door hun strot te duwen. Ik lees over Rutte die zijn verantwoording niet neemt, over Russen die vervelend zijn, over de voor en tegenstanders van Wilders....overal ellende. Wat maken we er met zijn allen een puinzooi van, ongelofelijk!

Ik ga weer dobberende bootjes kijken en nadenken, veel nadenken. Omdat het kan!

9 oktober 2015

Vandaag is het drie weken geleden dat ik mijn zoon, en dochter haar broertje naar het vliegveld bracht. Op de terugweg is onze chauffeur gestopt voor een kop koffie. Ik dacht dat ik stikte in mijn verdriet, dat dacht de chauffeur blijkbaar ook. Hij sprak geen Engels. Er viel niets uit te leggen. Het enige waar ik aan dacht was mijn zoon die voor het eerst van zijn leven alleen vloog en het opnieuw niet compleet zijn als gezin. Weliswaar op een andere manier maar toch, het verdriet is er niet minder om. Met hem terug vliegen was geen optie. Er staan nog acht dagen open en om te voorkomen dat ik direct een enkeltje detentie zou krijgen en mijn dochter dan alleen hier zou zijn was dit de beste oplossing. Als de auto niet total los was geweest had ik hem gebracht. Anyway, zoon heeft het fantastisch gedaan, is dankzij drie Nederlandse vrouwen prima verzorgd onderweg en goed aangekomen.

Dochter gaat prima. Het begin was moeilijk maar het gaat inmiddels beter met haar dan in Nederland. Zoon gaat ook prima in Nederland. Hij is blij weer bij zijn vrienden te zijn en op zijn eigen school. Zijn laatste schooljaar op het voortgezet onderwijs.

11 oktober 2015

Diepe rouw in Turkije. Gisteren werden in Ankara tientallen mensen opgeblazen. De jongste was negen jaar. Ook zijn vader heeft het niet overleefd. Het trotse Turkse volk is aangeslagen. Vandaag hangen overal de vlaggen halfstok en je ziet alleen maar sombere gezichten. Het staat er niet zo lekker voor hier, op alle vlakken niet.

Het past wel bij me momenteel. Ik breng soms hele dagen aan het water door. Het wordt licht en het wordt donker. Soms slaap ik, meestal niet. Af en toe wordt ik “wakker geschud” door mijn vrienden in Nederland en hier. Gisteren en vanmorgen voelde ik even dat ik leefde. Samen met dochter en twee vrienden hebben we zo verschrikkelijk de slappe lach gehad dat we er buikpijn van hadden. Eigenlijk kreeg dochter de slappe lach en ging de rest plat door haar om, de Turkse Polka :-). Echt wat een onzin. Soort van polonaise maar dan in het Swazi met de dwarsfluit en triangel als muziekinstrument op de achtergrond. Anyway, dochter hield het niet meer en die lacht zo aanstekelijk dat we er een half uur in gebleven zijn. Vanmorgen begon lekker met mijn beste vriend in Nederland. Meneer had een selfie gefilmd en stuurde dat via de app. Ik verslikte me spontaan in mijn koffie schoot er spontaan van in de lach. Dan ben ik weer even mezelf… het duurt te kort. Direct erna “dwaal” ik weer af.

Ik probeer een beetje tot rust te komen. Zou toch moeten lukken zou je zeggen. Helaas is het tegendeel waar. Ik wil zo graag weer mezelf zijn. Vraag me af of dat ooit nog gaat lukken of dat ze echt mijn karakter hebben vermoord. Dat zouden ze strafbaar moeten maken! Dan wil ik graag de officier zijn, al is het maar voor 1 dag. Ik zou het wel weten.

12 oktober 2015

Gistermiddag had ik een gesprek met iemand hier. Ik ken hem al een aantal jaren. Hij was 1 van degenen die ik belde uit de gevangenis als ik niet meer wist hoe ik verder moest. Hij was ook 1 van degenen die ervoor hebben gezorgd dat de huur betaald werd toen ik net uit detentie kwam en zorgde dat er kerstcadeautjes onder de boom lagen voor de kids en we te eten hadden. Hij ving ons op in Turkije toen ik tussen detenties door met de kinderen helemaal over de zeik hier aankwam en nog als er iets nodig is is hij er.

Het gesprek begon over de kinderen over zoon en hoe het met hem gaat in Nederland. Daarna over wat mijn plannen zijn hier en hoe verder. Mogelijkheden genoeg hier, ze staan te springen om mijn expertise op het gebied van autisme, ik kan hier heel simpel de muziek in. Turkije ligt wat dat aangaat open. Dat wordt het allemaal niet. Ik kan het niet meer opbrengen gewoon. Heb het nog geprobeerd maar sta er heel anders in. Ik heb altijd vanuit mijn hart gewerkt en daar ben ik keihard publiekelijk voor afgemaakt. Ik zal nooit meer onbevangen kunnen werken in de zorg. Ik heb geen vak verbod maar de passie is weg.

Afijn, het gesprek ging verder over Nederland als democratie en over mijn detentietijd. Ik heb hem uitgelegd hoe de Nederlandse `democratie` werkt . Verteld over de PTSS en detentie en over hoe ik nu ik vrij ben last heb van nachtmerries en flashbacks. Hoe mijn kinderen gebruikt werden om me te verhoren, hoe verloven op het laatste moment werden ingetrokken door middel van een briefje onder de deur door, hoe er tijdens en na mijn detentie getreiterd werd om ons heen maar ook via de Telegraaf bijvoorbeeld maar ook over dat ik een brief kreeg dat ik op mijn eerste verlof niet naar huis mocht (in nabestaanden die er niet waren) maar wel naar vrienden mocht twee straten verderop en dat terwijl ik drie maanden later vrij zou komen. Ik legde uit dat ik mijn Hoger Beroep heb ingetrokken omdat handig werd ingespeeld op mijn PTSS, ik doorlopend in paniek was en het enige wat ik wilde was naar mijn kinderen gaan. Als ze me hadden gezegd dat ik als ik mijn benen af zou staan ik kon gaan, had ik dat gedaan. Zonder nadenken! En dat alles wisten ze en hebben ze handig misbruikt. Wat me ook nog steeds dwars zit is mijn detentienummer…8645732….ik wordt er kotsmisselijk van net als dat ze me kwamen halen om verhoord te worden op een andere plek. Dan wordt je “gelicht” . Ik heb het ooit geschreven op de vorige website. Ik heb zowel een Duitse als Joodse achtergrond. Dus “nummers” en “lichten” wordt ik sowieso al zenuwachtig van. Het doet me altijd denken aan mijn Duitse oma en Joodse opa en hun verhalen.

Intussen was ik in tranen maar ik sprak dapper door. Over die moeder van die kids die pijn op haar borst had en die afgedaan werd met stress. Ze viel dood neer in de gevangenis is nooit meer buiten gekomen. Over dat meisje wat zichzelf ophing, over de ISO en voor het eerst ging ik verder. Nooit heb ik erover geschreven en maar weinig over gesproken….

Over dat ik in paniek mijn voet bijna in tweeën trapte en ze me uren hebben laten liggen. Uiteindelijk liep ik zes weken in het gips. Over die keer dat ik mijn pols heb doorgesneden helemaal in paniek. Ik had bedacht dat ik beter dood kon zijn dan hadden mijn kinderen maar 1 keer verdriet en konden ze verder met hun leven, ik werd wakker in de ISO. Over dat ik tijdens mijn eerste weekendverlof een overdosis nam en wakker werd op de Intensive Care in het ziekenhuis (daarna direct voor straf terug de ISO in). Over dat ik vier maanden in afzondering in mijn cel heb doorgebracht omdat de werkmeester aan machtsvertoon deed. Over dat ik in twee detenties ruim zeventig kilo ben af gevallen. Over dat mijn zoon de toegang tot de gevangenis geweigerd werd omdat hij geen legitimatie bij zich had n dus zag ik hem bijna twee maanden niet. Ik mijn leven te danken heb aan de bewakers waarvan de meesten er geen woord van geloofden waarom ik daar zat. Ze zeiden het niet maar lieten het wel merken. Dankzij hun hebben mijn kinderen nog een moeder, alleen dankzij hun, mijn lieve vrienden buiten en natuurlijk mijn advocaten.

Dat alles heb ik hem verteld. Zijn opmerking/vraag: Nederland is toch een democratie? heeft hij antwoord op gehad, hij mag zijn eigen conclusies trekken en hij is slim genoeg om dat te doen. Na dat gesprek wat dik twee uur duurde heb ik me omgekleed, mijn verstand op nul en blik op oneindig gezet, een borrel

genomen en even net gedaan of er niets aan de hand was. Ging redelijk goed, wordt vanavond vervolgd :-).

In detail gaan kost me al mijn energie maar het begin is er. Ik moet er doorheen om ooit weer een stukje van mezelf te vinden. Voor vandaag is het genoeg.

21 oktober 2015

Vraag me niet hoe maar we hebben het gedaan. We zijn gisteren doorgekomen. De eerste verjaardag in ons gezin waarop we niet bij elkaar waren. Zelfs tijdens mijn detentie viel het toch altijd zo dat ik of net vrij was of ik op verlof was. De week voor de verjaardag van zoon waren een compleet drama. Zo erg dat alleen de “overleven” stand nog werkte en alleen ademhalen en de basis dingen (eten, douchen enz) al zoveel energie kostte dat ik volkomen uitgeput was. Spontane huilbuien, niet weten waar te beginnen, mezelf overvragen, nachtmerries, name it en het was er. De oplossing was simpel en de enige juiste anders waren er ongelukken gebeurd. Alles afsluiten, telefoon uit en er volledig tussenuit. En zo geschiedde. Voorafgaand aan zijn verjaardag ben ik met een vriend en dochter weg gegaan. In drie dagen hebben we zo’n beetje half Turkije doorkruist, zijn we op de meest prachtige plekken geweest en kwam ik weer een beetje tot mezelf. Er was ruimte om te huilen, te lachen, te praten en ik voelde me uiteindelijk ook een soort van bevrijd. Ik “voelde” weer dat ik leefde, weet even niet hoe ik dat anders moet omschrijven. Godzijdank is zoon zelf er prima doorheen gefietst en was hij superblij met zijn cadeautje.

Wat wel een soort van grappig was was het constateren dat juist ik, die jarenlang met kinderen heeft gewerkt en hamerde op structuur mijn eigen structuur niet kon bewaken en er anderen voor nodig had om mijn dagindeling zo in te richten dat er ook echt structuur bleef. Dingen als op tijd opstaan, ontbijten lukte me gewoon niet meer zelf. Zo zie je maar weer dat wat je zaait ook oogst. Jaren geleden ben ik begonnen ze die vaardigheden aan te leren hier en nu hielden ze mij op de been ermee. Anyway, we hebben het overleefd met zijn drieën, het is voorbij, time to move on!

Vanmorgen ben ik vroeg begonnen met het nieuws lezen van afgelopen week, mails door te nemen en mezelf te updaten op social media wat ook direct een lachbui veroorzaakte. Sommige mensen denken echt dat ik uit een ei gekropen ben. Vandaag een drukke dag. Ik heb er zin in. Het wordt een dag vol verrassingen maar ik ben er wel klaar voor in tegenstelling tot sommige andere mensen die me blijven lastig vallen en blijkbaar geen eigen leven hebben.

26 oktober 2015

En met een rotgang viel ik weer terug ook, dat gat wordt steeds dieper lijkt wel als ik terugval. Toeval bestaat niet en zo gebeurde het dat ik gisteren eerst met iemand op Twitter een soort van gesprek had en gisteravond een enorme schop

onder mijn reet kreeg van iemand hier. Die persoon op Twitter heeft een enorme humor, is recht voor zijn raap en verkoopt geen zoete broodjes. Het zette me aan het denken. Gisteravond enorme huilbui want ik wil wel maar ik kan niet. Ineens was daar 1 van de mensen met wie ik probeer samen te werken hier maar die door mij stagneert. Hij zei: What are you doing? Ik vroeg hem helemaal over de zeik of het grappig bedoel was want dan miste het zijn doel ? Zijn antwoord was simpel. Ik kreeg even een lesje achterom kijken en dan voor je niets zien. Op mijn, ja maar, werd duidelijk en pittig gereageerd. Er is geen ja maar, het is genoeg geweest nu, je gaat eraan kapot. Moet je zelf weten maar ik ga niet meer toe staan kijken. Of je staat nu op en we gaan aan het werk of ik vertrek nu en je ziet me nooit meer. Duidelijke taal dus en om eerlijk te zijn maakte het me ook kwaad. Hoe dan ook, we hebben direct de draad opgepikt en zijn aan de gang gegaan met verbluffende resultaten nu al.

Vanmorgen werd ik wakker met hetzelfde rotgevoel in mijn lichaam. Ik wilde er niet aan toegeven dus heb een liter koffie gedronken, ben gaan douchen en verder gegaan waar we gisteravond mee begonnen waren. Heb contact gelegd met mensen uit mijn netwerk in Nederland, ze mijn plannen verteld en de 1 na de ander reageerde laaiend enthousiast. Het zijn niet de minste daar die ik gesproken heb en hun aandeel in de zorg voor onze kinderen is enorm zowel maatschappelijk als onder andere op politiek gebied. De komende dagen ga ik keihard aan het werk hier en langzaam proberen te ontwaken uit een diepe “coma”. Gelukkig gaat het met dochter en zoon goed. Beiden doen het goed en ogen gelukkig. Nu ik nog maar ik ben onderweg. Al een tijdje maar er komt vast een moment dat ik niet meer zo hard terugval.

27 oktober 2015

Open brief aan de Telegraaf, het OM, ieder kind veilig (vmg BJZ) officier van justitie en Zorgkantoor.

Oké, dat ik heb geschoven met PGB’s (met medeweten van Zorgkantoor en voogden BJZ) verdient geen schoonheidsprijs. Dat ik een sukkel van een boekhouder had is nog dommer van me. Ik heb hem inderdaad niet laten controleren en had er zelf de ballen verstand van. Dat ik zo naïef was en blind vertrouwde op hem is me ook duur komen te staan. Ik blijf tenslotte verantwoordelijk voor mijn eigen boekhouding. Die heb ik na een jaar detentie wel begrepen.

Dat zowel Zorgkantoor als Bureau Jeugdzorg hun handjes in onschuld konden wassen, mede mogelijk gemaakt door de officier van justitie die niet toestond dat deze partijen getuigden in mijn rechtszaak, kan ik ook nog begrijpen. Tenslotte zijn zij uitvoerende instanties en waar zouden al die afhankelijke mensen en zorgverleners zijn als deze partijen openlijk gekielhaald zouden worden?

Maar wat ik niet begrijp, en geloof me ik heb het geprobeerd, is dat na het uitzitten van mijn straf er gewoon door getreiterd wordt en ik zelfs indirect bedreigd wordt door onder andere het Openbaar Ministerie. Als ik delen uit mijn strafdossier online zet bega ik een strafbaar feit. Alleen de aankondiging al van die openbaarmaking resulteerde in een dringende brief van de officier aan mijn advocaat. De Telegraaf en het Zorgkantoor hadden mijn dossier echter al voor de rechtszaak begon en het Zorgkantoor gebruikt dit nog steeds (geanonimiseerd) om ouders onder druk te zetten. Zouden die ook zo'n brief gekregen hebben?

Wat ik ook niet begrijp is waarom mijn kinderen zo aangepakt worden. Zo krijgt mijn zoon al veertien maanden geen zorg. Onder druk van de Ombudsman is er gauw zorg af gegeven om een rechtszaak te voorkomen maar uiteraard sloot dat niet aan bij wat alle hulpverleners vroegen. De reden: moeder heeft in de gevangenis gezeten wegens fraude. Bij de Gemeente Almere werken allemaal rechters. De 1 weet het nog mooier te verkopen dan de ander. Dat ze daarmee de rechten van het kind schenden schuiven ze voor het gemak maar even van tafel en dat mijn kinderen (mijn dochter bijna zelfde verhaal maar dan bij het UWV) daar zwaar de dupe van zijn en belemmerd worden in hun ontwikkeling is ook niet zo boeiend.

En Telegraaf, nooit heb ik antwoord gekregen wat het nou precies toevoegde de foto van mijn minderjarige dochter op de zaterdag voorpagina te plaatsen met in de tekst dat ik voor miljoenen gefraudeerd zou hebben. Er is nog geen zeven ton van over gebleven waarvan van € 671.000.00 de fysieke bonnen aanwezig zijn. Die waren niet verwerkt door de boekhouder en dus is het "weg" voor het Openbaar Ministerie. Dat stukje miste ik in jullie flutkrant. Wel schreven jullie dat ik in de war was want ik kwam met twee verschillende schoenen aan in de rechtszaal. Nog maar een keer, ik zat in het gips! En voor die onzin vragen jullie geld aan jullie lezers. Jullie zouden je ogen uit je kop moeten schamen.

Bureau Jeugdzorg, mijn dochter een onder toezichtstelling voor zeven maanden (toen werd ze achttien) omdat jullie haar wel op school gingen krijgen. Elke maand kreeg ik een mailtje waarin jullie vroegen of ik al een school had gevonden voor mijn dochter. Mijn dochter had echter al een ontheffing en jullie wilden een onder toezichtstelling om die reden. Elke maand flink geld vangen voor niets. Wie fraudeert er hier nou?

Jullie hebben je zin uiteindelijk. Kapot gemaakt, gebroken en uit elkaar gerukt komen wij onze dagen door. Jullie vergeten iets. De grootste fraudeurs zijn jullie zelf. Zolang ik een stem heb en een pen of een toetsenbord zal ik niet rusten.

31 oktober 2015

In een opwaartse spiraal met af en toe een kort dipje maar dat mag geen naam hebben vergeleken bij hoe het was. Om me heen houden ze me redelijk in evenwicht, helemaal zelf lukt het nog niet. Ik vergeet nog steeds af en toe te eten

of als ik ergens mee bezig ben dwing ik mezelf het af te maken terwijl het best kan wachten. Wat me een enorme boost geeft is af en toe helemaal los gaan met muziek. Ik kan hier wat dat aangaat mijn hart ophalen. Alles staat tot mijn beschikking en zeg nou zelf, wat is er lekkerder dan een lege discotheek, compleet uitgerust met alles wat je nodig hebt en je eigen muziek? Even je verstand op nul, blik op oneindig, niemand om je heen, deur op slot en los!

Intussen hebben we zonder dat iemand, op betrokkenen na, weet keihard gewerkt met zijn allen en in twee dagen iets moois neergezet. Ook hierin heb ik nog veel sturing en af en toe een schop onder mijn kont nodig maar het werkt wel. Die schop onder mijn kont is niet omdat ik niet doorga maar de neiging heb terug te vallen of heel onzeker te zijn of ik het wel goed doe. Ik word minder bang om iets te ondernemen merk ik en probeer de gedachte los te laten dat ik misschien wel iets verkeerd doe zonder dat ik het weet en dan naar de gevangenis moet. Het bekende: Als je achterom kijkt zie je voor je niets is bij vlagen nog steeds van toepassing en zonder een beetje hulp kom ik er dan niet uit. Gelukkig gaat ook dat elke dag stukje beter en krijg ik weer wat zelfvertrouwen.

Verder lees ik nog steeds veel en is er eigenlijk niets veranderd met zo'n tien jaar terug. Het leerlingenvervoer is nog steeds een drama, de zorg weer net als toen onze kids de jeugdgevangenis in gegooid werden omdat er geen AWBZ plekken zijn, ouders staan zwaar onder druk en er gebeuren elke dag ongelukken door ouders die gewoon compleet op zijn. We schreeuwen, twitteren, spreken er schande van, halen de kranten elke dag met de beroerde zorg in Nederland en daarna zetten we koffie en gaan we over tot de orde van de dag. Er veranderd niets, helemaal niets. Het wordt alleen maar slechter. Ik heb ze gewaarschuwd, ze wilden niet luisteren, ze gooiden me in de gevangenis. Opnieuw heb ik ze nu weer paar keer gewaarschuwd dat het gemeente INVIS systeem lekt. Ze willen weer niet luisteren. Het volgende schandaal in de zorg komt eraan. Kwestie van tijd voor iemand het door heeft. Ze doen maar, het is dweilen met de kraan open met dat zootje ongeregeld in Den Haag. Ik steek er geen energie meer in.

2 november 2015

Loek Hermans. De man die in opspraak gekomen vanwege zijn rol in het faillissement van zorgorganisatie Meavita met twintigduizend werknemers en honderdduizend cliënten. Eens goed voor een enorme winst en een goedlopend bedrijf, nu veertig miljoen schuld en failliet. De rechters hebben vandaag vastgesteld dat de top van het bedrijf zich schuldig heeft gemaakt aan wanbeleid en wat zegt meneer: Ik stap op!

Zo makkelijk gaat dat in Nederland als je je iets boven het klootjesvolk hebt uitgewerkt. Dan stap je gewoon even op. Laten we wel wezen, het is niet de eerste die opstapt maar wel 1 van degenen waar ik me vreselijk kwaad over maak al de hele dag. Teeven ook zo'n mooi voorbeeld met zijn bonnetje. Ik kan wel

janken ervan. Ik heb al mijn bonnetjes. Ruim € 671.000,00 aan bonnetjes ligt er gewoon maar was niet verwerkt en degene die daarvoor verantwoordelijk is weigeren ze te vervolgen. En met dat gegeven zit ik in Turkije met mijn dochter, zonder mijn zoon. In leven gehouden door vrienden en kennissen al vijf maanden. Ik heb geen tien nevenfuncties en dus ook geen rooie cent aan inkomen. Tegen mij zei de Gemeente Almere gewoon: Mevrouw u bent veroordeeld voor fraude en daarom krijgt uw zoon geen zorg meer en als u de huur niet kunt betalen kunt u best onder de brug slapen, dan krijgt u via het Leger des Heils wel weer een andere woning. Mijn zoon kreeg niet de zorg die hij nodig had en ging hard hollend achteruit. De huur konden we niet meer betalen net als de andere rekeningen laat staan dat we konden eten. Mijn kinderen hadden honger in Nederland. Mijn dochter een jaar lang aan het touwtje gebungeld bij het UWV vanaf haar achttiende. Na een jaar kreeg ze een voorschot van…jawel, tweehonderd euro. In dat jaar heb ik geprobeerd van de bijstand haar ziektekosten te betalen. Uiteindelijk lukte dat ook niet meer. Eind juni vertrokken we hals over kop naar Turkije waar ik in het ziekenhuis kwam te liggen. Aanleiding voor de Gemeente Almere om maar helemaal niet meer uit te betalen en dus zitten we nu vijf maanden zonder een cent in Turkije. Vanaf mijn veertiende heb ik me de pest gewerkt. Nog nooit heb ik een uitkering of wat dan ook gehad. Nu kon het niet anders al vond ik het verschrikkelijk. Hoe de situatie in Turkije is hoef ik verder niet over uit te wijden daar staan de kranten vol van. Maar daar waar mijn eigen land ons verschrikkelijk onderuit heeft gehaald en nog haalt wordt er in Turkije voor ons gezorgd.

Loek Hermans zit vanavond bij zijn gezin aan tafel, wij missen zoon en broertje al bijna twee maanden en we gaan eraan kapot hier, echt kapot. Het gemis is verschrikkelijk. Ik veeg mijn r**t af met de “democratie” het ‘rechtssysteem’en de ‘gelijke rechten’ in Nederland. Opnieuw is mijn gezin uit elkaar gerukt. Omdat het kan.

Vanuit Turkije probeerde ik intussen door te starten. Nine Kooiman kwam met Kamervragen daarover.

Persbericht 9 november 2015

Betreft: Kamervragen op 16 november 2015 over Turkijezorg

Terwijl in Nederland de jeugdzorg tot een compleet drama is geëscaleerd presteert Nine Kooiman (SP) het vragen over Turkijezorg te gaan stellen op zestien november in de tweede kamer. In haar vragen benadrukt zij dat de zorg betaald zou worden door de belastingbetaler waarmee zij de kamer op een verkeerd been zet. Op de website: www.turkijezorg.wordpress.com wordt geadviseerd aan ouders hoe te handelen bij een aanvraag, meer niet. Echter de twaalf Kamervragen kosten € 3750,00 per vraag en worden wel betaald door de belastingbetaler en dit terwijl ik gewoon bereikbaar ben voor vragen.

De grondslag voor de Kamervragen ligt uiteraard bij het feit dat ik veroordeeld ben voor PGB fraude. Het is de Nederlandse regering jarenlang een doorn in het oog geweest dat ik wel de zorg kon leveren wat zij met al hun miljarden niet konden. Derhalve ben ik gearresteerd, heb ik geen eerlijk proces gehad en blijft de politiek me als zorgverlener dwars zitten. Op de financiële administratie na was de zorg die ik leverde toereikend en heb ik geen vakverbod gekregen.

SP jullie zijn van harte welkom met de vragen maar, als jullie zo open en transparant zijn, stel dan ook vragen over mijn onterechte veroordeling en heropen mijn zaak of begin een onafhankelijk onderzoek hiernaar. Al een jaar lang wordt er alles aan gedaan om die beerput gesloten te houden door zowel het ministerie VWS als de officier van justitie als de recherche.

Onderstaande de vragen zoals ze worden gesteld in de tweede kamer en mijn antwoord hierop.

2015Z20702

Vragen van het lid Kooiman (SP) aan de staatssecretaris van Volksgezondheid, Welzijn en Sport over het bericht dat slachtoffers van loverboys op kosten van de belastingbetaler geholpen kunnen worden in Turkije (ingezonden vijf november 2015) met mijn antwoorden. (De staatssecretaris zelf gaf in 2016 antwoord. Zie hiervoor het hoofdstuk 2016).

1

Wat is uw oordeel over het bericht dat kinderen met (zware) psychische problematiek of die het slachtoffer zijn van loverboys, op kosten van de belastingbetaler, nu geholpen kunnen worden door een particuliere jeugdzorginstantie in Turkije?

Mijn reactie op deze vraag: Allereerst wordt het niet betaald door de belastingbetaler. Door dit te zeggen wekt u een compleet verkeerde indruk. De kosten die op de website staan zijn een indicatie. Ik heb jarenlang (met medeweten en in en toestemming van uw regering overigens) zorg verleend aan kinderen met dezelfde problematiek die geen geld hadden. Tevens heb ik Jeugdzorg kinderen met een OTS opgevangen die geen PGB hadden of waarvan het afgegeven PGB niet toereikend was. Daar zijn overigens nooit kamervragen over gesteld.

2

In hoeverre heeft de Inspectie Jeugdzorg (IJZ) toezicht op deze particuliere jeugdzorginstantie? Wat zijn de uitkomsten van dit inspectietoezicht?

Aan mijn werkwijze is niets veranderd. Volgens de rechter en de IJZ was de zorg die ik leverde in orde. (zie inspectierapport en uitspraak rechter). Ik voldeed en voldoe aan alle eisen die gesteld worden ook in de Nederlandse zorg net als voorheen. De inspectie is welkom. Het laatste wat ik wil is me onttrekken aan de inspectie omdat ik van mening was, ben en blijf dat de zorg die geleverd wordt moet volden aan de eisen die daarvoor gesteld worden.

3

Wanneer de Inspectie Jeugdzorg geen toezicht houdt op deze particuliere jeugdzorginstantie in het buitenland, wie of wat houdt dan wel dat toezicht?

4

In hoeverre gelden de eerder gestelde kwaliteitsmaatstaven buitenlands zorgaanbod die opgesteld zijn naar aanleiding van de wens van de gehele Kamer om te komen tot kwaliteitseisen, en de toenmalige minister voor Jeugd en Gezin die hiertoe de opdracht heeft gegeven? 2)

Onze professionals in zowel Nederland als Turkije voldoen aan de eisen zoals gesteld in het kwaliteitsregister jeugdhulp. Zij zijn erkend door hun beroepsvereniging en ingeschreven in het BIG-register en in een register wat gelijk gesteld is aan het BIG register.

5

Zijn er gemeenten die een subsidierelatie hebben met deze organisatie of een indicatie hiervoor hebben afgegeven? Zo ja, welke gemeenten zijn dat en hoe vaak is dit gebeurd?

Nee.

6

Klopt hetgeen Turkijezorg stelt op haar website, dat de kosten voor deze zorg vergoed worden via de zorgverzekeraar of middels een indicatie afgegeven door een indicatiesteller? Hoe vaak is dit gebeurd?

Op de website geef ik aan welke kanalen er zijn en welke wegen er bewandeld moeten worden om zorg in zijn algemeen te ontvangen. Dat geldt niet specifiek voor Turkijezorg. Als ouder(s) cq verzorger(s) een aanvraag indienen voor zorg vanuit Turkijezorg en daarbij vermelden dat het gaat om zorg verleend in het buitenland en de zorgverzekeraar of indicatiesteller geeft die zorg af lijkt het me een open en transparant contact tussen de aanvrager en degene die de indicatie af geeft. Verder is mijn mening dat als je zorg verleent ouder(s) cq verzorger(s)

gewoon moet wijzen via de website of andere kanalen op de mogelijkheden waarop zij zorg kunnen aanvragen of dat nou is voor zorg afgenomen bij Turkijezorg of elders.

7

Hoeveel kinderen met een ondertoezichtstelling (OTS) of voogdijmaatregel zijn er al geholpen door Turkijezorg?

Geen maar ze zijn welkom.

8

Klopt het dat Turkijezorg niet staat ingeschreven bij de Kamer van Koophandel? 3)

Kunt u aangeven welke bestuursleden en leden van de raad voor toezicht er werkzaam zijn voor Turkijezorg?

Dat klopt tot op heden. Wij zijn net opgestart. Als blijkt dat dat nodig is is dat binnen een uur geregeld. Het laatste wat ik wil is me onttrekken aan de Nederlandse wet en regelgeving nl.

9

Deelt u de mening dat als kinderen jeugdzorg nodig hebben en er is een voorliggende voorziening in Nederland beschikbaar, zij ook het beste in Nederland geholpen kunnen worden? Zo nee, waarom niet?

Ik heb me even afgevraagd of ik deze vraag serieus moest beantwoorden maar ik ga het proberen al is het alleen maar om te laten zien hoe serieus ik dit zelf neem. Over voorliggende voorzieningen (een woord wat lekker in de mond ligt bij al die stuurlui die aan wal staan) kan ik kort zijn. Die zijn er vrijwel niet en als ze er al zijn, zijn ze nauwelijks of niet toegankelijk. Miljarden gaan er om in de Jeugdzorg en toch vallen er doden, worden er kinderen mishandeld die een OTS hadden (zie recent de krantenberichten) en vallen er tientallen, misschien wel honderden kinderen per dag tussen wal en schip. Er wordt veel gesproken in Nederland over de zorg voor deze kinderen maar daar blijft het ook bij. Concreet is er niets veranderd, sterker nog, het is alleen maar slechter geworden. Zoals u weet en waar u wellicht op aanstuurt is dat ik voor PGB fraude in de gevangenis heb gezeten. Dat op zich is al triest genoeg. Ik heb geen vak verbod gekregen en wat mij betreft is daar het laatste woord nog lang niet over gesproken. De zorg die ik leverde was in orde. Wel heb ik een administratieverbod gekregen (en terecht) waar ik me ook aan houdt. Wat dat aangaat heb ik mijn lesje wel geleerd.

10

Zijn er nog meer van dit soort particuliere instellingen in Turkije of andere landen (anders dan Nederland) die via deze wijze opereren en kunt u hiervan een overzicht geven? Zo nee, waarom niet?

11

Kunt u deze vragen beantwoorden vóór het Wetgevingsoverleg Jeugdzorg op 16 november 2015?

12

Kunt u tevens alle vragen afzonderlijk beantwoorden?

Vaag maar al dat gezeur en die kamervragen over me geven me kracht. Ik kan wel stellen dat ik op mijn oude niveau zit en strijdvaardig ben. Goed, zwart/wit gezien heb ik gefraudeerd. Ik heb mijn straf uitgezeten, heb geen vak verbod, wel een administratie verbod en daar houdt ik me aan (ik heb nu echte boekhouders met echte diploma's) . De zorg die ik leverde was goed, ik voldoe aan alle eisen die gesteld worden voor zowel de Nederlandse als de Turkse wet dus wat is het probleem? Ik denk dat ik daar zelf wel antwoord op kan geven maar laat de politiek het maar eerst doen nu!

15 December 2015

Zo ik ben er weer. Na een bijna dood ervaring en ruim zeven kilo lichter kan ik er weer even tegenaan. Intussen is Sinterklaas alweer vertrokken en is hij vergeten Rutte en zijn zwakbegaafde kabinet mee te nemen. Daar is het laatste woord nog niet over gesproken wat mij betreft. Als hij volgend jaar aankomt is hij voor mij.

Een antwoord op de kamer vragen is er nog niet maar dat kan ook niet voor bijna € 45.000,00. Voor dat geld mag je geen verwachtingen hebben.. Als ze echt hun werk hadden gedaan, ik wist dat allang maar ga niet hun werk doen, en ze hadden de boel goed gecheckt, hadden ze geweten dat alles goed geregeld is hier en we aan zowel de Nederlandse als de Turkse wet voldoen. Dat kunnen er niet veel zeggen. Mooi voorbeeld daarvan is "Ieder kind veilig" het voormalige Bureau Jeugdzorg. Zo veilig waren en zijn de kinderen bij hun niet. Toch gaan er miljarden in om, hebben ze hun kantoren in de duurste panden en rijden ze in vette leaseauto's en dan heb ik het nog niet over de bonussen in de zorg. En intussen kunnen degenen die zorg nodig hebben wegrotten.

24 december 2015 kerstavond

En dan is het “ineens” kerstavond. De avond waarop ik met de kinderen in Nederland vaak al de cadeautjes uitpakte omdat het te spannend werd om nog langer te wachten voor zoon. Vaak ook legde ik ze pas neer de dag voor kerst zodat hij niet zo lang hoefde te wachten tot hij ze mocht open maken. Kaarsjes aan, overal lichtjes, een prachtige boom maar vooral lekker eten en bij elkaar zijn. Uiteraard werd er gezongen op de Playstation en werden ook de nodige kerstfilms bekeken.

Kerst 2015. Mijn zoon in Nederland, dochter hier bij me. Geen kerstboom, geen cadeautjes, niet zingen, geen kerstfilms en niet bij elkaar. Ik weet niet wat de bedoeling was en is van de Nederlandse regering maar al zou ik zestig miljoen bij elkaar hebben gestolen dan heb ik toch mijn straf uit gezeten? Nu hebben ze bedacht dat ik moet verschijnen als getuige op vijf januari. Ook op twaalf januari moet ik in Nederland zijn maar dat staat daar los van. Voor wat betreft het getuigen heb ik gevraagd om een vrijgeleide om te voorkomen dat ik gearresteerd wordt met of 1 of ander vaag verhaal of omdat ik nog acht dagen moet uit zitten omdat ik mijn dochter niet naar school heb gebracht toen ik gedetineerd zat. Kan ook gewoon in Nederland. Veroordeeld worden terwijl je in de gevangenis zit omdat je je dochter niet naar school hebt gebracht tijdens je detentie. Het antwoordt op mijn vraag om een geleide was apart: Er staat niets van me open is er gemeld! Ik weet niet waar ze gekeken hebben maar ik heb wel degelijk een brief gehad dat die boete is omgezet in acht dagen detentie. Zal de fabeltjeskrant wel weer geweest zijn!

Los daarvan moet ik veel kosten maken om op vijf januari te verschijnen. Tel daarbij op dat ik al een half jaar geen inkomen heb en dat weet iedere boerenl*l dat dat dus niet kan behalve bij justitie, die snappen het nog steeds niet. Net als bij de regering en hun Kamervragen over me. Het kan gewoon omdat het kan.

Op de achtergrond draait André Hazes – met kerst ben ik alleen. Ik ben niet alleen maar ook niet compleet zonder mijn zoon. Ik wens iedereen fijne feestdagen en een goed, gelukkig en gezond 2016. Ook aan jullie Martin Rijn en Mark Rutte. Jullie hebben het harder nodig dan ik. Wij zijn tijdelijk van elkaar gescheiden maar dat komt ooit goed! Jullie moeten leven, elke dag weer met alle ellende die jullie aanrichten en hebben aangericht. Slaap lekker vanavond!

HOOFDSTUK 14 – TROPENJAREN 2016

Tropenjaren 2016

11 januari 2016

Het moet niet gekker worden in Nederland bij justitie. Ze willen graag dat ik kom maar er staan nog acht dagen gevangenis open. Daar heeft mijn advocaat bericht van gehad. Die acht dagen staan er omdat ik boete niet betaald heb in verband met de leerplicht van mijn dochter. Ten tijde van de uitspraak had ze echter al een ontheffing maar dat vergat Bureau Jeugdzorg even te vermelden in de rechtbank..

Op mijn mail dat ik graag een vrijgeleide wil zodat ik zonder problemen Nederland in en uit kan kreeg ik als antwoord: Er is ons niets bekend van een openstaande gevangenisstraf. Toen ik uiteindelijk na heel veel heen en weer mailen het zaaknummer doorgaf was het antwoord: mailt u zelf het Openbaar Ministerie maar even! Ik weet niet van welke planeet ze afkomen daar maar ik ben niet van plan hun werk te gaan doen tenzij ik hun salaris ga krijgen maar dat gaat vast niet gebeuren.

Los daarvan spelen er nog twee andere dingen die voor het gemak maar even "vergeten" worden ondanks dat ik het in elke mail aan geef. Allereerst de reis en

verblijfkosten. Misschien moet ik nog wel vijf keer naar Nederland en aangezien ik geen inkomen heb en door anderen onderhouden wordt is dat wel een soort van probleempje. Als ik al voor mijn eigen inkomen wil zorgen komen er direct kamervragen. Lopen en zwemmen zijn geen optie voor me. Ik ben uit Nederland vertrokken omdat het leven daar de kinderen en mij onmogelijk werd gemaakt. Nu ik weg ben gaat dat dus gewoon door.

Het tweede probleem wat speelt is PTSS. Sinds de gevangenis ben ik nooit compleet van alles afgesloten geweest omdat ik dan in paniek raak. Een tijd lang heb ik dat kunnen voorkomen door altijd vooruit te denken en het in te dekken maar uiteindelijk is het toch gebeurd en zat ik op zeker moment zonder internet, zonder telefoon, zonder vervoer en ergens afgelegen met alleen maar zwerfhonden die voor het hek zaten te wachten tot ze me te grazen konden nemen. Wat er precies gebeurd is kan ik niet meer navertellen maar toen het mijn omgeving uiteindelijk duidelijk was (de taal werkt niet echt mee hier) wat er gebeurd was en waarom ik zo in paniek raakte (acht dagen later) was ik inmiddels zeven kilo afgevallen, doodziek en compleet de weg kwijt. Inmiddels ben ik weer op de been, is er altijd iemand bij me of is het ingedekt mocht ik een keer alleen zijn en moet ik zeggen dat ze, ondanks dat PTSS hier niet bekend is en ze nog nooit iemand zo in paniek hebben meegemaakt er super mee omgaan. Ik functioneer weer.

Intussen draaien mijn hersenen nog steeds overuren. Al die ellende in de zorg de laatste maanden. Megafraudes, mensen die verantwoordelijk zijn voor massa ontslagen en duizenden mensen zonder zorg laten zitten die een baan als burgemeester aangeboden krijgen enz enz enz hebben me behoorlijk aan het denken gezet weer. Toen ik op Twitter aan Renske Luijten (SP) vroeg hoe dat zat met Loek Hermans als burgemeester kreeg ik als antwoord: @Yvonbrinkerink ik begrijp er ook niets van. Dat is dus onze huidige politiek.

Wat ik van mijn advocaat begreep hebben ze bij het Zorgkantoor ook nog steeds koorts. Blijven maar hameren dat de verantwoording over bepaalde periode van zoon is afgekeurd op grond van wat ik heb ingediend maar ik heb over die periode helemaal niets ingediend. Steevast wordt er om de kopieën van de zogenaamde door mij ingediende verantwoordingen gevraagd die ik uiteraard niet krijg want ze bestaan ook niet. Gisteren kwam ik op internet een slogan tegen van een zorgverzekeraar. De slogan luidde: “1 van de weinige protocollen de in de zorg altijd gevolgd moeten worden is dat men eerst naar de mens kijkt en dan pas naar het protocol”. Toen ik dat las heb ik spontaan mijn advocaten geappt en gezegd dat ze ze aan moest klagen wegens aanzetten tot fraude want als je die zielige protocollen van ze niet volgt (voor zover ze zelf weten wat die inhouden dan) eindig je in een justitieel hotel.

Rest me iedereen een goed, gelukkig en gezond 2016 te wensen. Ik gun iedereen wat hij/zij mij ook gunt. Misschien kom ik dit weekend al naar Nederland. Dat hangt af van onze klassenjustitie. Zo niet dan duurt het in ieder geval niet lang meer. Zo wel dan is dat omdat het kan!

20 januari 2016

Het werd toch nog gekker! Nadat me per mail meerdere keren verzekerd werd dat er echt niets openstond (waar ik dwars tegenin bleef gaan) besloot ik toch naar Nederland te vliegen. Alle mooie verhalen van het OM ten spijt werd ik op schiphol toch meegenomen want, zo vertelde de marechaussee me, er stonden nog acht dagen open vd leerplicht. Na alles te hebben uitgelegd en nadat er met mijn advocate en de dienstdoende officier van justitie was gesproken werd besloten me te laten gaan. Intussen zijn we bijna een week verder, heb ik nog steeds geen vrijgeleide en kan dus bij elke controle worden gearresteerd weer en voel ik me opgejaagd wild.

Los van deze ellende heb ik dan nog het probleem wat PTSS heet. Het is weer bevestigd. Nederland is inderdaad een bananenrepubliek. Bij justitie, het OM, in de zorg enz.

Gelukkig heb ik wel mijn zoon gezien!

Laatst werd me door iemand gezegd: Von, ga verder met waar je kracht ligt, laat het rusten. Ik heb daarop geantwoord dat ik het nooit zal laten rusten. Dat ben ik verplicht aan mijn en al die andere kinderen en gezinnen. Ik heb alle kinderen altijd geleerd nooit op te geven hoe moeilijk het ook was en hun mening nooit te stoelen op die van een ander. Zou triest zijn als ik er de brui aan zou geven. Dan ben ik tegenover hun niet geloofwaardig. Intussen ga ik weer lekker verder. Geen Kamervragen die me daarvan weerhouden…hoeveel moeite ze ook nog zullen doen om me tegen te houden, ik zal nooit opgeven. Gewoon, omdat dat niet in mijn woordenboek staat!

22 februari 2016

Ach, het zorgkantoor is nieuws vandaag. Op Twitter gaat iedereen los over de uitzending van Tros Radar vanavond. Voor mij is het oud nieuws. Niet de wurgcontracten die ze gedupeerden van PGB fraude laten tekenen maar wel de manier van handelen en met mensen omgaan maar ach…wat kun je verwachten van een ZORGkantoor? Ik denk dat juist dit soort dingen er bij mij voor gezorgd hebben dat alle vertrouwen weg is. Ooit had ik ze hoog zitten. Samen met het zorgkantoor zorgden we ervoor dat, ook al ging het niet helemaal volgens protocol, alle kinderen die dag nodig hadden zorg kregen. Niet alle kids hadden een PGB of een toereikend PGB maar dat maakte niet uit. Van het zorgkantoor mocht er “geschipperd” worden. Altijd overlegde ik alles met ze. Apart wel dat juist het Zorgkantoor niet mocht getuigen tijdens mijn proces want ik werd veroordeeld en het Zorgkantoor hun wanbeleid werd onder het kleed geschoven. Nu, bijna drie jaar later, terroriseren ze nog steeds ouders van kinderen aan wie wij zorg verleenden. Het zijn net strontvliegen op dat zorgkantoor!

Ik vul mijn dagen momenteel met het Openbaar Ministerie mailen. Ik moest en zou naar Nederland om te getuigen. Hoop ellende tot arrestatie op Schiphol aan toe. Vooral een hoop kosten maar dat maakte niet uit die zouden direct vergoed worden. Geld heb ik al bijna een jaar niet dus iedereen van alles bij elkaar geschraapt voor me met de belofte dat ze het direct terug kregen. Niet dus! Ik wacht nog steeds. Laatste mailtje vandaag van Openbaar Ministerie was: we zoeken het uit. Zochten ze maar eens wat uit daar!

28 februari 2016

Het houdt niet op, niet vanzelf. Ik weet niet waarom maar die zin houdt me al dagen bezig. Het houdt inderdaad niet op al is het hier een stuk rustiger dan in Nederland al is het alleen al omdat hier de postbode nooit komt. De rest gaat uiteraard gewoon door. Zo moet mijn ex morgen voorkomen voor mishandeling van mij in 2013 toen ik, jawel, twee weken mijn justitie onderkomen mocht verlaten om de administratie te doen die ze kwijt waren bij het Openbaar Ministerie. Begrijpen deed ik er indertijd niets van maar ik kon twee weken bij mijn kids zijn en mijn aanstaande dus wat boeide het. Dat mijn aanstaande er inmiddels meerdere vriendinnen op nahield en zelfs samenwoonde met een ander daar kwam ik de eerste avond achter toen hij laveloos in bed lag. Uiteraard heb ik hem eruit gezet en na de zoveelste keer klappen te hebben gehad was het genoeg. Dat was mijn eerste verlofdag en gelukkig waren de kinderen daar niet bij. Wat volgde waren twee superweken met de kinderen en vrienden. Ik genoot elke dag of het de laatste was. Twee weken later heb ik me keurig weer gemeld. De blauwe plekken waren weg, ik was weer single maar realiseerde me hoe gelukkig en “rijk” ik eigenlijk was ook al moest ik terug die verdomde gevangenis in.

Nu, 2,5 jaar na dato moet hij verschijnen bij de politierechter.

1 maart 2016

Vierentwintig uur taakstraf en een boete van € 500,00 is de eis. Uiteraard is hij niet komen opdagen bij de zitting. Ik vraag me af of die rechters zich realiseren dat het heel lang duurt voor een slachtoffer van mishandeling aangifte doet. Vaak zijn dan alle grenzen overschreden en is het niet de eerste keer dat iemand mishandeld wordt. Ook bij mij was het niet de eerste keer. Een gebroken neus, gevlucht met de kinderen midden in de nacht, de rekeningen van mij en de kinderen geplunderd toen ik vast zat en ik was ook niet zijn enige slachtoffer weet ik inmiddels. Hoe dan ook, in Nederland mag je iemand gewoon mishandelen, de straffen zijn een lachertje. Ik zou er bijna zelf iemand voor op haar/zijn gezicht rammen.

Intussen wacht ik nog steeds op de betaling van het Openbaar Ministerie. In de mail van gistermiddag kondigden ze aan dat het uiterlijk eind deze week op mijn rekening zal staan. Dat mailden ze vijftien februari ook en toen gebeurde er niets. We wachten af al blijft het natuurlijk een lachertje dat hele circus. Ze hadden bij

justitie die tent van circus Renz moeten kopen hadden ze er hun shows weg kunnen geven.

2 maart 2016

Het NRC plaatste eergisteren een interview met 1 van de ouders. Zoals de meeste media ook bij het NRC geen wederhoor en waarheidsvinding. Beste journalist, van het geld wat gestort is op mijn privérekening is vast komen te staan dat dat ook weer is uitgegeven aan zorg. Een beetje journalist had dat even geverifieerd. Betreffende moeder haar drie kinderen gingen elk weekend mee omdat het te heftig was thuis en er was dan ook een chronisch PGB gebrek. Standaard altijd tekort en iedereen die een beetje kan rekenen en de indicatie er even had bij gepakt had dat kunnen zien. Inderdaad heb ik geld van het PGB gebruikt om haar huur te betalen omdat ze anders met drie kinderen op straat zou komen te staan. Aangezien ze indertijd behoorlijk over de zeik was, in scheiding lag en Onzichtbaar Anders een commercieel bedrijf was en het geld uit het bedrijf kwam kon ik dat doen. Ik zag dat als een goede daad en niet als een doodzonde en ik wilde niet 's avonds naar bed met een rekening waar geld op stond wetende dat zij onder de brug zou eindigen met drie kinderen. Als je bij de bakker een brood koopt hoeft hij daarna toch ook niet uit te leggen wat hij met zijn geld doet? Wat betreft Turkije en Disney, op dit moment zijn er nog steeds zorgverleners die met kinderen met een PGB naar Suriname, Cambodja, Disney gaan. Indertijd mocht dat en het zorgkantoor en de voogden van Bureau Jeugdzorg waren hiervan volledig op de hoogte maar die mochten niet getuigen. NRC wat ik me afvraag is: hebben jullie net als de Telegraaf instructies van het Openbaar Ministerie gekregen of is het gewoon slechte journalistiek?

Af en toe lees ik teksten terug van de oude website. Daar kom ik Spirit Jeugdhulp tegen die nog acht maanden de kinderen die onder voogdij stonden bij Bureau Jeugdzorg in mijn koophuis hebben opgevangen maar vergaten de hypotheek en andere rekeningen te betalen waardoor het huis geveild werd. Uiteraard ver onder de verkoopwaarde. De rest van de rekeningen was overigens ook niet betaald, het halve huis was leeggeroofd en er is een enorme ravage achter gelaten op straat. Dat kan uiteraard als je Bureau Jeugdzorg of Spirit heet, dan mag je dat! Zulke dingen mis ik altijd wel in de media en ik vond het ook niet terug in het NRC.

Verder is me gisteren medische behandeling geweigerd. Met een nierbekkenontsteking, blaasontsteking, niersteen en heel veel pijn werd me vanuit Nederland te kennen gegeven dat ik eerst een stempel moet halen en ik dan misschien de zorg krijg die ik nodig heb. Misschien ook niet. Ik heb gewoon een basisverzekering. Heb al negen maanden geen inkomen dus kon de aanvullende verzekering niet betalen. Het verhaal dat iedere Nederlander recht heeft op zorg gaat bij mij dus niet op. Ik ben blijkbaar of geen Nederlander of de grondwet geldt voor mij niet.

3 maart 2016

Gisteren kwam ik mezelf tegen en het was best gezellig. Memories opgehaald en in stilte gelachen. Foto's gekeken van de groepen en heerlijk om me de bijzondere humor en aparte dingen van de kinderen in de groepen te herinneren. Kinderen zonder budget die toch mee gingen. Kinderen onder voogdij van BJZ die al jaren bij ons woonden en waarvan sommigen volwassen zijn. Kinderen die in de jeugdgevangenis hadden gezeten en waarvan iedereen zei: het wordt niets meer met dat kind. Kinderen waarvan we wisten dat ze getreiterd werden om hun beperking. Wat was het prachtig om met ze te werken en wat gaf het iedereen voldoening die met ze werkten. Het chronische geldgebrek en soms te late salarisbetaling nam iedereen op de koop toe omdat ze wisten dat Bureau Jeugdzorg vaak duizenden euro's achter liep met betalen. De klap kwam toen Bureau Jeugdzorg in december 2012 besloot niet meer vooruit maar achteraf te betalen voor hun pupillen. En toen er ook in januari 2013 geen betaling van ze binnenkwam waren de rapen gaar. Ik heb ze gevraagd of ik de kinderen ook achteraf eten kon geven en met terugwerkende kracht naar school kon brengen. Het antwoord bleef uit.

Het blijft apart dat iedereen die zeer nauw betrokken was niet mocht getuigen tijdens mijn proces. Het blijft ook apart dat ik juist met al die betrokkenen nog steeds een goed contact heb. Nog steeds staan ze voor ons klaar omdat ze allemaal weten dat waar ik voor veroordeeld ben belachelijk is. Ik schoof. Met toestemming. Dat was mijn grootste fout.

Voor ons geen dure kantoren, vette leaseauto's of bonussen. Mijn medewerkers en ik waren blij met eten op tafel en lachende gezichtjes als we weer 1 van de kids een beetje zelfvertrouwen en liefde konden geven. Daar deden we het voor. Het gaat allang niet meer om kinderen in de zorg, het gaat om cijfers en statistieken.

11 maart 2016

Even niet geschreven, het was een soort van hectisch zeg maar. Gisteren overleed mijn vader. Over de doden niets dan goeds en zijn kleindochters hebben een goede opa verloren.

Inmiddels ben ik hier volop aan de gang en het is heerlijk om te kunnen doen waar mijn hart ligt en waar ik goed in ben. Geld verdienen doe ik er niet mee maar dat deed ik in Nederland ook amper. Ik denk dat ik me aan het eind van de dag beter voel dan al die "managers" met hun bonussen en vette leaseauto's. Aan het eind van de rit sterven ze met een vette bankrekening maar komen erachter dat ze heel eenzaam zijn.

Mijn eerste boek, nog steeds krijg ik berichten uit Holland van ouders en leerkrachten uit het speciaal onderwijs. Ouders lezen het in 1 keer uit en mailen me dan. Zo ook vanmorgen een reactie van een moeder. Veertien jaar van het

kastje naar de muur gestuurd werd ze. Veertien jaar gedacht dat ze dat het aan haar (moeder) lag en na het lezen van mijn boek viel het kwartje. Uiteraard ga ik ook met dit kind en ouders aan de gang.

16 maart 2016

Vanmorgen werd ik wakker van mijn telefoon. Mijn dochter stuurde een berichtje. Vandaag wordt haar opa, mijn vader gecremeerd en ze heeft het los van zijn overlijden al heel erg zwaar momenteel.

Ik voel me machteloos. Wil er zo graag voor haar zijn maar het kan alweer niet. Whats app en ingesproken berichten missen hun doel in deze en dus zit dochter in tranen in Nederland en ik in tranen in Turkije. Beiden worden we hierdoor ook getriggerd en qua gevoel en redenatie vallen we terug in de tijd dat ik in de gevangenis zat. Oergevoelens die zich niet laten wegdrukken door welke woorden dan ook. Ze is sterk maar dat neemt de pijn en het verdriet en het gevoel van machteloosheid niet weg.

Voor vandaag laat ik het hierbij. Morgen weer verder met mijn gevecht. Vandaag zijn mijn hart en hoofd bij mijn dochter, mijn altijd sterke dochter. Al 19 jaar sterk. Ohana Shirley!

22 maart 2016

Zojuist vond ik op Twitter eindelijk een goede naam voor de Nederlandse regering “kadaverkabinet”! En dat is wat mij betreft ook de enige goede benaming voor dat walgelijke zootje in Den Haag.

Ik las ook over de V&D medewerkers die als ze langer in dienst zijn dan 22 maanden buitenspel worden gezet bij de leegverkoop van de panden omdat er anders teveel ontslagvergoeding aan ze moet worden betaald. Ik las over de TSN medewerkers, over het vluchtelingenakkoord en nog veel meer waardoor “kadaverkabinet” inderdaad de spijker op zijn kop is. Nog los van mijn eigen situatie vind ik hier wel wat van. Dan heb ik het nog niet eens gehad over de armoede in Nederland, over van Rijn die verdomd stil is en over Jette die waarschijnlijk heel hard op haar hoofd gevallen is en daarom de mensen in de bijstand nog maar wat harder aanpakt en mijn hart gaat dan uit naar al die V&D en TSN medewerkers die daarmee te maken krijgen. Dat wat Nederland altijd zo stabiel maakte is weg. Er is geen fundering en stabiliteit meer.

Ook in mijn privésituatie houdt het niet op. Opnieuw naar de rechter, recherche die de boel stagneert, de politiek die wel reageert maar niet openlijk een standpunt in durft te nemen enz. .

Intussen zit ik nu negen maanden zonder inkomen, zit mijn dochter al bijna twee jaar zonder inkomen en zijn we uit de ziektekostenverzekering getrapt omdat we

die niet konden betalen. Wat me op de been houdt is de wetenschap dat het ergste leed geleden is en dat er ooit een eind aan komt. Linksom of rechtsom. Ik hoop oprecht dat er snel een eind gemaakt wordt aan dat kadaverkabinet.

25 maart 2016

Soms is Facebook zo gek nog niet met hun herinneringen. Zo kwam ik onderstaand persbericht tegen. Iedereen weet hoe die zittingen op 1 en vier april afliepen. Twee weken later, op goede vrijdag achttien April 2014 werd ik na de uitspraak en acht maanden thuis geweest te zijn, opnieuw gearresteerd. Mijn kinderen tegen wie ik had gezegd: mama komt zo weer terug mocht ik niet meer bellen. Ik kwam door de voordeur binnen en verdween in een politiecel in het complex wachtend op vervoer naar gevangenis Nieuwersluis. Mijn auto gewoon voor de deur, mijn kinderen thuis wachtend, de hond moest nog worden uitgelaten. Opnieuw was ik gereduceerd tot nummer: 8645732! Iedereen verbijsterd achter latend viel opnieuw de deur achter me in het slot.

Aangekomen in de gevangenis, na de gebruikelijke vernederende visitatie, was het nieuws me al vooruit gehold via onder andere SBS en hadden de bewakers al alles klaar gezet. Ik werd ontvangen met koffie en de avond en nachtcontrole. Uiteraard wisten ze van mijn paniekaanvallen en al die tijd zijn zij het geweest die me hebben behoed voor meer dan hartklachten, een gebroken voet, een gebroken pols en een overdosis. Dat is wat PTSS met je doet in paniesituaties. Je wil de pijn en de paniek niet meer voelen dus zoek je een manier om de geestelijke pijn de baas te worden. Natuurlijk wilde ik niet dood en verder spoor ik ook best wel maar in paniek ben ik gevaarlijk voor mezelf. En dat wisten de bewakers.

Verder begreep ik er niet veel van waarom ik daar weer zat. De grootste criminelen mochten naar huis in afwachting van hun hoger beroep en ik werd opgesloten. Ik was verbijsterd en volledig in shock en wist niet dat het getreiter van het Openbaar Ministerie toen pas goed begon. Nu, twee jaar later begrijp ik waarom ik perse moest worden opgesloten. Direct na mijn arrestatie ging het PGB op de schop onder het mom van te fraudegevoelig. Openbaar Ministerie, Zorgkantoor en ministerie VWS gefeliciteerd met het behaalde resultaat in zorgland! Jullie zijn een schande voor ons democratische en ontwikkelde land.

Hieronder het betreffende persbericht:

25 Maart 2014 Persbericht

De rechtszaak rond vermeende grootschalige PGB-fraude van Yvonne B. onzorgvuldig

Op 1 april zal de inhoudelijke zitting tegen Yvonne B plaats vinden in de rechtbank van Utrecht.

Samenspanning en nalatigheid van een ex-vennoot en boekhouder resulteerde in zes maanden detentie, verbod om contact te hebben met zelfs haar eigen kinderen en opheffen van een organisatie waarbij talloze kinderen van de ene op de andere dag zonder zorg kwamen te zitten. Verklaringen van de ex-vennoot en boekhouder tonen diverse tegenstrijdigheden aan waartegen Yvonne B. verdere acties verweegt.

Yvonne B. kon niets inbrengen tegen de valse beschuldigingen over vermeende woningen en bezittingen in het buitenland en moest toekijken, terwijl haar enige eigen woning geveild werd.
De aangiften van Yvonne B, alsmede haar eerder verzoek om een boekenonderzoek in te stellen werden genegeerd en in plaats daarvan werd zij gearresteerd en neergezet als vluchtgevaarlijk. Er zijn veel vraagtekens te plaatsen over de wijze waarop onderzoeken zijn gedaan; administratie waarmee een deel van de aanklacht kon vervallen werd ondanks een uitgebreide huiszoeking niet meegenomen in het onderzoek. Ook raakte een deel van de door de FIOD meegenomen administratie zoek.

Op 1 april zal tijdens de zitting duidelijk worden hoe de van PGB fraude verdachte Yvonne B er op een schandalige manier ingeluisd is en hoe het Openbaar Ministerie geblunderd heeft. Als een zware crimineel is Yvonne B, op 12 April 2013, ten overstaan van de gehele pers en haar kinderen gearresteerd. "Vrienden van Tom" werd opgericht door Yvonne B. om een veilige haven te bieden voor veel gezinnen met kinderen die anders uit huis geplaatst zouden worden. Yvonne B. was actief in het bieden van kansen aan kinderen die in veel gevallen als 'opgegeven' en 'onmogelijk' werden beschouwd. Daarbij behartigde ze de geest van de WMO om het netwerk te versterken en te betrekken bij de zorg van hun naasten. Zelf werkte zij 7 dagen per week en was zij dag en nacht bereikbaar voor haar cliënten, zonder beroep te doen op een salaris, overuren of enige compensatie. Zij vertrok uit haar eigen koopwoning en stelde die als een crisisopvang in voor kinderen die nergens anders opgevangen konden worden en kinderen die onder voogdij stonden bij Bureau Jeugdzorg.

De advocate van Yvonne B., Marjolein Dikkerboom van KHDS advocaten in Amsterdam zal na de zitting op 1 april bereikbaar zijn voor commentaar.

Ooit ben ik gevraagd voor de SP. Ik heb vriendelijk bedankt. Ik danste en dans nl niet naar de pijpen van een ander en wat ben ik blij dat ik, ondanks alles wat er gebeurd is, die beslissing toen heb genomen. Ik zou niemand meer aan durven kijken dan nu. Ik zou niemand kunnen uitleggen waarom ik nog in gesprek zou zijn met Martin van Rijn terwijl ik hem het liefst over tafel zou willen trekken om wat hij al deze gezinnen en kinderen aan doet. Ik zou weigeren nog met Per Saldo te communiceren en het SVB direct buiten spel zetten. Ik zou eruit gebonjourd worden met wachtgeld of een vette bonus mee krijgen. In de gevangenis kreeg ik twaalf euro per week voor twintig uur werk maar ik verdiende dat ook echt in tegenstelling tot al die praatjesmakers in de politiek.

1 april 2016

Doorstart

Persbericht Vrienden van Tom

Drie jaar geleden, op 12 april 2013, werd aan de stichting Vrienden van Tom het zwijgen opgelegd. Tientallen kinderen en ouders bleven achter zonder zorg.

Alle hervormingen in het zorgstelsel ten spijt, is de zorg voor kinderen en jongeren met ASS (Autisme Spectrum Stoornis) en/of een andere psychiatrische stoornis erop achteruit gegaan. Mede door deze veranderingen wordt nog vrijwel dagelijks gehandeld in strijd met het kinderrechtenverdrag (IVRK). We kennen helaas allemaal de verhalen van kinderen die niet naar school gaan (de thuiszitters), van ouders die in hun wanhoop hun kinderen iets aandoen en van kinderen die verdwalen in het zorgsysteem en niet de juiste of geen hulp krijgen.

Vrienden van Tom zal daarom, met een forse uitbreiding van het zorgaanbod, verder gaan waar het drie jaar geleden is geëindigd. Vrienden van Tom pakt op wat reguliere zorgaanbieders (wegens zorgzwaarte, plaatsingscapaciteit of financieringsproblematiek) laten liggen. Oprichtster Yvonne Brinkerink meent dat de zorg voor een kind nooit afhankelijk mag zijn van een al dan niet beschikbaar budget of de hoogte daarvan. Er wordt gewerkt vanuit het hart, waarbij de factor geld te allen tijde van ondergeschikt belang is.

Bij Vrienden van Tom zijn geen wachtlijsten en de Vrienden van Tom voldoet aan alle eisen zoals gesteld door de Inspectie Volksgezondheid.

(De doorstart kon niet worden gemaakt door het enorme online getreiter vanuit de hoek van Desiree. Haar netwerk spant ze voor het karretje, online haalt ze me door het slijk, ze waarschuwt mensen via privéberichten en ik word benaderd door wildvreemde mensen uit het Twitter theekransje waaronder ook zogenaamde ervaringsdeskundigen die denken de wijsheid in pacht te hebben omdat ze een kind met autisme hebben. Voor nu is het niet anders al blijft het ziek dat dit gebeurt).

8 April 2016

Na een paar dagen onafgebroken bezig te zijn geweest zijn we er helemaal uit. Los van het feit dat ik graag mijn werk doe met de kinderen had ik nog een andere inspiratiebron: Desiree. Nadat deze me opnieuw openlijk aan de schandpaal nagelde en haar netwerk blijft misbruiken vind ik het wel een keer genoeg. Ik denk dat ik tot nu toe best nestjes en redelijk ben gebleven maar nadat ze me twee dagen terug in een Twitterbericht neerzette als iemand die “wederom” de fout in ging en me open en bloot GGZ patiënt noemde was het klaar. Ja, ik heb

PTSS en ja dat heb ik al sinds mijn eenentwintigste en ja het is veel erger geworden in de gevangenis maar ik ken geen hulpverlener die daar op zo een smerige manier misbruik van maakt om dat tegen iemand te gebruiken in haar haatcampagne. Los daarvan ben ik niemands cliënt of patiënt, heeft het niets met mijn werk te maken maar alles met niet opgesloten kunnen zijn en wil ik mevrouw Doremalen wel spreken nadat ze door dezelfde hel is gegaan met haar kinderen. Dat wat ze heeft gezegd kun je als hulpverleenster en voorvechtster van kwetsbare kinderen gewoon niet maken. Heeft te maken met ethiek en andere moeilijke woorden die zij niet snapt maar het allermooiste van alles is dat Doremalen tot nu toe steeds haar eigen actieve rol in mijn strafzaak heeft verzwegen. Met de herziening zal dat ongetwijfeld uitkomen.

Intussen tweeten vijfduizend blinde en dove meelopers gezellig mee over hoe slecht ik wel niet ben wat wel iets zegt over hun intelligentie.

18 april 2016

Twaalf april was het drie jaar geleden dat ruim dertig bewapende en met kogelvrij vesten aan agenten met gevaar voor eigen leven mij kwamen arresteren op verdenking van fraude. Zes maanden detentie volgde. Daarna mocht ik zes maanden naar huis.

Vandaag twee jaar geleden mocht ik me melden bij de rechtbank en werd daar ter plekke weer gearresteerd om opnieuw naar mijn justitiehotel gebracht te worden voor zes maanden.

In de loop der tijd is er veel duidelijk geworden en nog iedere dag wordt het duidelijker. Net nog lees ik over zorgleveranciers die in de problemen zitten of dreigen te komen doordat er te laat aan ze betaald wordt. Voor mij is het oud nieuws. Om die reden moest ik gaan schuiven. Bureau Jeugdzorg waste zijn handjes in onschuld en hadden uiteraard de politiek mee. Voor mij voegt het niets meer toe maar God sta die mensen bij die in dezelfde problemen zitten nu. En als ik dan lees of onzinnig debatje zoveel of Kamervragen naar de bekende weg moet ik er tegenwoordig alleen maar om lachen. Tegen zoveel domheid is geen kruid gewassen.

Het Oekraïne referendum, de kindbruidjes, het vluchtelingenakkoord, de Demminkzaak…

Toen ze mij opsloten wisten ze niet beter dat blijkt wel. Je kunt een zwakbegaafd kabinet met aan het hoofd een Tita VVD tovenaar nou eenmaal niets verwijten, je kunt er hooguit zorg voor aanvragen en ze goed begeleiden.

27 april 2016 Koningsdag

Het weer in Kusadasi. Prachtig, warm en windstil op een plaatselijke tornado in het centrum na dan. De Ebrutornado, naar aanleiding van de arrestatie van Ebru Omar, raast stevig door bij de ijssalon en in de Nederlandse politiek en media. Het verbaast me dat er nog geen ijsje naar haar vernoemd is.

Beetje dubbel wel ook dat er gemeld wordt dat ze de cartoon uit de Telegraaf niet durft te tweeten maar gisteren als olie op het vuur wel even fors uithaalt in de Metro Beetje dubbel ook de aandacht die ze krijgt vanuit de politiek. Die hebben natuurlijk niets anders te doen. Dat het AD vermeld dat er niet genoeg mensen en tijd zijn om bijvoorbeeld kindermishandeling aan te pakken is inderdaad minder belangrijk als Rutte die probeert Erdogan aan de lijn te krijgen. En dat ruim twee miljoen Nederlanders op of onder de armoedegrens leven is niet meer dan kwestie van cijfers daaromtrent af en toe eens bijstellen. Prioriteiten! Ik begrijp het.

Intussen in Kusadasi gaat het leven verder. Tien maanden zonder inkomen (jaja ijsjes zitten er niet in hier), Kamervragen als ik weer een hiaat in ons zorgvuldig opgestelde regel en wetgeving vind in de zorg (niet dat daar iets mee gebeurd overigens) of meld bij het ministerie dat er een fout zit in het Gemeente INVIS systeem (waar ook niets mee gebeurd uiteraard) en genietend van de warmte waarmee er door de Turkse bevolking en een enkele Nederlander met ons om gegaan wordt. Daar waar de Nederlandse regering mijn gezin en vele andere gezinnen om zeep heeft geholpen met hun zielige regeltjes en wetjes en vooral het nastreven ervan en iedereen die een kruisje verkeerd zet afmaakt, zijn het in mijn geval de Turken die zorgen dat we uberhaupt nog leven. Misschien moet ik politiek asiel aan gaan vragen.

P.s. Meneer de president, mocht u besluiten alsnog iets van inkomen te gaan verstrekken voor mijn kinderen en mij over de laatste tien maanden stuur me dan even een berichtje. Misschien kan ik dan mijn kinderen weer eens zien en een ijsje met ze gaan eten. Fijne Koningsdag!

28 April 2016

Gisteren gedwongen een rustig dagje gehad. Een beetje gelezen en geschreven en natuurlijk het enige wat ik hier kan: online zijn tot, de elektra werd afgesloten en ik mijn telefoon niet meer kon opladen. Het magische bedrag van tweehonderdzeventien euro voor zes maanden elektra kan ik helaas niet betalen. Mijn eerste ingeving was: Fuck it, ik ga een ijsje halen en doe net of het niet zo is . Uiteindelijk is het een voorlopig opgelost dus dat ook maar terzijde dan..

In de avond had ik contact met mijn kinderen. Gevraagd wat ze gedaan hadden die dag. Beiden niets! Waar vroeger Koninginnedag spannend was en de nodige voorbereidingen getroffen moesten worden in verband met zoon zijn autisme hebben ze er nu beide voor gekozen om thuis te blijven. Het was ook niet echt mooi weer begreep ik.

Uiteraard heb ik ook de media een beetje gevolgd over Koningsdag. Niet veel schokkends op het kleine mannetje na wat is dood gereden. Ook de hysterie omtrent Ebru heb ik tussendoor gevolgd. Hysterisch werd er gekopt in de kranten: EBRU NOG ZEKER WEEK VAST IN TURKIJE! Nou en dacht ik toen. Lekker belangrijk. Blijkbaar zijn ze er nog niet achter wat het verschil is tussen echt vast zitten en in het Hilton overnachten en ijsjes vreten op een terras zitten in Kusadasi. Zo hadden ze mij ook wel een jaar vast mogen zetten.

Intussen wordt in NL dagelijks de persvrijheid en vrijheid van meningsuiting geschonden maar geen haan die ernaar kraait maar dat ook maar terzijde dan…

Ik er bij toeval achter dat ik niet de enige ben die overhoop ligt met Doremalen of liever gezegd zij met mij. Ons zelfbenoemd juridisch adviseurtje heeft nog meer "vrienden" gemaakt met haar ellebogenwerk. Ik schreef het al eerder, ik heb de tijd mee, uiteindelijk komt alles uit. Het enige wat ik moet doen is in leven blijven en straks proosten op de goede afloop.

9 mei 2016

Fraude. Laten we het daar eens over hebben. Door het nieuwe systeem kan er door iedere boerenlul met een laptop gefraudeerd worden tot hij/zij een ons weegt en geen hond die het controleert! Zoals een goed mens betaamt heb ik dat uiteraard een jaar geleden al gemeld. Zowel het ministerie van VWS als de Nederlandse Vereniging van Zorgverzekeraars als Per Saldo als het PGB fraudeteam heb ik benaderd. VWS was "niet thuis", de NVZ heeft er een melding van gemaakt en het fraudeteam moet nog terug bellen.

Via een kennis hoorde ik dat er een bedrijf in Utrecht bezig is dat onder andere ramen lapt vanuit de WMO en het PGB. Niets raars aan als iemand dat zelf niet kan ware het niet dat dit bedrijf torenhoge bedragen vraagt en mensen schijnt uit te melken. Zelf ken ik ze, even voor de duidelijkheid, niet. Ik beweeg me namelijk niet in het milieu van oplichters, fraudeurs enz. al wordt daar door sommigen anders over gedacht. Me afvragend hoe dat kan er is immers een contract voor nodig met Gemeentes en een enorme controle ben ik, toch zittend thuis op de bank, eens rond gaan googelen en mailen en verdomd, het is mogelijk om je als boerenlul met een laptop binnen een dag in driehonderdnegentig Gemeentes te registeren. Zonder controle, zonder persoonlijk contact maar gewoon via de mail. Simpel. Een kind kan de was doen. Eenmaal in het systeem kun je aanpassen wat je wil aanpassen. Je kunt alle logo's uploaden en je aanbieden als prostituee als je wil. Ook kun je er als je wilt de auto van de buren te koop zetten, iedereen onderuit halen, iedereen verrot schelden, je kunt gewoon je goddelijke gang gaan, niemand die het controleerd. Lang leve het systeem!

Verder frauderen de PGB bureaus er, net als voor de veranderingen in de zorg, vrolijk op los. Gelukkig heb ik nooit bemiddelingskosten gevraagd. Misschien dom achteraf want het mocht gewoon maar als grootste PGB fraudeur van Nederland

had ik die niet bedacht, zo goed kan ik frauderen dus. Alleen daar had ik al honderdduizenden euro's mee achterover kunnen slaan. Het is te triest voor woorden anders zou ik er de slappe lach van krijgen. Hoe pakken de PGB bureau's het nu aan?

Nu de bureaus geen bemiddelingskosten meer mogen vragen en het PGB niet meer wordt beheerd door bureau's vragen de bureau's aan de zorgverleners een enorm percentage aan fee. Bij sommigen loopt dat op tot ruim dertig tot veertig procent. Makkelijker kunnen ze het niet maken! Er is niets wettelijk vastgelegd daarover dus mag het.

Wat eigenlijk nog triester is is dat ik ze tijdens mijn verhoren al gewaarschuwd heb hiervoor. Twee jaar geleden was mij al duidelijk dat fraude in de zorg alleen maar makkelijker gemaakt zou worden door het nieuwe systeem. Uiteraard heb ik de proef op de som genomen bij het SVB en het Zorgkantoor en verdomd…ze zitten op hun eigen eiland, spreiden een arrogantie ten toon waar je doodmoe van wordt en leven volledig langs elkaar heen. Zo wist het SVB me te vertellen dat mijn zoon nooit een PGB had gehad. Of ik wel wist wat een PGB was werd me gevraagd. Natuurlijk wist ik dat niet en heb ik het me, voor zover verstaanbaar dan want echt duidelijk Nederlands werd er niet gesproken, helemaal uit laten leggen. Volgens de mevrouw aan de telefoon was het PGB bedoeld om zorg in te kopen :-).Toen ik gerichte vragen ging stellen werd me te verstaan gegeven dat ze wel een folder op zou sturen,. Twee dagen later kreeg ik blanco contracten in de brievenbus. De logica alleen al. Contracten opsturen terwijl mijn zoon geen PGB heeft en volgens haar nooit een PGB heeft gehad.

Het Zorgkantoor maakt hem helemaal. Hun eigen medewerkers hebben ouders van kinderen met een beperking aangezet tot fraude (dat doen ze overigens nog steeds) maar tot aan de dag van vandaag blijft de deur dicht en weigeren ze elk commentaar. Verantwoording nemen hebben ze bij het Zorgkantoor nog nooit van gehoord maar ze zetten elke dag opnieuw mensen met hun rug tegen de muur. Zo moet je binnen zeven dagen reageren op de door hun verzonden brieven maar hebben ze zelf een termijn van zes weken om maar even een voorbeeld te noemen. Voorheen werkte het Zorgkantoor met Marokko. Alles wat aan verantwoordingen binnen kwam werd naar Marokko gestuurd en daar "gecontroleerd" door goedkope krachten. Dat daar de afgelopen jaren verschrikkelijke fouten zijn gemaakt daar betalen wij nu met zijn allen de prijs voor want uiteraard maakt het Zorgkantoor, het SVB en (voorheen) BJZ geen fouten en als ze het al doen gaat het in een hele grote doofpot. Ze zijn er met zijn allen op uit, en de pers doet daar vrolijk aan mee, ouders neer te zetten als fraudeurs maar hebben zelf de fouten gemaakt.

Ik zit weleens te denken….als nou het Zorgkantoor en BJZ o.a. ook veroordeeld waren had ik het dan kunnen laten rusten? Het antwoord is JA. Ook al heb ik geschoven met PGB's en wist ik dat dat niet mocht, het Zorgkantoor, BJZ en het ministerie wisten al jaren dat ik dat deed. Een andere manier om te overleven met al die kids was er namelijk niet. Dat zij allemaal in vette kantoren zitten zegt meer

over hun manier van geld verdienen dan over mij in mijn dertien jaar oude auto en mijn eigen huis als opvang voor kinderen die ze nergens meer kwijt konden. Het regent en regende klachten over de werkwijze van Bureau Jeugdzorg (Ieder kind veilig) en Zorgkantoren en dat terwijl er bij ons nooit 1 klacht is binnen gekomen.

Hoe langer ik schrijf erover, hoe gefrustreerder ik raak. Helemaal als je de situatie bij ons thuis in ogenschouw neemt en opnieuw gaan ze de fout in. Als ze me hadden gevraagd mee te denken en helpen fraude tegen te gaan had ik dat gedaan.Ik heb me altijd keihard gemaakt de fraude in de zorg tegen te gaan en zo ben ik gelukkig nog steeds. Voor de derde keer in mijn leven zou ik kunnen leven als God in Frankrijk op de Malediven en opnieuw doe ik mijn plicht. Ik meld een enorm lek in het systeem. Een miljoenenlek en op termijn een miljardenlek en niemand die er iets mee doet. Keihard als alles je ontnomen is, keihard als je weet dat er giga gefraudeerd wordt en niemand er iets mee doet maar wat overheerst is de teleurstelling. Teleurstelling omdat het land waarin ik ben geboren geregeerd wordt en werkt met mensen en een systeem die erop uit zijn gewone burgers kapot te maken, die de kinderrechten schenden en die willens en wetens alles verborgen houden omdat ze bang zijn hun fouten toe te geven.

Mocht er iemand zijn bij het ministerie, Zorgkantoor, SVB of het OM die dit leest weet dan dat ik (uiteraard zijn mijn advocaten hiervan op de hoogte), net als voor mijn arrestatie, zes keer gebeld heb met jullie om het lek te melden maar dat jullie de koffie belangrijker vonden.

Genoeg daarover. Er gebeuren mooie dingen momenteel. Er is een belangrijke procedure gestart en die is spannend genoeg om me daarop te focussen de komende periode. Er wordt nog steeds heel veel afgekakeld over me, zelfs over wanneer ik in Nederland was en wanneer niet alsof dat boeiend is ook maar ik zal jullie even helpen. Ik ben in juni 2015 uit Nederland vertrokken en was er van veertien tot en met achtentwintig januari dit jaar voor het eerst weer op uitnodiging van justitie en het Openbaar Ministerie die na drie jaar met drie verschillende rechters toch tot andere conclusies zijn gekomen.

23 juni 2016

Het (wan)beleid in de jeugdzorg van Almere.

De titel zegt het al. Toen ik begon met Vrienden van Tom dacht ik nog de wereld te kunnen verbeteren en met heel veel geduld, uitleg en wederzijds begrip de hulpverlening en ouder(s)/verzorger(s) dichter bij elkaar te brengen. Vol enthousiasme ging ik met een moeder mee naar een gesprek bij Bureau Jeugdzorg in Almere. Het betrof een alleenstaande moeder die de wanhoop nabij was. Ik had haar leren kennen op de kleuterschool voor kinderen met gedragsproblemen waar mijn eigen zoon zat. We troffen een wat oudere casemanager (later kwam ik deze casemanager nog vaak tegen in verband met een kind met OTS wat geplaatst was in onze opvang). Ze begon met vragen

stellen. Ik liet moeder spreken. Al snel werd het haar teveel en door emoties overmand en schaamte (ze was niet gewend hulp te vragen) klapte ze dicht. Wat de casemanager toen zei vergeet ik nooit meer. Ze keek me aan en zei: Het lijkt me duidelijk dat moeder niet capabel is. Ik ben niet snel stil, ben ad rem en gevat maar was verbijsterd en een paar seconden stil. Intussen draaiden mijn hersenen op volle toeren. Een huilende moeder aan de ene kant (gelukkig drong het niet tot haar door wat er zojuist gezegd was) en een casemanager aan de andere kant van me met een gezicht van: tjsa, duidelijke zaak toch, moeder kan het niet handelen. Er kwam een soort oerkracht in me naar boven. Ik heb gezegd dat ze twee dingen kon doen: Of ze gaf een indicatie af en ze hield het voor gezien, of ze mocht dat wat ze zojuist gezegd had op papier zetten en dan hing ik haar aan de hoogste boom. Twee dagen later rolde de voorlopige indicatie binnen bij moeder. Moeder heeft goede zorg voor haar zoon gevonden. Wat hij nodig had konden wij indertijd niet bieden. Een jaar later was de herindicatie geen enkel probleem.

Mijn eigen zoon. Een IQ van 137, MCDD, ADHD, ODD/CD en een disharmonisch profiel met een gat groter dan 23 kwam op zekere dag lachend thuis met de mededeling: Mam, na de vakantie ga ik naar het voortgezet onderwijs. Ik: Ja ventje maar niet na deze vakantie. Eerst moet je groep acht nog doen. Zo stellig als hij was liet ik het maar zo voor dat moment. De volgende ochtend op school ben even doorgelopen naar de directeur en ja hoor het was echt zo. Zoon blij. Ik woest (naar zoon toe deed ik trouwens blij). Vertelde hem dat ik trots op hem was, hij sloeg maar mooi een jaar over. Hij was tien jaar op dat moment. Het drama wat volgde is teveel om hier te beschrijven, dat ging over aantal leerjaren tot zich staande houden tot bedenk het maar, maar samen met het hoofd van de GGD in Almere (Harrie Hendriks. Helaas is deze inmiddels man overleden.) hebben we een plan de campagne gemaakt. Ik ging “schoppen”, hij ging het netjes doen bij de wethouder. Nou moet u weten dat de wethouder in Almere een machtspositie had en iedereen naar zijn pijpen danste. Zo heeft zijn dochter met behulp van vader een positie gekregen na haar afstuderen waar anderen minstens vijftien jaar over doen. De wethouder was niet te vermurwen en zo werd mijn zoon op het Aquarius geplaatst. De directrice was super, begreep mijn zorgen (ver onder zijn niveau en tussen allemaal veertien en vijftien jarigen in een klas) en was echt van goede wil. Zoon zelf wilde niet.Hij was bang voor al die grote jongens, en voelde zich niet veilig. Ik heb hem overtuigd toch te gaan en vertelde hem: Als het fout gaat ben ik de eerste die je ophaalt maar je moet het proberen. Na 1 dag kwam hij huilend thuis. Zijn AJAX pak was gestolen na het gymmen buiten en hij was in elkaar getrapt door drie kinderen tijdens potje voetbal. Hij at niet meer, hij sliep niet meer en hij sprak niet meer. Klaar! Hij had het geprobeerd. Vanaf dat moment was hij thuiszitter. Na veel gesprekken met betrokkenen in Almere, veel media, veel smijten met rechten van het kind koos Almere eieren voor zijn geld en werd hij geplaatst op een school waar het super met hem is gegaan de laatste jaren ondanks mijn detentie en afwezigheid en ondanks alles wat hij heeft meegemaakt is het een heerlijke gozer geworden.

Ik kan een boek schrijven over alleen al de jeugdhulpverlening in Almere. In acht jaar Vrienden van Tom heb ik supervoogden en casemanagers meegemaakt

maar helaas ook genoeg medewerkers die niet eens normaal een verslag konden schrijven, namen van jeugdigen door elkaar haalden, maanden niets van zich lieten horen, geen idee hadden waar een diagnose voor stond en hun sociale kaart als hun heiligste bezit beschouwden omdat ze zonder die kaart hun werk niet konden doen. Ik heb honderden gezinnen voorbij zien komen. Soms kwamen ze om raad, soms kwamen ze om hulp maar meestal voelden ze zich alleen en onbegrepen in de zorg om hun kind en degene die ze zouden moeten helpen gaven ze juist het idee dat ze “slechte”ouders waren. Ik beperk me bewust tot bovenstaande. In het eerste stuk gaat het om een moeder die nooit zorg heeft ingekocht bij Vrienden van Tom, in het tweede stuk om mijn eigen zoon. Moraal van het verhaal is dat, ook vandaag de dag, nog niets vanzelfsprekend is in Almere als het om kinderen gaat. Nog een klein voorbeeld: een gedragswetenschapper die, na zeven jaar een kind niet te hebben gezien vraagt: Wordt het niet eens tijd om hem uit huis te plaatsen? Vervolgens over de hoogte van de indicatie wil discussiëren alsof het om een tweedehands bankstel op Marktplaats gaat. Voor de zekerheid, was er in dat gesprek een advocaat mee en de behandelaar, ik voelde het al aankomen. We zijn met moeder weggelopen uit dat gesprek met de mededeling dat ze zodra ze zichzelf weer onder controle had we wel zouden horen. Dezelfde middag om vier uur kreeg ik de herindicatie per mail. Ze waren niet zo blij met me in Almere.

Er ontbreekt een stukje in mijn veroordeling. Dat is wel vastgesteld maar niet meegenomen. Gebleken is na onderzoek dat er door Vrienden van Tom en tweeënvijftig medewerkers voor ruim twee miljoen aan zorg is verleend wat nooit betaald is. Inmiddels is dat duidelijk en aangetoond.

Persbericht, 18 september 2016

Alles was staatssecretaris van Rijn eraan gelegen de PGB fraude aan te pakken. Tweeentwintig Rechercheurs werden aangesteld om de fraude op te sporen terwijl, naar nu blijkt, deze fraude met PGB’s minder dan 0,04% van de totale zorgfraude is.

Yvonne Brinkerink, zorgverleenster aan kinderen met een ASS stoornis en/of andere stoornissen met haar Stichting Vrienden van Tom werd als eerste gearresteerd. Onder veel media aandacht die gelijktijdig binnenvielen met de politie en aanwezig waren bij de huisdoorzoeking liet het Openbaar Ministerie iedereen geloven dat Brinkerink alles vergokt had. Aan de hoogste boom werd zij gehangen en veroordeeld tot twintig gevangenisstraf waarvan zes voorwaardelijk. Honderdachtenveertig gezinnen kwamen zonder zorg te zitten, tweeënvijftig medewerkers raakten hun baan kwijt en Brinkerink verloor alles wat haar lief was.

Drie jaar na dato duiken er vanuit een donker hoekje bij het Openbaar Ministerie ineens dozen met onverwerkte administratie op. In totaal voor € 672.000,00, bijna het gehele bedrag waarvoor Brinkerink veroordeeld is.

Brinkerink heeft zich nooit neergelegd bij haar veroordeling. Naar nu blijkt terecht!

Misdaadverslaggever Henk Jan Korterink schreef erover op zijn website. https://www.misdaadjournalist.nl/2016/09/bonnetjes-bij-de-vrienden-van-tom-drie-jaar-in-een-hoekje-bij-het-om/

30 september 2016

Ik heb het altijd geweten. Ja ik heb gegokt, Ja ik ben in het casino geweest. Holland casino wel te verstaan waarvan de Nederlandse staat eigendom is maar niet met zorggeld en geen vijf, zes of zeven ton. Ik ben er geweest (volgens mij geen probleem het is een openbare gelegenheid) en geloof het of niet maar meestal at ik daar een sateetje met vrienden, we speelden voor maximaal € 100,00 (eigen geld) en dan vertrokken we weer om gezellig in Amsterdam rond te lopen. Een prettige bijkomstigheid was dat je in Holland Casino veel tegelijk kon pinnen (bonnen aanwezig) en bij inchecken in bijvoorbeeld Center Parcs voor de groepen niet meer dan maximaal € 2500 euro,00. Aangezien de groepen contant budget nodig hadden pinde ik dat dus soms bij Holland Casino. Daarvan zijn alle bonnen aanwezig in de administratie.

In januari is bij de uitspraak van de ontnemingsvordering door de rechter het vorderingsbedrag al verminderd met ruim twee ton omdat, zo stelde hij, niet bewezen was dat ik vijf, zes of zeven ton vergokt zou hebben. Ik heb een verrassing, dat heb ik ook niet.

Er gebeurt veel tegelijk maar dit keer in positieve zin. Gisterochtend is vastgesteld dat er inderdaad voor bijna zeven ton aan onverwerkte administratie ligt. Waarschijnlijk is de reden ervoor dat niet alle administratie in 1 keer in beslag is genomen maar een gedeelte pas na mijn arrestatie bij de boekhouder. Deze administratie is pas recent terug gekomen.Wat de reden ook is (ik heb er mijn gedachtes wel over) is voor nu niet van belang. Feit is dat is vastgesteld dat het niet is verwerkt.

Online wordt ik "afgerekend" op onder andere geluidsfragmenten uit de rechtszaal. Direct bij mijn arrestatie heb ik aangegeven een ernstige vorm van PTSS te hebben. Als ik ben opgesloten functioneer ik niet. Dat was bekend. Ik heb het bij ieder verhoor aangegeven. Gebleken is ook dat ik verklaard heb over bepaalde dingen waarnaar onderzoek is gedaan door een politierechter. Uit dat onderzoek bleek dat er lijsten met namen aan wie zorg werd verleend ten tijde van mijn arrestatie gebruikt zijn door het Openbaar Ministerie om ouders/verzorgers aan te klagen. Deze lijsten zijn op 1 of andere duistere manier ook bij het Zorgkantoor terecht gekomen nog voor ik veroordeeld was.

Ik heb nog steeds last van bashen. Altijd door dezelfde groep mensen en altijd direct in verband te brengen met Doremalen. Ook op het stuk wat Henk Jan

Korterink recent heeft geschreven is er weer gereageerd door dezelfde groep. Het zullen hun laatste stuiptrekkingen zijn. Degenen die daar nu nog aan meedoen kunnen een brief van de advocaat verwachten. Verder zijn er in de loop der tijd meer dan zeventig schermafbeeldingen gemaakt. Te zijner tijd gaat daar ook echt iets mee gebeuren. Iemand online in groepsverband bashen is zo 1993 en zo verschrikkelijk kinderachtig. En dat noemt zich dan volwassen en pretendeert (ik schreef het al eerder) de belangen van kwetsbare kinderen te beschermen. Ga jezelf schamen!

De laatste paar dagen zijn opnieuw een achtbaan van emoties geweest. Zo heftig dat toen er hardop werd gezegd dat het inderdaad niet verwerkt is, ook niet door de FIOD en VWS, ik spontaan over mijn nek ging. Ik werd ter plekke letterlijk en figuurlijk ziek. Als een film trok alles voorbij. Mijn arrestatie, een jaar hechtenis, mijn huilende kinderen die mama kwamen opzoeken in de gevangenis, dat ik wakker werd na een overdosis op de Intensive Care, de vreselijke hetze die daarna gevoerd is tegen me online, het oordelen en veroordelen door familie, de buren, medewerkers van Gemeente Almere en noem maar op. We hebben op een groep mensen na die me geloofden en in leven hebben gehouden de laatste vijftien maanden, ruim zeventien miljoen rechters in Nederland. Over dat in leven houden dat gebeurt nu nog.

Ik heb enorm last van flashbacks, slaap momenteel vier uur per nacht (PTSS) en er gaat van alles door mijn hoofd de hele dag door. Ik snak bijna naar Diazepam of zoiets om rust en overzicht te krijgen in mijn hoofd. Veel positieve reacties ook. Toch ben ik ondanks dat het eind nu snel in zicht is gebroken. Ik barst op de vreemdste momenten in huilen uit. Als mijn zoon zegt: “Mam, ik hou van je” breek ik. Hij was twaalf toen ik gearresteerd werd. Werd in zijn kamertje opgesloten door met kogelvrije vesten aan en gewapende mannen. De enige stabiele factor in het leven van zoon en dochter werd afgevoerd in een geblindeerde auto en daags erna kopten de kranten en de journaals met hun “miljoenenfraude”.

Mijn kinderen werden vanaf dat moment opgevangen opgevoed door vrienden en mijn familie waar ik al vijftien jaar geen contact mee had en ik vernam het van mijn advocate die op bezoek kwam. Mijn zoons rapporten miste ik, mijn dochter haalde haar rijbewijs, er overleed een goede vriend, mijn vader overleed en ik was er niet. Nooit kan er goed gemaakt worden wat ons en anderen is afgenomen. Met geen geld ter wereld kan de tijd worden terug gedraaid en kunnen mijn kinderen, alle betrokkenen en ik weer onbezorgd van het leven genieten. De angst zal altijd aanwezig zijn. De angst dat zomaar ineens je vrijheid wordt afgepakt, de angst dat je moeder ineens wordt meegenomen, de angst dat elk moment van de dag jouw wereld ophoudt te bestaan..

15 november 2016

Het duurde even maar nu kon het. Eindelijk kon ik kenbaar maken dat ik de oprichtster ben van de Partij voor de Kinderbelangen (politieke partij) en ik had er

niet over nagedacht maar gisteravond werd ik erop gewezen dat ik de eerste op de wereld ben die een politieke partij voor kinderen heb opgericht wat overigens heel veel zegt over de rest van de partijen. De website van de Partij is te vinden via: www.kinderbelangenpartij.nl Om eerlijk te zijn verwachtte ik wel het een en ander aan negatieve reacties maar die zijn tot nu toe uitgebleven. De reacties zijn echt super tot nu toe.

Er werd me laatst gevraagd mijn blog bij te werken en ik zie dat het al een tijd geleden is dat ik dat heb gedaan. Ik zal de laatste tijd proberen kort weer te geven.

De administratie die boven water is gekomen vertegenwoordigt een waarde van € 671.716,40. Uiteindelijk zijn mijn kinderen en ik dus ons leven kwijt geraakt voor het belachelijke bedrag van nog geen € 12.000,00 in acht jaar met tweeënvijftig medewerkers en bijna honderdvijftig zorggezinnen. Ieder ander zou daar een boete voor hebben gekregen (behalve als je in de Rotterdamse haven werkt of als ambtenaar in Amsterdam miljoenen achterover kunt drukken met je collega"s uiteraard) maar omdat onze "econoom" en staatssecretaris Martin van Rijn een zondebok nodig had is besloten mij (en iedereen om me heen) te slachtofferen en te criminaliseren. Iedereen maakt fouten dus ook van Rijn. Dat dat ten koste gaat van de zorg in Nederland en dat daardoor momenteel mensen overlijden of zelfmoord plegen komt hem wel goed uit. Dat scheelt weer op de begroting!

Het is nog een hele klus om een herzieningsadvocaat te vinden. Ook best apart. Als je opgepakt wordt door tweeëndertig zwaar bewapende mannen in kogelvrije vesten op verdenking van fraude, dan moet worden ondergebracht in een justitiehotel, dagelijks drie uur verhoord wordt door twee man, de complete media uitrukt, de rechtbank crew uit minstens zes man bestaat, de officier van justitie er bijna een dagtaak en persoonlijke vete van maakt je te veroordelen en je een advocaat krijgt betaald door de staat worden kosten nog moeite gespaard maar als je vervolgens met bewijzen komt dat het grootste gedeelte is opgezet om iemand te laten hangen en dat (PGB fraude) als reden gebruikt mensen met een PGB te laten creperen gaan ineens alle deuren dicht en moet je tussen de tien en € 50.000,00 meebrengen om dat voor de rechter te krijgen. Hoe bedoel je "democratie"?

Ik ben best wel nieuwsgierig hoe ze bij een herzieningsproces proces met een paar "dingetjes" omgaan. Om even een paar voorbeelden te noemen:

- Het manipuleren en niet juist weergeven van de tapgesprekken
- Het inlichten van de media nog voor mijn arrestatie
- Me neerzetten als vluchtgevaarlijk terwijl ik me vier keer gemeld heb
- Het strafdossier op Zorgkantoor hun bureau nog voor ik veroordeeld was
- Zorgkantoor die stukken uit strafdossier gebruiken tegen ouders ook nog voor ik veroordeeld was
- Het weigeren van getuigen als het Zorgkantoor en de voogden van BJZ

- Weten dat de lafbekken in mijn zaak (Doremalen, Moesbergen en Assenberg) logen tijdens hun tegenstrijdige verklaringen
- Me opnieuw arresteren na de uitspraak terwijl echte miljoenenfraudeurs (o.a. eigen collega's Openbaar Ministerie, politiek, ambtenaren) hun hoger beroep in vrijheid mogen afwachten of sterker nog, je van deze zaken nooit meer iets hoort.

Met drie nieuwe nova maak ik een redelijke kans op herziening in ieder geval. Het is allemaal al eerder gezegd en geschreven. Nine Kooiman had haast met Kamervragen over me. De antwoorden daarop hebben ongetwijfeld gezorgd voor een hoop frustratie op het rode pluche. Ik wacht nog steeds op iemand in die groep die het lef heeft kamer vragen te stellen over wat er nou echt gebeurd is maar de verkiezingen komen eraan dus dat gaat vast niet gebeuren.

HOOFDSTUK 15 – TROPENJAREN 2017

Tropenjaren 2017

4 Augustus 2017

Waar ga ik beginnen? Ik vervolg maar gewoon op november 2016, de laatste keer dat ik schreef.

De verkiezingen hebben we gehaald met de Partij voor de Kinderbelangen. Onder een "parasol"met drie andere partijen maar we hebben mee gedaan. Ik als lijsttrekker en natuurlijk haalden we geen zetel maar dat was de verwachting ook niet. In Nederland heeft de politiek wanneer het ze uit komt de mond vol van "belangen van kinderen" maar verder als mond vol (behalve Demmink dan) komt het ook niet. Geld voor een campagne was er niet, naar debatten kon ik niet maar het doel was politiek wakker schudden. Dat is trouwens ook niet gelukt. De kinderrechten worden nog steeds op alle fronten geschonden.

Op het moment dat dat gebeurde "woonde" ik met zoon in een huisje dat betaald werd door vrienden. Ik stond ingeschreven in de Gemeente Ede. Ede wilde een gesprek met me met zoon erbij. Daar aangekomen zat er het hoofd van het Interventieteam, Timo Otten, Ineke (hoofd sociale dienst) en nog een vage man wiens naam ik niet onthouden heb. Zoon was hartstikke beroerd maar moest erbij

zijn. Al direct begon er een soort kruisverhoor. Ik werd neergezet als een zware crimineel en er werden vragen aan me gesteld waar de honden geen brood van lusten. Uiteraard heb ik gevraagd of ik verhoord werd want dan wilde ik mijn advocaat bellen maar zo werd me verzekerd, daar was geen sprake van. Na bijna twee uur waren ze klaar en mocht ik gaan. Wel werd me nog even medegedeeld dat ik niet meer in een geleende auto mocht rijden, dat mijn onderdak niet meer betaald mocht worden door anderen want dat was inkomen en werd ik verplicht mijn medische gegevens af te geven in verband met het woningaanbod met zoon in Ede. Zou ik dat niet afgeven dan kreeg ik ook geen inkomen. Mijn zoon was overigens niet welkom in eerste instantie. Ik mocht op kosten van de Gemeente Ede in een vier sterren hotel tot er plek was maar zonder zoon. Geen optie uiteraard en ik heb het geweigerd. Na afloop van het gesprek bleek de vage man een rechercheur te zijn.

Dit gesprek vond plaats een dag nadat bekend werd dat ik mee deed aan de verkiezingen. Direct na dat gesprek werd ik staande gehouden en gearresteerd. Gewoon in de file door een motoragent van de snelweg geplukt en met minderjarige zoon de politieauto in. Twee uur later stond ik weer buiten. Met dank aan mijn advocaat.

De volgende ochtend werd ik ruw gewekt door de politie die op de deur van mijn onderkomen stonden te rammen. Zoon was gelukkig de avond ervoor gaan logeren bij een vriend. Toen ik opendeed stonden daar twee agenten en een man van de crisisdienst Jeugdzorg Overijssel want, zo vertelde hij, hij had een crisismelding gehad van de Gemeente Ede, Timo Otten. Zoon zou geen dak boven zijn hoofd hebben, niet te eten hebben, niet naar school gaan en ik was suicidaal volgens de melding. Na een goed gesprek, ook met zoon die werd opgehaald, inclusief alles overleggen qua mailverkeer over en weer (waarbij gefronste wenkbrauwen in verband met het vier sterren hotel en mijn zoon die niet welkom was in Ede) werd de boel veilig verklaard en vertrokken ze weer.

Overigens komt dat stukje suïcidaal uit de medische gegevens van mijn detentie. Paniek in verband met PTSS zien ze bij justitie als suïcidaal maar dat kan ook niet anders bij die hoog opgeleide mensen met het IQ van een pelpinda die pedofielennetwerken runnen. Timo Otten heeft daar zwaar misbruik van gemaakt en me bij de Raad voor de Kinderbescherming neergezet als een labiele moeder die suïcidaal is. Een moeder die jarenlang de kinderen met een UHP opving en er amper voor betaald werd terwijl Bureau Jeugdzorg (onderdeel van datzelfde justitie en VWS) minstens vijf tot € 8000,00 per maand in hun stak staken. Ede had groot nieuws voor me nog geen week later.

Ik mocht met zoon in een 1 kamer appartement op acht hoog (daar zet je inderdaad mensen neer die volgens jou suïcidaal zijn) en zo verhuisde ik met zoon naar dat hok (mijn cel was groter) en sliep er op de grond. Zoon in een eenpersoonsbed wat in dezelfde kamer stond als waarin we leefden. Dat hok was ondergebracht bij de Johanniter Stichting. Mijn volledige inkomen werd door de Gemeente Ede overgemaakt naar die stichting en ik kreeg in het begin € 79,00

per week om van te leven met zoon, later werd dat € 39,00. Geld om de ziektekostenverzekering te betalen was er niet. Zoon moest daar naar school maar eerst was de directrice ziek, toen werd de gemeentemedewerkster die erbij moest zijn aangereden en de derde keer lag in zelf in het ziekenhuis. Vervanging voor die medewerkster was er natuurlijk niet, bij de Gemeente kan dat en zo werden 1 voor 1 alle afspraken gecancelled. Het was mijn netwerk die ons in leven hield, die medicijnen betaalden, die zorgden dat zoon en ik niets tekort kwamen. Nou kon ik dat niet hardop zeggen want een tros bananen krijgen zien ze in Ede als inkomen en dus zou ik worden gekort.

Het getreiter begon opnieuw met dat verschil dat ze nu wisten waar ik was en me dus elk moment op konden pakken gewoon omdat ze dat kunnen en leuk vinden. Er werd een MDO (multidisciplinair overleg) gepland. Per ongeluk kwam ik daarachter maar ik mocht er niet bij zijn van het hoofd interventie Timo Otten. Een MDO is er om alle neuzen dezelfde kant op te krijgen. Mijn neus blijkbaar niet terwijl zoon bij mij was. Later bleek waarom ik er niet bij mocht zijn. De Raad voor de Kinderbescherming was uitgenodigd. En niet zomaar de lokale raad, Maar het hoog risico team uit Den Haag. Deze worden ingezet als er verhoogd risico is op ontvoering of bij publieke personen (zo werd me aan de telefoon verteld, gesprek is opgenomen). Ontvoering viel al af want zoon is zestien, 1,92 meter lang en heeft een IQ van 137, die neem je dus niet zomaar onder je arm mee. Nog geen week later (verslag MDO moet ik nog krijgen trouwens) belde de Raad. Ze kwamen langs en wel donderdag om 1 uur. Ik heb even uitgelegd dat ik ook een agenda had en niet danste naar de pijpen van een stel idioten die zich laten sturen door een interventiemedewerker die nog niet fatsoenlijk Nederlands kon schrijven en het achter zijn ellebogen heeft. De afspraak werd verzet. Uiteindelijk heb ik ze nooit gezien maar kreeg ik een mail dat zoon overgedragen was aan het hoog risico team in Den Haag. Het risico op ontvoering, verwaarlozing enzovoort was te hoog dus het werd een spoedmelding. Drie MAANDEN na de SPOEDMELDING belde de Raad. Twee dagen voor de verkiezingen waar ik dus aan mee deed. Om een lang verhaal kort te maken. Zoon kreeg een OTS. De rapportage die geschreven is staat uiteraard vol met fouten. Ook heb ik meerdere psychische stoornissen volgens de rapportage. Niet onderbouwd. 1 Stoornis is me bekend dat is de PTSS. De rest van de stoornissen ben ik misschien vergeten in verband met het labiel zijn volgens Ede en de Raad. Ik ben er niet tegenin gegaan. Kost heel veel geld en tijd en tegen de tijd dat dat uitgevochten is voor de rechtbank is zoon tweeëndertig. Over een jaar wordt hij achttien, ik vind het best zo.

Zoon zelf haalde nog wel een stunt uit met zijn OTS. Hij pakte zijn paspoort, ging naar Düsseldorf en nam een vliegtuig. In zijn eentje, met OTS. (Nine Kooiman jij bent van de Kamervragen, ik zou zeggen, stel ze!). Mer andere woorden, je geeft een kind een OTS om “zijn veiligheid” te waarborgen en die loopt vervolgens zo de grens over en stapt in een vliegtuig. Prima geregeld in Nederland allemaal, kan gewoon! Nog geen drie dagen later de voogd aan de telefoon. Zoon moest direct terug anders werd ik aangeklaagd voor ontvoering. Ik heb haar even uitgelegd dat ze op mij geen indruk maakte en haar veel succes gewenst. Niets meer van

haar gehoord. Overigens ook geen behandelplan gekregen. Dat moet bij een OTS binnen zes weken op tafel liggen. Dat dat er niet is is genoeg om de OTS ongeldig te laten verklaren maar dat komt waarschijnlijk ook niet voor voor zijn achttiende. Tot die tijd gun ik ze het geld wat ze over zijn hoofd krijgen.

Intussen speelde er nog iets anders. Het UWV. In Augustus werd ik volledig afgekeurd door de UWV arts. Nog geen dag later belde er een verward persoon van het UWV uit Groningen dat ik volledig werd goed gekeurd. Ik zal jullie de details besparen maar na twee hoorzittingen en een hoop gedoe werd ik toch weer volledig afgekeurd. Mijn WAO werd met terugwerkende kracht en bruto gestort naar de Gemeente Ede. Dezelfde Gemeente die me € 39,00 per week betaalde en me met zoon liet creperen in een 1 kamer hok. Over fraude en oplichting gesproken.

Ede was geen optie meer. Ik voelde me onveilig, werd benaderd en behandeld als opgejaagd wild en ook zoon lag onder vuur. Zoon ging terug naar vader tot ik de boel onder controle zou hebben. Hij wilde niet en ik ook niet uiteraard maar qua stabiliteit, school en structuur was het voor dat moment beter. Opnieuw werden we grof uit elkaar gerukt. Er zat niets anders op dan weer te vertrekken. Onder de brug was geen optie. Ik lag in het ziekenhuis met longontsteking en later met uitval in beide benen. Ik vertrok. Met niets. Intussen had ik gelukkig wel de hoorzittingen gewonnen dus inkomen, dacht ik. Niet dus want dat werd gewoon in beslag genomen.

Het Zilveren Kruis heeft zichzelf intussen ook een geintje beloofd. Ik moest mijn inkomen door geven. Dat heb ik niet, ik kreeg immers niets dus hebben ze me maar helemaal uitgeschreven. Momenteel heb ik ook geen basisverzekering meer. Iedere Nederlander heeft recht op een basisverzekering. Ik niet. Misschien moet ik mijn Nederlandse paspoort maar inruilen en politiek asiel aanvragen hier. Dat zet “democratisch” Nederland weer even op de kaart.

6 september 2017

Het gevecht gaat door. Nu om WAO met terugwerkende kracht. Het wordt tijd dat er begrip komt voor mensen met PTSS met name vanuit de psychiatrie, het UWV en andere uitvoerende instanties zoals bijvoorbeeld de Gemeentes.

Geachte rechter,

Ooit liep ik PTSS op na een aantal gruwelijke dingen te hebben meegemaakt. Reden voor het UWV me indertijd volledig af te keuren. Ook na herkeuring werd ik afgekeurd. Ik ben meerdere keren in behandeling geweest. Van individuele tot groepstherapie tot EMDR tot bedenk het en ik ging ervoor. Ik heb zelfs overvaltrainingen gevolgd in de hoop dat ik in ieder geval dat stukje trauma onder controle zou krijgen. Even zovele keren was de klap des te harder als het niet lukte. Wetende dat je flashbacks, je nachtmerries, je concentratie maar vooral je

angst nooit zullen verdwijnen, het gevoel te hebben dat je niet "normaal" bent, altijd alert te zijn en de deur/uitgangen in de gaten te houden, zo te schrikken als er een hard geluid is dat je direct in de overleef stand gaat, je nooit alleen ergens heen kunt en 's avonds niet alleen thuis kan zijn omdat je dan compleet in paniek raakt, je je gevoel uitschakelt en tunnelvisie krijgt enzovoort maken het leven vermoeiend. Het zuigt je leeg. Energie om het einde van de dag te halen heb je niet, het gevoel dat je niet echt deelneemt aan het leven maar ergens zweeft. Soms zeg ik weleens als ik probeer uit te leggen wat PTSS het hardste maakt om mee om te gaan is: dat je er wel maar ook weer niet bent. Je registreert alles (bij ernstige schrikreacties of angst hoor ik trouwens niets meer, ik registreer alleen nog visueel) maar het voelt of je er geen onderdeel van uitmaakt. Precies hetzelfde wat er overigens in mijn nachtmerries gebeurt. Ik zal u de details besparen want die zijn te gruwelijk voor woorden maar ook in mijn nachtmerries registreer ik alles en ben ik er niet "echt" bij. Psychologen/psychiaters verklaren het als machteloosheid en dat is denk ik ook het enige goede woord ervoor. Je staat erbij en kijkt ernaar, zowel in mijn dromen als overdag en ik wakker ben.

Ik kreeg twee kinderen. Mijn zoon werd toen hij negen weken was zo ernstig ziek dat we afscheid moesten nemen. Ik stond machteloos. Een jaar later kreeg mijn dochter hersenvliesontsteking en ook van haar moesten we afscheid nemen, ze was vijf jaar. Weer was ik machteloos. Beiden overleefden gelukkig. Beiden met beperkingen maar ach, wie heeft die niet, we maakten er het beste van. Ik paste mijn leven zo aan dat er naast de angsten te leven viel. Mijn dochter werd vervolgens aangerand, ze was acht jaar, weer stond ik machteloos, ik voelde me falen als moeder want ik heb het niet kunnen voorkomen. Het leven ging door…

In 2013 werd ik gearresteerd. Lang verhaal, ik zal daar inhoudelijk hier niet op ingaan.

Ze sloten me op, in alle beperkingen in het begin en daarna 23/7 twee keer zes maanden lang alleen op cel. Opgesloten lukte het me niet om te eten. In totaal viel ik tussen de zestig en zeventig kilo af in twee keer een half jaar detentie. Ik wilde wel eten maar het lukte niet.Mijn kinderen kwamen (inmiddels twaalf en zestien jaar) op bezoek uiteraard. Na het bezoek ging ik regelmatig, kapot van verdriet, naar de iso om te voorkomen dat ik mezelf iets aan deed. Niet omdat ik dood wilde zoals in het detentierapport staat (suïcidaal) maar omdat ik mezelf pijn ging doen toen ik opgesloten zat om de geestelijke pijn en machteloosheid niet meer te voelen. Zo had ik op zeker moment bedacht en was ik er rotsvast van overtuigd dat als ik dood zou zijn mijn kinderen heel veel verdriet zouden hebben maar in ieder geval door konden gaan met hun leven. Nu werden ze steeds geconfronteerd met een moeder in de gevangenis, werden ze achtervolgt door de media (minderjarige dochter stond onder andere op de voorpagina van de Telegraaf zaterdageditie en mijn zoon werd door een cameraploeg tot aan schooldeur toe achterna gezeten en ik kon niets voor ze doen om ze te helpen behalve dood gaan zodat ze rust zouden krijgen. Het beste voor je kinderen willen in de moeilijkste omstandigheden hoe krom het ook klinkt. Wat ik hier schrijf dekt de lading bij lange na niet. De eenzaamheid, het opgesloten zijn, mijn pols door

snijden en een overdosis nemen waren pure paniek en angst en hadden niets te maken zoals gesuggereerd werd indertijd tussen schuldig of niet. Je kunt je hoofd en gedachtes niet uitzetten, je kunt niet meer relativeren. Verstand en hart werken niet meer samen.

In detentie werd ook de WAO stop gezet. Toen ik na mijn detentie me meldde bij de Gemeente werd me verteld dat ik niet meer terug kon de WAO in. Ik ben veroordeeld voor sociale delicten oa WAO fraude. Dat daar het laatste woord nog niet over gesproken is moge de herziening duidelijk maken. Overigens heb ik mijn hoger beroep ingetrokken ook door de PTSS op aanraden van mijn advocaat omdat voor mijn leven gevreesd werd. Ik moest mijn hoger beroep afwachten in de gevangenis en er kwam een punt dat ze me over wilden brengen naar het gevangenisziekenhuis in Scheveningen omdat ik zoveel gewicht kwijt was, niet meer uit de paniek kwam en mezelf dus pijn ging doen dat de bewaarders (die uiteindelijk mijn leven gered hebben) niet meer voor mijn welzijn en veiligheid konden instaan.

Kapot, met hartklachten, twee zieke kinderen thuis, geen inkomen en volledig in paniek en gedesoriënteerd kwam ik uit detentie. Ik stond er alleen voor. Mijn zoon kreeg geen zorg meer want moeder had gefraudeerd met alle gevolgen van dien. Voor het eerst van mijn leven vroeg ik bijstand aan. Ik ben direct aangemeld voor behandeling PTSS maar het was te heftig, na elke sessie kwam ik volledig kapot thuis en dat bleef zo tot de volgende afspraak. ‘s Nachts werd ik overstuur wakker van de “telefoongesprekken” die ik in mijn slaap voerde vanuit de gevangenis met de kinderen. Ik was thuis, hiep hiep hoera maar vraag niet hoe. Binnen een maand zakte ik in elkaar en belden de kinderen 112. Hartproblemen. Ik werd gekatheteriseerd maar weer waren mijn kinderen alleen thuis, weer kon ik ze niet helpen en hun moeder zijn. De kinderen schreeuwden om hulp maar niemand hielp ze en ik kon het niet. Ik gaf alles wat ik had maar het was niet genoeg voor wat kinderen van die leeftijd onder andere qua zorg nodig hebben. Onze vrienden zorgden voor eten, rekeningen kon ik niet meer betalen en uithuiszetting dreigde. Ik leefde niet, ik overleefde in mijn “tunnel”. Ik overzag niets, was lamgeslagen en kapot maar moest links of rechtsom voor mijn kinderen zorgen. Dat en dat alleen hield me nog een beetje overeind

In Augustus 2016 (1,7 jaar na einde detentie) vertelde een gemeenteambtenaar me dat ik terug zou moeten de WAO in. Ik schreef een brief naar het UWV en werd uitgenodigd. Tussen de brief en de uitnodiging in werd de WAO weer opgestart, echter een maand later na herkeuring weer stop gezet. De man van het UWV die me dat vertelde zei dat ik speciaal werk kon gaan doen, als voorbeeld noemde hij schroefjes inpakken en schoonmaken (astma en COPD) en wel met speciaal vervoer vanuit de WMO gehaald en gebracht kon worden. Voorwaarden op de werkplek waren wel dat ik weg kon lopen van die plek wanneer de paniek toesloeg. Ik ging in bezwaar en er kwam een hoorzitting. Deze won ik en de WAO ging in, met terugwerkende kracht, vanaf het moment dat ik de brief heb gestuurd naar het UWV. De bijstand (die ik overigens niet gekregen heb) moest ik bruto terug betalen aan de Gemeente. In Nederland kon ik echter met € 884,00 ,

dakloos en ziek (recidiverende kanker, COPD en CPTSS) niet onder een brug liggen en ik ben naar Turkije vertrokken. Overigens niet in verband met emigratie zoals onder andere de ziektekostenverzekeraar wil doen laten geloven maar puur omdat ik daar wel een dak boven mijn hoofd en te eten heb. Reden voor het UWV om mijn inkomen stop te zetten (ook al heb en had ik een postadres in Nederland) en na veel mailen en gezeur weer op te starten. Opnieuw heel veel extra stress en nog ziek ook. Net in die periode werd ik opgenomen in het ziekenhuis in Turkije. Geen ziektekostenverzekeraar en geen inkomen.

Geachte rechter, ik heb opnieuw afscheid moeten nemen van mijn kinderen simpelweg omdat ik niet voor ze kan zorgen, ik heb door geen inkomen tussen de Syriërs op het strand gelegen, onder een brug geslapen, honger geleden, van vrienden geld geleend om te overleven en al die tijd bleek dat ik wel degelijk recht had om terug te gaan de WAO in. Noem me verward, noem me suïcidaal, noem me wat je wil en inderdaad alles wat er gezegd wordt over die periode klopt tenzij je weet wat PTSS inhoudt, je weet wat het met mensen doet, je de ernst ervan inziet en je je realiseert dat ik er nu al bijna dertig jaar mee rond loop. Dat niets in het leven “normaal” is en gaat, dat je altijd alert bent, zelfs in je slaap, dat je in een restaurant bij de deur gaat zitten en niet onbevangen kan kletsen met familie of vrienden omdat je iedereen “screent” die binnen komt, dat je regelmatig afdwaalt terwijl gesprekken om je heen gewoon doorgaan, dat je beelddenker bent geworden en dat dat soms hilarisch is maar meestal verschrikkelijk beangstigend, dat je geen film kan kijken of boek kan lezen zonder flashbacks te krijgen en programma’s als Opsporing Verzocht niet eens kijkt omdat je weet dat je daarna een week amper slaapt, dat je dingen niet onderneemt simpelweg omdat je geen controle hebt over situaties buitenshuis, dat je tegen je kinderen zegt: leuk lieverd ga er maar naartoe en het binnen in je schreeuw: Ga niet! Dat je geen hap door je keel krijgt zonder dat je weet dat je elk moment naar buiten kunt, dat je niet meer vanuit je hart of verstand reageert maar puur vanuit overlevingsdrang (ook al is er niets aan de hand op dat moment), dat je je niet langer dan vijf minuten kunt concentreren en dat je tussen twee en vier uur ’s middags zo uitgeput bent van het denken dat je geen controle meer hebt over je lichaam en compleet leeg bent.

Doordat het UWV weigert me vanaf einde detentie WAO toe te kennen voelt dat als een mes in mijn rug. Alsof PTSS (nog los van de astma/COPD en recidiverende kanker) even ruim een jaartje afwezig is geweest, alsof ik op “vakantie” en vrijwillig tussen de Syriërs ben gaan liggen, alsof ik perziken van de bomen stal omdat ik ze lekker vond in plaats van honger had, alsof ik geld leende van vrienden voor extra dingen in plaats van kosten voor medicijnen, ziekenhuisopnames, een dak boven mijn hoofd en eten, alsof ik mijn kinderen heb ondergebracht bij familie en vader omdat ik genoeg van ze had. Nee geachte rechter en medewerkers van het UWV zo is het niet. Elk moment van de dag wordt mijn hart uit mijn lijf gerukt, als mijn zoon of dochter me een bericht sturen, hoe leuk ook, lopen de tranen over mijn wangen, raak ik soms zelfs in paniek en moet ik iemand bellen om eruit te komen. Ga ik in mijn hoofd terug in de tijd, heb flashbacks en voel weer die machteloosheid. Als ik na mijn detentie en de zes maanden dat ik thuis was tussen detenties in gewoon WAO had gekregen had ik

nl gewoon mijn kinderen bij me kunnen hebben, ze te eten kunnen geven, mijn huurhuis aan kunnen houden, geen eten hoeven stelen enz.

Ik ben nu in Turkije. Niet op vakantie overigens. Of ik ooit terug kan of kom weet ik niet. In Nederland kom ik de komende twintig jaar niet in aanmerking voor een woning, los daarvan ben ik bang in Nederland. Hier zit ik hele dagen op mijn balkon. Ik eet zelfs in de stromende regen buiten. Behandeling is hier niet, in Nederland genoeg maar daar konden ze me bijna dertig jaar lang ook niet helpen en ik wil geen proefkonijn meer zijn voor allerlei nieuwe “behandelingen”. Voor mezelf vind ik elke dag opnieuw een manier om te overleven, ik heb de ruimte om situaties uit de weg te gaan en zodoende uit de paniek te blijven, heb mezelf al die jaren gedwongen stappen te nemen die anderen van me verwachtten. Ik kan het niet meer, ik ben op. Moe van het proberen, moe van het gevecht tegen de PTSS, moe van allerlei praatgroepen, individuele sessies, EMDR, tekenen. Bedenk het en ik heb het gedaan. Soms moeten ook instanties zich erbij neerleggen dat mensen gewoon niet meer kunnen en ophouden te forceren. Door dat te doen kun je ook mensen juist de dood in jagen namelijk. Als ik nu moet kiezen voor WAO en dwingende behandeling of weer op het strand liggen, perziken stelen enz dan kies ik voor het laatste. Ik heb geaccepteerd dat het is zoals het is, het wordt tijd dat het UWV dat ook doet!

11 december 2017

Klokkenluider

Het waren opnieuw een paar roerige maanden. Ziekte, de verjaardag van mijn zoon, de lange strijd naar gerechtigheid en niets wat soepel verloopt. Herziening duurt lang en na het kijken van: Onschuldig op RTL4 zakte de moed me in mijn schoenen. Ik werd er bijna depressief van toen ik zag hoe lang herziening bij sommigen duurde. Uiteraard speelt ook de PTSS een grote rol hierin.

Bij vlagen wordt degenen die met mijn herziening bezig zijn duidelijk wat er zich precies heeft afgespeeld de voorgaande jaren. Zo doken er mails op uit de archieven van onder andere tweede Kamerleden uit 2009 en 2010. Mails die er niet om logen. Mails waarin ik meldde dat ik vocht voor kinderen die onterecht in de gevangenis zaten in plaats van in een AWBZ instelling, mails aan voogden van kinderen bij mij geplaatst in de crisisopvang waar ik de regering voor aansprakelijk stelde en verder waren er ook mijn acties. Ik haalde kinderen weg uit de gevangenis, zette voogden onder druk, viel regelmatig binnen bij een Bureau Jeugdzorg kantoor of CIZ kantoor en weigerde er weg te gaan voor er een oplossing was voor de pupil onder hun verantwoordelijkheid. Kortom, ik was “vervelend”. Rouvoet en Donner kregen te maken met me bij de evaluatie wet op de Jeugdzorg, mijn boek: ‘Moeilijk voor zichzelf en de omgeving’ kwam uit (daar kwamen ze ook niet te best in weg in de Jeugdzorg) en ik deed met weinig wat hun met al hun miljoenen niet lukte. Tegenwoordig is er een naam voor mensen zoals ik: **Klokkenluider**.

Ik ben gearresteerd in opdracht van onder andere het ministerie VWS. VWS werkt qua kinderen samen met justitie. Kinderen die een OTS of UHP krijgen worden van VWS overgeheveld naar Justitie die dan weer geld voor ze krijgt. Deze kinderen moeten echter ook voorzien worden van van alles, er zijn casemanagers en voogden voor aan het werk, kantoren moeten gehuurd worden, leaseauto's betaald en dat kost allemaal geld en dus circuleert het geld van de kinderen met OTS en UHP tussen de ministeries VWS en Justitie. We hebben het hier niet over een paar miljoen maar over miljarden euro's per jaar. Het was dus in hun belang dat mijn kop eraf ging. Waarschijnlijk lag daarom al de pers voor de deur voor het arrestatieteam aankwam, raakten ze daarom administratie kwijt en verzuimden ze bij Center Parcs de contante betalingen op te vragen, mocht ik mijn hoger beroep niet in vrijheid afwachten en was ik al veroordeeld voor ik überhaupt gearresteerd werd. Ik was kansloos!

Het getreiter gaat intussen door. Al meerdere keren ben ik gearresteerd om niets en ook weer vrij gelaten, mijn zoon kreeg een OTS in verband met ontvoeringsgevaar, ik werd bijna gedwongen onder een brug in Nederland te bivakkeren enzovoort. Met behulp nu ruim drie jaar lang van een super netwerk leef ik nog steeds. Ik maak nog maar een keer van de gelegenheid gebruik om ze te bedanken.

Verder wens ik iedereen een goed, gezellig maar vooral gezond (op paar mensen na waarvan ik hoop dat ze langzaam stikken in hun kerstontbijt) 2018.

HOOFDSTUK 16 – PLEIDOOI ADVOCAAT

Pleidooi advocaat

30 juni 2016

Uiteindelijk, 3 jaar later is alles compleet en mag en kan iedereen lezen wat er nou precies gebeurd is. Dat ik de politiek een doorn in het oog was werd al duidelijk bij de evaluatie v/d wet op de Jeugdzorg in 2010. Uitgebreid is er toen aan Rouvoet gevraagd hoe het kon dat ik met weinig middelen wel kon wat de politiek met al hun miljoenen niet kon. Ik ben veroordeeld, gekielhaald door de media, publiekelijk afgeslacht en neer gezet als iemand die over de rug van kinderen geld verdiende. In de pleitnota valt uitgebreid te lezen dat dat dus helemaal niet gebeurd is.

RECHTBANK PLEITAANTEKENINGEN

te Utrecht mw. mr. M.K.J. D Dikkerboom

20 november 2013 regiezitting;

7 oktober 2013 tweede pro forma zitting; (schorsing tot aan 20 november jl)

22 augustus 2013 Raadkamer;

8 augustus 2013 Raadkamer; (12 augustus tot en met 26 augustus 2013)

19 juli 2013 eerste pro forma zitting;

13 juni 2013 Raadkamer; (13 juni tot en met 20 juni geschorst ivm begrafenis moeder Ramon)

22 mei 2013 Raadkamer Hof Arnhem;

25 april 2013 Raadkamer.

Inhoudelijk:

1 en 4 april 2014 inzake: Y. Brinkerink 16/993500-13

1.

Cliënte heeft nooit hulp aan ouders of kinderen geweigerd. "Alles wat ik heb gedaan heb ik gedaan vanuit mijn hart, ik heb altijd alle kinderen geholpen, met of zonder PGB".[1] Het was keihard werken, met veel stress. Er waren altijd financiële zorgen. Cliënte werkte 24/7 en raakte overspannen. Ze heeft nooit "nee" verkocht. Ze heeft wanhopige ouders van treinrails geplukt, fungeerde als crisisdienst en was dag en nacht beschikbaar (bijlage 1).[2] Als ervaringsdeskundige, als moeder van *** en **** wist ze hoe zwaar het was voor overbelaste families."Als het een champignonkwekerij was geweest" dan was ik ermee gestopt, maar kinderen laat je niet over aan hun lot. BJZ wist cliënte altijd te vinden, voor de kinderen "waar niemand plek voor had". Er zaten BJZ kinderen zonder budget, dat was dan goodwill.[3] Het huis van cliënte is gedurende het proces verkocht, middels executieverkoop. Dit terwijl de opvang vanaf haar aanhouding in de woning is gebleven. Spirit was daar ingetrokken, met toestemming van het OM. Vreemd genoeg is voor het gebruik van die woning nooit hypotheek betaald, terwijl gas, water en licht wel werd voldaan.

Cliënte is weggezet als een vluchtgevaarlijke PGB-fraudeur die met tonnen aan maatschappijgelden zichzelf heeft verrijkt. Cliënte zou onroerend goed hebben in het buitenland, een exorbitant luxe leventje leiden en buitensporige uitgaven doen, waaronder vele snoepreisjes naar Turkije. Op reis met 50-100 kinderen met een beperking of een stoornis in je kielzog, is alles behalve een snoepreisje. ***** verklaart dat er per dag 18 uur werden gedraaid. Waarom de reisjes naar het buitenland gingen, omdat concurrerende organisaties dit ook deden en je mee moet om je klanten te behouden. Feitelijk huurt cliënte een rijtjeshuis en reed ze rond in een 13 jaar oude Jeep. De Turkse autoriteiten hebben inmiddels bevestigd, dat cliënte daar geen onroerend goed heeft, geen registraties van boten of jachten en geen Turkse bankrekening.[4]

Cliënte was "blij" met het boekenonderzoek (bijlage 2)[5], waarvan ze tot op de dag van vandaag in de veronderstelling is, dit zelf te hebben aangevraagd. Het boekenonderzoek werd omarmd, sterker nog als een keerpunt gezien.[6] Alle afspraken werden keurig genoteerd in de agenda's. Geldstromen liepen via de zakelijke- en privérekeningen. Pas sinds 1 januari 2012 is het verplicht voor budgethouders om gebruik te maken van een aparte PGB-rekening. Sinds diezelfde datum is het verboden om de zorg verlenende instanties of zorgverleners, contant te betalen. Als cliënte grootschalig had willen frauderen dan had ze dit anders, veel handiger aangepakt.[7]

In de zorg is structureel tekort. Ook bij Stichting Vrienden van Tom en Onzichtbaar Anders. VVT en OA zijn niet in het leven geroepen om als oplichtingspraktijken dienst te doen. Feit is dat ze van financiën geen kaas had gegeten. Haar ambities en interesse lagen daar ook niet. Cliënte wind daar ook geen doekjes om. Ze kende hierin haar valkuilen en juist om financiële puinhopen te voorkomen had cliënte een boekhouder in de arm genomen. Ondanks de bijstand van de boekhouder was de administratie was een puinhoop. Er kwamen tekorten. De financiële nood werd enorm, het water stond haar aan de lippen. Ondertussen werden de gaten gedicht door het tekort aan PGB van het ene kind aan te zuiveren met het overschot aan PGB van een ander. Cliënte kwam aan het geld door een 50/50 deal te sluiten met de ouders. Dat dit niet mag en dat dit hartstikke strafbaar is, dat weet cliënte nu. Destijds begreep ze van zowel de zorgkantoren als BJZ dat deze handelswijze werd gedoogd, nu dit een ondoorzichtig grijs gebied was[8].

De Officier van Justitie is fel van leer getrokken. Cliënte is een beroepsfraudeur die door haar geraffineerde handelswijze – een perverse mix van verleiding en misleiding – zo veel mogelijk PGB geld probeerde los te peuteren.[9] Voordat we aan de behandeling komen van de feiten waarvoor cliënte vandaag terecht staat, vraag ik uw aandacht voor het volgende. De verdediging heeft moeite met het dossier en de totstandkoming ervan. Daar moet ik wat mee en ik ga u vragen daar ook wat mee te doen. Ik ga u verzoeken om aan de handelswijze van het OM consequenties te verbinden.

- Aanleiding onderzoek.

(1717) Aanleiding was het gegeven dat er bij de Belastingdienst van twee verschillende personen, waaronder een ex-boekhouder, informatie was binnengekomen dat er misbruik zou worden gemaakt van PGB-gelden. Dit resulteerde in een boekencontrole door de Belastingdienst.[10]

- Assenberg en Moesbergen.

Wat de verdediging betreft dient zeer kritisch te worden gekeken naar de door deze getuigen afgelegde verklaringen. Er zijn kanttekeningen te plaatsen bij de geloofwaardigheid en betrouwbaarheid. Was van deze personen enkel het motief om als klokkenluiders te fungeren of speelden er ook andere belangen?

(2373)1 november 2011 heeft de heer Assenberg telefonisch contact opgenomen met de Belastingdienst in Almere met de mededeling dat hij informatie had over SvvT – hij was toen de boekhouder van Moesbergen -.

Op 10 november 2011 neemt de heer Assenberg opnieuw telefonisch contact op. Hij deelt mede dat cliënte de administratie terug wil. Door de Belastingdienst is er beslag gelegd, ivm achterstanden van de loonheffingsbelasting, in de maand oktober 2011 stond er een verkoop ingepland. De verkoop is uitgesteld tot 14 dec 2011. De heer Assenberg is van mening dat de Belastingdienst snel moet handelen omdat op de FB pagina van Shirley zou staan dat cliënte in het weekend van 13 nov 2011 in Turkije een huis zou kopen voor zo'n € 200.000,00

(2361)16 november 2011 gespreksverslag met Assenberg, Moesbergen en de Belastingdienst.

Op 23 juni 2011 verliet Moesbergen VOF OA. Op 27 juni 2011 haalde ze zonder overleg € 5000,00 van de bankrekening en nam ze de leaseauto, de telefoon en de laptop mee. M.b.t. tot de afwikkeling en vereffening loopt nog een civiele procedure. Assenberg had zich gesteld als vereffenaar zonder toestemming van cliënte. Tevens voert hij namens Moesbergen die civiele procedure(bijlage 3).[11]Het dossier geeft aanleiding om te twijfelen aan Assenberg als bonafide boekhouder. [12] Cliënte stelt dat ze hem blindelings vertrouwde en daarvan de dupe is geworden.[13] Moesbergen is er met het concept van cliënte vandoor gegaan en is aansluitend aan haar opzegging ZiZ begonnen.[14] Hierbij heeft ze niet geschroomd de klanten van cliënte te benaderen.[15] Ze heeft zelfs gedreigd cliënte kapot te maken. Maar ze verklaart met droge ogen dat ze niet de intentie heeft gehad om cliënte aan te pakken.[16] Cliënte heeft destijds getracht aangifte te doen van deze wanstanden. Ze is weggestuurd onder de noemer, civiele aangelegenheid (bijlage 4).[17]Moesbergen legt in dit dossier een verklaring uit naam van een ander (Linda van het Schip) over en het doet het voorkomen als de verklaring van Linda zelf. Linda zelf kent die verklaring echter niet, over valsheid in geschrift gesproken.[18]

(294)**** bevestigt de hetze van Moesbergen jegens cliënte. Yvonne wordt bedreigd door ex compagnon Saskia Moesbergen. In de afgelopen twee jaar is er van alles op Yvonne afgestuurd, BJZ, de brandveiligheid inspecties (…) Ergens in de afgelopen weken zijn er dreigtelefoontjes binnen gekomen Yvonne en ik hebben gehoord dat er gezegd werd door een mannenstem, we maken je kapot.(…) Saskia is al bijna 2 jaar aan het zieken.

Bij de inbeslaggenomen goederen zat een agenda 2013. Daarin staat precies de dagen waarop de bedreigingen hebben plaatsgevonden en de afspraak bij de politie wat resulteerde in een aangifte (bijlage 5).

Het heeft er alle schijn van dat er een belang is bij zowel Assenberg als Moesbergen om cliënte in een kwaad daglicht te plaatsen. Dit wil niet zeggen dat

ze liegen, maar het maakt wat de verdediging betreft wel dat we niet blind kunnen varen op de door hun verstrekte informatie. Toch vormden de verklaringen de start van het onderzoek en is, zo blijkt uit de verdere verbalen de informatie ook als waarheid aangenomen. (2374) De lijst van Moesbergen werd zelfs als leidraad voor het onderzoek gebruikt.

Aan de posts op FB wordt sterke bewijswaarde toegedicht. Zo worden rechtshulpverzoeken onderbouwd met foto's van het Facebookprofiel van ****.[19]Dat gedurende het gehele proces Facebook in de gaten wordt gehouden blijkt wel (bijlage 6).[20] Zo ook uit het requisitoir. Cliënte heeft er ook op staan dat ze een Hummer heeft. Het mag toch een feit van algemene bekendheid zijn dat Social Media bij uitstek podium biedt om eens flink op te scheppen, of te "pochen", om met de woorden van **** te spreken. Daarnaast als cliënte echt iets te verbergen had ligt het juist veel minder voor de hand om hier online ruchtbaarheid aan te geven.

- Tapgesprekken 1e

Voorafgaand aan de aanhouding hebben er verscheidene taps gelopen. In totaal zijn er 489 gesprekken gevoerd met de telefoon van cliënte, de overige telefoonnummers daargelaten. Dit gedurende een periode van 8 tot 12 april 11 uur (1762). In nog geen 4,5 dagen worden 489 gesprekken/smsen gevoerd. Dit komt neer op meer dan 100 gesprekken en smsen per dag! Nergens wordt dit gerelateerd. Een kort uitstapje. Als advocaten onderling corresponderen en dit in willen brengen in een procedure wordt onderling overleg gepleegd en toestemming gevraagd, gebeurt dit niet dan handelt de desbetreffende advocaat klachtwaardig. De Officier heeft zonder overleg en zonder toestemming "confraternele" correspondentie ingebracht. Uw rechtbank is er hierdoor dus van op de hoogte dat enkel en alleen het openen van een gesprek 30 seconden in beslag nam. In 3 uur tijd heb ik slechts 30 gesprekken kunnen screenen op het Fiodkantoor in Zwolle. Tevens weet u dat de OvJ niet is overgegaan tot verstrekking van de overige gesprekken.

- 2eHet belang van uitluisteren.

Nog geen 4,5% van alle gesprekken was relevant genoeg om in te brengen. En van de inhoud van de 22 van de 489 gesprekken is ook weer een selectie gemaakt. Het is de taak van de opsporing om de relevante gedeelten van de tapgesprekken te selecteren en weer te geven in het dossier. "het klopt dat deze gesprekken niet altijd letterlijk zijn weergegeven, omdat enerzijds het dossier dan heel erg dik zou worden en anderzijds dit de leesbaarheid van het dossier niet ten goede zou komen". [21]U voorzitter heeft al terecht cliënte voorgehouden dat de gesprekken in ieder geval *ook* te interpreteren zijn als – in eigen bewoordingen – belastend van aard. In dat geval is het toch juist uitermate van belang om de gehele context van het gesprek in kaart te brengen.

- 2 voorbeelden sessie 10 en 12.

(2560) Sessie 10. Gesprek 489. Wordt gesproken over “zelf melden” en dat de “politie van niets wist”. Wordt gesproken over “**** en dat er € 10.000,00 te kort was”, “chronisch geld te kort, smeken bij BJZ of ze aub willen betalen”. “het is altijd ten goede en gunste gekomen van de kinderen, heleboel zorg aan kinds die geen facturen krijgen, komt weer uit de hoek van ZiZ, telefonisch bedreigingen en aangifte gedaan”.

(2562) Sessie 12. Gesprek 359 totale duur 24.08 min, wat u aantreft is een uiterst summiere weergave: “Rob heeft me ook geadviseerd om op privé te storten”. Ook hiervoor geldt dan toch dat cliënte niets wist van de lopende tap?

Twee voorbeelden die het verhaal van cliënte ondersteunen en derhalve het selecteren en relateren meer dan waard.

- Aanhouding en vluchtgevaar.

Sterker nog. Op basis van de lopende taps (22): “Het vermoeden bestaat dat de verdachten Brinkerink en ***** naar Turkije zullen vertrekken. Over de telefoontap zijn gesprekken afgeluisterd waarin door verdachte Brinkerink werd aangegeven dat zij weg wilden en bij de doorzoeking werden gepakte koffers aangetroffen. Ook werd door ***** verklaard dat zij op het punt stonden met de auto naar Turkije te gaan”. De verdediging kan zich er niet aan onttrekken dat hiermee gesuggereerd wordt dat cliënte wil vluchten.

Wat blijkt echter uit het tapproces verbaal van 3 april (!!) voor het lopen van de tap: “In de week van 8 tot en met 12 april worden in het kader van het onderzoek een aantal budgethouders gehoord. Het onderzoeksteam wil graag weten of de gehoorde budgethouders telefonisch contact opnemen met de verdachte. De inhoud van de gevoerde gesprekken is voor het onderzoeksteam van essentieel belang. Het zou een beter beeld kunnen geven over de handelswijze van de verdachte Y. Brinkerink en de betrokken budgethouders. Het vermoeden bestaat dat de verdachte Y. Brinkerink en de betrokken budgethouders afspraken hebben gemaakt met betrekking tot de verdeling van het restant van het PGB budget en dat het moeilijk zal zijn om tijdens de reguliere verhoren hierover uitsluitsel te krijgen”. En verder.

“Uit het onderzoek komt naar voren dat de verdachten Brinkerink en ***** voornemens zijn om op 23 april 2013 in Turkije te trouwen. Daar het OT voornemens is de verdachten op 16 april buiten heterdaad te gaan aanhouden is het van belang om te weten of de verdachten op dat moment nog in NL verblijven”.[22]

Op 19 juli stelt de verdediging dat cliënte niet op de vlucht was: “er stond een huwelijk gepland dat en niets meer of minder is de reden dat cliënte naar Turkije wilde afreizen. Dat laatste wil er maar niet in bij justitie. Er is door de verdediging een trouwuitnodiging overgelegd”. Nu blijkt dat dit wel degelijk bekend bij de

instanties en het OM. Toch deed de OvJ op 19 juli nog altijd dat ze niets afwist van het geplande huwelijk, was er sprake van vluchtgevaar en bleef die grond t/m 7 oktober jl. van toepassing.

- In dat kader de 3e opmerkelijke selectie.

Er zijn maar liefst 5 gesprekken waar cliënte probeert zichzelf te melden, niet alleen bij de politie ook bij de ISZW en de sociale recherche. Deze tapgesprekken zitten niet in het dossier. Maar met het zelfmelden heeft cliënte iedere keer geschermd als er een beroep op vluchtgevaar werd gedaan. Daarnaast een gesprek met ** waarin over het onderzoek en over de bedreigingen en de valse aangifte van M wordt gesproken.

366: 10 april 2013 vanaf 21.07.38

Cliënte belt politiebureau Almere. Ze krijgt te horen dat ze moet afwachten

358: 10 april 2013 18.25.15

Cliënte belt politiebureau Almere. Vanmorgen had cliënte al gebeld. Er zou een onderzoek naar cliënte zijn opgestart. Cliënte vraagt of ze zich ergens kan melden. Het is alleen handig als ze zich meldt als ze wordt opgeroepen, anders niet. Meldt dat ze op 30 april in het buitenland wil trouwen. Er wordt afgesloten met dat cliënte niet geholpen kan worden.

56: 10 april 2013 18.11.59

Cliënte belt met **. Wordt gesproken over nog een keer de politie bellen, ernaar toe rijden. Waar komt het vandaag. Wie doet onderzoek. 2 maanden geleden heeft M een valse aangifte gedaan. Wordt gesproken over de aangifte van de telefonische bedreigingen.

97: 10 april 2013 13.27.26

Cliënte belt de ISZW. Wat cliënte wil weten? Of er een onderzoek naar haar loopt en dat ze zich beschikbaar wil stellen voor de medewerking. Haar naam en telnr wordt genoteerd en de desbetreffende afdeling zal contact met haar opnemen. Er wordt gesproken over haar ex vennoot die haar al 2 jaren het leven zuur probeert te maken. Meldingen bij o.a. de brandweer etc. Er worden ouders opgeroepen ivm PGB-fraude. Er wordt gevraagd wat de bedoeling is van het telefoontje van cliënte. Cliënte geeft aan dat ze zich wil melden, beschikbaar wil stellen en overal aan mee wil werken.

267 10 april 2013 11.33.07

Cliënte belt gemeente Almere (afdeling sociale recherche). Er wordt gesproken dat cliënte haar advocaat heeft gesproken n.a.v. de oproepen van ouders en dat advocaat had geadviseerd om te gaan melden. Politiebureau gebeld. Er zijn 3 cliënten benaderd in Zwolle, Amsterdam en Nieuwegein. Er wordt overleg gepleegd en cliënte krijgt te horen dat ze gaan kijken en informeren wat ze ermee kunnen en dat ze wordt teruggebeld.

262 10 april 2013

Cliënte belt met de politie. Er wordt gevraagd of ze verdachte is. Of dat het ook ergens ander om kan gaan. N.a.v. NAW gegevens "we slaan er niet op aan op dit moment". Kan zijn dat een andere regio de zaak draait. Misschien de sociale recherche, daar is geen zicht op. Cliënte zegt: "weet je wat het is, ik wil me ergens melden, ik ga trouwen". Cliënte wordt doorverwezen naar de sociale recherche.

Ook **** bevestigd dat cliënte zichzelf wilde melden.

"Was Yvonne bang dat zijzelf verhoord zou worden? Naar mijn mening niet omdat ze zichzelf wilde melden. Ze heeft 's ochtends naar de politie gebeld en volgens mij heeft ze s'middags ook nog een keer gebeld maar dat kan ik niet met zekerheid zeggen. Ik geloof dat dit woensdag is geweest. Maar de politie kon hier verder niets mee".[23]

Cliënte zat in beperkingen vanaf de aanhouding tot en met 25 april, het Openbaar Ministerie had toestemming gegeven in de periode van 10.50 uur tot 11.50 uur aan een cameraploeg van de NOS in het pand aanwezig te zijn voor het maken van opnames. In diezelfde periode was ook een journalist van de Volkskrant aanwezig eveneens met toestemming van de Officier van Justitie. Daarnaast was in die periode ook de persvoorlichter van het FP aanwezig (2191). Yvonne haar kinderen en de overige familie en vrienden, alle betrokkenen bij SVVT en OA en de budgethouders vernamen de niet mis te verstane verdenkingen in het nieuws. Terwijl cliënte niets mocht zeggen en nergens op kon reageren,

- Aangifte en toevoegen van eigen verklaring aan proces verbaal van verhoor.

Cliënte heeft gedurende de procedure (zie verhoor, 6, 8, 10 en 11) herhaaldelijk aangegeven aangifte te willen doen tegen Moesbergen en Assenberg dit werd haar niet toegestaan. (162) "Dat ik van het recht om aangifte te doen geen gebruik heb kunnen maken, daar ben ik boos over". (224) "Tot op heden wordt mij nog steeds geweigerd aangifte te doen tegen S. Moesbergen en R. Assenberg en dat ik elke keer te horen krijg dat het onderzoek dient ten behoeve van waarheidsvinding. Echter zitten er in de getuigenverklaring van Assenberg tegenstrijdigheden. Hierbij hebben ze gezegd dat ze mij twee jaar geleden al kapot wilden maken".

Ook staat in het 6e verhoor dat de 4 vellen van haar eigen handgeschreven verklaring worden toegevoegd.[24] Cliënte refereert nog tweemaal[25] aan deze aanvulling en krijgt ten slotte het verzoek om ze nog een keer beschikbaar te stellen. Ze waren kwijtgeraakt.[26] Van het origineel had cliënte geen kopie. Die lieten ze haar in PI Nieuwersluis niet maken.

- Opmerkingen over het dossier.
- Het dossier is ogenschijnlijk eenvoudig en behapbaar. Overzichtelijk ook, het beslaat slechts 5 ordners. De OvJ maakt hierover nog de opmerking op de Rk van 22 augustus: " door de raadsvrouwe wordt aangevoerd dat cliënte vooral nodig is om de 'grote berg administratie' van de stichtingen door te nemen, omdat daarin ontlastend bewijsmateriaal zou kunnen worden gevonden en de raadsvrouwe daar zonder haar cliënte geen wijs uit kon. En die administratie zou niet in het geheel kunnen worden meegenomen naar de PI waar mw Brinkerink is gedetineerd . Het einddossier van de ISZW beslaat 5 ordners zodat de beperking die kennelijk geldt voor de administratie van Brinkerink niet van toepassing kan worden geacht op het dossier van ISZW". Voorzitter, achter de 5 ordners ligt een inbeslaggenomen schaduwdossier, van circa 30 dozen[27]. Uit in totaal 10 tallen, zo niet ruim 150 ordners aan administratie en dossiers is een einddossier van 5 ordners voortgevloeid. Om over de niet inbeslaggenomen administratie waarvan ik u de foto's hebt getoond op 19 juli 2013 nog maar te zwijgen. Hoeveel personen hebben er zijdens het OM gewerkt aan deze zaak? Hoeveel man- en vrouwuren heeft het OM ter beschikking gehad? Cliënte en ik waren vanaf 7 oktober met zijn tweeën. Om "equality of arms" maar eens letterlijk te vertalen.

Bij cliënte zijn er 29 dozen administratie teruggekomen. Sommige ordners zijn genummerd en verwerkt andere niet. De verdediging meent dat er onzorgvuldig is omgegaan met de inbeslaggenomen administratie. Cliënte heeft tot op de dag van vandaag nog niet de gehele administratie geretourneerd gekregen. Uit de briefwisseling blijkt dat de mappen Center Parcs, Turkije, Disney, de Crisisopvang, de VOF AO administratie en de drie ordners met uitdraaien van de privérekening niet terug zijn gekomen.[28] In reactie hierop schrijft de OvJ, dat er bij een nieuwe zoekslag 2 mappen zijn gevonden. Waar de andere mappen zijn gebleven is een raadsel. De twee die wel boven tafel zijn gekomen, zijn ook nog niet terug.[29]

- Ook uit de mappen van de budgethouders ontbreken nog stukken. Dit is van belang, nu cliënte verantwoordelijk is voor de bewaring van de dossiers, gedurende de wettelijk voorgeschreven periode (bijlage 7).

- Bij cliënte is een intensieve controle aangekondigd door het Zorgkantoor over het 1ehalfjaar van 2013. Ze heeft de zorgovereenkomsten en de facturen nodig, maar die zijn niet teruggekomen.

- Mappen van SvvT administratie 2008 zijn nooit in het bezit geweest van Justitie (bijlage 8). Valt binnen t.l.l. periode, maar zijn niet onderzocht omdat ze nooit in beslag zijn genomen. Deze mappen vond cliënte in de schuur achter de kerstspullen. Per brief d.d. 13 december 2008, overgelegd door de OvJ maak ik hier melding van. Ik heb er nooit een reactie op vernomen. Ook het OM kan alleen tot een gedegen onderzoek komen indien ze beschikking heeft over alle relevante onderliggende stukken.

- Een deel van het dossier wordt door het OM aan het Zorgkantoor verstrekt en zonder dat het wordt geanonimiseerd verstuurd aan de budgethouders, over privacy gesproken (bijlage 9). Ook hier heeft het Openbaar Ministerie een taak om zorgvuldig met de stukken uit het zaaksdossier om te gaan, alvorens die aan derden te verstrekken.

- Waar zijn de privécontracten? . Maar waar zijn die van cliënte met de kinderen van der B (3), Van G (2), De W (2), O (2) en U (2). Dit zijn kinderen waarvoor cliënte in privé zorg verleende en waar ze op haar privé rekening de vergoeding voor ontving. Dit betreft 10.000den euro's aan zorg.

- Kasboek

Op 20 november zegt de OvJ: "contante betalingen en verrekeningen tussen VVT en OA en Brinkerink zijn niet te onderzoeken, o.a. vanwege het ontbreken van een deugdelijke kasadministratie".[30]

(2308) Maar ook het zaaksdossier bouwt hier op voort. "Op de privérekening van verdachte werd een totaalbedrag van € 193.933 contant opgenomen. Tijdens het onderzoek werd op geen enkele wijze onderbouwing aangetroffen die de omvang en besteding van deze contante opnamen weergeven".

(2308) en verder: "Ook op de bedrijfsrekeningen van de VVT en OA komen contante geldopnamen naar voren. In totaal gaat dit om een bedrag van € 490.421. Binnen de bedrijfsadministratie werd op geen enkele wijze een kasadministratie gevoerd en werden geen onderliggende bescheiden aangetroffen die eventuele contante betalingen onderbouwden. De contante geldstromen van in totaal € 684.354 op zowel de privérekeningen van verdachte als de bedrijfsrekeningen kunnen op geen enkele wijze worden toebedeeld aan verdachte omdat onderliggende stukken ontbreken".

Dit is zowel ten aanzien van de privérekening als de zakelijke rekening pertinent onjuist. Cliënte heeft van meet af aan het belang van haar "bonnen" onder de aandacht gebracht. Hier is in het geheel niets mee gedaan. Terwijl die voor de geloofwaardigheid en betrouwbaarheid van cliënte van belang zijn, omdat ze haar kant van het verhaal ondersteunen. Terwijl die aantonen dat de pinopnames wel degelijk terug te voeren zijn op kosten in het kader van de bedrijfsvoering. Cliënte kan ruim € 680.000 aan contante opnames aan de hand van haar bonnen

verantwoorden. En wat wil nu het toeval als we de bedragen € 193.933 + € 490.421 bij elkaar optellen? Dan is de contante geldstrooming totaal € 684.354.

De oudste rechter heeft het totaaloverzicht van cliënte's vermeende uitgaven (879) op 1 april voorgehouden en daar staan de contante opnames vermeldt voor het bedrag van € 193.933. Dit maakt het overzicht voor wat de verdediging betreft ondeugdelijk en het achterliggende onderzoek onzorgvuldig.

"Een pak bonnen is naar de mening van de OvJ als zodanig niet geschikt om toe te voegen aan een strafdossier. Een pak bonnen is ook geen administratie, aangezien het niet gaat om een gestructureerd gegevensbestand waarin direct rechten en verplichtingen zichtbaar zijn. Ik denk ook niet dat Uw Rechtbank zit te wachten op een pak bonnen zonder de spreekwoordelijke kop- en staart, zeker nu de bewijswaarde van de bonnen op dit moment niet duidelijk is". [31] Maar nu blijkt dat de bonnen de waarde van de contante geldstromen in zijn totaliteit onderbouwen, is dit standpunt niet te handhaven.

Het OM heeft strafrechtelijke consequenties verbonden aan de contante geldstromen. Het OM had alle bonnen onder zich. Uit de verwerking van de ordners is de verdediging gebleken dat alle administratie geboekt en verwerkt is, behalve de bonnen waar contant voldaan op staat. Het heeft er alle schijn van, dat het OM deze bonnen doelbewust uit het einddossier heeft gehouden. Terwijl de administratiemappen minutieus zijn doorgeploegd is het de keuze geweest van het OM de contante geldstromen niet in kaart te brengen. Niet inzichtelijk te maken. Bij cliënte leeft het gevoel dat ze op dit punt haar eigen onschuld moet bewijzen. Hoe leg je aan de Raad voor Rechtsbijstand uit dat je meer uren wilt in een zaak die 5 ordners bestrijkt. Om nog maar eens de term equality of arms te gebruiken. Als de verdediging niet de 29 dozen had doorgeploeterd en de bonnenadministratie niet bij elkaar opgeteld en ik kan u vertellen dat dat monnikenwerk is geweest, dan was hetgeen de OvJ stelt op het overzicht p. 879 voor lief genomen en waren daar strafrechtelijke consequenties, sancties aan verbonden.

- Center Parcs.

Onderzoekresultaten aanvraag vordering verstrekking historische gegevens Center Parcs de Eemhof. [32] Waarom zitten die bevindingen niet in het dossier? De verdediging heeft deze stukken opgevraagd en gekregen (bijlage 10). Wat blijkt, voor een bedrag van € 121.499,40 is "at arrival" betaald. Dit kan zowel contant als per pin zijn voldaan bij aankomst.[33] Cliënte stelt ook steeds tijdens haar verhoren dat ze CP vaak bij aankomst aanzienlijke bedragen contant betaalde en als het een pintransacties was dan ging dat standaard de privérekening. Bijgevoegd zijn een vijftal nota's (2008-2009)waarop staat dat er contant is betaald (bijlage 10).

- Gokken

In hetzelfde overzicht (879) staat een bedrag van ruim € 570.000 dat is overgemaakt aan goksites. Als cliënte hier tijdens het 6e verhoor mee wordt geconfronteerd zegt ze: Ja ik heb gegokt. Bij benadering nooit ingezien hoeveel, meer kan ik er niet over vertellen. Als u zegt een bedrag van € 500.000 dan schrik ik mij helemaal de pleuris”. [34]

1.(961) Het UWV komt tot de constatering dat er voor € 535.556,00 vanaf de *privérekening* is ingezet op goksites.

(2607) gokken vanaf privérekening € 570.086. De bedragen komen niet overeen en het verschil is onverklaarbaar, maar er is meer.

- Staat het bedrag waarmee is gegokt nu onomstotelijk vast?

(1750) Betalingen via Ideal, zowel Aydin (twee bankrekeningnummers) Buckaroo, Docdata etc. Er is grotendeels niet rechtstreeks geboekt naar goksites, maar via een “tussenstation”. Redenen te meer geweest voor justitie om secuur te werk te gaan.

Aan Docdata 395247799 is een bedrag overgemaakt van in totaal € 143.829. Docdata wordt niet omschreven in AMB 006.01 (1749 ev) gokdossier.[35] Meer dan 1/5 deel van het zogenaamde gokgeld is gegaan naar Docdata. Docdata is gelinkt aan o.a. Bol.com, HP, Europcar en de Bijenkorf (bijlage 11). Docdata is per definitie niet gelinkt aan online goksites.[36]

(2607) De verdediging is dit op het spoor gekomen door het overzicht gokken eens nauw onder de loep te nemen. Wat direct opvalt zijn de vreemde bedragen: € 147,25 etc. Waarom zou je een dergelijk bedrag vergokken. Gokken gaat meestal om ronde bedragen. Als de verdediging dit al zo eenvoudig ontdekt, waarom heeft het OM, dan nader onderzoek achterwege gelaten. Juist nu het verwijt zo verderfelijk is. Gemeenschapsgeld aanwenden om een gokverslaving te financieren.

Buckaroo 116537353 ook niet nader omschreven (1749 e.v.). Op de site valt te lezen dat ze in ruim 8 jaar 4.500 webshops en bedrijven bedienen.[37]

Waaronder sites voor online gokken, maar ook vele ander sites ons kantoor heeft bijvoorbeeld kantoormeubilair betaald via Buckaroo (bijlage 12). Ook voor Buckaroo zien we onverklaarbare bedragen die kunnen zien op online aankopen € 59,50, € 294,00, € 91,00, € 196,00 etc.

Ayden 132394782 en 565668625. In totaal € 304.485. De bevindingen (1750) zijn incorrect. Juist op bankrekening 515211796 Envoys Int zijn de doorstortingen tbv Oranjecasino “ORJ”. Niet van 132394782 zoals gesteld wordt. Dat er via Ayden 565668625 wordt gestort naar Stargames valt niet te controleren a.d.h.v.

een code. Ook hier speelt weer een rol dat Ayden niet enkel voor online goksites werkt. De bediening van goksites is juist maar een fractie.

Het onderzoek met betrekking tot het vermeende gokken rammelt aan alle kanten. Het bedrag 570 dan wel 535 kan geen stand houden. Het onderzoek waar de Officier van Justitie eindverantwoordelijke voor is, is onzorgvuldig. Vast had moeten komen te staan welke boekingen daadwerkelijk online gokken betrof en welke online betalingen en/of aankopen. Daarnaast ontbreken de onderliggende bankafschriften (kwijtgeraakt bij OM) zodat een en ander door de verdediging niet kon worden gecheckt. Gelet hierop moeten *alle* boekingen opnieuw worden bekeken.[38] Voordat we kunnen komen tot een bedrag waarvoor is gegokt. Voordat een en ander wordt gefulmineerd ter zitting en in de pers, dat laatste leed is al geschied en is niet meer terug te draaien. Cliënte kon zelf niet meer bij bankgegevens.[39] De mappen met de uitdraaien van de privérekening die in beslag waren genomen zijn nooit retour gekomen. Weer kan de verdediging niet anders dan tot de slotsom komen dat het OM hier het een en ander heeft laten liggen. Een belangrijk punt, wat de verdediging betreft *een* waar consequenties aan worden verbonden.

- Dan nog de vraag of het vaststaat dat het cliënte is geweest die heeft gegokt. (Vgl.) Dat er bij een misdrijf gebruik is gemaakt van een mobiele telefoon wil nog niet zeggen dat de eigenaar hiervan de dader is. Het zaaksdossier geeft alle aanleiding om hier kanttekeningen bij te plaatsen.

(2632) totaaloverzicht gebruikte e-mailadressen t.b.v. vermeend gokken bij Ayden. Behoren niet aan cliënte toe, toch zijn er met deze accounts voor aanzienlijke bedragen vergokt. Dit is aangegeven door cliënte tijdens het verhoor maar hier is door het OM geen aanleiding in gezien nader onderzoek te doen.[40]

- Onderzoek naar ontlastend materiaal

1. OM heeft geen onderzoek gedaan naar de Zorgkantoren en BJZ om het verhaal van cliënte te verifiëren.[41]T** ***** is als getuige gevraagd evenals de BJZ voogden, maar door uw Rechtbank afgewezen.

2.(163) Ik wil nog iets opmerken. Ik heb een email BJZ van dit jaar waarin BJZ zegt dat als ik bij een budgethouder geld te weinig heb, dat ik bij een budgethouder waar ik PGB over had mocht schuiven. Naar deze email hoewel de laptop van cliënte in beslag is genomen, is geen onderzoek gedaan.

- “Waarom zou een klant voor zakelijk verleende zorg betalen op de privérekening van een functionaris van dat bedrijf”[42]Omdat cliënte dit heeft verzocht. Op advies van Assenberg. Omdat er beslag lag op de zakelijke rekening. OM heeft geen onderzoek gedaan of er daadwerkelijk beslag is gelegd op de zakelijke rekeningen van cliënte. Terwijl ook Assenberg hier melding van maakt bij de Belastingdienst.

- Waarom is de emailcorrespondentie met Assenberg niet beter in kaart gebracht. Nu juist zijn rol in het geheel van belang is bij feit 2 en 3.

1. Verweer niet ontvankelijkheid OM

Het strafdossier "is the spinal cord of the entire proceedings". Het is juist daarom verklaarbaar en voorspelbaar dat procespartijen en meer in het bijzonder de verdediging vindt dat het alle informatie moet bevatten die noodzakelijk is om de verdediging adequaat te kunnen voorbereiden en te voeren.

Elke bulletpoint an sich raakt de kern van de rechten van cliënte als verdachte in een strafproces niet zo zeer en van geen enkel op zichzelf staande bulletpoint is het nu zo overduidelijk dat dit tot niet ontvankelijkheid van OM zou moeten leiden. Dat is ook de reden dat er geen preliminair verweer is gevoerd. Maar, maar al deze bulletpoints in onderling verband en samenhang gezien kan de verdediging er niet aan ontkomen dat er uit de veelheid van in beslag genomen stukken alleen belastende zijn geselecteerd en dat er geen dan wel onvoldoende acht is geslagen op ander relevant en mogelijk ontlastend materiaal. Verder is nagelaten bij de betrokken maatschappijen Zorgkantoren en BJZ's informatie op te vragen, die een ander licht op de feiten had kunnen werpen, gelet op de verweren die cliënte al tijdens de verhoren naar voren heeft gebracht, of om door te rechercheren naar andere door cliënte aangedragen ontlastende aanknopingspunten (vgl. uitspraak rb Limburg28 februari jl.) [43]

Het Openbaar Ministerie heeft haar taak verzuimd een compleet dossier aan te leveren. Alles bij elkaar kan gesteld worden dat het onderzoek eenzijdig is ingestoken. Uw rechtbank is vrij in de selectie en de waardering van het bewijsmateriaal, maar dan moet er wel redelijkerwijs wat te kiezen vallen. We moeten tot de pijnlijke conclusie komen dat een gedegen, zorgvuldig en deugdelijk opgesteld einddossier niet voorhanden is, nu aannemelijk is gemaakt dat enkele resultaten uit de verschillende deelonderzoeken onjuist zijn.

Dat er steeds is uitgegaan van een minimumpositie en dat mutaties waarover enigszins twijfel bestond buiten beschouwing zijn gelaten, staat haaks op de zojuist aangevoerde bevindingen.

Een einddossier moet alles bevatten wat redelijkerwijs van belang is voor de beoordeling van de feiten, belastend of ontlastend.[44] Dan begint het ermee dat uw Rechtbank niet mag worden misleid terzake de juistheid van de gepresenteerde feiten. Met name nu het OM in het requisitoir doet voorkomen alsof de verwijten en de totale geldsom slechts het topje van de ijsberg zijn, moeten we erop kunnen vertrouwen, dat aan wat er daadwerkelijk in het dossier zit niet te tornen valt. Dat daar geen speld tussen is te krijgen. Dat de gegevens uit de individuele onderzoeken naar de PGB fraude, de Belastingfraude, de uitkeringsfraude en het witwassen kloppen. Te meer nu het feitencomplex zo verweven is met elkaar dat de onderzoeksresultaten op elkaar voortborduren. Het resultaat is nu geweest dat cliënte gedwongen is haar onschuld aan te tonen

terzake de hoogte van de bedragen van de frauduleuze handelingen, hetgeen in strijd is met de eisen die het EVRM stelt aan een behoorlijk strafproces. Alles bij elkaar genomen en gewogen, de omissies bij elkaar opgeteld, hebben die een structureel karakter gekregen. Er kan niet meer gesproken worden van een eerlijk proces. Nu er sprake is van een opeenstapeling van vormverzuimen en onzorgvuldig handelen door het OM, het doel de waarheidsvinding uit het oog is gelopen, is de verdediging telkens in ernstige mate in haar belangen is geschaad.[45] Er is inbreuk gemaakt op de beginselen van een behoorlijke procesorde, waardoor uiteindelijk gesteld kan worden dat met grove veronachtzaming van de belangen van cliënte's recht op een eerlijke behandeling van haar zaak tekort is gedaan. De gemeenschap in het algemeen maar cliënte in het bijzonder heeft belang bij open, objectief en volledig onderzoek en het juist en volledig informeren van de rechter.

Uw rechtbank dient een afweging te maken tussen het belang van de maatschappij bij vervolging van strafbare feiten enerzijds en het belang van zowel de individuele verdachte als de samenleving in zijn geheel op een eerlijk proces anderzijds. In die weging wordt gekeken naar de aard en ernst van de feiten waarvoor cliënte terecht staat. In het geval van een verdenking van moord zal zo'n belangenafweging mogelijk anders uitvallen dan in het geval van een verdenking van een strafbaar feit zonder direct aanwijsbare slachtoffers.[46] Ik verzoek u in dit geval de weging in het voordeel van cliënte te laten uitvallen en het OM niet ontvankelijk te verklaren.

- Feit 1:Valsheid in geschrifte meermalen gepleegd in de periode van 1-09-08 t/m 28-02-13.

In dit kader is juist de inleiding van het requisitoir is zo opvallend. Bij wie lijkt hier het initiatief te liggen tot het delen? Bij de budgethouder. Wat goed is te benadrukken dat cliënte niemand het mes op de keel heeft gezet om mee te werken, dit is telkens op vrijwillige basis gebeurd. Zo blijkt ook uit de verhoren. Was de constructie niet een situatie, waar de ouders ook beter van werden? Dat zou dan zo maar het motief kunnen zijn geweest.

De PGB budgethouder is de normadressaat als het gaat om de verantwoordingsformulieren. Die moet het verantwoordingsformulier zelf ondertekenen. Cliënte hoeft haar handtekening niet onder de verantwoordingsformulieren te plaatsen.

Voor het aannemen van medeplegen is een bewuste en nauwe samenwerking vereist. Daarnaast dient sprake te zijn van een gezamenlijke uitvoering van een bepaald strafbaar feit, zij het dat niet alle tenlastegelegde bestanddelen door alle medeplegers behoeven te worden vervuld.
Feit 1 onder punt 1 tot en met 9, referte. Hoewel cliënte graag opgemerkt wil zien dat kinderen die nog niet zijn gediagnosticeerd omdat dit proces soms 6-12 maanden in beslag neemt, niet automatisch vallen onder de noemer: "kinderen die niets mankeren".

Feit 10 ***** DOC 007 07: het formulier is door cliënte zelf ingevuld en die zorg is ook daadwerkelijk verleend, de overeenkomst met ***** is getekend en er is uitbetaald op de rekening ********* , dat hij zich dat om welke reden dan ook niet meer kan herinneren doet hier niet aan af. Zodat de verdediging onder 10 vrijspraak vraagt.

- Feit 2 en feit 3

Dat in de jaren 2008 en 2009 een onjuiste of onvolledige aangifte is gedaan wordt door de verdediging niet betwist.

Ook betwist de verdediging niet dat er in de jaren 2010 en 2011 in het geheel geen aangifte is gedaan. De vraag hier is, of dit opzettelijk – al dan niet in voorwaardelijke zin – is gebeurd.

De boekhouder was voor de beeldvorming al direct vanaf maart 2008 betrokken bij SvvT. Juist met het oog om de onkunde van cliënte op dit punt te ondervangen. Vanaf de eerste bon deed hij de administratie (bijlage 13). Cliënte had toen net 1 of 2 weekenden gedraaid. De boekhouder adverteert met breng desnoods je la met bonnen, dat is exact wat cliënte heeft gedaan (bijlage 14).

Cliënte verklaart hier het volgende over:

Ter zitting 1 april: “U gaat nogal losjes om met administratie? Nee, ik ging helemaal niet om met administratie”, “We liepen continu achter de feiten aan, het was dweilen met de kraan open”.

(84) De post is op een gegeven moment ook rechtstreeks naar Assenberg gegaan.

(74)Ik had van administratie eigenlijk geen verstand. Ik gooide de bonnen van de onkosten van die weekenden in een lade en heb via via een boekhouder gevonden. Zijn naam is Rob Assenberg en hij heeft die la meegenomen. Ik heb op advies van de boekhouder de stichting in oktober 2008 opgericht.

(115) Boekhouder opdracht gegeven aangifte te doen. Bij hem de spullen ingeleverd

Herinneringen en aanmaningen aangifte ib 2010-11. Toen kreeg ik brieven van de belastingdienst dat er geen aangifte binnen was. Ik heb toen contact gehad met de boekhouder. Ik heb nooit wat terug gehoord van mijn boekhouder en ik dacht daarom dat het in orde was.

De relatie tussen Assenberg en cliënte was een bijzondere te noemen. Ze vertrouwde hem blind. De professionele afstand tussen beide was totaal uit het

oog verloren. Zo is hij tweemaal mee geweest naar Hochsauerland en heeft ze hem op zijn verzoek € 16.000 geleend. Cliënte stelt dat hij wel degelijk bij alle bankgegevens kon en zelf ook betalingen kon verrichten met de Tancode lijst. Een indicatie hiervoor is een mail waarin staat "ik neem aan dat je inmiddels de inlogcode voor de bank hebt gewijzigd. Wil je deze even aan mij doorgeven anders kan ik die niet meer raadplegen". [47] Opmerkelijk genoeg werden al zijn nota's altijd wel voldaan terwijl het financieel slecht ging met de ondernemingen. Wat het verhaal van cliënte verder aannemelijk maakt is de data waarop steeds uitstel werd gevraagd voor de aangifte. Dit is telkens 30 april geweest.[48]Cliënte was dan niet in NL. En verder een opmerkelijke mail. Op 28 april 2011 wordt cliënte gerustgesteld dat ze zich geen zorgen hoeft te maken over de brief die ze kreeg betreffende de persoonlijke aangifte over 2009. Assenberg mailt hierover "Ik heb het nagekeken, maar de aangifte is reeds in januari jl. verstuurd. Krijg veel berichten met onterecht verstuurde herinneringen". [49] Hieruit blijkt wel degelijk dat cliënte overleg voerde met Assenberg over de aangifte en niet geheel haar kop in het zand stak. Opmerkelijk dat uit het zaaksdossier blijkt dat Assenberg pas op 24 juni 2011 is overgegaan tot het indienen van de aangifte over 2009.[50]

Het enkele feit dat een belastingaangifte onjuist of onvolledig is dan wel dat er in het geheel geen aangifte is gedaan, brengt nog niet mee dat cliënte daarop van meet af aan opzet heeft gehad (zie ook HR 4 september 2007, LJN BA5810). Dit betekent dat concreet bewijs voor opzet moet worden geleverd. Vastgesteld kan worden dat cliënte boekhouder Assenberg in de arm had genomen.[51] Nu zij zelf van administratie geen verstand had (75/136) mag dit ook van haar worden verlangd. "Ze heeft hier om met de woorden van de OvJ te spreken, de in het zakeiljk verkeer gebruikelijke maatregel getroffen". Cliënte heeft volledig vertrouwd op de juistheid van de door Assenberg opgestelde aangiftes (944). Cliënte mocht daar ook op vertrouwen gezien de kundigheid die van een dergelijk boekhouder op fiscaal gebied verwacht mag worden, temeer nu haar eigen kennis op boekhoudkundig- en/of fiscaal gebied in het geheel niet aanwezig is.[52] Het handelen van cliënte is wellicht onoplettend geweest, maar daarin ligt geen opzet op de strafbare gedraging besloten, óók niet in voorwaardelijke zin. In dit licht is van belang de uitspraak van de Hoge Raad op 13 februari 2009.[53]Daarin overwoog de Hoge Raad dat indien een belastingplichtige zich bij laat staan door een adviseur die hij voor voldoende deskundig mocht houden en aan wiens zorgvuldige taakvervulling hij niet behoefde te twijfelen, er geen aanleiding is tot het stellen van de algemene eis dat de belastingplichtige zich ter voorkoming van fouten ook zelf in de inhoudelijke aspecten van op hem toepasselijke belastingregelingen verdiept. Dit wordt niet anders door het enkele feit dat hij – al dan niet op grote schaal – gebruik maakt van de desbetreffende regeling. Reeds hierom kan een belastingplichtige in zo'n geval geen grove schuld – *laat staan opzet* – ter zake van het niet-betalen van belasting worden verweten op de enkele grond dat hij aan hem toegezonden stukken die op de desbetreffende belasting betrekking hebben, doorzendt naar zijn deskundige adviseur zonder daarvan zelf kennis te nemen.[54]
De overeenkomsten met de zaak van vandaag zijn treffend. Ook cliënte liet zich

bijstaan door een boekhouder die zij voor voldoende deskundig mocht houden en aan wiens zorgvuldige taakvervulling zij niet behoefde te twijfelen. Ook voor cliënte gold nu zij een professional in de arm had niet dat zij zich ter voorkoming van fouten ook zelf in de inhoudelijke aspecten van de op haar toepasselijke belastingregelingen had moeten verdiepen. Het enkele feit dat zij de brieven van de belastingdienst direct naar haar boekhouder doorstuurde zonder daar zelf kennis van te nemen, leidt niet tot grove schuld bij cliënte, laat staan van opzet.

Met betrekking tot het in zijn geheel niet doen van aangifte verklaart cliënte:

(137) De admin die in het bezit was van Assenberg is door hem bij mij thuis gebracht. Het zat in dozen en tassen. Het was een hele berg. Ik heb deze administratie toen naar P*** ****** gebracht. Naar zijn kantoor. P*** ***** zou de admin overnemen van Assenberg. Hij zou de boekhouding eerst bekijken. Hij gaf vrijwel meteen aan dat de boekhouding een bende was.

(377) Medeverdachte ****** verklaart: De oude boekhouder Assenberg had de kasadministratie nooit goed bijgewerkt. Dat kwam aan het licht tijdens de boekencontrole van de belastingdienst omstreeks mei 2012.

Met betrekking tot de aangiften 2010/2011 wordt opgemerkt dat ook de nieuwe boekhouder ****** hiertoe feitelijk niet in staat was. [55] Een extra bijlage gisteren binnengekregen waarin ****** nog eens de gang van zaken benadrukt. Sluit ook aan bij zijn verhoor bij de FIOD. Daar een deel van de boekhouding nog bij Assenberg in het bezit was en hij die niet wilde afgeven (215). Zie ook Assenberg bij de RC 20 december 2013 (5).” De administratie van OA heb ik niet afgegeven. Dat laatste niet omdat die administratie tevens toebehoorde aan mevrouw Moesbergen. Mevrouw Moesbergen heeft mij verboden die administratie aan mevrouw Brinkerink te overhandigen”. Ook al zou cliënte willen, ze kon geen aangifte doen. Dit is derhalve een overmachtssituatie. [56] Uit een email van mr. v.d. Emden blijkt ook dat het om veel meer administratie ging dan Assenberg doet blijken (bijlage 15). Cliënte tracht wel degelijk om alles nu in goede banen te leiden. Zie ook de brief van de Belastingdienst dat alle bezwaarschriften ook al is de termijn verlopen in behandeling worden genomen d.d. 17 maart jl. (bijlage 16).

De verdediging verzoekt u dan ook om voor feit 2 te veroordelen voor de schuldvariant en feit 3 te ontslaan van rechtsvervolging.

- Feit 4 Nalaten gegevens te verstrekken 1 jan 2008 t/m 12 april 2013

Immers heeft zij opzettelijk nagelaten aan het UWV te melden en/of op te geven dat zij enige andere inkomsten uit arbeid heeft ontvangen.

Zoals reeds gezegd, ontbreekt de basis voor de bedragen € 570.086 en wat mij betreft ook voor € 535.556,00. Ook kan niet volstaan worden met van dit bedrag het Docdata € 143.829 bedrag af te trekken, omdat het niet onaannemelijk is dat

de “vergissingen” in het gokdossier veel groter zijn.[57] De volgende vraag is of het resterende gokbedrag – want dat er is gegokt staat ook voor de verdediging wel vast -, kan worden aangemerkt als inkomen uit arbeid. Zij had namelijk geen andere inkomsten dan haar WAOuitkering en PGBgelden (961). De verdediging meent dat deze stelling te kort door de bocht is.

Al eerder is aangevoerd dat de foutieve onderzoeksresultaten doorwerken in andere verdenkingen. Dat tast de zuiverheid van die verdenkingen aan. Voortbordurend op het foutief vastgesteld bedrag van € 535.556,00 wordt vastgesteld dat dit voldoende aanleiding zal zijn om de uitkering met terugwerkende kracht grotendeels te beëindigen c.q. terug te vorderen. Het bedrag terugvordering is op basis van € 535.556,00 vastgesteld op € 71.530,61[58]

Het bedrag aan geld dat is vergokt is inkomen uit arbeid. Er was een regulier inkomen van ruim € 700.000 Daarnaast een bedrag x als gevolg van het strafrechtelijk handelen, immers de PGBfraude (€ 696.668 naar het standpunt van justitie). Als dit vervolgens wordt witgewassen als door het te vergokken, kan dit niet tevens de stempel arbeid uit inkomen hebben. Anders zou hetzelfde geld, twee petten op hebben en wordt cliënte daar dubbel voor gestraft.

Het Openbaar Ministerie kan niet voor twee ankers gaan liggen. Je bent “heler” of “steler”. Aan een veroordeling van dit artikel staat artikel 6 EVRM in de weg. Het geld op de privérekening van cliënte de “inkomsten” zijn gelet op feit 5 van criminele oorsprong. Als we deze tenlastelegging volgen dan zou het UWV verlangen dat cliënte zichzelf zou incrimineren. Dit is in strijd met het nemo teneturbeginsel, door de Hoge Raad omschreven als het beginsel dat een verdachte niet mag worden verplicht actief mee te werken aan hetgeen tot zijn veroordeling kan leiden.[59]

Primair: Nu niet is vast komen te staan dat het niet anders kan dan dat het “inkomen uit arbeid” is, verzoek ik u om cliënte van feit 4 vrij te spreken. Subsidiair: Cliënte hoeft zichzelf niet te incrimineren. Van het geld dat ze had verduisterd en vervolgens witgewassen , kan ze niet worden verplicht opgaaf te doen van de criminele herkomst, dus OVAR. Meer subsidiair: Voor wat betreft de V.O.F. periode heeft cliënte wel de wijzingen doorgegeven (1027 e.v.). Voor die periode verzoekt de verdediging u dan ook cliënte vrij te spreken.

- Feit 5 Witwassen 420bis lid 1 sub a en b: “de werkelijke aard, de herkomst, de vindplaats, de vervreemding en of verplaatsing, verborgen/verhuld/ en/of verborgen/verhuld wie de rechthebbende is” . “omzetten/overdragen/voorhanden hebben/verwerven”. Voor een bedrag van € 696.668

Volgens het standpunt van de verdediging kunt u niet komen tot zowel een veroordeling van feit 4 als 5. Indien u feit 4 wettig en overtuigend

bewezenverklaard, dus inkomen uit arbeid, verzoek ik u cliënte vrij te spreken terzake het witwassen. Het geld had in dat geval een legale herkomst te weten uit arbeid.

Hoe is het bedrag € 696.668 tot stand gekomen? Zaaksdossier 3.1. PGB fraude . Dit zou bestaan uit de op de privé rekening 7310140 ontvangen gelden van de budgethouders.

(2575) e.v. optelsom een bedrag van € 696.668 2008 t/m 2012

(2636) optelsom ontvangen over de jaren 2008 t/m 2011 € 530.068,66.

(2437) optelsom ontvangen over de jaren 2008 t/m 2011 € 518.249,00.

Hoe valt het verschil van ruim € 10.000 tussen de onderste twee te verklaren? Hoe weten we dat het bedrag van € 696.668 correct is? Ook hier ontbreken de onderliggende bankafschriften, terwijl nu juist gebleken is dat er in meer berekeningen fouten zitten. Bij fraude draait alles om de cijfertjes al is het alleen in het licht van de strafmaat.

Het proces van witwassen valt onder te verdelen in 3 (of 4) te onderscheiden fases: placement (plaatsing in het financiële circuit), layering (verhullen herkomst, werkelijke eigendom/bestemming) integration (het in het (handelsverkeer) brengen van het goed met een ogenschijnlijk 'legale' herkomst). Witwassen is aldus het proces waarbij een schijnbaar legale herkomst aan een voorwerp wordt gegeven dat in werkelijkheid rechtstreeks of indirect uit misdrijf afkomstig is.

Niet het gehele bedrag dat door de PGBbudgethouders op cliënte's privérekening is gestort is wederrechtelijk geschiedt. De vermelding op de overboekingen "verleende zorg" sluit daar bij aan. Cliënte heeft aangevoerd dat voor het merendeel van de gestorte gelden wel degelijk zorg tegenover heeft gestaan.[60]De privécontracten die dit bevestigen zijn spoorloos verdwenen. Een andere reden dat de gelden privé zijn gestort was omdat er beslag op de zakelijke rekening(en) lagen. Zowel Saskia Moesbergen als **** ******, PGGM en de Belastingdienst hebben over verschillende tijdstippen binnen de t.l.l. periode beslag gelegd op de zakelijke rekening van cliënte. Enkel het deel wat door cliënte onrechtmatig is vergaard – te weten het overgebleven PGB, het deel waarvoor geen zorg is verleend, maar wat wel is verantwoord middels fake-formulieren – komt eventueel voor de kwalificatie witwassen in aanmerking. Enkel voor dat deel is door het handelen van cliënte de integriteit van het financiële- en economische verkeer in gevaar gebracht.

Daarbij zij opgemerkt dat nu het gaat om geld, dat afkomstig is uit een door een door cliënte's zelf begaan misdrijf en haar ook het 'voorhanden hebben' daarvan wordt verweten, rijst de vraag of een dergelijk enkel voorhanden hebben voldoende is om als witwassen te worden aangemerkt, m.a.w. het voorhanden

hebben wat automatisch het gevolg is van het begaan van het gronddelict (kwalificatieuitsluitingsgrond). Van cliënte wordt er op basis van de huidige jurisprudentie in beginsel daadwerkelijk een handeling gevergd die erop is gericht om haar criminele opbrengsten veilig te stellen (HR 26 oktober 2010, BM4440). Sinds dit arrest kan het enkel voorhanden hebben niet langer als witwassen worden gekwalificeerd. Er moet in dat geval dus sprake zijn van een gedraging die meer omvat dan het enkel voorhanden hebben en die een daadwerkelijk verbergen of verhullen van de criminele herkomst van dat door eigen misdrijf verkregen voorwerp gericht karakter heeft. [61]

Ter zake het overdragen, omzetten of gebruikmaken het volgende.

Illustratief de casus van het arrest van 26 oktober 2010, de hypotheekfraude en de daarop volgende verkrijging en bewoning van het thuis. Dit hangt zo nauw samen dat wezenlijk van niet meer sprake is dan het voorhanden hebben van het voorwerp en dus niet van overdragen, omzetten of gebruik maken. [62]Overdragen, omzetten of gebruik maken kan zodanig dicht bij het voorhanden hebben liggen dat de strafwaardigheid van die gedragingen niet onder alle omstandigheden helder is. “De fietsendief heeft de fiets voorhanden”, kan een beroep doen op de kwalificatieuitsluitingsgrond, maar als hij vervolgens gebruik van de fiets maakt door erop te rijden zou naar het standpunt van de verdediging niet in een wezenlijk nadeliger positie moeten komen te verkeren.

Als vertegenwoordiger van SvvT en OA stelt cliënte valse verantwoordingsformulieren op waardoor ze “overgebleven” PGBgeld op haar privérekening ontvangt. Dit geld vloeit weer in SvvT en OA. Is er dan i.c. nog wel sprake van overdragen, omzetten of gebruik maken, er is immers geen handeling verricht om de criminele opbrengsten veilig te stellen, dan wel voor justitie te verbergen. Dat deel van het geld gebruikte cliënte ook niet ten eigen nutte. Het (onbekende) deel wat cliënte heeft vergokt kan worden gezien als witwassen.

In het witwasfeitlicht speelt het verweer van cliënte – te goeder trouw te zijn geweest bij het vervalsen van de verantwoordingsformulieren en het valselijk opmaken van de facturen – een prominente rol. Cliënte had aangegeven bij BJZ en het zorgkantoor voor veel kinderen consequent geld te kort te komen. (116) “U vraagt mij of ik wel eens valse facturen heb opgemaakt, ja dat heb ik. Ik heb dit op advies van het zorgkantoor gedaan. U vraagt mij wie deze persoon is bij het zorgkantoor. Het zijn drie personen en ik geef u geen antwoord op de vraag hoe deze personen heten. U vraagt mij of ik wel een eens valse facturen uit eigen beweging of in overleg met budgethouders heb gemaakt. Nooit uit eigen beweging, maar wel in overleg met budgethouders en BJZ. Ik wil ook geen namen geven over wie deze personen zijn bij BJZ. Ik heb te maken met voogden. Die vinden dat jij budget van het ene kind naar het andere kind kan schuiven”.

Zie ook overige verklaringen:

(163) Ik wil nog iets opmerken. Ik heb een email BJZ van dit jaar waarin BJZ zegt dat als ik bij een budgethouder geld te weinig heb, dat ik bij een budgethouder waar ik PGB over had mocht schuiven. Naar deze email hoewel de laptop van cliënte in beslag is genomen, is geen onderzoek gedaan. Getuigen van de zorgkantoren of BJZ zijn niet verhoord door het OM.

Overige aanknopingspunten:

(1443) *****: mevrouw Brinkerink heeft een keer telefonisch contact gezocht met iemand van het zorgkantoor en sprak met "****". Dit was haar vaste contact bij het zorgkantoor. Dit gesprek werd op de speaker gezet en vervolgens deelde deze man ons mede, dat het goed was om mee te gaan met wat mevrouw Brinkerink voorstelde om het gehele budget te verantwoorden bij het zorgkantoor. Ik durf niet te zeggen of dit een vooropgezet plan was. Het zou kunnen dat iemand zich voordeed als "**** " van het zorgkantoor. Het zou ook kunnen dat er iemand op het zorgkantoor in het complot zit.

(1557) *****: Dit was ook het advies van het zorgkantoor volgens Yvonne. Yvonne heeft ook wel eens met iemand van het zorgkantoor gebeld, terwijl mijn man en ik bij haar waren. Deze persoon adviseerde ons ook het budget volledig te verantwoorden en mee te gaan in het plan van mevrouw Brinkerink. Als iemand van het zorgkantoor dit al zegt dan moet het wel goed zijn. Het kan zijn dat dit een vooropgezet plan is geweest van Yvonne Brinkerink.

***** bij politie (3): Toen belde ze het zorgkantoor en toen legde mevrouw Brinkerink uit dat ik het PGB wilde stopzetten. Toen kreeg ik vervolgens die meneer van het zorgkantoor zelf aan de lijn en toen heb ik die mijnheer zelf uitgelegd waarom ik het PGB wilde stopzetten. Toen raadde die meneer van het zorgkantoor mij aan het geld dat nog over was van het PGB toch op te maken want als het toch weer slechter mocht gaan met mijn zoon dan kon ik alsnog zorg inkopen van dat geld.

(4) De mijnheer van het zorgkantoor raadde mij aan het geld dat over was van het PGB te reserveren. Mevrouw Brinkerink zou voor het PGB dat over was rekeningen uitschrijven die wij vervolgens zouden betalen en waarvan wij vervolgens dan weer de helft zouden terugkrijgen. Van die helft die wij zouden terugkrijgen konden wij dan weer zorg inkopen voor onze zonen. Zo heb ik dat toen besproken met de mijnheer van het zorgkantoor.

De verdediging doet hier geen beroep op AVAS noch zal uw Rechtbank verzoeken om cliënte te ontslaan van rechtsvervolging, maar dit is wel het frame waarbinnen de feiten gezien moeten worden.

Vast staat dat bij het zorgkantoor voor € 215.000 meer was verantwoord dan was gefactureerd aan budgethouders. Op basis van de verklaring van ad interim directeur ***** blijkt dat de zakelijke nota's klopten. Als we hier vanuit gaan en dit

bedrag door twee delen raakt dit bijna het bedrag van het totaal aan terugbetalingen per bank aan de budgethouders € 103.691 tellen we hierbij op dat ook een aantal malen contant is terugbetaald dan lijkt dit bedrag aan fraude en witwassen niet onredelijk.[63] Het ging immers om het delen van het PGB dat "over" was. Het is zeer onwaarschijnlijk dat het deel wat over was vaak groter was dan het deel dat werkelijk werd besteed aan zorg. Er zijn in totaal 148 budgethouders, die zijn goed voor een totaalbedrag aan PGB € 3.430.772[64] 1/3 daarvan, 48 budgethouders zouden geld hebben overgemaakt op de privérekening. Grofweg staan die 48 budgethouders dan garant voor 1/3 van het totaalbudget dat is ruim 1 miljoen. Het is niet logisch en niet aannemelijk dat dan met het grootste gedeelte namelijk bijna 7 ton gefraudeerd wordt. Immers hadden die kinderen wel degelijk zorg nodig. Het bedrag van € 215.000 aan fraude(¼ aan overschot PGB) is waarschijnlijker en gelet op het vorenstaande ook aannemelijker dan de € 696.668 (2/3 overschot aan PGB).

- Strafmaat & persoonlijke omstandigheden.

Cliënte heeft op 1 april jl. aangegeven dat de OvJ volkomen gelijk heeft. Er zijn fouten gemaakt. Ze heeft met PGB's geschoven dat het een lieve lust was en ze weet nu, achteraf dat dit niet de bedoeling is. Ze heeft hiermee op oneigenlijke wijze beschikt over gemeenschapsgelden en er is fraude gepleegd. De donkere wolk heeft voor cliënte een zilveren rand. Ze hoopt dat door deze zaak het debat opnieuw op gang komt. 1 lijn in de zorg, met gelijke tarieven.

Er moet een straf volgen, maar de eis van het OM hoewel conform de richtlijn is hoog te noemen.[65]

(Vgl.) Rechtbank Den Haag 1 april jl.[66] Een echtpaar is veroordeeld tot een gs van 1,5 jaar onvw. Dit is conform eis. Er was minstens voor € 600.000,00 gefraudeerd met PGB's in een periode van 3 jaar. Het geld een bedrag van € 708.679,35 werd witgewassen door aanschaf van vastgoed op Curaçao en het betalen van salarissen.

Voor cliente is er ook nog een leven na dit proces en na de straf. Dit graag wel met de juiste feiten op haar kerfstok, en belangrijker daaraan gekoppeld de juiste fraude- en witwasbedragen.

De eis die nu voorligt doet weinig recht aan de persoonlijke omstandigheden van cliënte. Zeker niet nu de bedragen van de vermeende fraude en het witwassen nog niet *beyond reasonable doubt* vaststaan. Er wordt daarnaast een beroep gedaan op de volgende strafverlagende omstandigheden.

1. Voortgezette handeling.

De verdediging betoogt indien u cliënte veroordeeld voor zowel feit 1 en feit 5, dat er telkens sprake is geweest van voortgezette handeling, nu de samenhang

tussen beide verboden gedragingen zo nauw is dat ze telkenmale moet worden beschouwd als uitingen van een ongeoorloofd wilsbesluit. Te meer nu er nauwelijks sprake is geweest van tijdsverloop tussen het voorhanden krijgen van het geld en het vervolgens opnemen en besteden voor zakelijke- en privédoeleinden, dan wel het storneren aan de budgethouders. Dit maakt dat het feitencomplex in zijn geheel gezien moet worden en gekwalificeerd als voortgezette handeling.

- Strafvermindering vormverzuim ex 3559a SV.

Indien en voorzover het aangevoerde onder punt 1 niet leidt tot niet ontvankelijkheid van het OM dient het strafvermindering tot gevolg te hebben. Er zijn vormen verzuimd en dit dient rechtsgevolgen te hebben nu cliënte hiervan onherstelbaar nadeel heeft ondervonden. [67]

- Persoonlijke omstandigheden.

Cliënte is first offender en heeft alles verloren door deze zaak.

SvvT failliet.

OA faillissement aangevraagd (bijlage 17).

Woning executieverkoop. Er is 9 gratis gebruik van gemaakt.

***** OTS en bijna uithuisgeplaatst.

Aan de schandpaal genageld door de landelijke media.

Torenhoge (belasting) schulden (bijlage 18).

Ontnemingszaak

- Beslag

Vordering machtiging conservatoir beslag d.d. 12 april 2013 (2249-2250) niet volgens de regelen der kunst, beslag is onrechtmatig daar er geen hokjes zijn aangekruist. Verzoek u alles te retourneren naar cliënte.

HOOFDSTUK 17 – NAWOORD

Nawoord

Het is nog niet klaar. Nog steeds niet. Ondanks dat in de laatste grote PGB fraude zaak door middel van een WOB-verzoek is vast komen te staan dat het Openbaar Ministerie dingen heeft verzwegen en de Zorgautoriteiten gedoogden geeft de officier het niet op en is in hoger beroep gegaan in deze zaak. Dit betreft dezelfde officier als in mijn zaak met hetzelfde onderzoeksteam en voor een deel ook dezelfde aanklachten. Deze mensen zijn vrijgesproken maar worden nog steeds door het slijk gehaald in sommige media. Ook bij hun zijn de gevolgen ondanks vrijspraak niet te overzien.

Meerdere zorgleveranciers die zogenaamd PGB-fraude hebben gepleegd hebben van de Gemeente gewonnen maar ook in deze zaken is de staat een slechte verliezer en gaan de Gemeentes in beroep.

Het slechtste wat ik ooit heb kunnen doen was mijn hoger beroep intrekken. Ik vertrouwde er blind op dat ik dan een herziening zou kunnen starten maar dat bleek nog niet zo makkelijk en gaat nog wel even duren. Op mijn knieën gaan en die herziening maar laten zitten is echter geen optie voor me.

Het getreiter blijft vanuit de overheid. Of het nou zoon is die spontaan een OTS kreeg van het hoog risicoteam van de Raad van de Kinderbescherming in verband met ontvoeringsgevaar of het is mijn inkomen wat ze weer in beslag

nemen. Ze blijven aan de gang. Hele dagen breng ik vechtend, mailend en bellend met instanties door. Als ik geen hulp had gehad was ik al tien keer dood en begraven geweest. Soms vraag ik me af of dat niet een betere oplossing zou zijn maar dan zie ik de gezichten van mijn kinderen op de foto en dan weet ik dat ik dat niet kan maken.

Mijn ergste nachtmerrie, gescheiden worden van mijn kinderen werd bewaarheid. We leven nu verspreid over de wereld en ondanks dat het maar een paar uur vliegen is zijn daar vaak de financiën niet voor en moeten we het doen met Whatsapp gesprekken. Mijn dochter haalde haar rijbewijs, ik was er niet bij. Mijn zoon kreeg afgelopen jaar een ongeluk en moest geopereerd worden, ik was er niet bij. Mijn vader overleed en ik was niet op zijn begrafenis. Zowel de kinderen als ik proberen te kijken naar wat we wel hebben. Het is gelukt om op beiden hun verjaardag te zijn toen ze achttien werden. Het lukt ons nog om te lachen de keren dat we samen zijn als we herinneringen van vroeger ophalen. We tellen onze zegeningen want, het kan altijd erger. We hebben elkaar nog ook al zijn we gescheiden.

Er zijn momenten geweest waarop ik heb gedacht dat als ik dood ben de kinderen heel veel verdriet zouden hebben maar dan wel verder konden met hun leven. Om die gedachtes en het handelen ernaar belandde ik meerdere keren in de iso toen ik in detentie zat of erger nog op de intensive care. Uiteraard voor een aantal mensen in mijn zaak reden om me neer te zetten als psychisch niet in orde. Het kwam ze wel uit.Ik ben blij voor ze dat ze nog zoveel genoegen en blijdschap kunnen beleven aan de ellende die ze hebben aangericht.

Aangezien de hoofdpersonen in dit boek maar ook de media nooit enige rekening hebben gehouden met mijn of zelfs mijn kinderen hun privacy en iedereen al vanaf het einde van mijn detentie dingen roept over transparant zijn wilde ik dat ook en zijn alle namen juist weergegeven.

Zodra de herziening van start gaat is dat te volgen op deze website.

Ik draag dit boek op aan mijn sterke helden. Mijn kinderen Tom en Shirley.

- Yvonne Brinkerink
- Uitgever:

  Pumbo.nl

- ISBN:

  9789463455114

- Bindwijze:

  Paperback

- Afmetingen:

  14,5 x 20,8 x 2,3 cm

- Gewicht:

  526 gram

- Druk:

  1

- Publicatiedatum:

  December 2018

- Rubriek:

  Waargebeurd

BRINKERINK

ZWIJGEN IS IMMOREEL ALS DAARDOOR ONRECHT BLIJFT BESTAAN

Yvonne Brinkerink, geboren in Amsterdam op 27-03-1967
Moeder van een dochter (15-08-1996) en een zoon (20-10-2000)
Auteur van: Moeilijk voor zichzelf en de omgeving (2010)
Oprichtster van: Stichting vrienden van Tom en Onzichtbaar Anders

Oprichtster en lijsttrekker: Partij voor de Kinderbelangen

Gearresteerd op: 12-04-2013 op verdenking van o.a. PGB fraude
Veroordeeld op 18-04-2014 tot 20 maanden hechtenis
waarvan 6 maanden voorwaardelijk
Vervroegd vrij gekomen op: 11-11-2014
Geheel vrij op: 06-01-2015

Veroordeeld voor: PGB fraude, Belastingfraude-fraude, UWV-fraude, valsheid in geschrifte en witwassen.

Besproken tijdens de evaluatie van de Wet op de Jeugdzorg onder kabinet Rouvoet/Donner
Genomineerd voor: De Helpende Hollander
Meegedaan aan: Blootgewoon

We boden crisisopvang en time-out, aan ca 150 kinderen per maand met gedragsproblemen of een vorm van autisme.
De zorg werd verleend met een team van 52 medewerkers.
Vakantie en logeeropvang werd geboden evenals begeleiding en al wat nodig was om de kinderen en gezinnen goed te laten functioneren.

ISBN 978-94-6345-511-4

Nakad klokkenluider jeugdzorg

https://archive.org/details/nakad-united-nation-the-netherlands

https://archive.org/details/nakad-rechtsstaat

Europese Unie

Volgens diverse Bijbeldeskundigen heeft het Romeinse rijk zoals door Daniël beschreven, betrekking op Europese Unie. De droom van een herenigd Europa is al eeuwen aan de gang. Het was dezelfde visie die Napoleon en Hitler in het verleden inspireerde- en vandaag de Europese Unie inspireert. Al de volken die thans deel uitmaken van de Europese smeltkroes wortelen in de oude Romeinse cultuur. Europa ademt de sfeer van het Romeinse rijk en tevens het oude Babylon. Daar doen ze in Brussel trouwens ook niet geheimzinnig over.

Zo is onder meer de toren van Babel terug te zien op een poster door de Europese Unie uitgegeven om de Europese eenheid bij het volk te promoten. De Europese eenheid blijkt niets anders dan een satanisch gedrocht. De hoogmoed van "Lucifer" zich boven God te stellen is vandaag terug te zien in de Europese Unie. Satans symbolen, sterren met twee punten omhoog, bekend als de horens van Lucifer, zweven rond de Europese "Toren van Babel" met daarop de tekst: vele tongen (talen), één stem. Deze poster is afgeleid van Pieter Bruegels's schilderij de Toren van Babel. Bij de torenbouw van Babel zei God: "Dit is het begin van hun streven; nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen onuitvoerbaar zijn: (Gen.11:6). Op weg naar één wereldregering zullen techniek en wetenschap de heerschappij voeren.

Het Europese Parlement bezit sinds 1999 een gebouw waarbij de ontwerpers zich eveneens hebben laten inspireren door Bruegel's schilderij. Het is volkomen duidelijk dat Europa een poging aan het doen is om dát te herstellen wat de Bijbelse God heeft vernietigd, namelijk het oude Babel van Nimrod. De buitenkant van het gebouw in Straatsburg symboliseert de Toren van Babel en de binnenkant het Coloseum. Babylon en Rome dus als een eenheid terug te zien in de Europese Unie.,(Franklin ter Horst).

Rechters EHRM Straatsburg

Interieur van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in Straatsburg. Foto: AFP

In 2020 hadden 22 rechters van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in Straatsburg banden met (linkse) ngo's als Open Society, het Helsinki-comité en Amnesty International, (EW Magazine, Jette Wiersma).

Lees verder ECLJ.ORG

https://archive.org/details/soros-greep-op-europees-hof-echr

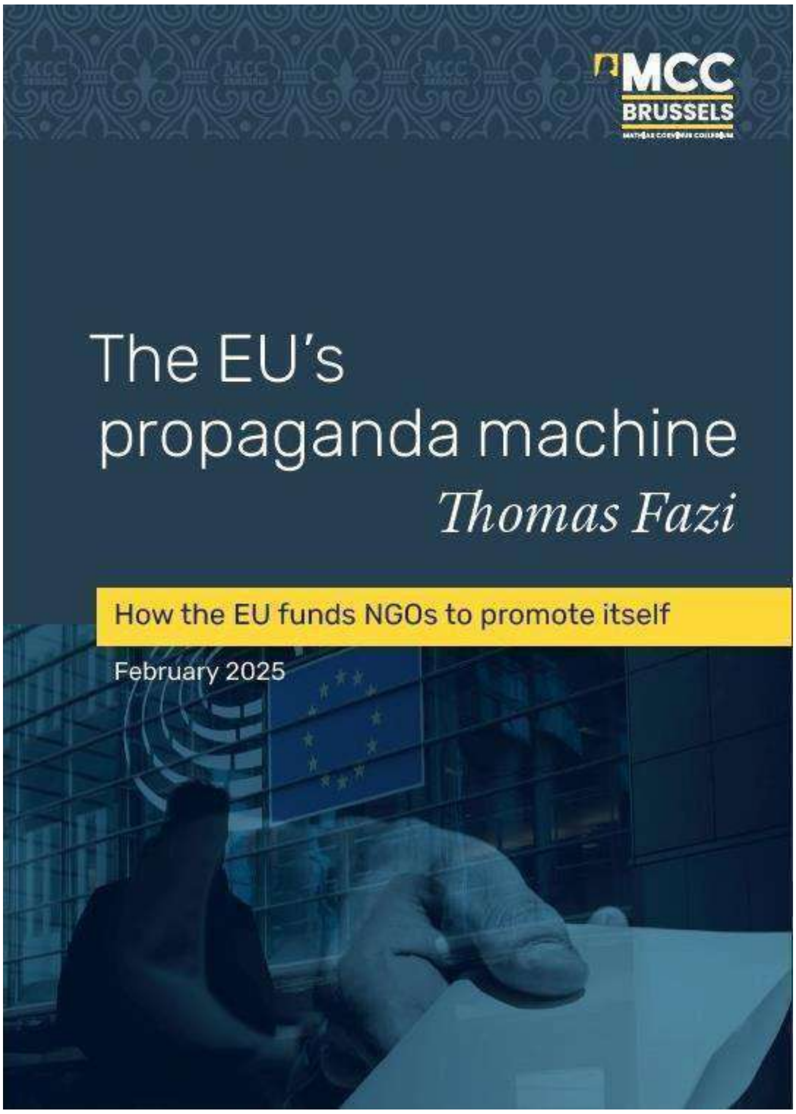

https://archive.org/details/the-eus-propaganda-machine

De Europese Unie staat voor hun politieke agenda te promoten onder het mom van het bevorderen van 'EU-waarden' De diverse oganisaties voor mensenrechten,anti-racisme door de EU zelf ingesteld zijn financieel afhankelijk van EU-financiering, fungeren hierdoor als kanalen voor de promotie van de agenda van de Europese Commissie. Volledig afhankelijk van hun financiering. Ze worden effectief omgevormd tot voertuigen voor institutionele propaganda. Onder het voorwendsel desinformatie te bestrijden, heeft de EU steeds meer initiatieven gesteund die de censuur van afwijkende meningen bevorderen, de diversiteit van het publieke debat beperken en de rechtsstaat consolideren.Aldus ingezet om afwijkende meningen het zwijgen op te leggen en de autoriteit van de EU te versterken, wat tot ernstige zorgen leidt over de problematische democratische situatie. Zelfs scholen worden als vroeg gehersenspoeld met pro-EU-propaganda. (The EU's propaganda machine, Thomas Fazi, 2025. How the EU funds NGO's to promote itself).

The EU double standards on human rights

Israel vs Russia

The utmost care has been taken in compiling this summary from various sources of various reports from media, politics and case law by IFUD of Human Rights according to the principle of thematic approach.Thematic approach is a method that emphasizes the selection of one specific theme in which the various subtopics are strategically linked and integrated within one research theme by the researcher. Intended for science, politics and schools for non-commercial use.

IFUD of Human Rights condemns the Hamas terrorist attack. Hamas carried out a terrorist attack in Israel on October 7, 2023, killing approximately 1,200 people. Israel has a right to self-defence under international law even where Palestine is not a State. Israel's right of self-defence is limited by principles of necessity and proportionality.

PRESS RELEASES | SPECIAL PROCEDURES

States and companies must end arms transfers to Israel immediately or risk responsibility for human rights violations: UN experts

20 June 2024

GENEVA (20 June 2024) – The transfer of weapons and ammunition to Israel may constitute serious violations of human rights and international humanitarian laws and risk State complicity in international crimes, possibly including genocide, UN experts said today, reiterating their demand to stop transfers immediately.

In line with recent calls from the Human Rights Council and the independent UN experts to States to cease the sale, transfer and diversion

of arms, munitions and other military equipment to Israel, arms manufacturers supplying Israel – including BAE Systems, Boeing, Caterpillar, General Dynamics, Lockheed Martin, Northrop Grumman, Oshkosh, Rheinmetall AG, Rolls-Royce Power Systems, RTX, and ThyssenKrupp – should also end transfers, even if they are executed under existing export licenses.

“These companies, by sending weapons, parts, components, and ammunition to Israeli forces, risk being complicit in serious violations of international human rights and international humanitarian laws,” the experts said. This risk is heightened by the recent decision from the International Court of Justice ordering Israel to immediately halt its military offensive in Rafah, having recognised genocide as a plausible risk, as well as the request filed by the Prosecutor of the International Criminal Court seeking arrest warrants for Israeli leaders on allegations of war crimes and crimes against humanity. “In this context, continuing arms transfers to Israel may be seen as knowingly providing assistance for operations that contravene international human rights and international humanitarian laws and may result in profit from such assistance.”

An end to transfers must include indirect transfers through intermediary countries that could ultimately be used by Israeli forces, particularly in the ongoing attacks on Gaza. The UN experts said that arms companies must systematically and periodically conduct enhanced human rights due diligence to ensure that their products are not used in ways that violate international human rights and international humanitarian laws.

Financial institutions investing in these arms companies are also called to account. Investors such as Alfried Krupp von Bohlen und Halbach- Stiftung, Amundi Asset Management, Bank of America, BlackRock, Capital Group, Causeway Capital Management, Citigroup, Fidelity Management & Research, INVESCO Ltd, JP Morgan Chase, Harris Associates, Morgan Stanley, Norges Bank Investment Management, Newport Group, Raven'swing Asset Management, State Farm Mutual Automobile Insurance, State Street Corporation, Union Investment Privatfonds, The Vanguard Group, Wellington and Wells Fargo & Company, are urged to take action. Failure to prevent or mitigate their business relationships with these arms manufacturers transferring arms to Israel could move from

being directly linked to human rights abuses to contributing to them, with repercussions for complicity in potential atrocity crimes, the experts said.

“Arms initiate, sustain, exacerbate, and prolong armed conflicts, as well as other forms of oppression, hence the availability of arms is an essential precondition for the commission of war crimes and violations of human rights, including by private armament companies,” said the experts.

They said the ongoing Israeli military assault is characterised by indiscriminate and disproportionate attacks on the civilian population and infrastructure, including through extensive use of explosive and incendiary weapons in densely populated areas, as well as in the destruction and damage of essential and life-sustaining essential civilian infrastructure, including housing and shelters, health, education, water and sanitation facilities. These attacks have resulted in more than 37,000 deaths in Gaza and 84,000 injured. Of these deaths and injuries, an estimated 70 per cent are women and children. Today, children in Gaza are the largest group of amputee children in the world due to grave injuries sustained in the war.
These operations have also resulted in severe environmental and climate damages.

“The imperative for an arms embargo on Israel and for investors to take decisive action is more urgent than ever, particularly in light of states' obligations and companies' responsibilities under the Geneva Conventions, the Genocide Convention, the international human rights treaties, and the UN Guiding Principles on Business and Human Rights,” the UN experts said.

The experts paid tribute to the sustained work of journalists who have been documenting and reporting on the devastating impact of these weapons systems on civilians in Gaza, and human rights defenders and lawyers, among other stakeholders, who are dedicated to holding States and companies accountable for the transfer of weapons to Israel.

They have also engaged with States, as well as the involved businesses and investors on these issues.

The experts: Robert McCorquodale (Chair), Fernanda Hopenhaym (Vice-Chair), Pichamon Yeophantong, Damilola Olawuyi, Elzbieta Karska, **Working Group on business and human rights**; George Katrougalos, **Independent Expert on the promotion of a democratic and equitable international order**; **Pedro Arrojo- Agudo**, **Special Rapporteur on the human rights to safe drinking water and sanitation**; **Reem Alsalem, Special Rapporteur on violence against women and girls, its causes and consequences**; **Paula Gaviria Betancur, Special Rapporteur on the human rights of internally displaced persons**; **Tlaleng Mofokeng**, **Special Rapporteur on the right of everyone to the enjoyment of the highest attainable standard of physical and mental health**; **Michael Fakhri, Special Rapporteur on the right to food; Morris Tidball-Binz, Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions; Mary Lawlor, Special Rapporteur on the situation of human rights defenders; Cecilia M Bailliet**, **Independent Expert on human rights and international solidarity**; **Ms. Margaret Satterthwaite, Special Rapporteur on the independence of judges and lawyers**; **Farida Shaheed**, **Special Rapporteur on the right to education**; **Carlos Salazar Couto (Chair- Rapporteur), Michelle Small, Ravindran Daniel, Jovana Jezdimirovic Ranito, Sorcha MacLeod, Working Group on the use of mercenaries**; **Francesca Albanese, Special Rapporteur on the situation of human rights in the Palestinian territories occupied since 1967**; **Ben Saul**, **Special Rapporteur on the promotion and protection of human rights while countering terrorism; Dorothy Estrada Tanck (Chair), Laura Nyirinkindi (Vice-Chair), Claudia Flores, Ivana Krstić, and Haina Lu, Working group on discrimination against women and girls; Astrid Puentes**, **Special Rapporteur on the human right to a clean, healthy and sustainable environment**; **Attiya Waris**, **Independent Expert on the effects of foreign debt**; **Marcos A. Orellana, Special Rapporteur on the implications for human rights of the environmentally sound management and disposal of**

hazardous substances and wastes; **Balakrishnan Rajagopal**, **Special Rapporteur on the right to adequate housing**

The Special Rapporteurs, Independent Experts and Working Groups are part of what is known as the **Special Procedures** of the Human Rights Council. Special Procedures, the largest body of independent experts in the UN Human Rights system, is the general name of the Council's independent fact-finding and monitoring mechanisms that address either specific country situations or thematic issues in all parts of the world. Special Procedures' experts work on a voluntary basis; they are not UN staff and do not receive a salary for their work. They are independent from any government or organisation and serve in their individual capacity.

For inquiries and media requests, please contact Alexia Ghyoot (**alexia.ghyoot@un.org**).

For **media inquiries** related to other UN independent experts please contact Dharisha Indraguptha (**dharisha.indraguptha@un.org**) or John Newland (**john.newland@un.org**)

Follow news related to the UN's independent human rights experts on X: **@UN_SPExperts**.

Tags

Israel **Palestine** **Adequate** **Business** **Educatio** **Environmen**
Executions **Food** **Foreign and external** **Human rights**
Independence of judges and **Internally displaced**
Mercenaries
Women
Women and

Related

PRESS RELEASES

Georgia: Targeted and sustained repression of human rights defenders must stop, says Special Rapporteur

PRESS RELEASES

Special Rapporteur decries Australia's Federal Court ruling further eroding rights to female-only spaces

PRESS RELEASES

Iran: UN experts alarmed by surge in executions, demand moratorium on death penalty

Connect

United Nations

Human rights are universal, and when the EU and its member states selectively apply human rights and international treaties, there is a huge problem. From that moment on, human rights are only a political instrument and their content is empty phrases.

HUMAN RIGHTS

The European Union is committed to supporting democracy and human rights in its external relations, in accordance with its founding principles of liberty, democracy and respect for human rights, fundamental freedoms and the rule of law. The EU seeks to mainstream human rights concerns into all its policies and programmes, and has different human rights policy instruments for specific actions — including financing specific projects through its financing instruments.

LEGAL BASIS

— Article 2 of the Treaty on European Union (TEU): EU values. The EU's founding values are 'human dignity, freedom, democracy, equality, the rule of law and respect for human rights, including the rights of persons belonging to minorities';

— Article 3 TEU: EU objectives. In 'its relations with the wider world', the EU contributes to the 'eradication of poverty and the protection of human rights, in particular the rights of the child, as well as to the strict observance and the development of international law, including respect for the principles of the United Nations Charter';

— Article 6 TEU: the Charter of Fundamental Rights and the European Convention on Human Rights. Although the Charter of Fundamental Rights of the European Union (Article 6(1)) only explicitly refers to the implementation of Union law, the EU's institutions and bodies and its Member States must also respect the Charter in the EU's external relations. Countries joining the EU must also comply with the Charter. Article 6(2) requires the EU to accede to the European Convention on Human Rights (4.1.2);

— Article 21 TEU: principles inspiring the Union's external action. These principles are democracy, the rule of law, the universality and indivisibility of human rights and fundamental freedoms, respect for human dignity, equality and solidarity, and respect for the principles of the United Nations Charter of 1945 and international law. In Article 21, the EU endorses the principle of the 'indivisibility of human rights and fundamental freedoms', committing itself to considering economic and social rights to be as important as civil and political rights;

— Article 205 of the Treaty on the Functioning of the European Union (TFEU): general provisions on the Union's external action. This article determines that the EU's international actions are to be guided by the principles laid down in Article 21 TEU.

EU HUMAN RIGHTS POLICY

In 2012, the Council adopted a Strategic Framework on Human Rights and Democracy, accompanied by an action plan to implement the framework. The framework defines the principles, objectives and priorities for improving the effectiveness and consistency of EU policy over the next 10 years. These principles

include mainstreaming human rights into all EU policies (as a 'silver thread'), including when internal and external policies overlap, and adopting a more tailored approach. Following a proposal from the Commission and the Vice-President of the Commission / High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy (VP/HR), in November 2020 the Council adopted the third EU Action Plan on Human Rights and Democracy. It sets out the EU's ambitions and priorities for the 2020-2024 period, and has been extended to 2027 to align with the time frame of the multiannual financial framework. It is structured around five main areas of action:

— Protecting and empowering individuals;
— Building resilient, inclusive and democratic societies;
— Promoting a global system for human rights and democracy;
— New technologies: harnessing opportunities and addressing challenges;
— Delivering by working together.

The Council has adopted a series of thematic guidelines on human rights. They provide practical instructions for EU representations around the world on:

— Action against the death penalty;
— Dialogues on human rights;
— The rights of the child;
— Action against torture and other cruel treatment;
— Protecting children in armed conflicts;
— Protecting human rights defenders;
— Complying with international humanitarian law;
— Combating violence against women and girls;
— Promoting freedom of religion and belief;
— Protecting the rights of LGBTI people;
— Promoting freedom of expression both online and offline;
— Non-discrimination in external action;
— Safe drinking water and sanitation.

The EU's human rights and democracy country strategies follow a bottom-up approach aimed at integrating EU human rights guidelines and priorities into a single, coherent policy document. They are adapted to each country and establish goals for a period of three years.

The EU regularly includes human rights in political dialogues with non-EU countries or regional organisations. It also holds dialogues and consultations specifically dedicated to human rights with some 60 countries.

Bilateral trade agreements and the various association and cooperation agreements between the EU and non-EU countries or regional organisations include a human rights clause defining respect for human rights as an 'essential element'. This clause

serves as an access point for engagement and dialogue, but also as a basis for imposing appropriate measures, such as reducing or suspending cooperation, in the event of grave violations of human rights and democratic principles. Incentives for ratifying and implementing human rights and labour rights conventions are provided for in the preferential EU trade schemes for developing countries (5.2.3).

A strong conditionality mechanism has been established for enlargement countries (5.5.1). Before joining the EU, these countries have to develop stable institutions guaranteeing democracy, the rule of law, human rights and respect for and the protection of minorities, a process actively supported by the EU. The European Neighbourhood Policy (5.5.5) is also based on common values of democracy, the rule of law and respect for human rights. The EU supports partner countries in implementing reforms and applies a 'more-for-more' approach (more integration and money to reward progress).

EU election observation missions also aim to improve human rights by discouraging intimidation and violence during elections and strengthening democratic institutions.

The EU promotes human rights through its participation in multilateral forums such as the UN General Assembly's Third Committee, the UN Human Rights Council, the Organization for Security and Co-operation in Europe and the Council of Europe. The EU also actively promotes international justice, for example through the International Criminal Court.

With a budget of EUR 1.511 billion allocated for the 2021-2027 period, the thematic programme on human rights and democracy under the Neighbourhood, Development and International Cooperation Instrument – Global Europe mainly supports and protects civil society actors that promote human rights and democracy. An important feature of this instrument is that the consent of the government of the partner country is not necessary. In addition, the EU has committed to progressively integrating a rights-based approach into all of its development programmes, based on a toolbox developed by the Commission in 2014, and updated in 2021.

In December 2020, the Council adopted a regulation establishing a global human rights sanction regime. It allows the EU to target individuals, entities and bodies – including state and non-state actors – responsible for, involved in or associated with serious human rights violations and abuses worldwide. On 22 March 2024, in the light of the ongoing Russian war of aggression against Ukraine and the death of Alexei Navalny, the Council imposed restrictive measures against an additional 33 individuals and 2 entities. As of April 2024, the Council has imposed restrictive measures (asset freezes and, where relevant, travel bans) on a total of 116 individuals and 33 entities.

In the light of increasing evidence and awareness of human rights violations occurring in global value chains, since February 2022 the EU co-legislators have been working on a directive on corporate sustainability due diligence. This directive will legally require companies to identify and, where necessary, prevent, end or mitigate adverse impacts of their activities on human rights and the environment. The directive was adopted by Parliament and the Council and entered into force in July 2024.

A complementary regulation prohibiting products made with forced labour on the EU market entered into force in December 2024.

An annual report on human rights and democracy in the world, prepared by the VP/HR and adopted by the Council, provides an overview of the human rights situation in the world, as well as of the EU's actions during the year.

ACTORS

The European Council defines the EU's strategic interests and the general guidelines of the common foreign and security policy (CFSP) (5.1.1).

The Foreign Affairs Council generally deals with human rights issues related to the CFSP or the EU's trade or development policies. The Council's Human Rights Working Party, which carries out preparatory work for high-level discussions and decisions on human rights issues, is composed of human rights experts from the Member States and representatives from the European External Action Service (EEAS) and the Commission.

Every EU delegation has a human rights 'focal point'. The EU delegations have a key role in developing and implementing the human rights and democracy strategies for each country, preparing human rights dialogues, engaging with human rights defenders and civil society, and identifying priorities for EU financial assistance.

The Commission negotiates international agreements, oversees the enlargement process and neighbourhood policy, and manages development programmes and financing instruments (in close cooperation with the EEAS).

The role of the EU Special Representative for Human Rights is to enhance the effectiveness and visibility of EU human rights policy. The special representative has a broad, flexible mandate and works closely with the EEAS.

Parliament contributes to the development of the EU's policies and monitors the work of the other EU institutions.

Under Articles 207 and 218 TFEU, most international agreements need Parliament's consent to enter into force. For example, in 2011, Parliament blocked the textile protocol to the Partnership and Cooperation Agreement between the EU and Uzbekistan, mainly on the grounds of child labour issues. It only gave its consent in 2016 following significant improvements in the use of child and forced labour.

Article 36 TEU obliges the VP/HR to consult Parliament on the main aspects and basic choices of the CFSP, and to inform it on the evolution of those policies. Parliament may ask questions or make recommendations to the Council or the VP/HR.

Parliament's resolutions aim to raise awareness of human rights abuses, support human rights defenders and shape the EU's human rights policy through concrete policy proposals. Resolutions may be a part of the legislative process, an outcome of parliamentary committees' own-initiative reports, or the result of the urgency debates that usually take place on the Wednesday of each Strasbourg plenary session to highlight flagrant violations of human rights across the world. Parliament's annual resolution on human rights and democracy in the world and the European Union's policy on the matter analyses the achievements of the EU's policy and the challenges facing it.

Parliament's Subcommittee on Human Rights (DROI), attached to the Committee on Foreign Affairs (AFET), is responsible for issues concerning democracy, the rule of law, human rights – including the rights of minorities – in non-EU countries and the principles of international law, and for ensuring coherence between all the EU's external policies and its human rights policy. The subcommittee also handles the day-to-day management of human rights dossiers, while its delegations regularly visit relevant countries and institutions. The subcommittee monitors the follow-up to Parliament's urgency resolutions and holds frequent exchanges with the EEAS about the EU's human rights dialogues.

Human rights issues in the EU's external relations are also dealt with by the following committees: the Committee on Foreign Affairs (AFET), the Committee on International Trade (INTA), the Committee on Development (DEVE) and the Committee on Women's Rights and Gender Equality (FEMM). Human rights are equally an essential element of the work of Parliament's standing delegations, which interact with non-EU parliaments bilaterally and in the context of parliamentary assemblies.

Thanks to its budgetary powers (under Article 14 TEU and Article 310(1) TFEU), Parliament has a say in the allocation of funds to Global Europe and other financing instruments used for the promotion of human rights. Furthermore, Parliament is co-legislator for the external financing instruments.

Every year, Parliament awards the Sakharov Prize for Freedom of Thought to human rights activists around the world. On 17 October 2024 María Corina Machado and President-elect Edmundo González Urrutia won the Sakharov Prize, in recognition of their leadership of the Venezuelan opposition. Due to threats to her life, Ms Machado addressed MEPs remotely during the ceremony in Strasbourg on 17 December 2024, while her daughter and Mr González received the prize in person. The 2023 Sakharov Prize was awarded to Jina Mahsa Amini and the Woman, Life, Freedom Movement in Iran. The 2022 laureates were the brave people of Ukraine, represented by their president, elected leaders and civil society. In 2021, the Sakharov Prize was awarded to Alexei Navalny, Russia's most prominent opposition figure, known for his fight against corruption and human rights abuses. Previous laureates include Nelson Mandela, Malala Yousafzai, Raif Badawi and the democratic opposition in Belarus. Parliament has created the Sakharov Prize Network to support Sakharov laureates, develop contacts between them and encourage joint activities.

Parliament promotes human rights as part of its broader activities to support democracy, which include election observation, pre- and post-election actions, parliamentary capacity building, mediation and dialogue on promoting democracy (5.4.2).

The President of Parliament actively supports human rights through statements and letters and by discussing human rights issues when meeting important actors.

Maciej JASTRZEBIEC-PYSZYNSKI
04/2025

Alvaro Oleart Juan Roch February 6th, 2025

The EU's double standards on Palestine and Ukraine

0 comments | 17 shares

Estimated reading time: 6 minutes

Alvaro Oleart and Juan Roch argue the EU's "othering" of Palestine demonstrates clear double standards when compared to Europe's treatment of Ukraine.

Ursula von der Leyen promised a "geopolitical" European Commission 2019. She did not disappoint. Beyond the impact of COVID-19, von der Leyen's time in office has been marked by two acute crises: the Russian invasion of Ukraine in February 2022 and Israel's large-scale military offensive on Palestine following the deadly attacks perpetrated by

Hamas on October 7, 2023.

Although these are not entirely symmetrical conflicts and have their own political and historical particularities, there are strong similarities between them. They both feature a militarily powerful country (Russia and Israel) attacking a neighboring nation (Ukraine and Palestine) with which it has historically unequal relations (which may even be conceived of as colonial).

However, despite these similarities, the EU's foreign policy response has been very different, as we detail in a new study. To fully understand the EU's positioning and role in this conflict, and in the face of the massacre perpetrated by Israel, it is essential to look beyond the latest ceasefire agreement and analysis its precarious situation in the new global re-equilibrium.

The garden and the jungle

The asymmetric response to both conflicts highlights the contradictions of an EU whose foreign policy remains marked by the logic of "the garden and the jungle", a racist metaphor used by Josep Borrell, High Representative for Foreign Affairs of the European Union between 2019 and 2024.

Ukraine is part of the "garden": a predominantly white and Christian community with a status close to NATO and the EU. It is part of the "European family", in von der Leyen's own words. Supported by this idea, the EU provided political support, financial assistance and even helped develop Ukraine's defense capabilities. Ukrainian President Volodymyr Zelenskyy was invited to the European Parliament several times and EU leaders (including von der Leyen and Borrell) as well as many political leaders from EU member states visited Ukraine several times as a gesture of support for the country's fight against the Russian

government.

Moreover, the EU not only supported the welcoming of millions of Ukrainian refugees but also imposed harsh sanctions against the Russian government as well as Russian companies and individuals connected to President Vladimir Putin. The latter has been singled out as responsible for “war crimes” due to attacks on hospitals and other civilian infrastructure. Indeed, in March 2023, the International Criminal Court (ICC) issued an arrest warrant against Putin for war crimes.

The ICC also issued a request for an arrest warrant for war crimes and crimes against humanity against Israeli Prime Minister Benjamin Netanyahu on November 21, 2024. However, in this case, the EU sided with Israel. Only Israeli leaders have been invited to speak in the European Parliament, and von der Leyen, together with President of the European Parliament Roberta Metsola, just visited Israel and held a joint press conference with Israeli President Isaac Herzog on October 13 2023.

Despite the large number of Palestinians killed by Israeli attacks in Gaza (and also in Lebanon and the West Bank, where settlers continue to expand), there has been little change in European foreign policy towards Israel. In March 2024, almost 200 civil society organizations called for the suspension of the EU-Israel Association Agreement, as human rights and democratic principles are an essential component of the agreement. Despite these requests, the EU continues to maintain this agreement intact.

Moreover, while the narrative on Ukraine has a broad historical perspective around Soviet imperialism, in the case of Palestine, the chronology begins on 7 October 2023. It is as if nothing had happened before the Hamas attacks. Indeed, the “othering” is evident as there is a constant denial of Palestine as a political community (often speaking

only of “Gaza”, as if it were not part of a larger nation). Terms such as “Nakba”, “genocide”, “occupation”, “colonialism” or “apartheid” do not appear in the EU narrative. In line with this, Palestinian deaths appear as the consequence of a “tragedy”, a natural disaster with no apparent human causes.

Contradictions and paralysis

While this general narrative dominates in the EU, there have been some institutional counterweights at the European level. Josep Borrell – despite the unfortunate metaphor mentioned above – has rejected von der Leyen's position on the issue. He has publicly criticized the Commission President, arguing in relation to her visit to Israel October 2023 that “von der Leyen's trip, with such a completely pro-Israeli position, without representing anyone but herself in a matter of international politics, has had a high geopolitical cost for Europe”.

He has also denounced the double standards of European foreign policy, which have led the EU to oppose the violation of human rights in some places and justify them in others. EU foreign policy must be agreed on by all member states, but Borrell, as High Representative for Foreign Affairs, played a key role in coordinating and seeking consensus. Spain, Belgium and Ireland are the states that have most positioned themselves on Borrell's side.

In December 2024, Estonian Kaja Kallas replaced Borrell in the second von der Leyen Commission, which clearly shifted further to the right. Kallas has emerged as a strong defender of Ukraine in its resistance against Russia, but she has not had the same attitude towards Palestine. The EU now appears paralyzed and unable to champion human rights coherently. It is a victim of its internal contradictions and its subordination to a global logic that it cannot or does not know how

to read - especially its relationship of dependence on the United States.

If a ceasefire is respected, the EU will probably be able to say that human rights and democracy are making headway in the face of bombs and thousands of dead civilians. The truth, beyond these proclamations, is that the EU's arguments about human rights increasingly lack credibility because they are so often used incoherently and with racist discretion. This allows those who do not really believe in human rights and democracy to use these terms to continue a massacre in the face or general confusion.

In contrast, a democratic European foreign policy would properly confront its own colonial past and present, moving beyond the logic of “the garden and the jungle”, hypocrisy and double standards. It is instruction that it was South Africa, and not the EU or any European country, that took Israel to the International Court of Justice on the grounds that it was committing genocide against Palestine.

The defense of human rights cannot be limited to certain communities. If it is, the EU will further erode international law and continue to reproduce the existing hierarchy between the global North and South. Rather than counterproductively pitting the struggles of Ukrainians and Palestinians against each other, European foreign policy should find ways to articulate bonds of solidarity across all anticolonial struggles.

For more information, see the authors' accompanying article in the Journal of Common Market Studies .

Note: givTehsisviaewrtiscnleotthpeosoitfiotnhe authors, the of EUROPP – European Politics and Policy or the London School of Economics. Featured image credit:

About the author

Alvaro Oleart

Alvaro Oleart is an FNRS Postdoctoral Researcher in the Department of Political Science and the Institute for European Studies of the Université Libre de Bruxelles (ULB). He is the author of the books “Framing TTIP in the European Public Spheres: Towards an Empowering Dissensus for EU Integration” (Palgrave, 2021) and “Democracy Without Politics in EU Citizen Participation: From European Demoi to Decolonial Multitude” (Palgrave, 2023).

Juan Roch

Juan Roch is an Assistant Professor in the Department of Politics Science and Public Administration at UNED, Madrid. He is the author of the books “The Populism-Euroscepticism Nexus: A Discursive Comparative Analysis of Germany and Spain” (Routledge, 2023) and “¿Polarizados o paralizados? Surgimiento y transformaciones del movimiento democrático” (Tecnos, 2025).

Posted In: EU Foreign Affairs | Politics

Leave a Reply

Related Posts

Aleks Szczerbiak

How will Poland's Law and Justice party govern?

NOVEMBER 30TH, 2015

Brexit

Why we must all now be with Rees-Mogg: The case against a sudden reversal of Brexit

SEPTEMBER 15TH, 2018

3

Latest Research

Politics and expertise: How to use science in a democratic society

MARCH 30TH, 2022

EU Politics

Increasing the transparency of the ECB could do more harm than good

MAY 18TH, 2015

© LSE 2025

Members of the European Parliament criticize EU double standards on arrest warrants from the ICC for Israeli Prime Minister

Now more than ever, we must support the multilateral order and continue to insist on respect for the ICC's decisions,' says EU Commissioner

Melike Pala |26.11.2024 - Update: 27.11.2024

ANKARA

In a heated session on Tuesday in the European Parliament (EP), the President of the European Commission, Ursula von der Leyen, sharply criticized for her alleged silence on the arrest warrants of the International Criminal Court (ICC) for Israeli officials.

The ICC issued arrest warrants for Israeli Prime Minister Benjamin Netanyahu and his former Defense chief Yoav Gallant for war crimes and crimes against humanity in the Gaza Strip.

Israel is also being charged with genocide at the International Court of Justice for its brutal war on Gaza.

MEPs also accused the EU of applying “double standards” in its handling of international law and human rights violations.

During the meeting, which was titled "The Escalating Tensions in the Middle East, the Humanitarian Crisis in Gaza and the West Bank, the role of UNRWA in the region, the need for the release of all prisoners and the ICC arrest warrants for Israeli officials", the role of the EU in the face of the humanitarian crisis in Gaza and the occupied West Bank discussed.

On behalf of the Council of the EU, Hungarian Minister for European Affairs Janos Boka called on all parties in the Gaza Strip to maximum restraint and compliance with international humanitarian law.

Boka expressed his deep sorrow over the "unacceptably high number of civilian casualties, especially women and children", and stressed the EU's demand for an immediate ceasefire, the unconditional release of prisoners in Gaza and expanding access to humanitarian aid.

"The humanitarian situation in the Middle East is serious and the Council of the EU remains committed to addressing it as a top priority," Boka said.

On behalf of the EU High Representative Josep Borrell, Elisa Ferreira, EU Commissioner for Cohesion and Reforms, a bleak picture of the crisis in Gaza. She pointed to the unprecedented number of civilian casualties, the large displacement and the looming threat of famine.

Ferreira reaffirmed the EU's commitment to supporting international law, including support for UNRWA (the UN's Palestinian refugee agency). All this at a time when there are growing concerns about the possible its dissolution following a bill recently passed in the Israeli parliament.

"The Israeli attacks on the UN must stop," said Ferreira, who stressed the importance of defending a rules-based world order.

She reiterated the EU's support for the ICC and urged Member States to work together to enforce the ICC's decisions.

"Now, more than ever, we must support the multilateral order and continue to call for respect for and implementation of the decisions of the ICC," she added.

Criticism of the EU's approach was a major part of the debate. Liberal and left-wing MPs groups accused the EU of not applying international law consistently.

Irish Left MEP Lynn Boylan condemned von der Leyen's silence on the The ICC executed arrest warrants and said: "The EU's credibility has been destroyed – not only in Palestine and the South, but even within its own member states. The lack of sanctions is complicity."

Greek MEP Konstantinos Arvanitis joined in, urging the EU to abide by the ICC to be applied in the same way in all cases.

“Please implement the ICC arrest warrants as you have done with previous decisions. Stop applying double standards,” he said.

Slovenian MEP MatjažNemec criticised the “double standards” in the EU's treatment of Israel compared to other countries, including Russia.

“Silence is complicity,” Nemec said, drawing a contrast between the arrest warrants for Russian President Vladimir Putin and Netanyahu.

Not all lawmakers agreed with the call to action.

Far-right MEPs criticised the arrest warrants, arguing that they were politically motivated.

However, they were outnumbered by the voices calling for accountability and compliance with international law.

System (HAS) receive, and in a summarized form. Contact us for subscription options.

Related Topics

This article has been translated by Artificial Intelligence (AI). The news agency is not responsible for the content of the translated article. The original was published by AMNA.

Establishment of a special court for Russia's crimes in Ukraine

by AI | 12.May 2025 |

EU High Representative for Foreign Affairs Kaja Kallas said that during their meeting in Lviv, Ukraine and its European partners approved the creation of a special tribunal that will try war crimes committed by Russia in Ukraine.
At the same time, 1 billion euros were approved for Ukraine's defense industry.

ÿ ÿÿÿÿÿ ÿÿÿÿÿ during her visit to Ukraine, during a meeting with European foreign ministers.
Source: European Commission

EU High Representative for Foreign Affairs Kaja Kallas said that Ukraine and its European partners at their meeting in Lviv approved the creation of a special tribunal that will try war crimes committed by Russia in Ukraine. At the same time, 1 billion euros were approved for Ukraine's defense industry.
“No one will go unpunished for the crimes that have been committed,” Kaja Kallas said from Lviv. “The message is important. There are many countries that are already part of the Core Group, but all countries that support the values and principles enshrined in the Charter of the United Nations should also join us and support this special Tribunal,” she added in a video message posted on “X.”

The agreement on the establishment of a special tribunal for the crimes of Russia was signed by the EU High Representative, Kaja Kallas, and the Commissioner for Democracy, Justice and the Rule of Law, Michael McGrath. In attendance were Ukrainian Foreign Minister Andrii Sibihah and the country's Prime Minister Denys Shmyhal, as well as EU foreign ministers who travelled to Lviv after the informal summit they held yesterday, Thursday, in

Machine Translated by Google

Warsaw had. Among them the foreign ministers of France, Poland, Spain, the Netherlands, and their British colleague, David Lammy. Canada also supports the creation of the special tribunal.

The core group that adopted today the Declaration for the Establishment of the Special Court is composed of member states of the Council of Europe. The meeting of the Ministerial Commission of the Council of Europe in Luxembourg on 13-14 May 2025 will be the next step towards the official establishment of the Special Court.

The special tribunal for "crimes of aggression" will cooperate with the International Criminal Court (ICC), which has already issued international arrest warrants for several Russian leaders, including Vladimir Putin.

As for the release of one billion euros for the Ukrainian defence industry, these funds will be financed from interest generated by Russian assets of the Russian Central Bank frozen in the EU.

The West has frozen Russian assets worth around €235billion since the war began in 2022, most of which are in Europe. A few months ago, the EU decided to freeze the interest earned on these assets

MMaacchhiinnee TTrraannssllaatteedd bbyy GGooooggllee

06.05.2025

Joint Statement of the Meeting of Foreign Ministers on the Conclusion of the Work of the core group for the establishment of a special tribunal for the crime of Aggression against Ukraine

("Lviv Declaration")

(May 9, 2025, Lviv, Ukraine)

We, the Ministers of Foreign Affairs and other representatives of the States participating in the Core Group for the Establishment of a Special Tribunal for the Crime of Aggression against Ukraine (the Core Group), are today, May 9, 2025, gathered in Lviv, a city that has played an important role in the formation of international legal scholars who laid the foundations for modern international criminal law,

Recalling United Nations General Assembly resolution A/RES/ES-11/1 of 2 March 2022, entitled "Aggression against Ukraine", which in the strongest terms describes the aggression of the Russian Federation against Ukraine is regretted, in violation of Article 2(4) of the Charter of Fundamental Rights of the European Union, United Nations,

Recalling United Nations General Assembly resolution A/RES/ES-11/6 of 23 February 2023, entitled "Principles of the Charter of the United Nations which underlie a comprehensive, just and lasting peace in Ukraine",

Expressing their appreciation for the work done by the legal experts within the core group with regarding the draft legislative instruments necessary for the establishment of a special tribunal for the Crime of aggression against Ukraine since January 2023,

Taking into account the Vienna-Riga Declaration of the Core Group of 22 November 2024,

Guided by the shared objective of ensuring accountability for the crime of aggression committed against Ukraine,

We hereby declare the following:

1. We welcome the completion of the technical work on the draft legal instruments necessary to establish, within the framework of the Council of Europe, a Special Tribunal for the Crime of Aggression against Ukraine.

2. We stress the crucial importance of the Special Tribunal in delivering justice by holding to account those who bear the greatest responsibility for this very serious international crime committed against Ukraine.

3. We emphasise that the Special Tribunal, once established, will, in accordance with its Statute, conduct its proceedings with full respect for international law and human rights, with the aim of ensuring accountability for the crime of aggression and strengthening the international legal order.

4. We express our gratitude to all those who actively contributed to the preparatory work for the draft legislative instruments necessary for the establishment of the Special Court, in particular the legal advisors who participate in the Core Group.

MMaacchhiinnee TTrraannssllaatteedd bbyy GGooooggllee

5. We underline the central role played by the Council of Europe in the establishment of the Special Court and acknowledge the important contribution of the European Commission and the European External Action Service, including their work on the draft Agreement between Ukraine and the Council of Europe on the Establishment of the Special Court, the draft Statute of the Special Court and the draft Extended Partial Agreement setting out the modalities of support for the Special Court, including its financing and other administrative aspects.

6. We reaffirm our continued commitment to the process of establishing the Special Court within the framework of the Council of Europe, to the early commencement of its work and to supporting its effective functioning.

7. To increase international support for the Special Tribunal, we call on other states and international organizations to join our efforts and support the activities of the Special To actively support the tribunal.

8. Those of us representing the member states of the Council of Europe look forward to it the meeting of the Committee of Ministers of the Council of Europe in Luxembourg on 13- May 14, 2025, which will be the next step in formalizing the establishment of the Special Tribunal within the framework of the Council of Europe.

* This statement was made in the presence of Kaja Kallas, High Representative of the Union for Foreign Affairs and Security Policy and Vice-President of the European Commission, and Michael McGrath, Commissioner for Democracy, Justice, the Rule of Law and Consumer Protection.

Article 19 TEU provides that the Court of Justice of the EU has the task of ensuring that in the interpretation and application of the Treaties the law is observed. Member States must ensure that they have the necessary legal protection in the areas covered by Union law. An important precedent was set in ASJP (C-64/16), where the Court of Justice held that the second subparagraph of Article 19(1) TEU gives concrete legal effects to the principle of the rule of law in Article 2 TEU. This enabled the Court to hold Member States responsible for upholding the independence of the judiciary, arguing that mutual trust between courts is essential for the effective administration of justice.

The protection of the values of Article 2 TEU in the EU

The protection of the values of Article 2 TEU in the EU

- Load factsheet in PDF format

The European Union is founded on the values of respect for human dignity, freedom, democracy, equality, the rule of law and respect for human rights, including the rights of persons belonging to minorities, as enshrined in Article 2 of the Treaty on European Union (TEU). In order to ensure that these values are respected, Article 7 TEU provides for an EU mechanism to determine the existence of, and potentially sanction, serious and persistent breaches of EU values by a Member State. The EU is also bound by the Charter of Fundamental Rights and has committed to acceding to the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms.

From legal protection of fundamental rights to codification in the Treaties

The European Communities (EC) (now the European Union) were originally established as an international organisation with an essentially economic sphere of action. There was therefore no need for explicit rules concerning respect for fundamental rights, which for a long time were not mentioned in the Treaties and were in any case considered to be guaranteed by the 1950 European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (ECHR), to which the Member States had signed.

However, after the Court of Justice of the European Union (CJEU) confirmed the principles of direct effect and primacy of European law, but refused to examine the compatibility of decisions with the national and constitutional law of the Member States (Stork, Case 1/58 ; Ruhrkohlen-Verkaufsgesellschaft, Joined Cases 36, 37, 38-59 and 40-59), certain national courts began to express concerns about the effects that such case law could have on the protection of constitutional values such as fundamental rights. If European law were to prevail even over national constitutional law, it would become possible that it violated fundamental rights.
To address this theoretical risk, the German and Italian constitutional courts each adopted a judgment in 1974 confirming their jurisdiction to interpret European law

to ensure their compatibility with constitutional rights (Solange I; Frontini). This led the CJEU to confirm, through its case-law, the principle of respect for fundamental rights, stating that fundamental rights are enshrined in the general principles of Community law protected by the Court (Stauder, Case 29-69). These are inspired by the constitutional traditions common to the Member States (Internationale Handelsgesellschaft, Case 11-70) and by international treaties for the protection of human rights to which the Member States are parties (Nold, Case 4-73), including the ECHR (Rutili, case 36-75).

With the gradual extension of the EU's powers to policies that have a direct impact on fundamental rights - such as justice and home affairs, which subsequently developed into a fully-fledged area of freedom, security and justice - , the Treaties were amended to firmly anchor the EU in the protection of fundamental rights. The Maastricht Treaty included references to the ECHR and the constitutional traditions common to the Member States as general principles of EU law, while the Treaty of Amsterdam reaffirmed the European 'principles' on which the EU is founded (in the Treaty of Lisbon, 'values' as listed in Article 2 TEU) and established a procedure to suspend the rights provided for in the Treaties in the event of serious and persistent breaches of fundamental rights by a Member State. The drafting of the Charter of Fundamental Rights and its entry into force, together with the Treaty of Lisbon, are the latest developments in this codification process aimed at ensuring the protection of fundamental rights in the EU.

The EU's accession to the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms

Since the ECHR is the main instrument for the protection of fundamental rights in Europe, to which all Member States have acceded, the accession of the EC to the ECHR seemed a logical solution to the need to link the EC to fundamental rights obligations. The Commission repeatedly proposed (in 1979, 1990 and 1993) the accession of the EC to the ECHR. The CJEU, asked for an opinion on this issue, ruled in 1996 in its Opinion 2/94 that the Treaty did not confer on the EC any competence to regulate human rights or to conclude international treaties in this area, making accession legally impossible. The Treaty of Lisbon remedied this situation by introducing Article 6(2), which made EU accession to the ECHR mandatory. This meant that the EU (as was already the case for its Member States) would be subject to supervision of respect for fundamental rights by a judicial body external to itself, namely the European Court of Human Rights (ECtHR). After accession, EU citizens, but also nationals of non-EU countries present on EU territory, would be able to challenge legal acts adopted by the EU directly before the ECtHR on the basis of the provisions of the ECHR, in the same way as they can challenge legal acts adopted by EU Member States.

In 2010, immediately after the entry into force of the Lisbon Treaty, the EU opened negotiations with the Council of Europe on a draft accession agreement, which were finalised in April 2013. In July 2013, the Commission asked the CJEU to rule on the compatibility of this agreement with the Treaties. On 18

In December 2014, the CJEU issued a negative opinion, stating that the draft agreement was liable to undermine the specific characteristics and autonomy of EU law (Opinion 2/13). After a period of reflection and discussions on how to resolve the issues raised by the CJEU, the EU and the Council of Europe resumed negotiations in 2019, which are still ongoing.

The Charter of Fundamental Rights of the EU

In parallel with the 'external' supervisory mechanism that the EC's accession to the ECHR provided for in order to ensure the conformity of legislation and policies with fundamental rights, an 'internal' supervisory mechanism was needed at EC level to allow for a prior and autonomous judicial review by the CJEU. For this purpose, a specific Bill of Rights for the EU was necessary, and the Cologne European Council of 1999 decided to convene a Convention to draw up a Charter of Fundamental Rights.

The Charter was solemnly proclaimed in Nice in 2000 by Parliament, the Council and the Commission. After being amended, it was proclaimed again in 2007. It was only with the adoption of the Treaty of Lisbon on 1 December 2009 that the Charter acquired direct effect, as provided for in Article 6(1) TEU, and thus became a binding source of primary law.

Although the Charter is based on the ECHR and other European and international instruments, it was innovative in several ways. In particular, it includes disability, age and sexual orientation as prohibited grounds of discrimination, and includes access to documents, data protection and good governance among the fundamental rights that the Charter affirms.

The scope of the Charter is, on the one hand, potentially very broad, since most of the rights it recognises are granted to ‘everyone’, regardless of nationality or status. On the other hand, Article 51 limits its application to the EU institutions and bodies and, when they are implementing EU law, to the Member States.

Article 7 TEU, the Commission's rule of law framework and mechanism

The Treaty of Amsterdam introduced a new sanctions mechanism to ensure that fundamental rights, as well as other European principles and values such as democracy, the rule of law, equality and the protection of minorities, are respected by Member States outside the legal limits of EU competences.
This meant that the EU was given the power to intervene in areas that would otherwise be left to the Member States, in situations of ‘serious and persistent breach’ of these values. A similar mechanism had first been proposed by Parliament in its 1984 draft text of the EU Treaty. The Treaty of Nice added a preventive phase, in cases of ‘clear risk of a serious breach’ of EU values in a Member State. This procedure was aimed at ensuring that the protection of fundamental rights, as well as of democracy, the rule of law and minority rights, as set out in the Copenhagen criteria for accession of new Member States, would continue to apply after accession, and in the same way for all Member States.

Article 7(1) TEU provides for a ‘preventive phase’, empowering one third of the Member States, Parliament and the Commission to initiate a procedure whereby the Council, acting by a four-fifths majority, may determine that there is a ‘clear risk of a serious breach’ in a Member State of the EU values proclaimed in Article 2 TEU, including respect for human rights, human dignity, freedom and equality, and the rights of persons belonging to minorities. Before making such a determination, the Member State concerned must be heard and recommendations may be made, while Parliament must give its consent by a two-thirds majority of the votes cast and an absolute majority of its component Members (Article 354(4) TFEU). This preventive procedure was first activated on 20 December 2017 by the Commission in relation to Poland and on 12 September 2018 by Parliament in relation to Hungary, but remains blocked in the Council, where a number of hearings took place but no recommendations – let alone findings – were adopted. Furthermore, Parliament was denied the right to express its views during the Council hearings, including on Hungary, despite its role as initiator of the procedure. The Commission proposed on 6 May 2024 to close the Article 7(1) procedure against Poland.

Articles 7(2) and 7(3) TEU provide, in the event of the ‘existence of a serious and persistent breach’ of EU values, for a ‘sanctions mechanism’ that can be triggered by the Commission or by one third of the Member States (other than Parliament), after inviting the Member State concerned to submit its observations. The European Council determines the existence of the breach by unanimity, after obtaining the consent of Parliament by the same majority as for the preventive mechanism. The Council may decide to suspend certain membership rights of the Member State concerned, including its right to vote in the Council, this time by a qualified majority. The Council may decide to amend or repeal the sanctions, also by a qualified majority. The Member State concerned does not take part in the votes in the Council or the European Council. The adoption and adoption of sanctions remains difficult to achieve due to the unanimity requirement, as demonstrated by the fact that the governments of Hungary and Poland announced that they would veto such decisions in relation to the other Member State.

To bridge the gap between the politically difficult activation of Article 7 TEU procedures (used to address situations outside the scope of EU law) and limited-effect infringement procedures (used in specific situations falling within the scope of EU law), the Commission launched in 2014 an EU Framework for strengthening

~~This framework was intended to seek to ensu~~re effective and coherent protection of the rule of law as a precondition for ensuring respect for fundamental rights and democracy in situations of systemic threat to them. It is intended to precede and complement Article 7 TEU and provides for three stages: assessment by the Commission, i.e. a structured dialogue between the Commission and the Member State, followed, if necessary, by an opinion on the rule of law; a Commission recommendation on the rule of law; and follow-up by the Member State of the recommendation. This rule of law framework was applied to Poland in 2016 and, due to lack of success, was followed up with the from the Commission to initiate an Article 7 procedure on 20 December 2017.

In July 2019, the Commission took a further step in its Communication entitled ' the rule of law within the Union: A blueprint for action ' and launched a

rule of law mechanism, consisting of an annual evaluation cycle based on a rule of law report monitoring the situation in the Member States, which forms the basis for the interinstitutional dialogue. The first report was published in September 2020, accompanied by 27 country chapters, covering the justice system (and in particular its independence, quality and efficiency), the anti-corruption framework (legal and institutional set-up, prevention, repressive measures), media pluralism (regulatory bodies, transparency of ownership and government intervention, protection of journalists) and other institutional issues related to checks and balances (legislative process, independent authorities, accessibility, judicial review, civil society). The report significantly strengthens EU oversight by covering not only civil but also criminal and administrative justice, compared to the EU Justice Scoreboard and other monitoring and reporting instruments, paying attention to judicial independence, corruption, media pluralism, separation of powers and civil society space. A network of national contact points was set up to collect information and ensure dialogue with Member States, and dialogue was promoted with stakeholders, including bodies of the Council of Europe, the Organisation for Security and Co-operation in Europe, the Organisation for Economic Co-operation and Development, judicial networks and non-governmental organisations. The Third Annual Report , published in July 2022, also included a set of recommendations to each Member State, the follow-up of which is to be examined in subsequent annual rule of law reports.

The fourth annual report , published in July 2023, evaluated the implementation of the previous year's recommendations and made further recommendations.

Other instruments for the protection of EU values

The EU has other instruments to protect EU values.

When the Commission proposes a new legislative initiative, it assesses its compatibility with fundamental rights by means of an impact assessment. This aspect is then also assessed by the Council and Parliament.

The Commission also publishes an annual report on the application of the Charter of Fundamental Rights , which is examined and discussed by the Council, which adopts conclusions on it, and by Parliament, in the context of its annual report on the situation of fundamental rights in the EU. In December 2020, the Commission launched a new strategy to strengthen the implementation of the Charter in the EU also with regard to EU funds through the Charter-specific 'enabling condition' introduced in the 2021 Common ,Provisions Regulation . Initially, cohesion funds for Poland and Hungary were not disbursed on this basis. On 13 December 2023, the Commission found that Hungary had fulfilled the horizontal enabling condition, allowing it to claim up to EUR 10.2 billion in funds previously blocked. In February 2024, the Commission also found that Poland had fulfilled its obligations, allowing it to request the release of up to EUR 76.5 billion in cohesion funds for 2021-2027.

Since 2014, the Council has also organised an annual dialogue between all Member States to promote and protect the rule of law, focusing on a different topic each year

As of the second semester of 2020, the Council has decided to focus each semester on examining the situation of the rule of law in five Member States, on the basis of the Commission's Rule of Law Report.

In addition, issues related to EU values are monitored under the European Semester and may be the subject of country-specific recommendations. The areas concerned include justice systems (based on the Justice Scoreboard), as well as disability, social rights and citizens' rights (regarding protection against organised crime and corruption).

Bulgaria and Romania were also covered by the Cooperation and Verification Mechanism, which closed on 15 September 2023 and was replaced by the Rule of Law Mechanism.

Infringement proceedings are an important tool to sanction breaches of EU values in the Union, and the CJEU is developing its case law on this subject. Infringement proceedings can be initiated in the event of non-compliance of a national law with EU law and values in individual and specific cases (while Article 7 also applies to situations outside the scope of EU law where breaches of fundamental rights are systematic and persistent) and the CJEU can impose financial sanctions for non-compliance with orders or judgments.

The European Union Agency for Fundamental Rights (FRA) , established in 2007 in Vienna, plays an important role in monitoring the situation of fundamental rights in the EU. The FRA is responsible for collecting, analysing, disseminating and evaluating information and data on fundamental rights. It also conducts research and scientific surveys and publishes annual and thematic reports on fundamental rights.

The Commission is also strengthening equality and the protection of minorities - two of the pillars of Article 2 TEU – through specific strategies, proposals and measures to promote gender equality and combat violence against women and domestic violence, racism, hate speech, hate crime and anti-Semitism, and to protect the rights of LGBTIQ people, Roma, persons with disabilities and children, under the overarching concept of 'A Union of Equality'. The Commission, supported by the Parliament and 15 Member States, referred Hungary to the CJEU over its anti-LGBTIQ law for violation of, among other things, Article 2 TEU. She also proposed guidelines for equality bodies to be strengthened by means of common standards, which have recently been adopted.

After a blockade caused by the vetoes of the governments of Hungary and Poland, the European Council of 10-11 December 2020 finally reached an agreement on a regulation on a general regime of conditionality for the protection of the Union budget . The regulation allows for the protection of the EU budget where breaches of the rule of law in a Member State are found to affect, or seriously risk affecting, the sound financial management of the EU budget or the protection of the EU's financial interests in a sufficiently direct manner. An action brought by the Hungarian and Polish governments against the regulation was dismissed by the CJEU , clearing the way for the Commission and the Council to trigger the mechanism against Hungary , leading to the suspension of €6.3billion of cohesion policy programmes.

,

The Commission is currently discussing the implementation of the Recovery and Resilience Facility national plans with a number of Member States and monitoring whether they meet the agreed milestones and targets, which are a condition for the disbursement of the funds. These aim to address the challenges identified in the European Semester country-specific recommendations adopted by the Council, and in the Commission's rule of law reports and related recommendations, as well as in the Article 7 procedures against Poland and Hungary. On 13 December 2023, the Commission found that Hungary had failed to address the breaches it had committed with regard to the principles of the rule of law, by not fully implementing the related 27 super milestones, in particular the one on the independence of the judiciary, while €21billion in funds for Hungary remained blocked . On 6 May 2024, she also proposed closing the procedure under Article 7(1) TEU against Poland

Role of the European Parliament

Parliament has always been committed to strengthening respect for and protection of fundamental rights in the EU. As early as 1977, it adopted, together with the Council and the Commission, a Joint Declaration on Fundamental Rights in which the three institutions undertook to ensure respect for fun, damental rights in the exercise of their powers. In 1979, Parliament adopted a resolution calling for the European Community to accede to the ECHR.

The draft Treaty establishing the European Union of 1984 Parliament, provided that the ; that by the Union must protect the dignity of the individual and recognise for all persons within its jurisdiction the fundamental rights and freedoms resulting from the principles common to national constitutions and the ECHR. It also provided for the Union's accession to the ECHR. In its resolution of 12 April 1989 Parliament announced its adoption of the Declaration of Fundamental Rights and Freedoms.

Since 1993, Parliament has held an annual debate and adopted a resolution on the situation of fundamental rights in the EU, based on a report by the Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs. In addition, it has adopted a growing number of resolutions on specific issues relating to the protection of the values of Article 2 TEU in the Member States.

Parliament has always supported the EU in drawing up its own Bill of Rights and has advocated that the Charter of Fundamental Rights should be binding. This was finally achieved in 2009 with the Treaty of Lisbon.

More recently, Parliament has repeatedly expressed its serious concerns about the gradual erosion of the standards of Article 2 TEU in some Member States. To address this problem, Parliament has made a number of suggestions to strengthen the protection in the EU not only of fundamental rights, but also of democracy and the rule of law, and more generally of all EU values covered by Article 2 TEU, by proposing new mechanisms and procedures to fill the existing gaps. In several resolutions since 2012, Parliament has called for the establishment of a ‘Copenhagen Commission’, a European policy cycle for fundamental rights, a mechanism

for early warning, a freezing procedure and the strengthening of the Fundamental Rights Agency (FRA).

In a groundbreaking 2016 resolution on this topic, Parliament consolidated its previous proposals and called on the Commission to submit an interinstitutional agreement establishing an EU mechanism on democracy, the rule of law and fundamental rights , which would be based on a Union Pact with the Commission and the Council. This would include an annual policy cycle, based on a report on compliance with EU values within the Union, drawn up by the Commission and a panel of experts, followed by a parliamentary debate and accompanied by arrangements to address risks or breaches.

The Commission took on board many of Parliament's suggestions in its 2019 Communication (establishing an interinstitutional cycle, with an annual report, monitoring Member States' compliance with the rule of law and related issues), making specific recommendations to Member States, but not those covering the entirety of Article 2 TEU (not only the rule of law, but also democracy, fundamental rights, equality and minorities), setting up a committee of independent experts and an interinstitutional agreement on the cycle, and resuming the publication of anti-corruption reports. Parliament also called for a new draft agreement for the EU's accession to the ECHR and for Treaty changes such as deleting Article 51 of the Charter of Fundamental Rights, transforming it into a Bill of Rights of the Union and removing the unanimity requirement for equality and non-discrimination. In a 2020 resolution , Parliament proposed the text of an interinstitutional agreement on strengthening EU values, elaborating on previous proposals and adding the possibility for urgent reports and the creation of an interinstitutional working group. In a 2021 resolution, Parliament also called on the Commission to expand its annual rule of law report to cover all the values of Article 2 TEU and to issue country-specific recommendations

to take.

In 2018, Parliament adopted a resolution welcoming the Commission's decision to activate Article 7(1) TEU with regard to Poland resolution on the initiation of the Article 7(1) TEU procedure with regard to Hungary ,, as well as a by submitting a reasoned proposal to the Council requesting it to determine whether there is a clear risk of a serious breach of the values referred to in Article 2 TEU and to address appropriate recommendations to Hungary in this regard [1] .

In 2020 and 2022, Parliament also adopted resolutions on Poland respectively and Hungary , which extended the scope of concerns to be examined in Article 7(1) TEU procedures. It called the Commission also calls on the Commission to use all available instruments, including the Rule of Law Conditionality Regulation, to address breaches of the values of Article 2 TEU by Hungary and Poland. On 29 February 2024, the Commission instructed Poland access to up to €137billion in EU funding, following the launch of an action plan to restore the rule of law with reforms to strengthen the independence of the judiciary. On 14 March 2024, Parliament decided to take legal action against the Commission over its decision to release €10.2billion in frozen assets to Hungary in exchange for lifting its veto on Ukraine. It adopted a resolution on Hungary's hearings in the Council under Article 7(1) TEU to strengthen the rule of law and their budgetary implications .

Following the murder of journalists Daphne Caruana Galizia in Malta and Ján Kuciak and his fiancée in Slovakia, and in order to strengthen Parliament's oversight and action on the values

group is tasked with addressing threats to EU values that occur across the Union and submitting proposals for action to the Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs.

For more information on Parliament's activities in the field of fundamental rights during the previous term, see '

the EU: achievements of the European Parliament during the 2014-2019 term and challenges for the future '.

Ottavio Marzocchi

European Parliament

04-2024

Welcome > Search form > List of results > Documents

Language of the document

: Bulgarian Spanish Czech Danish German Estonian Greek English French Italian Latvian Lithuanian Hungarian Maltese Dutch Polish Portuguese Romanian Slovak Slovenian Finnish Swedish Croatian ECLI:EU:C:2017:395

OPINION OF THE ADVOCATE GENERAL

H. SAUGMANDSGAARD ØE

from May 18, 2017 (1)

NLCase C-64/16

Associação Sindical dos Juízes Portugueses

in return for

Tribunal de Contas

[request for a preliminary ruling from the Supremo Tribunal Administrativo (Supreme Administrative Court, Portugal)]

“Reference for a preliminary ruling – Second subparagraph of Article 19(1) TEU – Effective judicial protection – Charter of Fundamental Rights of the European Union – Article 47 – Independence of the judiciary – National scheme providing for reduction of salaries in the public sector – “Austerity measures”

I. Introduction

1. The request for a preliminary ruling from the Supremo Tribunal Administrativo (Supreme Administrative Court, Portugal) has been made in proceedings between the Associação Sindical dos Juízes Portugueses (Trade Union of Portuguese Judges; ‘ASJP’) and the Tribunal de Contas (Court of Auditors, Portugal) concerning the reduction in the salaries of the members of that court, which was the result of a law temporarily reducing salaries in the public sector in order to mitigate the effects of the economic crisis in Portugal.

2. The referring court asks whether such a national provision is compatible with the principle of judicial independence, as it follows, in its view, from both the second subparagraph of Article 19(1) TEU(2) as Article 47 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union (hereinafter: ‘the Charter’)(3), and from the case-law of the Court of Justice.

3. Before setting out the substantive reasons why I consider that the preliminary question
If the answer to the question is in the negative, I will examine the complaints raised in this case concerning the inadmissibility of the reference for a preliminary ruling and the manifest lack of jurisdiction of this Court.

II. Applicable provisions

A. Union law

4. The main acts of EU law referred to in this case which aimed to reduce the excessive deficit of the Portuguese Republic and to grant it financial assistance are the following:

- Council Decision 2010/288/EU of 2 December 2009 concerning the existence of a excessive deficit in Portugal(4);
- Council Regulation (EU) No 407/2010 of 11 May 2010 establishing a European financial stabilisation mechanism(5);
- Agreement on an economic and financial adjustment programme, better known as the “Memorandum of Understanding”, signed on 17 May 2011 by the

  the Portuguese Government, the European Commission, the International Monetary Fund (hereinafter: ‘IMF’) and the European Central Bank (hereinafter: ‘ECB’)(6);
- Council Implementing Decision 2011/344/EU of 30 May 2011 on granting Union financial assistance to Portugal(7), as amended – in particular – by Council Implementing Decision 2012/409/EU of 10 July 2012(8), and by Council Implementing Decision 2014/234/EU of 23 April 2014(9); and
- the Council Recommendation of 18 June 2013 aimed at ending excessive government deficit in Portugal(10).

B. Portuguese law

1. Law No. 75/2014

5. Law No 75/2014, establishing the temporary salary reduction mechanism and the conditions for its reversal (Law No 75/2014 establishing the temporary salary reduction scheme and the conditions for its repeal) of 12 September 2014(11) (hereinafter ‘Law No 75/2014’) aims, according to Article 1(1) thereof, to determine the temporary application of the salary reduction mechanism in the public sector and to establish the principles to be observed in the event of its repeal.

6. Article 2 of that Act, entitled “Salary reduction”, reads as follows:

“1 – The total gross monthly salary of the persons referred to in paragraph 9, if it exceeds EUR 1 500, regardless of whether such persons are performing their duties on that date or, for whatever reason, take up their duties after that date, reduced by:

a) 3.5% of the total amount of salaries exceeding EUR 1,500 and less than EUR 2,000 amounts;

(b) 3.5 % of the amount of EUR 2 000, increased by 16 % of the value of the total salary above EUR 2 000, so that the overall reduction is between 3.5 % and 10 % for salaries equal to or above EUR 2 000 and equal to or below EUR 4 165;

c) 10 % of the total value for salaries exceeding EUR 4 165.

[...]

9 – This Act applies to the officials and persons listed below:

a) the President of the Republic;

(b) the President of the Assembleia da República [Parliament of the Republic];

c) the Prime Minister;

d) the members of the Assembleia da República;

e) the members of the government;

f) the judges of the Tribunal Constitucional [Constitutional Court], the Tribunal de Contas [Court of Auditors] and the Attorney General of the Republic, sitting and standing magistrates of courts, judges and magistrates of administrative courts, tax courts and cantonal courts;

(g) the representatives of the Republic to the autonomous regions;

(h) the members of the assembleias legislativas das regiões autónomas [parliaments of the autonomous regions];

(i) the members of the regional governments;

j) the local elected representatives;

(k) members of other constitutional bodies not mentioned in the preceding paragraphs and members of governing bodies of autonomous administrative authorities, in particular those exercising their functions in conjunction with the Assembleia da República;

l) the members and employees of cabinets, administrative bodies and support services of the officials and bodies referred to in the preceding paragraphs, of the President and Vice-President of the Superior Council of the Judiciary, of the President and Vice-President of the Superior Council of the Administrative and Fiscal Courts, of the President of the Supremo Tribunal de Justiça [Supreme Court], of the President and the Magistrates of the Tribunal Constitucional [Constitutional Court], of the President of the Supremo Tribunal Administrativo, of the President of the Tribunal de Contas [Court of Auditors], of the Provedor de Justiça [Ombudsman] and of the Attorney General of the Republic;

(m) the military personnel of the Forças Armadas e da Guarda Nacional Republicana (GNR) [Armed Forces and National Republican Guard], including military judges and advisers to the Public Prosecutor's Office, as well as other military forces;

n) the management staff of the departments of the staff of the President and of the Assembleia da República, of other support services of constitutional bodies, of other departments and bodies of the central, regional or local public administration, and staff performing similar functions for remuneration;

(o) managers in public service or persons treated as such, members of executive, deliberative, advisory or supervisory bodies or other statutory bodies of public institutions subject to general or special regulations, of public law legal persons whose independence derives from the fact that they are active in the field of regulation, supervision or control, of public undertakings whose share capital is wholly or mainly owned by the public authorities, of public undertakings whose operation has been awarded to a third party, of

institutions from the regional and municipal business sector, from public foundations and from other public institutions;

(p) employees holding public office in the staff of the President and of the Assembleia da República or in other constitutional bodies, as well as those holding public office in any public law employment relationship, including employees whose legal status is being reclassified or who are on extraordinary leave;

q) employees of public institutions subject to special arrangements and of public law legal persons whose independence derives from their activities in the field of regulation, supervision or control, including [the employees] of independent regulatory authorities;

(r) employees of public undertakings whose share capital is wholly or mainly owned by the government, of public undertakings and institutions of the regional and local business sector;

s) employees and managers of public and private law public foundations and of public institutions not covered by the preceding paragraphs;

t) reserve personnel, early-retirement personnel or personnel at the disposal of the Member States who are not on active duty and who are eligible for financial benefits linked to the salary of personnel on active duty.

[...]

15 – The provisions of this Article shall be binding and shall prevail over any provisions to the contrary, even if they are special or exceptional provisions, and over instruments of collective labour regulations and employment contracts, which may not override or amend these provisions.

[...].”

2. Act No. 159-A/ 2015

7. Lei n° 159-A/2015, Extinção da redução remuneratória na Administração Pública (Law No. 159-A/2015 repealing the salary reduction in the public sector) of 30 December 2015(12) (hereinafter: ‘Law No 159-A/2015’) has gradually repealed the discount measures of Law No 75/2014 with effect from 1 January 2016.

8. Article 2 of that law provides that “[t]he salary reduction of Law No. 75[/2014] [...] shall be withdrawn in phases in three-monthly steps during 2016 as follows:

a) withdrawal of 40% for salaries paid from 1 January 2016;

b) withdrawal of 60% for salaries paid from 1 April 2016;

c) withdrawal of 80% for salaries paid from 1 July 2016;

d) complete withdrawal of the reduction in salaries paid from 1 October 2016.”

III. Main proceedings, preliminary question and procedure before the Court

9. The ASJP, on behalf of some of its members, judges of the Tribunal de Contas (Court of Auditors), a special administrative appeal is lodged seeking annulment of the

administrative decisions taken on the basis of Article 2 of Law No 75/2014, which introduced a temporary reduction in salary for the persons listed in that article who work in the Portuguese public sector, including magistrates(13). The judges represented by that association also request reimbursement of the amounts deducted from their salaries with effect from October 2014, plus statutory default interest, and a declaration that they are entitled to payment of their salaries without that reduction.

10. In support of this action, the ASJP submits that the contested salary reduction measures infringe the 'principle of judicial independence', which is laid down in Article 203 of the Portuguese Constitution(14) and enshrined in both Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter.

11. The Supremo Tribunal Administrativo states in its order for reference that, since the expenditure control measures, embodied in the salary reduction at issue in the main proceedings, were taken in the context of reducing the excessive deficit in Portugal –
regulated and supervised by the institutions of the European Union – followed by financial assistance – granted and governed by legal acts of the Union, there can be little doubt that such measures were taken within the framework of Union law or are at least of European origin.

12. He goes on to point out that the discretionary power which the Portuguese State enjoys, in consultation with the institutions of the Union, in giving concrete form to its budgetary policy intentions does not, however, exempt it from the obligation imposed on it under Article 51(1) of the Charter to comply with the general principles of EU law, including that of judicial independence.

13. In this regard, he notes that the effective protection of the Union's legal order
the rights arising under the second subparagraph of Article 19(1) TEU are guaranteed in the first instance by the national courts and that citizens of the Union have the right, under Article 47 of the Charter, to the independence and impartiality of those courts. According to the referring court, everything indicates that the independence of the courts and tribunals is also guaranteed by guarantees as to the legal status of their members, in particular as regards working conditions, which is why the unilateral and continuous reduction in the salaries of the clients of the applicant in the main proceedings is contested.

14. Consequently, by decision of 7 January 2016, received at the Court on 5 February 2016, the Supremo Tribunal Administrativo decided to stay the proceedings and to refer the following question for a preliminary ruling:

> 'In view of the imperative requirement to eliminate the excessive budget deficit and the financial assistance provided for in provisions [of EU law], must the principle of judicial independence – as it follows from the second subparagraph of Article 19(1) TEU, Article 47 of the [Charter] and the case-law of the Court of Justice – be interpreted as precluding the salary reduction measures to which magistrates in Portugal are subject, on the ground that they have been imposed unilaterally and continuously by other public authorities/bodies, as is apparent from Article 2 of Law No 75[/2014]?'

15. Written observations were submitted by the ASJP, the Portuguese Government and the European Commission. Representatives of the Portuguese Government and the European Commission were present at the hearing on 13 February 2017.

IV. Analysis

16. Before examining the merits of the reference for a preliminary ruling, I would like to draw attention to the fact that two objections have been raised in this case: one objection that the reference is inadmissible and one objection that the Court lacks jurisdiction. As regards the order in which the two objections should be dealt with,

I note that the jurisdiction of the Court should, in principle, be examined first. Nevertheless, it seems to me appropriate in this Opinion to deal first with the admissibility of the reference for a preliminary ruling, since in the present case it raises less complex questions than the examination of the jurisdiction of the Court, and since that examination is more closely linked to the provisions whose interpretation is sought, that is to say to the substantive analysis, which follows immediately thereafter.

A. Admissibility of the request for a preliminary ruling

17. The Portuguese Government and the Commission have raised two types of complaint which are capable of affecting the admissibility of this reference for a preliminary ruling. The first concerns the imprecise reasoning of the order for reference, the second the fact that the national measures contested in the main proceedings had already been withdrawn at the time the case was brought before the Court.

1. Gaps in the referral decision

18. In its written and oral observations, the Commission first argues that the order for reference is defective, in particular since it neither clearly indicates which case-law of the Court is relevant for the interpretation of the provisions of EU law referred to in the question referred for a preliminary ruling nor the reasons why it selected those provisions(15), and that it follows that the Court must declare that it has no jurisdiction to answer that question.

19. However, I am of the opinion that the complaints thus raised against the content of the The order for reference may affect the admissibility of the reference for a preliminary ruling rather than the jurisdiction of the Court.(16)

20. It is indeed essential, as the Commission points out, that the referring court formulates its request clearly and precisely, since that document constitutes the sole basis for the proceedings before the Court, both for the Court itself and for the participants in the proceedings.(17) The substantive requirements which the request for a preliminary ruling must satisfy are explicitly set out in Article 94 of the Rules of Procedure of the Court of Justice, of which the referring court is expected, in the context of the cooperation established by Article 267 TFEU, to be aware and which it must scrupulously observe. It is particularly necessary for the national courts to set out, in the order for reference itself, the legal context of the main proceedings and to make clear not only the reasons for choosing the provisions of EU law whose interpretation is sought but also the relationship between those provisions and the national legislation applicable to the dispute.(18)

21. In the present case, the reasoning of the decision to refer is particularly short, particularly from two important perspectives, so that one may wonder whether the request for a preliminary ruling it contains is admissible.

22. First, as regards the relationship between the contested national measures and the provisions whose interpretation is sought in the question referred for a preliminary ruling – namely the second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter – the referring court is not very clear, since it merely indicates that, in its view, those provisions give rise to a general principle of judicial independence which the measures in question may have infringed,(19) without providing further details.

23. Secondly, the question referred for a preliminary ruling refers to the 'case-law of the Court of Justice' from which this principle of judicial independence is also said to derive, but the grounds for the order for reference do not cite any decision of that Court to that effect. The referring court merely relies on the existence of 'numerous [...] judgments' of the Court concerning the concept of 'court or tribunal' within the meaning of Article 267 TFEU in which the independence of the body which had requested a preliminary ruling was taken into account, without however also

but to mention one of those - according to him relevant - judgments. In the absence of adequate information, I do not think it is necessary to rule on this aspect of the question submitted to the Court.

24. Notwithstanding the gaps in the order for reference noted above, it seems to me, in the light of all the information obtained in that order and during the exchange of views, that the Court is nevertheless sufficiently informed to be able to rule on the possible interpretation of Article 19 TEU and Article 47 of the Charter and, therefore, to be able to give a useful answer to the question referred.(20)

2. Withdrawal of the contested measure before the Court

25. In its written observations, the Portuguese Government argued that the request for a preliminary ruling was inadmissible because, at the time it was brought before the Court, it had become devoid of purpose owing to changes in Portuguese national legislation which, in the course of 2016, led in stages to the full restoration of the salary rights at issue in the main proceedings. That Government concluded from this that the Court no longer needed to answer the question referred to it, since it had become hypothetical.(21)

26. At the hearing, the Government confirmed that the salary reduction in the public sector resulting from Law No 75/2014 was phased in by Law No 159-A/2015 between 1 January and 1 October 2016(22) in its entirety – but without retroactive effect. It follows that the loss which the persons represented by the applicant in the main proceedings claim to have suffered as a result of the salary reduction with effect from October 2014 continued into the past and until 1 October 2016, on which date the salaries of all persons employed in the public sector to whom that reduction had applied were restored to their previous level.

27. The Portuguese Government, however, argued that the question referred for a preliminary ruling concerned the alleged infringement of judicial independence caused by Law No 75/2014, a potential problem that had already been resolved at the time of the referral to the Court on 5 February 2016 by the repeal of the effects of that law by Law No 159-A/2015, adopted on 30 December 2015 and entering into force on 1 January 2016. It added that the effects of Law No 75/2014 prior to its repeal, as relied on by the ASJP, were exclusively of a property-law nature and that, in its view, that problem did not form part of the subject-matter of the request for a preliminary ruling.

28. In this regard, I would like to point out that there is a presumption of relevance to the questions concerning the interpretation of EU law given by the national court within the factual and legal context which it is its own responsibility to establish, the correctness of which is not for the Court to verify. The Court may reject a request from a national court only where it is clear that the interpretation of EU law sought bears no relation to the actual facts of the main action or its purpose, where the problem is hypothetical and where the Court does not have before it the factual or legal material necessary to give a useful answer to the questions submitted to it.(23)

29. According to settled case-law, it is clear from both the wording and the scheme of Article 267 TFEU that the preliminary ruling procedure presupposes that a dispute is actually pending before the national court, in the context of which it must give a ruling taking into account the preliminary ruling. (24) Consequently, where the main proceedings had already ceased to have a purpose at the time when the referring court referred the case to the Court, the Court declared the request for a preliminary ruling inadmissible, (25) whereas a declaration that there is no need to adjudicate is in principle reserved for cases in which the relevant incident or event occurred in the course of the proceedings before the Court. (26)

30. In particular, the Court shall not rule on a request for a preliminary ruling if the national provisions initially applicable to the main proceedings have been repealed or not

longer apply because of their unconstitutionality.(27) However, the Court has held that the fact that an amendment to the national legislation concerned was imminent does not affect the admissibility of the request for a preliminary ruling if it is apparent from the information contained in the request that an answer from the Court to the questions referred will determine the outcome of the main proceedings.(28)

31. In the present case, I consider that it is not clear from the information submitted to the Court that the interpretation of EU law sought is unrelated to the subject matter of the main proceedings or that the issue raised is hypothetical in nature.

32. Contrary to what the Portuguese Government argues, the dispute before the referring court does not concern judicial independence as such, since the principle of judicial independence was invoked solely as a plea in support of the application for annulment of the allegedly unlawful administrative decisions reducing the salaries of the persons represented by ASJP and for reimbursement of the amounts wrongly withheld from their salaries under Law No 75/2014.

33. Furthermore, since Law No 159-A/2015, which amended Law No 75/2014, had not, at the date on which the request for a preliminary ruling was lodged, (29) reversed the contested salary reductions either in the past or immediately, in their entirety, it appears that, as at that date, there was still an obligation on the referring court – which considered it possible that the national legislation at issue infringed EU law – to rule on the subject-matter of the action and, consequently, a need for the Court to answer the question referred for a preliminary ruling.

34. In view of the foregoing, I consider that this request for a preliminary ruling is admissible.

B. Jurisdiction of the Court

35. In support of its action in the main proceedings, the applicant in the main proceedings alleges that the contested administrative decisions are unlawful, on the ground that the national legislation implementing them, namely Law No 75/2014, is not consistent with EU law, since it infringes the 'principle of judicial independence' as it follows, according to that party, from both the second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter. The referring court adopts this common approach to both provisions not only in the wording of the question referred for a preliminary ruling but also in the grounds for that question.

36. In order to rule on the objections of lack of jurisdiction raised by the Portuguese Government and the Commission, I consider that an independent analysis of the second subparagraph of Article 19(1) TEU is necessary, separate from that of Article 47 of the Charter, since the criteria for the applicability of those provisions and, therefore, for the question whether the Court has jurisdiction to interpret them, are, in my view, different.

1. Article 19, paragraph 1, second subparagraph, TEU

37. In their written and oral observations, the Portuguese Government and the Commission have not explicitly stated the reasons why, in their view, the Court would not have jurisdiction to rule on the separate interpretation of Article 19 TEU. In fact, they argued at length that the national legislation at issue in the main proceedings does not constitute a measure implementing Union law within the meaning of Article 51 of the Charter, from which, in their view, it follows that there is no need to interpret Article 47 of the Charter, and it seems to me that they have proposed similar reasoning in relation to Article 19 TEU.(30)

38. However, I consider that an extensive interpretation – or even an interpretation by analogy – is not possible in this regard, given the specific wording of Article 19 TEU, which differs from that of Article 51(1) of the Charter, to which provision I shall return later(31), but which I have already referred to

point out that it limits the scope of the Charter to measures of the Member States implementing provisions of Union law.

39. Without prejudging the substantive analysis, which will examine the content and scope of Article 19 TEU(32) will be determined in more detail, it must now be determined whether the Court has jurisdiction in the present case to interpret that article by reason of the possible applicability – in a context such as that in the main proceedings – of its provisions and, in particular, of the second subparagraph of paragraph 1 thereof, to which the question referred for a preliminary ruling refers.

40. Under that second paragraph, 'Member States shall provide remedies sufficient *to ensure effective legal protection in the fields covered by Union law'.(33)* That last phrase, which is characteristic of that provision, is, in my view, decisive for assessing whether the Court has jurisdiction to interpret it in the present case.

41. In my view, the effective judicial protection with access to adequate remedies to which individuals must be able to rely under this paragraph is required of the Member States when national courts exercise their judicial activity in areas covered by EU law,
that is to say, as European courts. I consider that this may be the case for courts dealing with the system at issue in the main proceedings, since they may be required to decide disputes to which EU law applies and for which the possibility of having recourse to such
remedies must be guaranteed.

42. That finding is, in my view, sufficient to hold that the Court has jurisdiction in the present case to interpret the second subparagraph of Article 19(1) TEU. That jurisdiction must now be demonstrated for the interpretation of Article 47 of the Charter, as requested, since the criteria for the application of that plea are not formulated in the same way as those for the application of Article 19 TEU, even if those different criteria may lead to the same result.

2. Article 47 of the Charter

43. According to settled case-law, the fundamental rights guaranteed within the EU legal order, including the 'right to an effective remedy and to a fair trial', enshrined in Article 47 of the Charter, are applicable in all situations governed by EU law, but not outside them. (34) Thus, Article 51(1) of the Charter provides that the provisions of the Charter are addressed to the Member States only 'when they are implementing Union law', in accordance with the Court's case-law on that concept. (35) Article 6(1) TEU, which confers binding force on the Charter, provides, like Article 51(2) of the Charter, that the provisions of the Charter shall in no way extend the competences of the Union as defined in the Treaties. Consequently, where a legal situation does not fall within the scope of EU law, the Court has
no jurisdiction to hear it and any provisions of the Charter which may be relied upon cannot in themselves constitute a basis for such jurisdiction.(36)

44. In the present case, both the Portuguese Government and the Commission argue that the requirements are not met the conditions under which it could be concluded that the adoption and implementation by the Portuguese Republic of the measures pursuant to Article 2 of Law No 75/2014 implements EU law within the meaning of Article 51 of the Charter and that, therefore, the Court manifestly lacks jurisdiction to interpret Article 47 of the Charter.

45. I recall that the Court apparently declared itself incompetent to answer the substantive question to previous requests for a preliminary ruling, also submitted by Portuguese courts, on the ground that the order for reference did not contain any specific information allowing it to be assumed that the national measures at issue in those cases, which are comparable to those at issue in the main proceedings(37), were intended to implement EU law within the meaning of the aforementioned Article 51(38).

Unlike in those cases, however, in this case there does not appear to be any *obvious* lack of jurisdiction, since

the referring court has provided more explicit indications, albeit brief ones, which suggest that the present case involves the implementation of EU law.

46. The referring court explains that the salary reduction measures referred to in Article 2 of Law No 75/2014 are justified by compelling reasons of budgetary consolidation; it then lists a series of measures of EU law concerning the excessive public deficit of the Portuguese State and the financial assistance granted to that Member State. (39) Nevertheless, it is not easy to identify the reasons why that court considers that there is a direct link between the measures at issue in the main proceedings and one or other provision of EU law, since it does not elaborate on this point . (40)

47. Thus, the referring court does not specify the legal framework - as regards the provisions of EU law applicable at the time - within which the contested national measures were adopted. In particular, it does not draw a clear distinction, as the Portuguese Government emphasised at the hearing, between, on the one hand, the stage at which the Portuguese State was bound by EU law rules relating to the reduction of an excessive deficit and, on the other hand, the stage at which the scheme containing the obligations arising from the granting of financial assistance by the Union became applicable.
was.

48. As Advocate General Bot pointed out in another case concerning austerity measures taken by a Member State in the context of obligations entered into with the European Community, in order to determine whether the provisions of the Charter are applicable from the perspective of Article 51 thereof(41) – not only the wording of the national provisions in question but also the content of the EU law instruments in which those obligations are laid down. In that regard, he has also rightly pointed out that it is of little relevance that those instruments give the Member State concerned scope for manoeuvre as regards the measures best suited to ensuring compliance with those obligations, since the relevant provisions concern objectives which – unlike mere recommendations addressed by the Council on the basis of Article 126 TFEU to Member States whose government deficit is deemed to be excessive – are sufficiently detailed and precise to constitute specific EU law provisions in that regard.(42)

49. In the present case, the referring court does not rely on the wording of Law No 75/2014 to characterise the relationship between that law and EU law. Indeed, that law does not refer anywhere to an act of EU law, unlike the explanatory memorandum to the draft law which led to its adoption, which demonstrates the relationship with budgetary obligations arising from EU law.(43)

50. By contrast, the referring court, like the ASJP, relies in particular on the agreement on an economic and financial adjustment programme concluded by the Portuguese State in May 2011(44) and, lastly, on Council Implementing Decision 2012/409 of 10 July 2012 granting Union financial assistance to Portugal, as well as on the Council Recommendation of 18 June 2013 with a view to putting an end to the excessive government deficit in Portugal.

51. In that regard, I would point out that, by their very nature, recommendations of the EU institutions - unlike decisions – are not binding acts. (45) Furthermore, I agree with the Portuguese Government (46) and the Commission that the abovementioned recommendation, which is based in particular on Article 126(7) TFEU, does not contain sufficiently specific and precise objectives to allow the Portuguese State to be considered to have implemented requirements of EU law within the meaning of Article 51 of the Charter by virtue of that recommendation.

52. As regards Implementing Decision 2012/409, mentioned by the referring court, I would point out that it was replaced by Council Implementing Decision 2014/234 of 23 April 2014, which was therefore applicable ratione temporis at the time when the contested measures were adopted pursuant to Law No 75/2014, adopted on 12 September 2014. Article 1 of the latter decision amended Implementing Decision 2011/344, which initially laid down the conditions for the grant of financial assistance

assistance to the Portuguese Republic by the Union in line with Regulation No 407/2010. (47) It is apparent from paragraph 2 of that article that the Portuguese State was required to take specific measures in the course of 2014, 'in line with the provisions of the Memorandum of Understanding', and not merely general ones, (48) which, in the context of 'the 2015 consolidation strategy', included in particular 'the Government developing in 2014 a single salary scale, to be introduced in 2015, aimed at rationalising and ensuring consistency in remuneration policies for all careers in the public sector'. (49) The discretion which that Member State certainly enjoyed in the exercise of its budgetary powers to determine which precise economic corrective measures it considered most appropriate for achieving the objectives thus prescribed does not affect that analysis. (50)

53. Although serious doubts may arise from the fact that the order for reference is not very clear on this issue, I am nevertheless inclined to take the view that the adoption of measures to reduce salaries in the public sector under Article 2 of Law No 75/2014, which is at issue in the main proceedings, implements provisions of EU law within the meaning of Article 51 of the Charter and that, consequently, the Court has jurisdiction to answer the request for a preliminary ruling also in so far as it concerns Article 47 of the Charter.

C. On the merits

1. Subject of the preliminary question

54. In support of its claims, the ASJP argues that the legal position of sitting magistrates should not be confused with the legal position of government officials in general, who find themselves in a more uncertain situation. Relying on, inter alia,
(51) the European Charter on the Statute for Judges(52) adopted under the auspices of the Council of Europe, it states that the stability of the remuneration of serving judges and its setting at a level which is resistant to attempts from outside to influence their decisions makes it possible to comply, in particular, with the principles of independence and impartiality, which are safeguards for judicial activity. It argues that the principle of judicial independence, in particular in financial terms, which derives from Article 19 TEU and Article 47 of the Charter, precludes decisions to reduce salaries, such as those at issue in the main proceedings, which are taken unilaterally by the executive and legislative authorities of a Member State.

55. In the same vein, the Court is essentially asked in the order for reference to determine whether There is a general principle of EU law requiring the authorities of the Member States to respect the independence of national courts and, as regards the circumstances of the main proceedings, more specifically to leave their salaries intact at a level sufficient to enable them to perform their duties freely.

56. The referring court considers that such a principle and such consequences flow from both the second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter, (53) which provisions the Court will, in my view, have to interpret separately (54) if it considers that it has jurisdiction to interpret them. (55) Like the Portuguese Government and the Commission, I do not share the referring court's substantive position for the reasons set out below.

2. Interpretation of the second subparagraph of Article 19(1) TEU

57. In support of their argument that the second subparagraph of Article 19(1) TEU expresses a general principle of EU law which affirms judicial independence and which precludes the national measures at issue in the main proceedings, the referring court and the ASJP argue that, from a functional point of view, the courts sitting in the Member States are also European courts, since, in particular by virtue of that provision, they primarily ensure the effective protection of the rights arising from the EU legal order.

58. Although the second subparagraph of Article 19(1) TEU provides that 'Member States shall provide remedies sufficient to ensure *effective judicial protection* in the fields covered by Union law', (56) and the magistrates of the national courts responsible for that purpose contribute to such judicial protection, the fact remains that the interpretation of the wording of that provision requires that it be examined in its context.

59. In that context, I would point out that Article 19 TEU is included in Title III of that Treaty, entitled 'Provisions governing the institutions', which lays down a number of general rules concerning the framework conditions within which the various institutions of the European Union –

and in particular the Court of Justice of the European Union referred to in the aforementioned Article 19 – exercise the powers conferred on them.

60. Furthermore, in the light of the provisions of paragraphs 1 to 3 of Article 19 TEU, it seems to me that the aforementioned concept of 'effective judicial protection' was developed in close connection with the exercise of the functions of the Court of Justice of the European Union:

the first three paragraphs are devoted to its composition and powers. In particular, the first subparagraph of paragraph 1 confers on that institution, which consists of both the Court of Justice and the General Court, the task of ensuring that in the interpretation and application of the Treaties the law is observed, (57) it being noted that there are exceptions to the 'rule of general jurisdiction' laid down in that paragraph. (58)

61. It follows from case law that the second paragraph of the aforementioned paragraph 1 once again sets out the obligation of the Member States confirm that they must 'provide a system of remedies and procedures capable of ensuring respect for the fundamental right to effective judicial protection'.(59) This second paragraph is therefore not directly aimed at national courts, but is intended to ensure that remedies exist in the Member States so that every individual can enjoy such protection in all areas where EU law applies. This requirement is linked to the fact that judicial review of compliance with the legal order of the European Union is ensured not only by its own courts but also, by virtue of the two subparagraphs of the aforementioned paragraph, in cooperation with national courts.(60)

62. The Court has emphasised that that obligation also follows from Article 47 of the Charter with regard to measures taken by the Member States for the implementation of EU law within the meaning of Article 51(1) of the Charter. (61) The first paragraph of Article 47 expressly grants everyone whose rights and freedoms guaranteed by EU law are violated the right to an effective remedy before a tribunal, in compliance with the conditions laid down in that article.

Without prejudging the interpretation of that article and its possible consequences with regard to the facts of the main proceedings,(62) I would point out at this stage that the purpose and content of Article 47 are different from those of Article 19 TEU.

63. As regards Article 19 TEU, the Court has held that it is a matter for the domestic law of each Member State to designate, in compliance with the requirements laid down in particular in the second subparagraph of paragraph 1 thereof, the courts or tribunals having jurisdiction and to lay down the detailed rules of procedure for actions for the protection of the rights which individuals derive from EU law. (63) It seems to me that the purpose of that subparagraph, which requires Member States to provide the remedies necessary to protect those rights effectively, is primarily procedural.

64. In the light of the foregoing, I agree with the Portuguese Government(64) that the concept of 'effective judicial protection' within the meaning of the second subparagraph of Article 19(1) TEU should not be confused with the 'principle of judicial independence' referred to in the question referred and which is said to flow from that provision.(65)

65. Furthermore, it seems to me that the difference between, on the one hand, the right to effective judicial protection, which must be guaranteed to the individuals of the Member States by means of adequate legal remedies, and, on the other hand, the right to a trial by judges who exercise justice in a completely independent manner, which is also recognised in the interests of those individuals, is clear, having regard to both the title and the wording of Article 47 of the Charter, which distinguishes between the two rights.(66) The distinction is made

This is also made clear in the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms(67), since the 'right to an effective remedy' before a national authority is provided for in Article 13 thereof, while the '[r]ight to a fair trial', including in particular the right of everyone 'to have his case heard by an independent tribunal', is set out in Article 6 thereof(68), even though the two articles are clearly materially linked(69). I will return to this when interpreting Article 47 of the Charter.(70)

66. In my view, the obligation imposed on Member States by the second subparagraph of Article 19(1) TEU to provide for a system of 'remedies' is linked only to the right to 'effective judicial protection', as is clear from the wording of that provision, and not to the right to a fair trial before an independent tribunal, which has a substantially different content.

67. Consequently, I consider that the second paragraph must be interpreted as not establishing a general principle of EU law requiring the independence of the judges of all courts of the Member States to be guaranteed.

68. If the Court were to hold that the principle of judicial independence flows directly from the requirement of effective judicial protection laid down in the second subparagraph of Article 19(1) TEU, as the referring court considers, I would consider, in the alternative, in any event that neither that provision nor that principle(71) can be understood as precluding national measures reducing salaries such as those contested by the applicant in the main proceedings, since they are in no way specifically aimed at judges but, on the contrary, are of general application(72) since they apply to a large group of persons employed within the public sector.(73)

3. Interpretation of Article 47 of the Charter

69. Like the ASJP, the referring court submits that, under Article 47 of the Charter, the courts of the Member States must provide effective judicial protection of the rights conferred on citizens by the EU legal order in an independent and impartial manner and that the unilateral salary reduction at issue in the main proceedings may have undermined the independence of the judges concerned.

70. In this regard, I would recall – as Advocate General Wathelet recently explained(74) – that the Charter, as is apparent from its title(75) and the wording of Article 47 thereof, recognises, on the one hand, the right to an effective remedy, which is also enshrined in Article 13 of the ECHR, and, on the other hand, the right to a fair trial, including the right of access to an independent and impartial tribunal, which is enshrined in Article 6(1) of the ECHR.

71. Since the content of the aforementioned Article 47 is directly inspired by those provisions of the ECHR,(76) Article 52(3) of the Charter requires it to be interpreted not only in the light of the explanations to the Charter but also in the light of the case-law of the European Court of Human Rights ('the ECtHR')(77), so that the rights guaranteed by Article 47 have in principle the same meaning and scope as those granted by the ECHR, although that rule does not prevent EU law from providing more extensive protection. It has been pointed out from the outset(78) that the protection afforded by Article 47 of the Charter provides protection whose substantive scope is broader than that of the corresponding articles of the ECHR.(79)

72. In the light of the case-law relating to the ECHR and the Protocols annexed thereto,(80) it seems to me that the 'principle of judicial independence' referred to in this request for a preliminary ruling falls within the right of '[e]very person to have his case heard by an independent and impartial tribunal' under the second paragraph of Article 47 of the Charter,(81) rather than within the 'right to an effective remedy' provided for in the first paragraph of that article.(82)

73. Both the referring court and the ASJP submit that the principle of judicial independence ‘may preclude the salary reduction measures to which magistrates in Portugal are subject, on the grounds that they have been imposed unilaterally and continuously by other public authorities/bodies’.(83)

74. The ECtHR has repeatedly held that the guarantee of an “independent tribunal” within the meaning of Article 6(1) of the ECHR(84) not only requires that judges be independent in their legal position(85) but also in the exercise of their functions. The latter has an internal dimension within the judiciary (86), which is not at issue in this case, as well as an external dimension beyond it, which implies that judges must be able to do their work without being influenced by the parties to the proceedings(87) or by the other powers within the State,(88) which, in my view, is the only approach advanced by the ASJP. I would stress that the Court has adopted a similar approach when establishing the criteria for assessing whether a national court is independent.(89)

75. As regards, more specifically, the independence of members of a judicial body from the point of view of their remuneration, the ECtHR has accepted the interdependence between the two by holding that ‘the failure to pay judges their remuneration in a timely manner is incompatible with the need to ensure that they are able to exercise their judicial functions independently and impartially, resistant to external pressures aimed at influencing their decisions and conduct’, emphasising in this regard that ‘judicial independence is a sensitive issue’.(90)

76. This analysis is based on several Council of Europe legal instruments which mention such concerns. Article 6 of the European Charter on the Statute for Judges, which has no binding effect, states that the remuneration of judges must be set at a level which ensures that they are not exposed to any pressure which could undermine their independence, even though the level of such remuneration may vary from one judge to another on the basis of objective criteria, such as the importance of the duties assigned to them.(91) Furthermore, recommendations of the Committee of Ministers(92) have urged that ‘[t]he remuneration of judges should be proportionate to their role and responsibilities and at a level which enables them to withstand any external pressure which may influence their decisions’ and that ‘[s]pecific legal provisions should be adopted to make it impossible to make reductions in the salary of judges specifically targeted’.(93)

77. In the light of the foregoing, I consider that the right of everyone to have his case heard by an independent tribunal, within the meaning of Article 47 of the Charter, requires that the independence of the members of that tribunal be guaranteed by providing them, having regard to the responsibilities they bear, with a remuneration that is sufficiently high and stable to protect them from any risk of external interference or pressure prejudicial to the neutrality of the judicial decisions which they are called upon to take.

78. While the level of remuneration of judges must be consistent with the importance of the public function which they perform, that amount must not be disproportionate to economic and social reality and, in particular, to the average standard of living in the State in which the persons concerned perform their duties.(94) Furthermore, reasonable stability of their income means, in my view, that it must not vary over time to such an extent as to jeopardise the independence of their judgment, but not that any change is ruled out.

79. More specifically, in a period of serious economic crisis such as that which prevailed in the period preceding the adoption of the measures at issue in the main proceedings, (95) the principle of judicial independence cannot be understood as precluding a reduction in the remuneration of judges, even though such a reduction must of course remain within reasonable proportions in order to avoid making them susceptible to any pressure that may be brought to bear on them. A fair balance must be struck, as the Portuguese Government submits, between the general interest of the Community and the particular interest of the judges, who are responsible for ensuring that the rights conferred on individuals are respected.

80. Moreover, the contested discount measures – as I(96) as the Portuguese Government(97) and the Commission have already emphasised – does not concern only sitting magistrates but a large number of people working in the public sector. Since the measures were by no means aimed exclusively or even specifically at judges, it cannot be assumed that the 'other public authorities/bodies' mentioned in the question referred would have attempted to unbalance members of the judiciary, especially since members of both the legislature and the executive were affected by exactly the same austerity measures under Article 2 of Law No 75/2014.

81. Consequently, I consider that Article 47 of the Charter should be interpreted as meaning that does not oppose the adoption of national measures such as those contested in the main proceedings, since they do not infringe the principle of judicial independence laid down in that article.

82. A contrary interpretation would in practice have the consequence, in my view regrettable, that in the event of a serious economic crisis the Member States would be deprived of the possibility of a necessary – not exclusively concerning judges and not disproportionate – intervention in the salaries of persons who are part of the public sector in the broad sense.

V. Conclusion

83. In the light of the foregoing, I propose that the Court answer the question referred for a preliminary ruling by the Supremo Tribunal Administrativo as follows:

> "The second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union must be interpreted as not precluding general measures to reduce salaries in the public sector to which judges are subject under national legislation such as that at issue in the main proceedings."

Original language: French.

Article 19 TEU reads as follows: '1.

The Court of Justice of the European Union shall comprise the Court of Justice, the General Court and specialised courts. It shall ensure that in the interpretation and application of the Treaties the law is observed.

Member States shall provide remedies sufficient to ensure effective legal protection in the fields covered by Union law.

The Court of Justice shall consist of one judge from each Member State. It shall be assisted by Advocates-General. [...]

The Court of Justice of the European Union shall give judgment in accordance with the Treaties [...]."

---

3 Article 47 of the Charter, entitled 'Right to an effective remedy and to a fair trial', provides in its first and second paragraphs: 'Everyone whose rights and freedoms guaranteed by the law of the Union are violated has the right to an effective remedy before a tribunal in compliance with the conditions laid down in this Article.

Everyone has the right to a fair and public hearing within a reasonable time,

by an independent and impartial tribunal previously established by law. Everyone shall have the possibility of being advised, defended and represented.”

---

4 OJ 2010, L 125, p. 44 and corrigendum OJ 2014, L 106, p. 46.

---

5 OJ 2010, L 118, p. 1.

---

6 The original English document can be found at the following web address: https://www.imf.org/external/np/loi/2011/prt/051711.pdf.

---

7 OJ 2011, L 159, p. 88.

---

8 OJ 2012, L 192, p. 12.

---

9 OJ 2014, L 125, p. 75.

---

10 Original English document: Council recommendation with a view to bringing an end to the situation of an excessive government deficit in Portugal, June 18, 2013, 10562/13.

---

11 *Diário da República,* 1st series, No. 176 of 12 September 2014, p. 4896. Draft Law No. 239/XII, approved by the Council of Ministers on 3 July 2014 and which led to Law No. 75/2014, can be consulted at the following address: https://www.parlamento.pt/ActividadeParlamentar/Paginas/DetalheDiplomaAprovado.aspx?BID=18267.

---

12 *Diário da República,* 1st series, no. 254 of December 30, 2015, p. 10006-(4). The text of Law No. 159-A/2015 can also be consulted at the following web address: http://www.parlamento.pt/ActividadeParlamentar/Paginas/DetalheDiplomaAprovado.aspx?BID=19068.

---

13 As regards that category, see the list in the aforementioned Article 2, paragraph 9, point (f).

---

14 According to Article 203, “the courts shall be independent and subject only to the law”.

---

15 The Commission also argues that the referring court does not explain the reasons why the magistrates were affected in particular by a national measure which concerns a large number of office-holders. Since, in my view, this argument concerns substantive EU law rather than procedural rules, I prefer to deal with it in that context (see points 54 et seq. of this Opinion).

---

16 Where the order for reference does not contain sufficient information on the legal and factual context of the main proceedings or on the reasons justifying the need for an answer to the questions referred for a preliminary ruling in order to resolve the dispute, the Court will generally declare the request for a preliminary ruling inadmissible, in whole or in part (see, in particular, judgments of 18 July 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, paragraphs 44 to 46, and of 4 May 2016, Philip Morris Brands and Others, C-547/14, EU:C:2016:325, paragraphs 47 to 53, and order of 8 September 2016, Google Ireland and Google Italy, C-322/15, EU:C:2016:672, paragraph 15 et seq.).

---

17 The order for reference must provide sufficient information, firstly to the Court, to enable it to give a useful answer to the question referred for a preliminary ruling and, secondly, to all the interested parties designated in Article 23 of the Statute of the Court of Justice of the European Union – and in particular the 28 Member States – to whom the order for reference is served after translation, so that they can submit any observations.

---

18 The Court has repeatedly recalled these rules in its case-law (see, in particular, the passages in the judgments referred to in footnote 16 of this Opinion and the case-law cited therein) and in its ‘Recommendations to national courts and tribunals on the initiation of preliminary ruling proceedings’, updated in 2016 (OJ 2016 C 439, pp. 1 to 8, and in particular paragraphs 14 to 18 and the summary annex ‘Essential elements of a request for a preliminary ruling’). See also Gaudissart, MA, ‘Les recommandations de la Cour de justice aux juridictions nationales, relatives à l'introduction de procédures préjudicielles’, *Journal de droit européen,* 2017 No 2, p. 42 et seq.

---

19 With regard to the reasoning of the referral decision, see points 11 et seq. of this Opinion.

---

20 See, by analogy, judgments of 12 February 2015, Surgicare (C-662/13, EU:C:2015:89, paragraphs 16 to 23), and of 11 June 2015, Lisboagás GDL (C-256/14, EU:C:2015:387, paragraphs 24 to 27).

---

21 The Portuguese Government has put forward these arguments in the alternative, in the event that the Court were to declare itself competent to rule on the request for a preliminary ruling.

---

22 See points 7 and 8 of this Opinion.

---

23 See, in particular, judgments of 8 December 2016, Eurosaneamientos and Others (C-532/15 and C-538/15, EU:C:2016:932, paragraph 28), and of 21 December 2016, Associazione Italia Nostra Onlus (C-444/15, EU:C:2016:978, paragraph 36).

---

24 See, in particular, judgment of 26 February 2015, Matei (C-143/13, EU:C:2015:127, paragraph 38), and order of 3 March 2016, Euro Bank (C-537/15, not published, EU:C:2016:143, paragraph 32).

---

25 See, in particular, order of the Court of 10 February 2015, Liivimaa Lihaveis (C-175/13, not published, EU:C:2015:80, paragraphs 17 to 21).

---

26 See, in particular, judgments of 24 October 2013, Stoilov i Ko (C-180/12, EU:C:2013:693, paragraphs 44 to 48), and of 3 July 2014, Da Silva (C-189/13, not published, EU:C:2014:2043, paragraphs 34 to 37).

---

27 See, in particular, judgments of 9 December 2010, Fluxys (C-241/09, EU:C:2010:753, paragraphs 32 to 34), of 27 June 2013, Di Donna (C-492/11, EU:C:2013:428, paragraphs 27 to 32), and order of 3 March 2016, Euro Bank (C-537/15, not published, EU:C:2016:143, paragraphs 34 to 36).

---

28 See judgment of 12 January 2010, Petersen (C-341/08, EU:C:2010:4, paragraphs 28 and 29).

---

29 I would point out once again that the request for a preliminary ruling was registered on 5 February 2016 and that, although Law No 159-A/2015 entered into force on 1 January 2016, it did not have retroactive effect and was initially only partially implemented (the reduction was 40% for salaries from 1 January 2016, 60% for salaries from 1 April 2016 and 80% for salaries from 1 July 2016), and was only fully implemented with effect from 1 October 2016 (see points 7 and 8 and 26 and 27 of this Opinion). The loss of income claimed by the persons represented by the applicant in the main proceedings had therefore not been fully compensated at the date of the referral to the Court.

---

30 The Portuguese Government has inferred from the case-law on Article 51 of the Charter that the Court clearly lacks jurisdiction to rule on the interpretation of both Article 19 TEU and Article 47 of the Charter. The Commission, for its part, has based the Court's lack of jurisdiction to answer the question referred for a preliminary ruling from the perspective of Article 19 TEU in particular on the fact that the referring court had failed to provide sufficient reasons in its order for reference as to the relationship between EU law and the national legislation applicable to the main proceedings (in my view, this complaint concerns rather the admissibility of the request for a preliminary ruling, which was examined in points 18 et seq. of this Opinion).

31 See points 44 et seq. of this Opinion.

32 Let me first point out that I will be arguing for a different interpretation of Article 19 TEU than that of the ASJP (see points 58 et seq. of this Opinion).

33 My italics.

34 In its judgment of 26 February 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, paragraphs 17 to 23), the Court held, in particular, that since '[t]he fundamental rights guaranteed by the Charter must be respected where national legislation falls within the scope of EU law, ... there cannot be cases in which EU law applies without those fundamental rights being applied. The applicability of EU law implies that the fundamental rights guaranteed by the Charter are applicable.' (paragraph 21). See also judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, paragraph 49).

35 The Court has emphasised that the concept of 'implementing EU law' within the meaning of Article 51 of the Charter requires that there be some connection between the EU law act and the national measure concerned, which goes beyond the proximity of the matters concerned or the indirect influence of one matter on the other. In that regard, it must be determined, inter alia, whether it is intended to implement a provision of EU law, what the nature of that provision is and whether it does not pursue objectives other than those covered by EU law, even if that provision could indirectly affect that law, and whether there is a provision of EU law specific to that area or capable of affecting it (see, in particular, judgments of 10 July 2014, Julián Hernández and Others, C-198/13, EU:C:2014:2055, paragraph 34 et seq., and of 6 October 2016, Paoletti and Others, C-218/15, EU:C:2016:748, paragraph 14 et seq.).

36 See, in particular, judgment of 8 November 2016, Lesoochranárske zoskupenie VLK (C-243/15, EU:C:2016:838, paragraph 51 et seq.), as well as orders of 14 April 2016, Târșia (C-328/15, not published, EU:C:2016:273, paragraphs 23 and 24), and of 13 December 2016, Semeraro (C-484/16, not published, EU:C:2016:952, paragraph 43).

37 Namely, legal provisions that implemented a salary cut in the public sector in order to limit government spending in Portugal.

38 See orders of 7 March 2013, Sindicato dos Bancários do Norte and Others (C-128/12, not published, EU:C:2013:149, paragraph 12), of 26 June 2014, Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins (C-264/12, EU:C:2014:2036, paragraphs 19 et seq.), and 21 October 2014, Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins (C-665/13, EU:C:2014:2327, paragraph 14).

39 That list includes most of the actions mentioned in point 4 of this Opinion.

40 The referring court refers to an 'Explanatory Memorandum to the 2011 State Budget' by the Minister for Finance and Public Administration, which refers to Decision 2010/288 of the Council of the European Union, without specifying whether that decision was taken into account in the legislative history of Law No 75/2014, which is at issue in the main proceedings.

41 See the Opinion of Advocate General Bot in Florescu and Others (C-258/14, EU:C:2016:995, points 61 et seq.).

42 That case concerned, in particular, the Memorandum of Understanding concluded on 23 June 2009 between Romania and the European Community, as well as Council Decision 2009/459/EC of 6 May 2009 providing Community medium-term financial assistance to Romania (OJ 2009 L 150, p. 8).

43 The explanatory memorandum to Bill No 239/XII emphasises that the Portuguese Republic's membership of the European Union and its accession to the euro area oblige it to comply with strict budgetary conditions, which are set out in the TFEU, in the Protocol to that Treaty and in the regulations implementing the Stability and Growth Pact, as well as in the Treaty on Stability, Coordination and Governance in the Economic and Monetary Union. That memorandum also mentions the possibility of imposing financial sanctions on Member States that exceed the budget deficit reference value. It also refers to the economic adjustment programme agreed with the Commission, the ECB and the IMF. It is added that, since the budgetary discipline imposed by the permanent and unchangeable obligations to which the Portuguese Republic is bound, now that it is part of the European Union and the Eurozone, requires that the total wage bill in the public sector - as an essential part of State expenditure - be kept under control, the bill aims to establish the percentages and limits of the reduction in current salaries from 2011 onwards, while also determining its complete, gradual withdrawal in accordance with the available budgetary margin (see pp. 1-4).

44 I would like to emphasise that this first memorandum of understanding, which has subsequently been amended several times – as the Commission indicates in its observations – provided for a three-year programme for the period 'until mid-2014' (see recital 2 of Council Implementing Decision 2011/344).

45 Under the fourth and fifth paragraphs of Article 288 TFEU.

Machine Translated by Google

46 The Government refers in particular to judgment No 574 of 14 August 2014 of the Tribunal Constitucional (Constitutional Court, Portugal), delivered to that effect. That court nevertheless points out that certain specific measures may result from the implementing decisions of the Council in the context of the Union's programme of economic and financial assistance to the Portuguese State.

---

47 According to paragraph 1 of that Article 1, the financial assistance is to be made available to the Portuguese State for a period of three years and six weeks, starting from the first day after the entry into force of Implementing Decision 2011/344. Since the end of the economic reform programme, that State has been subject to a post-programme surveillance, as the Commission referred to it at the hearing (see on this subject: https://ec.europa.eu/info/businesseconomyeuro/economicandfiscalpolicycoordination/eufinancialassistance/whicheucountrieshavereceivedassistance/financialassistanceportugal_en).

---

48 A clear distinction must be made between those measures, which are specifically imposed on a Member State, and the budgetary obligations generally imposed on Member States, and in particular on those belonging to the euro area, in particular under the regulations on the Stability and Growth Pact [see, inter alia, recitals 1 to 5 and Article 1 of Council Regulation (EU) No 1177/2011 of 8 November 2011 amending Regulation (EC) No 1467/97 on speeding up and clarifying the implementation of the excessive deficit procedure (OJ 2011 L 306, p. 33)].

---

49 See Article 3(8)(h)(i) and (ii) of Implementing Decision 2011/344 as amended by Article 1 of Implementing Decision 2014/234, as well as the fourth indent of recital 11 thereof, which states that '[t]he Public Expenditure Review and the 2014 consolidation strategy are underpinned by a number of key reforms in the public administration', including 'a revision of the salary scale and the development of a single salary supplement scale'.

---

50 I consider that the adoption by the Portuguese State of Law No 75/2014 was not an 'autonomous initiative going beyond the discretion conferred and limited by EU law', as the Commission argues, but an act aimed at complying with the specific economic obligations it had assumed in order to receive the financial assistance granted to it.

---

51 The ASJP also mentions two evaluation reports on the European judicial systems by the Commission européenne pour l'efficacité de la justice (CEPEJ) (European Commission for the Efficiency of Justice) of the Council of Europe, which can be consulted at the following web address: http://www.coe.int/t/dghl/cooperation/cepej/series/default_fr.asp.

---

52 The European Charter on the Statute for Judges, adopted at a meeting on 8-10 July 1998, provides in Article 6, entitled 'Remuneration and social security': '6.1. Judges exercising judicial functions on a professional basis shall be entitled to remuneration sufficient to enable them to withstand pressures designed to influence their decisions and, more generally, their judicial action by undermining their independence and impartiality.

to touch.

6.2. The remuneration may vary according to seniority, the nature of the position to which he or she is professionally appointed or the importance of the tasks assigned, which shall be assessed on the basis of transparent criteria. [...]"

The article-by-article commentary to this Charter provides useful information on its content (available at the following web address: https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?p=&id=1766477&Site=COE&direct=true#).

I recall that the question referred for a preliminary ruling refers not only to those articles but also to 'the case-law of the Court of Justice', from which the principle of judicial independence also flows, but that the order for reference does not cite any decision of the Court to that effect.

Although it cannot be ruled out that some considerations relating to Article 47 of the Charter may also provide clarification for the interpretation of Article 19 TEU, and vice versa (see, in particular, Opinion of Advocate General Wathelet in Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:2, points 38 and 67).

And of course, provided that the request for a preliminary ruling is declared admissible.

My italics.

Article 19, paragraph 2, TEU describes the composition of the Court and the status of its members, while paragraph 3 defines its areas of jurisdiction in terms of the various remedies available to it.

See, in particular, judgment of 19 July 2016, H v Council and Commission (C-455/14 P, EU:C:2016:569, paragraphs 39 and 40) concerning derogations in the field of the common foreign and security policy.

See, in particular, judgments of 3 October 2013, Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:625, paragraphs 100 and 101), and of 28 April 2015, T & L Sugars and Sidul Açúcares v Commission (C-456/13 P, EU:C:2015:284, paragraphs 49 and 50).

---

60 See, in particular, the Opinion of Advocate General Kokott in Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:21, points 34, 116 and 121); judgments of 3 October 2013, Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:625, paragraphs 90 and 99), and of 28 April 2015, T & L Sugars and Sidul Açúcares v Commission (C-456/13 P, EU:C:2015:284, paragraph 45), and order of 24 January 2017, Beul v Parliament and Council (C-53/16 P, not published, EU:C:2017:66, paragraphs 18 and 19).

61 See judgment of 28 April 2015, T & L Sugars and Sidul Açúcares v Commission (C-456/13 P, EU:C:2015:284, paragraph 50). See also judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, paragraph 44).

62 See points 69 et seq. of this Opinion.

63 See in particular judgment of 3 October 2013, Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:625, paragraph 102 et seq.).

64 The Commission has not, either in its written or in its oral observations – or in the alternative – taken a clear position on the interpretation of the second subparagraph of Article 19(1) TEU.

65 The Portuguese Government rightly emphasises that the principle of effective judicial protection, which aims to guarantee the existence of an appropriate procedure for any individual right or interest protected by law to enforce it in court, must be seen in a completely different perspective than the principle of judicial independence, which guarantees the impartiality of the judicial authority in the face of extrajudicial and unlawful interference in the judicial process

procedure.

66 The title of Article 47 of the Charter distinguishes between the '[r]ight to an effective remedy', to which the first paragraph of that article is devoted, and the '[r]ight to a impartial trial', which implies the right to an 'independent tribunal', as stated in the second paragraph. See also, to that effect, judgment of 8 November 2016, Lesoochranárske zoskupenie VLK (C-243/15, EU:C:2016:838, paragraph 54 et seq.).

67 Convention signed in Rome on 4 November 1950 (hereinafter: 'ECHR').

68 The same distinction is made, moreover, in the Constitution of the Portuguese Republic: 'Access to justice and effective judicial protection' is provided for in Article 20 thereof, while the independence of the judiciary is provided for in Article 203 thereof (cited in footnote 14 of this Opinion).

69 See in particular the judgment of the ECtHR of 26 October 2000 (Kudÿa v. Poland, CE:ECHR:2000:1026JUD003021096, paragraphs 150-156).

70 See points 69 et seq. of this Opinion.

---

71 For the specific consequences of the principle of judicial independence in the main proceedings, see also points 77 et seq. of this Opinion.

---

72 However, the fact that those measures were only temporary in nature (Law No 75/2014 entered into force as from October 2014, whereas the salary reduction was repealed in its entirety by Law No 159-A/2015 as of 1 October 2016), as the Portuguese Government argues, does not seem to me to be decisive, since any infringement of a general principle of EU law, even if temporary, would be inherently contrary to EU law, although the seriousness of the infringement would clearly be less than in the case of a permanent infringement.

---

73 See the long list of persons, including in particular both sitting and standing magistrates, in Article 2, paragraph 9, points (a) ('President of the Republic') to (t) ('reserve staff, staff on early retirement or staff at the disposal of the Court […]') of Law No 75/2014, cited in point 6 of this Opinion.

---

74 See Opinion of Advocate General Wathelet in Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:2, points 34 et seq.). See also judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, point 54).

---

75 Namely "Right to an effective remedy and to a fair trial".

---

76 According to the Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights (OJ 2007 C 303, p. 17 et seq.), 'the first paragraph [of Article 47 of the Charter] is based on Article 13 of the ECHR' and 'the second paragraph [corresponds] to Article 6(1) of the ECHR' (see 'Explanation on Article 47', first and third paragraphs).

---

77 The fact that reference must be made to Article 47 of the Charter only if the situation at issue is subject to EU law (see judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, paragraph 54 and the case-law cited) does not preclude the possibility of interpreting that article in the light of the case-law of the ECtHR. See, in particular, judgment of 15 February 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, paragraph 45 et seq.), as well as the examples from the case-law cited by Lebrun, G., 'De l'utilité de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne', *Revue trimestrielle des droits de l'homme,* 2016, No. 106, especially pp. 439-445.

---

78 See Explanations to the Charter "Explanation on Article 47", second and fourth paragraphs, as well as "Explanation on Article 52", where "Article 47, [second and third paragraphs]" is cited as one of the

“[a]rticles the content of which is the same as that of the corresponding articles of the ECHR, but the scope of which is wider”.

---

79 In his Opinion in Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:2, point 37), Advocate General Wathelet emphasises that ‘Article 47 of the Charter has a broader material scope.
First of all, this provision applies where “the rights and freedoms guaranteed by Union law have been violated” (whether or not they are included in the Charter), whereas the application of Article 13 ECHR requires a violation of the “rights and freedoms set out in [the ECHR]”. On the other hand, Article 6(1) ECHR limits the right to a fair trial to situations involving the determination of civil rights and obligations or the determination of the merits of a criminal charge. No such limitation is found in the second paragraph of Article 47 of the Charter” (see also points 61 et seq. of that Opinion).

---

80 In the Explanations to the Charter, the ‘Explanation on Article 52’ clarifies that in paragraph 3 of Article 52 ‘[t]he reference to the ECHR applies both to the Convention and to the Protocols annexed to it. The content and scope of the rights guaranteed are determined not only by the text of those instruments but also by the case-law of the [ECtHR] and of the Court of Justice of the European Union. The last sentence of [paragraph 3] is intended to enable the Union to ensure more extensive protection. In any event, the level of protection guaranteed by the Charter may never be lower than that guaranteed by the ECHR.’

---

81 For the sake of clarity, I would point out that the right of access to an independent tribunal within the meaning of Article 47 of the Charter also applies to administrative proceedings, such as those in the main proceedings (see, in particular, Dutheil de la Rochère, J., ‘Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne’, *Jurisclasseur Europe,* issue 160, 2010, paragraph 87). As regards proceedings concerning magistrates from the perspective of Article 6(1) ECHR, see ECtHR judgment of 23 June 2016, Baka v. Hungary (CE:ECHR:2016:0623JUD002026112, paragraphs 102 et seq.).

---

82 On the ‘right to an effective remedy’ referred to in Article 13 ECHR, see in particular the judgment of the ECtHR of 26 October 2000 (Kudÿa v. Poland, CE:ECHR:2000:1026JUD003021096, paragraph 157).

---

83 See the wording of the question referred for a preliminary ruling and the observations of the ASJP, which states that the decisions on the contested reductions were taken and imposed by the executive and legislative authorities without taking into account the fact that the remuneration of judges contributes to their functional independence. On the other hand, it does not dispute that the clients of the applicant in the main proceedings were actually able to make use of the remedies available to them in Portugal: the referring court is the Supremo Tribunal Administrativo.

---

84 The conditions of independence and impartiality imposed on national courts are certainly interrelated and are sometimes examined together (see, in particular, the judgment ECHR of 21 June 2016, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v Portugal, CE:ECHR:2016:0621JUD005539113,

point 74). Nevertheless, they remain different concepts, so I will limit my explanation – taking into account the circumstances of the main proceedings – to the first.

85 The manner in which the members of the court are appointed, the duration of their term of office or their irremovability are taken into account, inter alia (see, in particular, ECtHR judgment of 18 July 2013, Maktouf and Damjanoviÿ v. Bosnia and Herzegovina, CE:ECHR:2013:0718JUD000231208, paragraph 49).

86 This first aspect requires that every judge must be free from directives or pressure from within the judiciary itself, in particular from colleagues to whom he is administratively or hierarchically subordinate (see, in particular, ECtHR judgment of 6 October 2011, Agrokompleks v. Ukraine, CE:ECHR:2011:1006JUD002346503, paragraph 137).

87 See, in particular, ECtHR judgment of 18 July 2013, Maktouf and Damjanoviÿ v. Bosnia and Herzegovina (CE:ECHR:2013:0718JUD000231208, paragraph 49).

88 See, in particular, as regards the legislative branch, ECtHR judgment of 3 September 2013, MC and Others v. Italy (CE:ECHR:2013:0903JUD000537611, paragraph 59), and as regards the executive branch, ECtHR judgment of 21 June 2016, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugal (CE:ECHR:2016:0621JUD005539113, paragraphs 70 and 75).

89 See, in particular, judgment of 16 February 2017, Margarit Panicello (C-503/15, EU:C:2017:126, paragraph 37 et seq. and the case-law cited).

90 Judgment of the ECtHR of 26 April 2016, Zoubko and Others v. Ukraine (CE:ECHR:2006:0426JUD000395504, paragraphs 67 and 68), concerning the alleged infringement of Article 1 of the Additional Protocol to the ECHR, which states: ‘Every natural or legal person is entitled to the peaceful enjoyment of his possessions.’

91 These provisions are cited in footnote 52 of this Opinion.

92 See Recommendation R(94)12 of the Committee of Ministers of the Council of Europe to member states on ‘the independence, competence and role of judges’, adopted on 13 October 1994, Principle III, paragraph 1(b), as well as Recommendation CM/Rec(2010)12, ‘Judges: independence, competence and responsibility’, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 17 November 2010, and the Annex thereto, paragraphs 53-55.

93 On the latter aspect, see also Opinion No. 1 (2001) of the Consultative Council of European Judges (CCJE) for the attention of the Committee of Ministers of the Council of Europe on the rules on the independence and irremovability of judges, of 23 November 2001, point 62.

Also according to the 'Report on the Independence of the Judicial System – Part I: The Independence of Judges' of the European Commission for Democracy through Law of the Council of Europe (Venice Commission), of 16 March 2010, '[w]hen determining remuneration, account must be taken of the social conditions in the country' (point 46).

In this regard, the Portuguese Government points out that the adoption of the contested measures was a fundamental choice made by the competent bodies of the Portuguese State, justified by the objective of eliminating the excessive public deficit and by the need for that State to comply with the international obligations arising from the financial assistance received under Union provisions.

See point 68 and footnote 73 of this Opinion.

97 The Government pointed out that the contested measures were intended, firstly, ultimately to promote the general interest of the community, as defined by the Portuguese State as legislator in accordance with the national Constitution, and, secondly, to ensure a fair and equitable distribution of the burdens entailed by those measures and borne by all officials of State bodies, public sector employees and other public servants.

Welcome > Search form > List of results > Documents

Print
Language of the document
: Bulgarian Spanish Czech Danish German Estonian Greek English French Italian Latvian Lithuanian Hungarian M altese Dutch Polish Portuguese Romanian Slovak Slovenian Finnish Swedish Croatian ECLI:EU:C:2017:395

OPINION OF THE ADVOCATE GENERAL

H. SAUGMANDSGAARD ØE

from May 18, 2017 (1)

NLCase C-64/16

Associação Sindical dos Juízes Portugueses

in return for

Tribunal de Contas

[request for a preliminary ruling from the Supremo Tribunal Administrativo (Supreme Administrative Court, Portugal)]

“Reference for a preliminary ruling – Second subparagraph of Article 19(1) TEU – Effective judicial protection – Charter of Fundamental Rights of the European Union – Article 47 – Independence of the judiciary – National scheme providing for reduction of salaries in the public sector – “Austerity measures”

I. Introduction

1. The request for a preliminary ruling from the Supremo Tribunal Administrativo (Supreme Administrative Court, Portugal) has been made in proceedings between the Associação Sindical dos Juízes Portugueses (Trade Union of Portuguese Judges; ‘ASJP’) and the Tribunal de Contas (Court of Auditors, Portugal) concerning the reduction in the salaries of the members of that court, which was the result of a law temporarily reducing salaries in the public sector in order to mitigate the effects of the economic crisis in Portugal.

2. The referring court asks whether such a national provision is compatible with the principle of judicial independence, as it follows, in its view, from both the second subparagraph of Article 19(1) TEU(2) as Article 47 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union (hereinafter: ‘the Charter’)(3), and from the case-law of the Court of Justice.

3. Before setting out the substantive reasons why I consider that the preliminary question

If the answer to the question is in the negative, I will examine the complaints raised in this case concerning the inadmissibility of the reference for a preliminary ruling and the manifest lack of jurisdiction of this Court.

II. Applicable provisions

A. Union law

4. The main acts of EU law referred to in this case which aimed to reduce the excessive deficit of the Portuguese Republic and to grant it financial assistance are the following:

- Council Decision 2010/288/EU of 2 December 2009 concerning the existence of a excessive deficit in Portugal(4);
- Council Regulation (EU) No 407/2010 of 11 May 2010 establishing a European financial stabilisation mechanism(5);
- Agreement on an economic and financial adjustment programme, better known as the "Memorandum of Understanding", signed on 17 May 2011 by the

  the Portuguese Government, the European Commission, the International Monetary Fund (hereinafter: 'IMF') and the European Central Bank (hereinafter: 'ECB')(6);
- Council Implementing Decision 2011/344/EU of 30 May 2011 on granting Union financial assistance to Portugal(7), as amended – in particular – by Council Implementing Decision 2012/409/EU of 10 July 2012(8), and by Council Implementing Decision 2014/234/EU of 23 April 2014(9); and
- the Council Recommendation of 18 June 2013 aimed at ending excessive government deficit in Portugal(10).

B. Portuguese law

1. Law No. 75/2014

5. Law No 75/2014, establishing the temporary salary reduction mechanism and the conditions for its reversal (Law No 75/2014 establishing the temporary salary reduction scheme and the conditions for its repeal) of 12 September 2014(11) (hereinafter 'Law No 75/2014') aims, according to Article 1(1) thereof, to determine the temporary application of the salary reduction mechanism in the public sector and to establish the principles to be observed in the event of its repeal.

6. Article 2 of that Act, entitled "Salary reduction", reads as follows:

"1 – The total gross monthly salary of the persons referred to in paragraph 9, if it exceeds EUR 1 500, regardless of whether such persons are performing their duties on that date or, for whatever reason, take up their duties after that date, reduced by:

a) 3.5% of the total amount of salaries exceeding EUR 1,500 and less than EUR 2,000 amounts;

(b) 3.5 % of the amount of EUR 2 000, increased by 16 % of the value of the total salary above EUR 2 000, so that the overall reduction is between 3.5 % and 10 % for salaries equal to or above EUR 2 000 and equal to or below EUR 4 165;

c) 10 % of the total value for salaries exceeding EUR 4 165.

[...]

9 – This Act applies to the officials and persons listed below:

a) the President of the Republic;

(b) the President of the Assembleia da República [Parliament of the Republic];

c) the Prime Minister;

d) the members of the Assembleia da República;

e) the members of the government;

f) the judges of the Tribunal Constitucional [Constitutional Court], the Tribunal de Contas [Court of Auditors] and the Attorney General of the Republic, sitting and standing magistrates of courts, judges and magistrates of administrative courts, tax courts and cantonal courts;

(g) the representatives of the Republic to the autonomous regions;

(h) the members of the assembleias legislativas das regiões autónomas [parliaments of the autonomous regions];

(i) the members of the regional governments;

j) the local elected representatives;

(k) members of other constitutional bodies not mentioned in the preceding paragraphs and members of governing bodies of autonomous administrative authorities, in particular those exercising their functions in conjunction with the Assembleia da República;

l) the members and employees of cabinets, administrative bodies and support services of the officials and bodies referred to in the preceding paragraphs, of the President and Vice-President of the Superior Council of the Judiciary, of the President and Vice-President of the Superior Council of the Administrative and Fiscal Courts, of the President of the Supremo Tribunal de Justiça [Supreme Court], of the President and the Magistrates of the Tribunal Constitucional [Constitutional Court], of the President of the Supremo Tribunal Administrativo, of the President of the Tribunal de Contas [Court of Auditors], of the Provedor de Justiça [Ombudsman] and of the Attorney General of the Republic;

(m) the military personnel of the Forças Armadas e da Guarda Nacional Republicana (GNR) [Armed Forces and National Republican Guard], including military judges and advisers to the Public Prosecutor's Office, as well as other military forces;

n) the management staff of the departments of the staff of the President and of the Assembleia da República, of other support services of constitutional bodies, of other departments and bodies of the central, regional or local public administration, and staff performing similar functions for remuneration;

(o) managers in public service or persons treated as such, members of executive, deliberative, advisory or supervisory bodies or other statutory bodies of public institutions subject to general or special regulations, of public law legal persons whose independence derives from the fact that they are active in the field of regulation, supervision or control, of public undertakings whose share capital is wholly or mainly owned by the public authorities, of public undertakings whose operation has been awarded to a third party, of

institutions from the regional and municipal business sector, from public foundations and from other public institutions;

(p) employees holding public office in the staff of the President and of the Assembleia da República or in other constitutional bodies, as well as those holding public office in any public law employment relationship, including employees whose legal status is being reclassified or who are on extraordinary leave;

q) employees of public institutions subject to special arrangements and of public law legal persons whose independence derives from their activities in the field of regulation, supervision or control, including [the employees] of independent regulatory authorities;

(r) employees of public undertakings whose share capital is wholly or mainly owned by the government, of public undertakings and institutions of the regional and local business sector;

s) employees and managers of public and private law public foundations and of public institutions not covered by the preceding paragraphs;

t) reserve personnel, early-retirement personnel or personnel at the disposal of the Member States who are not on active duty and who are eligible for financial benefits linked to the salary of personnel on active duty.

[...]

15 – The provisions of this Article shall be binding and shall prevail over any provisions to the contrary, even if they are special or exceptional provisions, and over instruments of collective labour regulations and employment contracts, which may not override or amend these provisions.

[...]."

2. Act No. 159-A/ 2015

7. Lei n° 159-A/2015, Extinção da redução remuneratória na Administração Pública (Law No. 159-A/2015 repealing the salary reduction in the public sector) of 30 December 2015(12) (hereinafter: 'Law No 159-A/2015') has gradually repealed the discount measures of Law No 75/2014 with effect from 1 January 2016.

8. Article 2 of that law provides that "[t]he salary reduction of Law No. 75[/2014] [...] shall be withdrawn in phases in three-monthly steps during 2016 as follows:

a) withdrawal of 40% for salaries paid from 1 January 2016;

b) withdrawal of 60% for salaries paid from 1 April 2016;

c) withdrawal of 80% for salaries paid from 1 July 2016;

d) complete withdrawal of the reduction in salaries paid from 1 October 2016."

III. Main proceedings, preliminary question and procedure before the Court

9. The ASJP, on behalf of some of its members, judges of the Tribunal de Contas (Court of Auditors), a special administrative appeal is lodged seeking annulment of the

administrative decisions taken on the basis of Article 2 of Law No 75/2014, which introduced a temporary reduction in salary for the persons listed in that article who work in the Portuguese public sector, including magistrates(13). The judges represented by that association also request reimbursement of the amounts deducted from their salaries with effect from October 2014, plus statutory default interest, and a declaration that they are entitled to payment of their salaries without that reduction.

10. In support of this action, the ASJP submits that the contested salary reduction measures infringe the 'principle of judicial independence', which is laid down in Article 203 of the Portuguese Constitution(14) and enshrined in both Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter.

11. The Supremo Tribunal Administrativo states in its order for reference that, since the expenditure control measures, embodied in the salary reduction at issue in the main proceedings, were taken in the context of reducing the excessive deficit in Portugal –
regulated and supervised by the institutions of the European Union – followed by financial assistance – granted and governed by legal acts of the Union, there can be little doubt that such measures were taken within the framework of Union law or are at least of European origin.

12. He goes on to point out that the discretionary power which the Portuguese State enjoys, in consultation with the institutions of the Union, in giving concrete form to its budgetary policy intentions does not, however, exempt it from the obligation imposed on it under Article 51(1) of the Charter to comply with the general principles of EU law, including that of judicial independence.

13. In this regard, he notes that the effective protection of the Union's legal order
the rights arising under the second subparagraph of Article 19(1) TEU are guaranteed in the first instance by the national courts and that citizens of the Union have the right, under Article 47 of the Charter, to the independence and impartiality of those courts. According to the referring court, everything indicates that the independence of the courts and tribunals is also guaranteed by guarantees as to the legal status of their members, in particular as regards working conditions, which is why the unilateral and continuous reduction in the salaries of the clients of the applicant in the main proceedings is contested.

14. Consequently, by decision of 7 January 2016, received at the Court on 5 February 2016, the Supremo Tribunal Administrativo decided to stay the proceedings and to refer the following question for a preliminary ruling:

> 'In view of the imperative requirement to eliminate the excessive budget deficit and the financial assistance provided for in provisions [of EU law], must the principle of judicial independence – as it follows from the second subparagraph of Article 19(1) TEU, Article 47 of the [Charter] and the case-law of the Court of Justice – be interpreted as precluding the salary reduction measures to which magistrates in Portugal are subject, on the ground that they have been imposed unilaterally and continuously by other public authorities/bodies, as is apparent from Article 2 of Law No 75[/2014]?'

15. Written observations were submitted by the ASJP, the Portuguese Government and the European Commission. Representatives of the Portuguese Government and the European Commission were present at the hearing on 13 February 2017.

IV. Analysis

16. Before examining the merits of the reference for a preliminary ruling, I would like to draw attention to the fact that two objections have been raised in this case: one objection that the reference is inadmissible and one objection that the Court lacks jurisdiction. As regards the order in which the two objections should be dealt with,

I note that the jurisdiction of the Court should, in principle, be examined first. Nevertheless, it seems to me appropriate in this Opinion to deal first with the admissibility of the reference for a preliminary ruling, since in the present case it raises less complex questions than the examination of the jurisdiction of the Court, and since that examination is more closely linked to the provisions whose interpretation is sought, that is to say to the substantive analysis, which follows immediately thereafter.

A. Admissibility of the request for a preliminary ruling

17. The Portuguese Government and the Commission have raised two types of complaint which are capable of affecting the admissibility of this reference for a preliminary ruling. The first concerns the imprecise reasoning of the order for reference, the second the fact that the national measures contested in the main proceedings had already been withdrawn at the time the case was brought before the Court.

1. Gaps in the referral decision

18. In its written and oral observations, the Commission first argues that the order for reference is defective, in particular since it neither clearly indicates which case-law of the Court is relevant for the interpretation of the provisions of EU law referred to in the question referred for a preliminary ruling nor the reasons why it selected those provisions(15), and that it follows that the Court must declare that it has no jurisdiction to answer that question.

19. However, I am of the opinion that the complaints thus raised against the content of the The order for reference may affect the admissibility of the reference for a preliminary ruling rather than the jurisdiction of the Court.(16)

20. It is indeed essential, as the Commission points out, that the referring court formulates its request clearly and precisely, since that document constitutes the sole basis for the proceedings before the Court, both for the Court itself and for the participants in the proceedings.(17) The substantive requirements which the request for a preliminary ruling must satisfy are explicitly set out in Article 94 of the Rules of Procedure of the Court of Justice, of which the referring court is expected, in the context of the cooperation established by Article 267 TFEU, to be aware and which it must scrupulously observe. It is particularly necessary for the national courts to set out, in the order for reference itself, the legal context of the main proceedings and to make clear not only the reasons for choosing the provisions of EU law whose interpretation is sought but also the relationship between those provisions and the national legislation applicable to the dispute.(18)

21. In the present case, the reasoning of the decision to refer is particularly short, particularly from two important perspectives, so that one may wonder whether the request for a preliminary ruling it contains is admissible.

22. First, as regards the relationship between the contested national measures and the provisions whose interpretation is sought in the question referred for a preliminary ruling – namely the second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter – the referring court is not very clear, since it merely indicates that, in its view, those provisions give rise to a general principle of judicial independence which the measures in question may have infringed,(19) without providing further details.

23. Secondly, the question referred for a preliminary ruling refers to the ‘case-law of the Court of Justice’ from which this principle of judicial independence is also said to derive, but the grounds for the order for reference do not cite any decision of that Court to that effect. The referring court merely relies on the existence of ‘numerous [...] judgments’ of the Court concerning the concept of ‘court or tribunal’ within the meaning of Article 267 TFEU in which the independence of the body which had requested a preliminary ruling was taken into account, without however also

but to mention one of those – according to him relevant – judgments. In the absence of adequate information, I do not think it is necessary to rule on this aspect of the question submitted to the Court.

24. Notwithstanding the gaps in the order for reference noted above, it seems to me, in the light of all the information obtained in that order and during the exchange of views, that the Court is nevertheless sufficiently informed to be able to rule on the possible interpretation of Article 19 TEU and Article 47 of the Charter and, therefore, to be able to give a useful answer to the question referred.(20)

2. Withdrawal of the contested measure before the Court

25. In its written observations, the Portuguese Government argued that the request for a preliminary ruling was inadmissible because, at the time it was brought before the Court, it had become devoid of purpose owing to changes in Portuguese national legislation which, in the course of 2016, led in stages to the full restoration of the salary rights at issue in the main proceedings. That Government concluded from this that the Court no longer needed to answer the question referred to it, since it had become hypothetical.(21)

26. At the hearing, the Government confirmed that the salary reduction in the public sector resulting from Law No 75/2014 was phased in by Law No 159-A/2015 between 1 January and 1 October 2016(22) in its entirety – but without retroactive effect. It follows that the loss which the persons represented by the applicant in the main proceedings claim to have suffered as a result of the salary reduction with effect from October 2014 continued into the past and until 1 October 2016, on which date the salaries of all persons employed in the public sector to whom that reduction had applied were restored to their previous level.

27. The Portuguese Government, however, argued that the question referred for a preliminary ruling concerned the alleged infringement of judicial independence caused by Law No 75/2014, a potential problem that had already been resolved at the time of the referral to the Court on 5 February 2016 by the repeal of the effects of that law by Law No 159-A/2015, adopted on 30 December 2015 and entering into force on 1 January 2016. It added that the effects of Law No 75/2014 prior to its repeal, as relied on by the ASJP, were exclusively of a property-law nature and that, in its view, that problem did not form part of the subject-matter of the request for a preliminary ruling.

28. In this regard, I would like to point out that there is a presumption of relevance to the questions concerning the interpretation of EU law given by the national court within the factual and legal context which it is its own responsibility to establish, the correctness of which is not for the Court to verify. The Court may reject a request from a national court only where it is clear that the interpretation of EU law sought bears no relation to the actual facts of the main action or its purpose, where the problem is hypothetical and where the Court does not have before it the factual or legal material necessary to give a useful answer to the questions submitted to it. (23)

29. According to settled case-law, it is clear from both the wording and the scheme of Article 267 TFEU that the preliminary ruling procedure presupposes that a dispute is actually pending before the national court, in the context of which it must give a ruling taking into account the preliminary ruling. (24) Consequently, where the main proceedings had already ceased to have a purpose at the time when the referring court referred the case to the Court, the Court declared the request for a preliminary ruling inadmissible, (25) whereas a declaration that there is no need to adjudicate is in principle reserved for cases in which the relevant incident or event occurred in the course of the proceedings before the Court. (26)

30. In particular, the Court shall not rule on a request for a preliminary ruling if the national provisions initially applicable to the main proceedings have been repealed or not

longer apply because of their unconstitutionality.(27) However, the Court has held that the fact that an amendment to the national legislation concerned was imminent does not affect the admissibility of the request for a preliminary ruling if it is apparent from the information contained in the request that an answer from the Court to the questions referred will determine the outcome of the main proceedings.(28)

31. In the present case, I consider that it is not clear from the information submitted to the Court that the interpretation of EU law sought is unrelated to the subject matter of the main proceedings or that the issue raised is hypothetical in nature.

32. Contrary to what the Portuguese Government argues, the dispute before the referring court does not concern judicial independence as such, since the principle of judicial independence was invoked solely as a plea in support of the application for annulment of the allegedly unlawful administrative decisions reducing the salaries of the persons represented by ASJP and for reimbursement of the amounts wrongly withheld from their salaries under Law No 75/2014.

33. Furthermore, since Law No 159-A/2015, which amended Law No 75/2014, had not, at the date on which the request for a preliminary ruling was lodged, (29) reversed the contested salary reductions either in the past or immediately, in their entirety, it appears that, as at that date, there was still an obligation on the referring court – which considered it possible that the national legislation at issue infringed EU law – to rule on the subject-matter of the action and, consequently, a need for the Court to answer the question referred for a preliminary ruling.

34. In view of the foregoing, I consider that this request for a preliminary ruling is admissible.

B. Jurisdiction of the Court

35. In support of its action in the main proceedings, the applicant in the main proceedings alleges that the contested administrative decisions are unlawful, on the ground that the national legislation implementing them, namely Law No 75/2014, is not consistent with EU law, since it infringes the 'principle of judicial independence' as it follows, according to that party, from both the second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter. The referring court adopts this common approach to both provisions not only in the wording of the question referred for a preliminary ruling but also in the grounds for that question.

36. In order to rule on the objections of lack of jurisdiction raised by the Portuguese Government and the Commission, I consider that an independent analysis of the second subparagraph of Article 19(1) TEU is necessary, separate from that of Article 47 of the Charter, since the criteria for the applicability of those provisions and, therefore, for the question whether the Court has jurisdiction to interpret them, are, in my view, different.

1. Article 19, paragraph 1, second subparagraph, TEU

37. In their written and oral observations, the Portuguese Government and the Commission have not explicitly stated the reasons why, in their view, the Court would not have jurisdiction to rule on the separate interpretation of Article 19 TEU. In fact, they argued at length that the national legislation at issue in the main proceedings does not constitute a measure implementing Union law within the meaning of Article 51 of the Charter, from which, in their view, it follows that there is no need to interpret Article 47 of the Charter, and it seems to me that they have proposed similar reasoning in relation to Article 19 TEU.(30)

38. However, I consider that an extensive interpretation – or even an interpretation by analogy – is not possible in this regard, given the specific wording of Article 19 TEU, which differs from that of Article 51(1) of the Charter, to which provision I shall return later(31), but which I have already referred to

point out that it limits the scope of the Charter to measures of the Member States implementing provisions of Union law.

39. Without prejudging the substantive analysis, which will examine the content and scope of Article 19 TEU(32) will be determined in more detail, it must now be determined whether the Court has jurisdiction in the present case to interpret that article by reason of the possible applicability – in a context such as that in the main proceedings – of its provisions and, in particular, of the second subparagraph of paragraph 1 thereof, to which the question referred for a preliminary ruling refers.

40. Under that second paragraph, 'Member States shall provide remedies sufficient *to ensure effective legal protection in the fields covered by Union law'.(33)* That last phrase, which is characteristic of that provision, is, in my view, decisive for assessing whether the Court has jurisdiction to interpret it in the present case.

41. In my view, the effective judicial protection with access to adequate remedies to which individuals must be able to rely under this paragraph is required of the Member States when national courts exercise their judicial activity in areas covered by EU law,
that is to say, as European courts. I consider that this may be the case for courts dealing with the system at issue in the main proceedings, since they may be required to decide disputes to which EU law applies and for which the possibility of having recourse to such
remedies must be guaranteed.

42. That finding is, in my view, sufficient to hold that the Court has jurisdiction in the present case to interpret the second subparagraph of Article 19(1) TEU. That jurisdiction must now be demonstrated for the interpretation of Article 47 of the Charter, as requested, since the criteria for the application of that plea are not formulated in the same way as those for the application of Article 19 TEU, even if those different criteria may lead to the same result.

2. Article 47 of the Charter

43. According to settled case-law, the fundamental rights guaranteed within the EU legal order, including the 'right to an effective remedy and to a fair trial', enshrined in Article 47 of the Charter, are applicable in all situations governed by EU law, but not outside them. (34) Thus, Article 51(1) of the Charter provides that the provisions of the Charter are addressed to the Member States only 'when they are implementing Union law', in accordance with the Court's case-law on that concept. (35) Article 6(1) TEU, which confers binding force on the Charter, provides, like Article 51(2) of the Charter, that the provisions of the Charter shall in no way extend the competences of the Union as defined in the Treaties. Consequently, where a legal situation does not fall within the scope of EU law, the Court has
no jurisdiction to hear it and any provisions of the Charter which may be relied upon cannot in themselves constitute a basis for such jurisdiction.(36)

44.

In the present case, both the Portuguese Government and the Commission argue that the requirements are not met the conditions under which it could be concluded that the adoption and implementation by the Portuguese Republic of the measures pursuant to Article 2 of Law No 75/2014 implements EU law within the meaning of Article 51 of the Charter and that, therefore, the Court manifestly lacks jurisdiction to interpret Article 47 of the Charter.

45.

I recall that the Court apparently declared itself incompetent to answer the substantive question to previous requests for a preliminary ruling, also submitted by Portuguese courts, on the ground that the order for reference did not contain any specific information allowing it to be assumed that the national measures at issue in those cases, which are comparable to those at issue in the main proceedings(37), were intended to implement EU law within the meaning of the aforementioned Article 51(38).

Unlike in those cases, however, in this case there does not appear to be any *obvious* lack of jurisdiction, since

the referring court has provided more explicit indications, albeit brief ones, which suggest that the present case involves the implementation of EU law.

46. The referring court explains that the salary reduction measures referred to in Article 2 of Law No 75/2014 are justified by compelling reasons of budgetary consolidation; it then lists a series of measures of EU law concerning the excessive public deficit of the Portuguese State and the financial assistance granted to that Member State. (39) Nevertheless, it is not easy to identify the reasons why that court considers that there is a direct link between the measures at issue in the main proceedings and one or other provision of EU law, since it does not elaborate on this point . (40)

47. Thus, the referring court does not specify the legal framework – as regards the provisions of EU law applicable at the time – within which the contested national measures were adopted. In particular, it does not draw a clear distinction, as the Portuguese Government emphasised at the hearing, between, on the one hand, the stage at which the Portuguese State was bound by EU law rules relating to the reduction of an excessive deficit and, on the other hand, the stage at which the scheme containing the obligations arising from the granting of financial assistance by the Union became applicable.
was.

48. As Advocate General Bot pointed out in another case concerning austerity measures taken by a Member State in the context of obligations entered into with the European Community, in order to determine whether the provisions of the Charter are applicable from the perspective of Article 51 thereof(41) — not only the wording of the national provisions in question but also the content of the EU law instruments in which those obligations are laid down. In that regard, he has also rightly pointed out that it is of little relevance that those instruments give the Member State concerned scope for manoeuvre as regards the measures best suited to ensuring compliance with those obligations, since the relevant provisions concern objectives which — unlike mere recommendations addressed by the Council on the basis of Article 126 TFEU to Member States whose government deficit is deemed to be excessive — are sufficiently detailed and precise to constitute specific EU law provisions in that regard.(42)

49. In the present case, the referring court does not rely on the wording of Law No 75/2014 to characterise the relationship between that law and EU law. Indeed, that law does not refer anywhere to an act of EU law, unlike the explanatory memorandum to the draft law which led to its adoption, which demonstrates the relationship with budgetary obligations arising from EU law.(43)

50. By contrast, the referring court, like the ASJP, relies in particular on the agreement on an economic and financial adjustment programme concluded by the Portuguese State in May 2011(44) and, lastly, on Council Implementing Decision 2012/409 of 10 July 2012 granting Union financial assistance to Portugal, as well as on the Council Recommendation of 18 June 2013 with a view to putting an end to the excessive government deficit in Portugal.

51. In that regard, I would point out that, by their very nature, recommendations of the EU institutions – unlike decisions — are not binding acts. (45) Furthermore, I agree with the Portuguese Government (46) and the Commission that the abovementioned recommendation, which is based in particular on Article 126(7) TFEU, does not contain sufficiently specific and precise objectives to allow the Portuguese State to be considered to have implemented requirements of EU law within the meaning of Article 51 of the Charter by virtue of that recommendation.

52. As regards Implementing Decision 2012/409, mentioned by the referring court, I would point out that it was replaced by Council Implementing Decision 2014/234 of 23 April 2014, which was therefore applicable ratione temporis at the time when the contested measures were adopted pursuant to Law No 75/2014, adopted on 12 September 2014. Article 1 of the latter decision amended Implementing Decision 2011/344, which initially laid down the conditions for the grant of financial assistance

assistance to the Portuguese Republic by the Union in line with Regulation No 407/2010. (47) It is apparent from paragraph 2 of that article that the Portuguese State was required to take specific measures in the course of 2014, 'in line with the provisions of the Memorandum of Understanding', and not merely general ones, (48) which, in the context of 'the 2015 consolidation strategy', included in particular 'the Government developing in 2014 a single salary scale, to be introduced in 2015, aimed at rationalising and ensuring consistency in remuneration policies for all careers in the public sector'. (49) The discretion which that Member State certainly enjoyed in the exercise of its budgetary powers to determine which precise economic corrective measures it considered most appropriate for achieving the objectives thus prescribed does not affect that analysis. (50)

53. Although serious doubts may arise from the fact that the order for reference is not very clear on this issue, I am nevertheless inclined to take the view that the adoption of measures to reduce salaries in the public sector under Article 2 of Law No 75/2014, which is at issue in the main proceedings, implements provisions of EU law within the meaning of Article 51 of the Charter and that, consequently, the Court has jurisdiction to answer the request for a preliminary ruling also in so far as it concerns Article 47 of the Charter.

C. On the merits

1. Subject of the preliminary question

54. In support of its claims, the ASJP argues that the legal position of sitting magistrates should not be confused with the legal position of government officials in general, who find themselves in a more uncertain situation. Relying on, inter alia,
(51) the European Charter on the Statute for Judges(52) adopted under the auspices of the Council of Europe, it states that the stability of the remuneration of serving judges and its setting at a level which is resistant to attempts from outside to influence their decisions makes it possible to comply, in particular, with the principles of independence and impartiality, which are safeguards for judicial activity. It argues that the principle of judicial independence, in particular in financial terms, which derives from Article 19 TEU and Article 47 of the Charter, precludes decisions to reduce salaries, such as those at issue in the main proceedings, which are taken unilaterally by the executive and legislative authorities of a Member State.

55. In the same vein, the Court is essentially asked in the order for reference to determine whether There is a general principle of EU law requiring the authorities of the Member States to respect the independence of national courts and, as regards the circumstances of the main proceedings, more specifically to leave their salaries intact at a level sufficient to enable them to perform their duties freely.

56. The referring court considers that such a principle and such consequences flow from both the second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter, (53) which provisions the Court will, in my view, have to interpret separately (54) if it considers that it has jurisdiction to interpret them. (55) Like the Portuguese Government and the Commission, I do not share the referring court's substantive position for the reasons set out below.

2. Interpretation of the second subparagraph of Article 19(1) TEU

57. In support of their argument that the second subparagraph of Article 19(1) TEU expresses a general principle of EU law which affirms judicial independence and which precludes the national measures at issue in the main proceedings, the referring court and the ASJP argue that, from a functional point of view, the courts sitting in the Member States are also European courts, since, in particular by virtue of that provision, they primarily ensure the effective protection of the rights arising from the EU legal order.

58. Although the second subparagraph of Article 19(1) TEU provides that ‘Member States shall provide remedies sufficient to ensure *effective judicial protection* in the fields covered by Union law’, (56) and the magistrates of the national courts responsible for that purpose contribute to such judicial protection, the fact remains that the interpretation of the wording of that provision requires that it be examined in its context.

59. In that context, I would point out that Article 19 TEU is included in Title III of that Treaty, entitled ‘Provisions governing the institutions’, which lays down a number of general rules concerning the framework conditions within which the various institutions of the European Union –
and in particular the Court of Justice of the European Union referred to in the aforementioned Article 19 – exercise the powers conferred on them.

60. Furthermore, in the light of the provisions of paragraphs 1 to 3 of Article 19 TEU, it seems to me that the aforementioned concept of ‘effective judicial protection’ was developed in close connection with the exercise of the functions of the Court of Justice of the European Union:
the first three paragraphs are devoted to its composition and powers. In particular, the first subparagraph of paragraph 1 confers on that institution, which consists of both the Court of Justice and the General Court, the task of ensuring that in the interpretation and application of the Treaties the law is observed, (57) it being noted that there are exceptions to the ‘rule of general jurisdiction’ laid down in that paragraph. (58)

61. It follows from case law that the second paragraph of the aforementioned paragraph 1 once again sets out the obligation of the Member States confirm that they must ‘provide a system of remedies and procedures capable of ensuring respect for the fundamental right to effective judicial protection’.(59) This second paragraph is therefore not directly aimed at national courts, but is intended to ensure that remedies exist in the Member States so that every individual can enjoy such protection in all areas where EU law applies. This requirement is linked to the fact that judicial review of compliance with the legal order of the European Union is ensured not only by its own courts but also, by virtue of the two subparagraphs of the aforementioned paragraph, in cooperation with national courts.(60)

62. The Court has emphasised that that obligation also follows from Article 47 of the Charter with regard to measures taken by the Member States for the implementation of EU law within the meaning of Article 51(1) of the Charter. (61) The first paragraph of Article 47 expressly grants everyone whose rights and freedoms guaranteed by EU law are violated the right to an effective remedy before a tribunal, in compliance with the conditions laid down in that article.

Without prejudging the interpretation of that article and its possible consequences with regard to the facts of the main proceedings,(62) I would point out at this stage that the purpose and content of Article 47 are different from those of Article 19 TEU.

63. As regards Article 19 TEU, the Court has held that it is a matter for the domestic law of each Member State to designate, in compliance with the requirements laid down in particular in the second subparagraph of paragraph 1 thereof, the courts or tribunals having jurisdiction and to lay down the detailed rules of procedure for actions for the protection of the rights which individuals derive from EU law. (63) It seems to me that the purpose of that subparagraph, which requires Member States to provide the remedies necessary to protect those rights effectively, is primarily procedural.

64. In the light of the foregoing, I agree with the Portuguese Government(64) that the concept of ‘effective judicial protection’ within the meaning of the second subparagraph of Article 19(1) TEU should not be confused with the ‘principle of judicial independence’ referred to in the question referred and which is said to flow from that provision.(65)

65. Furthermore, it seems to me that the difference between, on the one hand, the right to effective judicial protection, which must be guaranteed to the individuals of the Member States by means of adequate legal remedies, and, on the other hand, the right to a trial by judges who exercise justice in a completely independent manner, which is also recognised in the interests of those individuals, is clear, having regard to both the title and the wording of Article 47 of the Charter, which distinguishes between the two rights.(66) The distinction is made

This is also made clear in the European Convention on Human Rights and Fundamental Freedoms(67), since the 'right to an effective remedy' before a national authority is provided for in Article 13 thereof, while the '[r]ight to a fair trial', including in particular the right of everyone 'to have his case heard by an independent tribunal', is set out in Article 6 thereof(68), even though the two articles are clearly materially linked(69). I will return to this when interpreting Article 47 of the Charter.(70)

66. In my view, the obligation imposed on Member States by the second subparagraph of Article 19(1) TEU to provide for a system of 'remedies' is linked only to the right to 'effective judicial protection', as is clear from the wording of that provision, and not to the right to a fair trial before an independent tribunal, which has a substantially different content.

67. Consequently, I consider that the second paragraph must be interpreted as not establishing a general principle of EU law requiring the independence of the judges of all courts of the Member States to be guaranteed.

68. If the Court were to hold that the principle of judicial independence flows directly from the requirement of effective judicial protection laid down in the second subparagraph of Article 19(1) TEU, as the referring court considers, I would consider, in the alternative, in any event that neither that provision nor that principle(71) can be understood as precluding national measures reducing salaries such as those contested by the applicant in the main proceedings, since they are in no way specifically aimed at judges but, on the contrary, are of general application(72) since they apply to a large group of persons employed within the public sector.(73)

3. Interpretation of Article 47 of the Charter

69. Like the ASJP, the referring court submits that, under Article 47 of the Charter, the courts of the Member States must provide effective judicial protection of the rights conferred on citizens by the EU legal order in an independent and impartial manner and that the unilateral salary reduction at issue in the main proceedings may have undermined the independence of the judges concerned.

70. In this regard, I would recall – as Advocate General Wathelet recently explained(74) – that the Charter, as is apparent from its title(75) and the wording of Article 47 thereof, recognises, on the one hand, the right to an effective remedy, which is also enshrined in Article 13 of the ECHR, and, on the other hand, the right to a fair trial, including the right of access to an independent and impartial tribunal, which is enshrined in Article 6(1) of the ECHR.

71. Since the content of the aforementioned Article 47 is directly inspired by those provisions of the ECHR,(76) Article 52(3) of the Charter requires it to be interpreted not only in the light of the explanations to the Charter but also in the light of the case-law of the European Court of Human Rights ('the ECtHR')(77), so that the rights guaranteed by Article 47 have in principle the same meaning and scope as those granted by the ECHR, although that rule does not prevent EU law from providing more extensive protection. It has been pointed out from the outset(78) that the protection afforded by Article 47 of the Charter provides protection whose substantive scope is broader than that of the corresponding articles of the ECHR.(79)

72. In the light of the case-law relating to the ECHR and the Protocols annexed thereto,(80) it seems to me that the 'principle of judicial independence' referred to in this request for a preliminary ruling falls within the right of '[e]very person to have his case heard by an independent and impartial tribunal' under the second paragraph of Article 47 of the Charter,(81) rather than within the 'right to an effective remedy' provided for in the first paragraph of that article.(82)

73. Both the referring court and the ASJP submit that the principle of judicial independence 'may preclude the salary reduction measures to which magistrates in Portugal are subject, on the grounds that they have been imposed unilaterally and continuously by other public authorities/bodies'.(83)

74. The ECtHR has repeatedly held that the guarantee of an "independent tribunal" within the meaning of Article 6(1) of the ECHR(84) not only requires that judges be independent in their legal position(85) but also in the exercise of their functions. The latter has an internal dimension within the judiciary (86), which is not at issue in this case, as well as an external dimension beyond it, which implies that judges must be able to do their work without being influenced by the parties to the proceedings(87) or by the other powers within the State,(88) which, in my view, is the only approach advanced by the ASJP. I would stress that the Court has adopted a similar approach when establishing the criteria for assessing whether a national court is independent.(89)

75. As regards, more specifically, the independence of members of a judicial body from the point of view of their remuneration, the ECtHR has accepted the interdependence between the two by holding that 'the failure to pay judges their remuneration in a timely manner is incompatible with the need to ensure that they are able to exercise their judicial functions independently and impartially, resistant to external pressures aimed at influencing their decisions and conduct', emphasising in this regard that 'judicial independence is a sensitive issue'.(90)

76. This analysis is based on several Council of Europe legal instruments which mention such concerns. Article 6 of the European Charter on the Statute for Judges, which has no binding effect, states that the remuneration of judges must be set at a level which ensures that they are not exposed to any pressure which could undermine their independence, even though the level of such remuneration may vary from one judge to another on the basis of objective criteria, such as the importance of the duties assigned to them.(91) Furthermore, recommendations of the Committee of Ministers(92) have urged that '[t]he remuneration of judges should be proportionate to their role and responsibilities and at a level which enables them to withstand any external pressure which may influence their decisions' and that '[s]pecific legal provisions should be adopted to make it impossible to make reductions in the salary of judges specifically targeted'.(93)

77. In the light of the foregoing, I consider that the right of everyone to have his case heard by an independent tribunal, within the meaning of Article 47 of the Charter, requires that the independence of the members of that tribunal be guaranteed by providing them, having regard to the responsibilities they bear, with a remuneration that is sufficiently high and stable to protect them from any risk of external interference or pressure prejudicial to the neutrality of the judicial decisions which they are called upon to take.

78. While the level of remuneration of judges must be consistent with the importance of the public function which they perform, that amount must not be disproportionate to economic and social reality and, in particular, to the average standard of living in the State in which the persons concerned perform their duties.(94) Furthermore, reasonable stability of their income means, in my view, that it must not vary over time to such an extent as to jeopardise the independence of their judgment, but not that any change is ruled out.

79. More specifically, in a period of serious economic crisis such as that which prevailed in the period preceding the adoption of the measures at issue in the main proceedings, (95) the principle of judicial independence cannot be understood as precluding a reduction in the remuneration of judges, even though such a reduction must of course remain within reasonable proportions in order to avoid making them susceptible to any pressure that may be brought to bear on them. A fair balance must be struck, as the Portuguese Government submits, between the general interest of the Community and the particular interest of the judges, who are responsible for ensuring that the rights conferred on individuals are respected.

80. Moreover, the contested discount measures – as I(96) as the Portuguese Government(97) and the Commission have already emphasised – does not concern only sitting magistrates but a large number of people working in the public sector. Since the measures were by no means aimed exclusively or even specifically at judges, it cannot be assumed that the ‘other public authorities/bodies’ mentioned in the question referred would have attempted to unbalance members of the judiciary, especially since members of both the legislature and the executive were affected by exactly the same austerity measures under Article 2 of Law No 75/2014.

81. Consequently, I consider that Article 47 of the Charter should be interpreted as meaning that does not oppose the adoption of national measures such as those contested in the main proceedings, since they do not infringe the principle of judicial independence laid down in that article.

82. A contrary interpretation would in practice have the consequence, in my view regrettable, that in the event of a serious economic crisis the Member States would be deprived of the possibility of a necessary – not exclusively concerning judges and not disproportionate – intervention in the salaries of persons who are part of the public sector in the broad sense.

V. Conclusion

83. In the light of the foregoing, I propose that the Court answer the question referred for a preliminary ruling by the Supremo Tribunal Administrativo as follows:

> “The second subparagraph of Article 19(1) TEU and Article 47 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union must be interpreted as not precluding general measures to reduce salaries in the public sector to which judges are subject under national legislation such as that at issue in the main proceedings.”

Original language: French.

Article 19 TEU reads as follows: ‘1.

The Court of Justice of the European Union shall comprise the Court of Justice, the General Court and specialised courts. It shall ensure that in the interpretation and application of the Treaties the law is observed.

Member States shall provide remedies sufficient to ensure effective legal protection in the fields covered by Union law.

The Court of Justice shall consist of one judge from each Member State. It shall be assisted by Advocates-General. [...]

The Court of Justice of the European Union shall give judgment in accordance with the Treaties [...].”

---

3 Article 47 of the Charter, entitled ‘Right to an effective remedy and to a fair trial’, provides in its first and second paragraphs: ‘Everyone whose rights and freedoms guaranteed by the law of the Union are violated has the right to an effective remedy before a tribunal in compliance with the conditions laid down in this Article.

Everyone has the right to a fair and public hearing within a reasonable time,

by an independent and impartial tribunal previously established by law. Everyone shall have the possibility of being advised, defended and represented."

---

4 OJ 2010, L 125, p. 44 and corrigendum OJ 2014, L 106, p. 46.

---

5 OJ 2010, L 118, p. 1.

---

6 The original English document can be found at the following web address: https://www.imf.org/external/np/loi/2011/prt/051711.pdf.

---

7 OJ 2011, L 159, p. 88.

---

8 OJ 2012, L 192, p. 12.

---

9 OJ 2014, L 125, p. 75.

---

10 Original English document: Council recommendation with a view to bringing an end to the situation of an excessive government deficit in Portugal, June 18, 2013, 10562/13.

---

11 *Diário da República,* 1st series, No. 176 of 12 September 2014, p. 4896. Draft Law No. 239/XII, approved by the Council of Ministers on 3 July 2014 and which led to Law No. 75/2014, can be consulted at the following address: https://www.parlamento.pt/ActividadeParlamentar/Paginas/DetalheDiplomaAprovado.aspx?BID=18267.

---

12 *Diário da República,* 1st series, no. 254 of December 30, 2015, p. 10006-(4). The text of Law No. 159-A/2015 can also be consulted at the following web address: http://www.parlamento.pt/ActividadeParlamentar/Paginas/DetalheDiplomaAprovado.aspx?BID=19068.

---

13 As regards that category, see the list in the aforementioned Article 2, paragraph 9, point (f).

---

14 According to Article 203, “the courts shall be independent and subject only to the law”.

15 The Commission also argues that the referring court does not explain the reasons why the magistrates were affected in particular by a national measure which concerns a large number of office-holders. Since, in my view, this argument concerns substantive EU law rather than procedural rules, I prefer to deal with it in that context (see points 54 et seq. of this Opinion).

16 Where the order for reference does not contain sufficient information on the legal and factual context of the main proceedings or on the reasons justifying the need for an answer to the questions referred for a preliminary ruling in order to resolve the dispute, the Court will generally declare the request for a preliminary ruling inadmissible, in whole or in part (see, in particular, judgments of 18 July 2013, ÖFAB, C-147/12, EU:C:2013:490, paragraphs 44 to 46, and of 4 May 2016, Philip Morris Brands and Others, C-547/14, EU:C:2016:325, paragraphs 47 to 53, and order of 8 September 2016, Google Ireland and Google Italy, C-322/15, EU:C:2016:672, paragraph 15 et seq.).

17 The order for reference must provide sufficient information, firstly to the Court, to enable it to give a useful answer to the question referred for a preliminary ruling and, secondly, to all the interested parties designated in Article 23 of the Statute of the Court of Justice of the European Union – and in particular the 28 Member States – to whom the order for reference is served after translation, so that they can submit any observations.

18 The Court has repeatedly recalled these rules in its case-law (see, in particular, the passages in the judgments referred to in footnote 16 of this Opinion and the case-law cited therein) and in its ‘Recommendations to national courts and tribunals on the initiation of preliminary ruling proceedings’, updated in 2016 (OJ 2016 C 439, pp. 1 to 8, and in particular paragraphs 14 to 18 and the summary annex ‘Essential elements of a request for a preliminary ruling’). See also Gaudissart, MA, ‘Les recommandations de la Cour de justice aux juridictions nationales, relatives à l'introduction de procédures préjudicielles’, *Journal de droit européen,* 2017 No 2, p. 42 et seq.

19 With regard to the reasoning of the referral decision, see points 11 et seq. of this Opinion.

20 See, by analogy, judgments of 12 February 2015, Surgicare (C-662/13, EU:C:2015:89, paragraphs 16 to 23), and of 11 June 2015, Lisboagás GDL (C-256/14, EU:C:2015:387, paragraphs 24 to 27).

21 The Portuguese Government has put forward these arguments in the alternative, in the event that the Court were to declare itself competent to rule on the request for a preliminary ruling.

22 See points 7 and 8 of this Opinion.

---

23 See, in particular, judgments of 8 December 2016, Eurosaneamientos and Others (C-532/15 and C-538/15, EU:C:2016:932, paragraph 28), and of 21 December 2016, Associazione Italia Nostra Onlus (C-444/15, EU:C:2016:978, paragraph 36).

---

24 See, in particular, judgment of 26 February 2015, Matei (C-143/13, EU:C:2015:127, paragraph 38), and order of 3 March 2016, Euro Bank (C-537/15, not published, EU:C:2016:143, paragraph 32).

---

25 See, in particular, order of the Court of 10 February 2015, Liivimaa Lihaveis (C-175/13, not published, EU:C:2015:80, paragraphs 17 to 21).

---

26 See, in particular, judgments of 24 October 2013, Stoilov i Ko (C-180/12, EU:C:2013:693, paragraphs 44 to 48), and of 3 July 2014, Da Silva (C-189/13, not published, EU:C:2014:2043, paragraphs 34 to 37).

---

27 See, in particular, judgments of 9 December 2010, Fluxys (C-241/09, EU:C:2010:753, paragraphs 32 to 34), of 27 June 2013, Di Donna (C-492/11, EU:C:2013:428, paragraphs 27 to 32), and order of 3 March 2016, Euro Bank (C-537/15, not published, EU:C:2016:143, paragraphs 34 to 36).

---

28 See judgment of 12 January 2010, Petersen (C-341/08, EU:C:2010:4, paragraphs 28 and 29).

---

29 I would point out once again that the request for a preliminary ruling was registered on 5 February 2016 and that, although Law No 159-A/2015 entered into force on 1 January 2016, it did not have retroactive effect and was initially only partially implemented (the reduction was 40% for salaries from 1 January 2016, 60% for salaries from 1 April 2016 and 80% for salaries from 1 July 2016), and was only fully implemented with effect from 1 October 2016 (see points 7 and 8 and 26 and 27 of this Opinion). The loss of income claimed by the persons represented by the applicant in the main proceedings had therefore not been fully compensated at the date of the referral to the Court.

---

30 The Portuguese Government has inferred from the case-law on Article 51 of the Charter that the Court clearly lacks jurisdiction to rule on the interpretation of both Article 19 TEU and Article 47 of the Charter. The Commission, for its part, has based the Court's lack of jurisdiction to answer the question referred for a preliminary ruling from the perspective of Article 19 TEU in particular on the fact that the referring court had failed to provide sufficient reasons in its order for reference as to the relationship between EU law and the national legislation applicable to the main proceedings (in my view, this complaint concerns rather the admissibility of the request for a preliminary ruling, which was examined in points 18 et seq. of this Opinion).

31 See points 44 et seq. of this Opinion.

32 Let me first point out that I will be arguing for a different interpretation of Article 19 TEU than that of the ASJP (see points 58 et seq. of this Opinion).

33 My italics.

34 In its judgment of 26 February 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, paragraphs 17 to 23), the Court held, in particular, that since '[t]he fundamental rights guaranteed by the Charter must be respected where national legislation falls within the scope of EU law, ... there cannot be cases in which EU law applies without those fundamental rights being applied. The applicability of EU law implies that the fundamental rights guaranteed by the Charter are applicable.' (paragraph 21). See also judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, paragraph 49).

35 The Court has emphasised that the concept of 'implementing EU law' within the meaning of Article 51 of the Charter requires that there be some connection between the EU law act and the national measure concerned, which goes beyond the proximity of the matters concerned or the indirect influence of one matter on the other. In that regard, it must be determined, inter alia, whether it is intended to implement a provision of EU law, what the nature of that provision is and whether it does not pursue objectives other than those covered by EU law, even if that provision could indirectly affect that law, and whether there is a provision of EU law specific to that area or capable of affecting it (see, in particular, judgments of 10 July 2014, Julián Hernández and Others, C-198/13, EU:C:2014:2055, paragraph 34 et seq., and of 6 October 2016, Paoletti and Others, C-218/15, EU:C:2016:748, paragraph 14 et seq.).

36 See, in particular, judgment of 8 November 2016, Lesoochranárske zoskupenie VLK (C-243/15, EU:C:2016:838, paragraph 51 et seq.), as well as orders of 14 April 2016, Târşia (C-328/15, not published, EU:C:2016:273, paragraphs 23 and 24), and of 13 December 2016, Semeraro (C-484/16, not published, EU:C:2016:952, paragraph 43).

37 Namely, legal provisions that implemented a salary cut in the public sector in order to limit government spending in Portugal.

38 See orders of 7 March 2013, Sindicato dos Bancários do Norte and Others (C-128/12, not published, EU:C:2013:149, paragraph 12), of 26 June 2014, Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins (C-264/12, EU:C:2014:2036, paragraphs 19 et seq.), and 21 October 2014, Sindicato Nacional dos Profissionais de Seguros e Afins (C-665/13, EU:C:2014:2327, paragraph 14).

39 That list includes most of the actions mentioned in point 4 of this Opinion.

40 The referring court refers to an 'Explanatory Memorandum to the 2011 State Budget' by the Minister for Finance and Public Administration, which refers to Decision 2010/288 of the Council of the European Union, without specifying whether that decision was taken into account in the legislative history of Law No 75/2014, which is at issue in the main proceedings.

41 See the Opinion of Advocate General Bot in Florescu and Others (C-258/14, EU:C:2016:995, points 61 et seq.).

42 That case concerned, in particular, the Memorandum of Understanding concluded on 23 June 2009 between Romania and the European Community, as well as Council Decision 2009/459/EC of 6 May 2009 providing Community medium-term financial assistance to Romania (OJ 2009 L 150, p. 8).

43 The explanatory memorandum to Bill No 239/XII emphasises that the Portuguese Republic's membership of the European Union and its accession to the euro area oblige it to comply with strict budgetary conditions, which are set out in the TFEU, in the Protocol to that Treaty and in the regulations implementing the Stability and Growth Pact, as well as in the Treaty on Stability, Coordination and Governance in the Economic and Monetary Union. That memorandum also mentions the possibility of imposing financial sanctions on Member States that exceed the budget deficit reference value. It also refers to the economic adjustment programme agreed with the Commission, the ECB and the IMF. It is added that, since the budgetary discipline imposed by the permanent and unchangeable obligations to which the Portuguese Republic is bound, now that it is part of the European Union and the Eurozone, requires that the total wage bill in the public sector – as an essential part of State expenditure – be kept under control, the bill aims to establish the percentages and limits of the reduction in current salaries from 2011 onwards, while also determining its complete, gradual withdrawal in accordance with the available budgetary margin (see pp. 1-4).

44 I would like to emphasise that this first memorandum of understanding, which has subsequently been amended several times – as the Commission indicates in its observations – provided for a three-year programme for the period 'until mid-2014' (see recital 2 of Council Implementing Decision 2011/344).

45 Under the fourth and fifth paragraphs of Article 288 TFEU.

46 The Government refers in particular to judgment No 574 of 14 August 2014 of the Tribunal Constitucional (Constitutional Court, Portugal), delivered to that effect. That court nevertheless points out that certain specific measures may result from the implementing decisions of the Council in the context of the Union's programme of economic and financial assistance to the Portuguese State.

---

47 According to paragraph 1 of that Article 1, the financial assistance is to be made available to the Portuguese State for a period of three years and six weeks, starting from the first day after the entry into force of Implementing Decision 2011/344. Since the end of the economic reform programme, that State has been subject to a post-programme surveillance, as the Commission referred to it at the hearing (see on this subject: https://ec.europa.eu/info/businesseconomyeuro/economicandfiscalpolicycoordination/eufinancialassistance/whicheucountrieshavereceivedassistance/financialassistanceportugal_en).

---

48 A clear distinction must be made between those measures, which are specifically imposed on a Member State, and the budgetary obligations generally imposed on Member States, and in particular on those belonging to the euro area, in particular under the regulations on the Stability and Growth Pact [see, inter alia, recitals 1 to 5 and Article 1 of Council Regulation (EU) No 1177/2011 of 8 November 2011 amending Regulation (EC) No 1467/97 on speeding up and clarifying the implementation of the excessive deficit procedure (OJ 2011 L 306, p. 33)].

---

49 See Article 3(8)(h)(i) and (ii) of Implementing Decision 2011/344 as amended by Article 1 of Implementing Decision 2014/234, as well as the fourth indent of recital 11 thereof, which states that '[t]he Public Expenditure Review and the 2014 consolidation strategy are underpinned by a number of key reforms in the public administration', including 'a revision of the salary scale and the development of a single salary supplement scale'.

---

50 I consider that the adoption by the Portuguese State of Law No 75/2014 was not an 'autonomous initiative going beyond the discretion conferred and limited by EU law', as the Commission argues, but an act aimed at complying with the specific economic obligations it had assumed in order to receive the financial assistance granted to it.

---

51 The ASJP also mentions two evaluation reports on the European judicial systems by the Commission européenne pour l'efficacité de la justice (CEPEJ) (European Commission for the Efficiency of Justice) of the Council of Europe, which can be consulted at the following web address: http://www.coe.int/t/dghl/cooperation/cepej/series/default_fr.asp.

---

52 The European Charter on the Statute for Judges, adopted at a meeting on 8-10 July 1998, provides in Article 6, entitled 'Remuneration and social security': '6.1. Judges exercising judicial functions on a professional basis shall be entitled to remuneration sufficient to enable them to withstand pressures designed to influence their decisions and, more generally, their judicial action by undermining their independence and impartiality.

to touch.

6.2. The remuneration may vary according to seniority, the nature of the position to which he or she is professionally appointed or the importance of the tasks assigned, which shall be assessed on the basis of transparent criteria. [...]"

The article-by-article commentary to this Charter provides useful information on its content (available at the following web address: https://wcd.coe.int/ViewDoc.jsp?p=&id=1766477&Site=COE&direct=true#).

I recall that the question referred for a preliminary ruling refers not only to those articles but also to 'the case-law of the Court of Justice', from which the principle of judicial independence also flows, but that the order for reference does not cite any decision of the Court to that effect.

Although it cannot be ruled out that some considerations relating to Article 47 of the Charter may also provide clarification for the interpretation of Article 19 TEU, and vice versa (see, in particular, Opinion of Advocate General Wathelet in Berlioz Investment Fund, C-682/15, EU:C:2017:2, points 38 and 67).

And of course, provided that the request for a preliminary ruling is declared admissible.

My italics.

Article 19, paragraph 2, TEU describes the composition of the Court and the status of its members, while paragraph 3 defines its areas of jurisdiction in terms of the various remedies available to it.

See, in particular, judgment of 19 July 2016, H v Council and Commission (C-455/14 P, EU:C:2016:569, paragraphs 39 and 40) concerning derogations in the field of the common foreign and security policy.

See, in particular, judgments of 3 October 2013, Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:625, paragraphs 100 and 101), and of 28 April 2015, T & L Sugars and Sidul Açúcares v Commission (C-456/13 P, EU:C:2015:284, paragraphs 49 and 50).

---

60 See, in particular, the Opinion of Advocate General Kokott in Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:21, points 34, 116 and 121); judgments of 3 October 2013, Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:625, paragraphs 90 and 99), and of 28 April 2015, T & L Sugars and Sidul Açúcares v Commission (C-456/13 P, EU:C:2015:284, paragraph 45), and order of 24 January 2017, Beul v Parliament and Council (C-53/16 P, not published, EU:C:2017:66, paragraphs 18 and 19).

61 See judgment of 28 April 2015, T & L Sugars and Sidul Açúcares v Commission (C-456/13 P, EU:C:2015:284, paragraph 50). See also judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, paragraph 44).

62 See points 69 et seq. of this Opinion.

63 See in particular judgment of 3 October 2013, Inuit Tapiriit Kanatami and Others v Parliament and Council (C-583/11 P, EU:C:2013:625, paragraph 102 et seq.).

64 The Commission has not, either in its written or in its oral observations – or in the alternative – taken a clear position on the interpretation of the second subparagraph of Article 19(1) TEU.

65 The Portuguese Government rightly emphasises that the principle of effective judicial protection, which aims to guarantee the existence of an appropriate procedure for any individual right or interest protected by law to enforce it in court, must be seen in a completely different perspective than the principle of judicial independence, which guarantees the impartiality of the judicial authority in the face of extrajudicial and unlawful interference in the judicial process

procedure.

66 The title of Article 47 of the Charter distinguishes between the '[r]ight to an effective remedy', to which the first paragraph of that article is devoted, and the '[r]ight to a impartial trial', which implies the right to an 'independent tribunal', as stated in the second paragraph. See also, to that effect, judgment of 8 November 2016, Lesoochranárske zoskupenie VLK (C-243/15, EU:C:2016:838, paragraph 54 et seq.).

67 Convention signed in Rome on 4 November 1950 (hereinafter: 'ECHR').

68 The same distinction is made, moreover, in the Constitution of the Portuguese Republic: 'Access to justice and effective judicial protection' is provided for in Article 20 thereof, while the independence of the judiciary is provided for in Article 203 thereof (cited in footnote 14 of this Opinion).

69 See in particular the judgment of the ECtHR of 26 October 2000 (Kudÿa v. Poland, CE:ECHR:2000:1026JUD003021096, paragraphs 150-156).

70 See points 69 et seq. of this Opinion.

---

71 For the specific consequences of the principle of judicial independence in the main proceedings, see also points 77 et seq. of this Opinion.

---

72 However, the fact that those measures were only temporary in nature (Law No 75/2014 entered into force as from October 2014, whereas the salary reduction was repealed in its entirety by Law No 159-A/2015 as of 1 October 2016), as the Portuguese Government argues, does not seem to me to be decisive, since any infringement of a general principle of EU law, even if temporary, would be inherently contrary to EU law, although the seriousness of the infringement would clearly be less than in the case of a permanent infringement.

---

73 See the long list of persons, including in particular both sitting and standing magistrates, in Article 2, paragraph 9, points (a) ('President of the Republic') to (t) ('reserve staff, staff on early retirement or staff at the disposal of the Court […]') of Law No 75/2014, cited in point 6 of this Opinion.

---

74 See Opinion of Advocate General Wathelet in Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:2, points 34 et seq.). See also judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, point 54).

---

75 Namely "Right to an effective remedy and to a fair trial".

---

76 According to the Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights (OJ 2007 C 303, p. 17 et seq.), 'the first paragraph [of Article 47 of the Charter] is based on Article 13 of the ECHR' and 'the second paragraph [corresponds] to Article 6(1) of the ECHR' (see 'Explanation on Article 47', first and third paragraphs).

---

77 The fact that reference must be made to Article 47 of the Charter only if the situation at issue is subject to EU law (see judgment of 16 May 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, paragraph 54 and the case-law cited) does not preclude the possibility of interpreting that article in the light of the case-law of the ECtHR. See, in particular, judgment of 15 February 2016, N. (C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, paragraph 45 et seq.), as well as the examples from the case-law cited by Lebrun, G., 'De l'utilité de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne', *Revue trimestrielle des droits de l'homme,* 2016, No. 106, especially pp. 439-445.

---

78 See Explanations to the Charter "Explanation on Article 47", second and fourth paragraphs, as well as "Explanation on Article 52", where "Article 47, [second and third paragraphs]" is cited as one of the

“[a]rticles the content of which is the same as that of the corresponding articles of the ECHR, but the scope of which is wider”.

---

79 In his Opinion in Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:2, point 37), Advocate General Wathelet emphasises that ‘Article 47 of the Charter has a broader material scope.
First of all, this provision applies where “the rights and freedoms guaranteed by Union law have been violated” (whether or not they are included in the Charter), whereas the application of Article 13 ECHR requires a violation of the “rights and freedoms set out in [the ECHR]”. On the other hand, Article 6(1) ECHR limits the right to a fair trial to situations involving the determination of civil rights and
obligations or the determination of the merits of a criminal charge. No such limitation is found in the second paragraph of Article 47 of the Charter” (see also points 61 et seq. of that Opinion).

---

80 In the Explanations to the Charter, the ‘Explanation on Article 52’ clarifies that in paragraph 3 of Article 52 ‘[t]he reference to the ECHR applies both to the Convention and to the Protocols annexed to it. The content and scope of the rights guaranteed are determined not only by the text of those instruments but also by the case-law of the [ECtHR] and of the Court of Justice of the European Union. The last sentence of [paragraph 3] is intended to enable the Union to ensure more extensive protection. In any event, the level of protection guaranteed
by the Charter may never be lower than that guaranteed by the ECHR.’

---

81 For the sake of clarity, I would point out that the right of access to an independent tribunal within the meaning of Article 47 of the Charter also applies to administrative proceedings, such as those in the main proceedings (see, in particular, Dutheil de la Rochère, J., ‘Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne’, *Jurisclasseur Europe,* issue 160, 2010, paragraph 87). As regards proceedings concerning magistrates from the perspective of Article 6(1) ECHR, see ECtHR judgment of 23 June 2016, Baka v. Hungary (CE:ECHR:2016:0623JUD002026112, paragraphs 102 et seq.).

---

82 On the ‘right to an effective remedy’ referred to in Article 13 ECHR, see in particular the judgment of the ECtHR of 26 October 2000 (Kudÿa v. Poland, CE:ECHR:2000:1026JUD003021096, paragraph 157).

---

83 See the wording of the question referred for a preliminary ruling and the observations of the ASJP, which states that the decisions on the contested reductions were taken and imposed by the executive and legislative authorities without taking into account the fact that the remuneration of judges contributes to their functional independence. On the other hand, it does not dispute that the clients of the applicant in the main proceedings were actually able to make use of the remedies available to them in Portugal: the referring court is the Supremo Tribunal Administrativo.

---

84 The conditions of independence and impartiality imposed on national courts are certainly interrelated and are sometimes examined together (see, in particular, the judgment
ECHR of 21 June 2016, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v Portugal, CE:ECHR:2016:0621JUD005539113,

point 74). Nevertheless, they remain different concepts, so I will limit my explanation – taking into account the circumstances of the main proceedings – to the first.

85 The manner in which the members of the court are appointed, the duration of their term of office or their irremovability are taken into account, inter alia (see, in particular, ECtHR judgment of 18 July 2013, Maktouf and Damjanoviÿ v. Bosnia and Herzegovina, CE:ECHR:2013:0718JUD000231208, paragraph 49).

86 This first aspect requires that every judge must be free from directives or pressure from within the judiciary itself, in particular from colleagues to whom he is administratively or hierarchically subordinate (see, in particular, ECtHR judgment of 6 October 2011, Agrokompleks v. Ukraine, CE:ECHR:2011:1006JUD002346503, paragraph 137).

87 See, in particular, ECtHR judgment of 18 July 2013, Maktouf and Damjanoviÿ v. Bosnia and Herzegovina (CE:ECHR:2013:0718JUD000231208, paragraph 49).

88 See, in particular, as regards the legislative branch, ECtHR judgment of 3 September 2013, MC and Others v. Italy (CE:ECHR:2013:0903JUD000537611, paragraph 59), and as regards the executive branch, ECtHR judgment of 21 June 2016, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugal (CE:ECHR:2016:0621JUD005539113, paragraphs 70 and 75).

89 See, in particular, judgment of 16 February 2017, Margarit Panicello (C-503/15, EU:C:2017:126, paragraph 37 et seq. and the case-law cited).

90 Judgment of the ECtHR of 26 April 2016, Zoubko and Others v. Ukraine (CE:ECHR:2006:0426JUD000395504, paragraphs 67 and 68), concerning the alleged infringement of Article 1 of the Additional Protocol to the ECHR, which states: ‘Every natural or legal person is entitled to the peaceful enjoyment of his possessions.’

91 These provisions are cited in footnote 52 of this Opinion.

92 See Recommendation R(94)12 of the Committee of Ministers of the Council of Europe to member states on ‘the independence, competence and role of judges’, adopted on 13 October 1994, Principle III, paragraph 1(b), as well as Recommendation CM/Rec(2010)12, ‘Judges: independence, competence and responsibility’, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 17 November 2010, and the Annex thereto, paragraphs 53-55.

93 On the latter aspect, see also Opinion No. 1 (2001) of the Consultative Council of European Judges (CCJE) for the attention of the Committee of Ministers of the Council of Europe on the rules on the independence and irremovability of judges, of 23 November 2001, point 62.

Also according to the 'Report on the Independence of the Judicial System – Part I: The Independence of Judges' of the European Commission for Democracy through Law of the Council of Europe (Venice Commission), of 16 March 2010, '[w]hen determining remuneration, account must be taken of the social conditions in the country' (point 46).

In this regard, the Portuguese Government points out that the adoption of the contested measures was a fundamental choice made by the competent bodies of the Portuguese State, justified by the objective of eliminating the excessive public deficit and by the need for that State to comply with the international obligations arising from the financial assistance received under Union provisions.

See point 68 and footnote 73 of this Opinion.

---

97 The Government pointed out that the contested measures were intended, firstly, ultimately to promote the general interest of the community, as defined by the Portuguese State as legislator in accordance with the national Constitution, and, secondly, to ensure a fair and equitable distribution of the burdens entailed by those measures and borne by all officials of State bodies, public sector employees and other public servants.

Respect for human rights

Respect for human rights constitutes an "essential element" of the EU's association agreements with partner countries. The provisions of the EU-Israel Association Agreement state that the Parties establish the association "given the importance they attach...[ ] to the principles of the United Nations Charter, in particular respect for human rights and democracy, which constitute the basis of the association." Article 2 states that "relations between the Parties, as well as all the provisions of the Agreement itself, shall be based on respect for human rights and democratic principles, which guide their internal and international policies and constitute an essential element of this Agreement

forms."

Violation of the so-called “essential elements” clauses allows the EU to terminate or suspend an association agreement in whole or in part, under Article 60 of the Vienna Convention on the Law of Treaties. Article 82 of the association agreement provides that “any Party may denounce the agreement by notifying the other Party”, while Article 79(2) sets out the applicable procedural rules for this procedure.

Third States have a responsibility under international law to prevent genocide and must therefore take all diplomatic, economic and political measures within their power to prevent genocide in Gaza. EU Member States should use their influence and all legitimate means at their disposal to influence Israel to refrain from acts contrary to the Genocide Convention and to end the illegal occupation, as determined by the International Court of Justice, including by revising or suspending trade negotiations and agreements.

Source: statewatch.org

20 Sep 2024

Image ID: 2Y906YW
Image title Brussels, Belgium. 07th Oct, 2024. European Commission president Ursula Von der Leyen pictured during a ceremony to pay tribute to the memory of the victims of last year October 7th attack in Israel, at the Great Synagogue in Brussels, Monday 07 October 2024. The father of Israeli soldier Nimrodi, kidnapped and still held in Gaza, will speak at the ceremony marking the first anniversary. BELGA PHOTO ERIC LALMAND Credit: Belga News Agency/Alamy Live News
Model release NO
Property release NO
Credit line Belga News Agency / Alamy Stock Photo
License details
Country Worldwide
Usage Individual
Start date 16 May 2025
Duration In perpetuity
Additional details Individual Alamy / IFUD of Human Rights

EU MILITARISM AND WAR POLICIES • MIDDLE EAST AND NORTH AFRICA • PALESTINE
EU • ISRAEL

Partners in Crime

EU complicity in Israel's genocide in Gaza

4 June 2024 • 45 minutes minutes read

Since the attacks of 7 October, the EU has provided political cover and material support for Israel. This has continued through almost eight months of unrelenting bombardment with almost 40,000 people killed, the forced displacement of 2.3 million people, the fastest descent into starvation of an entire population ever recorded and the total destruction of Gaza's civilian infrastructure including homes, hospitals, schools and universities, places of worship and bakeries. This support continued as Israel was placed on trial for genocide at the International Court of Justice (ICJ) in The Hague and as the International Criminal Court (ICC) announced that it would seek arrest warrants for Israel's prime minister Benjamin Netanyahu and defence minister Yoav Gallant. Were the EU to have applied pressure in October by imposing sanctions, an arms embargo and prohibiting the transit of US military equipment through Europe, Israel's genocidal war on Gaza may have been curtailed. The EU chose not to act then, and it continues to fail in its legal and moral duty to act now. This political cover and material support, particularly in light of the ICJ's interim ruling which put all states on notice of a plausible case of genocide, makes the EU directly complicit in it.

Partners in Crime - EU complicity in Israel's genocide in Gaza

https://archive.org/details/partners-in-crime

(PDF, 7.15 MB) Average time to read: 45 minutes minutes

Publication type

Policy briefing

Europa is medeplichtig aan de genocide Israel in Gaza

https://archive.org/details/europa-is-medeplichtig-aan-de-genocide

Israël voldoet aan de definitie van een schurkenstaat door de basisnormen van het internationale recht, de beslissingen van internationale organisaties en zijn geschiedenis van massamoorden te negeren.

https://archive.org/details/israel-voldoet-aan-de-definitie-van-een-schurkenstaat

IFUD van de mensenrechten veroordeelt de terroristische aanval van Hamas. Hamas voerde op 7 oktober 2023 een terroristische aanval uit in Israël, waarbij ongeveer 1.200 mensen omkwamen. Israël heeft volgens het internationaal recht recht op zelfverdediging, zelfs als Palestina geen staat is. Het recht van Israël op zelfverdediging wordt beperkt door de principes van noodzakelijkheid en proportionaliteit.

Intermediary Foundation of the Universal Declaration of Human Rights

A A N T E K E N E N
Tweede Kamer der Staten-Generaal
De Voorzitter
Drs.MA Martin Bosma
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Betreft: Situatie in Gaza
Mierlo, 15 juli 2024

Ik verzoek de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal -met spoed- alle kamerleden en fracties van de politieke partijen over deze brief te informeren.

De Tweede Kamerleden hebben na stemming een Motie van het lid Van Baarle DENK verworpen (Nr. 2907 kst-21501-02-2907 ISSN 0921 - 7371 ’s-Gravenhage 2024 Raad Algemene Zaken en Raad Buitenlandse Zaken MOTIE VAN HET LID VAN BAARLE Voorgesteld 23 mei 2024) Het opvolgen van het arrestatiebevel van het Internationaal Strafhof tegen Netanyahu op Nederlands grondgebied.

Op 27 mei J.L. zond ik een brief aan de leden van de Tweede Kamer.We komen zo niet verder met het freewheelen kwestie Israel vs Gaza! Het recente besluit van het Internationale Gerechtshof dat Israël opdraagt zijn militaire offensief in Rafah onmiddellijk stop te zetten, nadat het genocide als een plausibel risico heeft erkend, en door het verzoek van de aanklager van het Internationaal Strafhof om arrestatiebevelen uit te vaardigen. voor Israëlische leiders over beschuldigingen van oorlogsmisdaden en misdaden tegen de menselijkheid. “In deze context kunnen de voortdurende wapenoverdrachten aan Israël worden gezien als het willens en wetens verlenen van hulp aan operaties die in strijd zijn met de internationale mensenrechten en internationale humanitaire wetten, en kunnen resulteren in winst uit dergelijke hulp.”

Staten en bedrijven – ook de Staat der Nederlanden- moeten de wapenleveringen aan Israël onmiddellijk beëindigen, anders riskeren ze de verantwoordelijkheid voor mensenrechtenschendingen.

De overdracht van wapens en munitie aan Israël kan een ernstige schending van de mensenrechten en het internationale humanitaire recht vormen en het risico inhouden dat de staat medeplichtig wordt aan internationale misdaden, mogelijk inclusief genocide, zeiden VN-experts vandaag, en herhaalden hun eis om de overdrachten onmiddellijk stop te zetten.

In lijn met de recente oproepen van de Mensenrechtenraad en de onafhankelijke VN-experts aan staten om de verkoop, overdracht en afleiding te staken van wapens, munitie en ander militair materieel aan Israël moeten wapenfabrikanten die aan Israël leveren – waaronder BAE Systems, Boeing, Caterpillar, GeneralDynamics, Lockheed Martin, Northrop Grumman, Oshkosh, Rheinmetall AG, Rolls-RoycePower Systems, RTX en ThyssenKrupp – maken ook

een einde aan de overdrachten, zelfs als deze worden uitgevoerd onder bestaande exportvergunningen.

“Door wapens, onderdelen, componenten en munitie naar Israëlische strijdkrachten te sturen, lopen deze bedrijven het risico medeplichtig te zijn aan ernstige schendingen van de internationale mensenrechten en internationale humanitaire wetten”, aldus de experts.

Een einde aan de overdrachten moet ook indirecte overdrachten via intermediaire landen omvatten die uiteindelijk door Israëlische strijdkrachten zouden kunnen worden gebruikt, vooral bij de aanhoudende aanvallen op Gaza.

De VN-experts zeiden dat wapenbedrijven systematisch en periodiek een verscherpt due diligence-onderzoek op het gebied van de mensenrechten moeten uitvoeren om ervoor te zorgen dat hun producten niet worden gebruikt op manieren die de internationale mensenrechten en internationale humanitaire wetten schenden.

Ook financiële instellingen die in deze wapenbedrijven investeren, worden aangesproken. Investeerders zoals Alfried Krupp von Bohlen und Halbach-Stiftung, Amundi Asset Management, Bank of America, BlackRock, Capital Group, Causeway Capital Management, Citigroup, Fidelity Management & Research, INVESCO Ltd, JP Morgan Chase, Harris Associates, Morgan Stanley, Norges Bank Investment Management, Newport Group, Raven'swing Asset Management, State Farm Mutual Automobile Insurance, State Street Corporation, Union Investment Privatfonds, The Vanguard Group, Wellington en Wells Fargo & Company worden aangespoord actie te ondernemen. Als ze hun zakelijke relaties met deze wapenfabrikanten die wapens aan Israël overdragen niet kunnen voorkomen of verzachten, zou dit kunnen verdwijnen die rechtstreeks verband houden met mensenrechtenschendingen en daaraan bijdragen, met gevolgen voor medeplichtigheid aan mogelijke wreedheden, aldus de deskundigen.“Wapens initiëren, onderhouden, verergeren en verlengen gewapende conflicten, evenals andere vormen van onderdrukking. Daarom is de beschikbaarheid van wapens een essentiële voorwaarde voor het plegen van oorlogsmisdaden en schendingen van de mensenrechten, ook door particuliere wapenbedrijven”, aldus de woordvoerder. De experts. Ze zeiden dat de aanhoudende Israëlische militaire aanval wordt gekenmerkt door willekeurige en disproportionele aanvallen op de burgerbevolking en infrastructuur, onder meer door uitgebreid gebruik van explosieve en brandwapens in dichtbevolkte gebieden, evenals door de vernietiging en schade van essentiële en levensonderhoudende essentiële wapens. civiele infrastructuur, inclusief huisvesting en onderkomens, gezondheidszorg, onderwijs, water- en sanitaire voorzieningen. Deze aanvallen hebben geleid tot meer dan 37.000 doden in Gaza en 84.000 gewonden. Van deze doden en gewonden bestaat naar schatting 70 procent uit vrouwen en kinderen. Tegenwoordig vormen kinderen in Gaza de grootste groep geamputeerde kinderen ter wereld, als gevolg van ernstige verwondingen opgelopen tijdens de oorlog. Deze operaties hebben ook geleid tot ernstige schade aan het milieu en het klimaat. “De noodzaak voor een wapenembargo tegen Israël en voor investeerders om beslissende actie te ondernemen is urgenter dan ooit, vooral in het licht van de verplichtingen van staten en de verantwoordelijkheden van bedrijven onder de Conventies van Genève, het Genocideverdrag, de internationale mensenrechtenverdragen en de UN

Guiding Principles on Business and Human Rights", aldus de VN-experts. De deskundigen brachten hulde aan het aanhoudende werk van journalisten die de verwoestende impact van deze wapensystemen op burgers in Gaza hebben gedocumenteerd en gerapporteerd, en mensenrechtenverdedigers en advocaten, naast andere belanghebbenden, die zich inzetten om staten en bedrijven verantwoordelijk te houden voor de overdracht van wapens aan Israël. Ze hebben ook met staten en met de betrokken bedrijven en investeerders over deze kwesties gesproken.

Ik verzoek hierbij mijn brief van 27 mei 2024 als herhaald en ingelast te beschouwen.

IFUD of Human Rights

Voorzitter

J.P. van den Wittenboer

Voor vragen met betrekking tot onafhankelijke deskundigen van de VN kunt u tevens contact opnemen met Dharisha Indraguptha (dharisha.indraguptha@un.org) of John Newland (john.newland@un.org)

Correspondence:Po.box 324, 5660AH Geldrop The Netherlands
Offices:Kastanje 28, 5731NK Mierlo The Netherlands
C.o.C.reg:41092925 Eindhoven N.L.
E-mail: ifudofhumanrights@yahoo.com
Internet: https://ifudofhumanrights.weebly.com
Phone:+31 -(0)6 50 425 552

Voorzitter

Tweede Kamer

DER STATEN-GENERAAL

IFUD of Human Rights
T.a.v. de heer J.P. van den Wittenboer
Kastanje 28
5731 NK Mierlo

Bezuidenhoutseweg 67
2594 AC Den Haag
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

T 070 318 20 00

E voorzitter@tweedekamer.nl
I www.tweedekamer.nl

Den Haag, 4 september 2024

Geachte heer Van den Wittenboer,

Naar aanleiding van uw schrijven van 15 juli respectievelijk 27 mei 2024 over de situatie in Gaza bericht ik u het volgende.

Uw brief van 27 mei 2024 is doorgestuurd naar de vaste commissie voor Buitenlandse Zaken. In deze commissie zitten de fractiespecialisten die namens hun fractie het woord voeren in debatten en in fractievergaderingen.

De ambtelijke ondersteuning van deze commissie heeft uw brief opgenomen in het parlementair informatiesysteem onder 2024D27054/2024Z11327 en geagendeerd voor de brievenlijst van de procedurevergadering op 5 september a.s. Ook uw brief van 15 juli zal op dezelfde wijze worden behandeld. Brieven van derden zijn op die manier voor alle leden te lezen.

Tijdens een procedurevergadering bespreekt de commissie hoe zij de ingekomen stukken wil behandelen.
Daarnaast staat het ieder Kamerlid vrij om als individueel Kamerlid actie te ondernemen naar aanleiding van brieven van derden.

Tot slot maak ik u graag attent op de mogelijkheid om Kamerleden direct te benaderen. Via de website van de Tweede Kamer vindt u de contactgegevens
https://www.tweedekamer.nl/kamerleden_en_commissies/alle_kamerleden

Met vriendelijke groet,

Martin Bosma
Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

News
April 7, 2025

NGOs shocked after PM Schoof talks: no red lines in Gaza

Prime Minister Schoof does not draw a red line on the war in Gaza. He said this in conversation with Oxfam Novib, Amnesty International, Médecins Sans Frontières, Save the Children and PAX.

Read more

Image: Robin Utrecht/ANP

We joined Prime Minister Schoof today as a united front with a joint appeal: stop looking away from the genocide in Gaza and stop unconditional support to the Israeli government. The invitation to the conversation was due to the hundreds of thousands of Dutch people who joined the '**Not in my name**' campaign demanding a fundamental change of course from the Schoof administration. They no longer want to be complicit in obvious war crimes or crimes against humanity leading to ethnic cleansing or even genocide.

No red line

During the conversation, the prime minister mainly talked about what they can do as a cabinet, rather than what their duty is on behalf of international treaties. In addition, the prime minister stressed that the Netherlands is not prepared to take a principled stand on violations of international law. As far as the cabinet is concerned, there is no red line. Prime Minister Schoof does

acknowledge that (rights) violations take place, but despite this, the prime minister blindly trusts the current diplomatic track.

Whereas cabinet members can indeed speak out about war crimes committed by Russia or in Syria – with subsequent sanctions and other political pressure means – Prime Minister Schoof just does not manage to condemn an attack on innocent civilians, including children, in Gaza who are killed in their sleep by Israeli bombing. For the Netherlands, it is business as usual in trade and aid, regardless of war crimes committed by Israel, and there is hardly any pressure on the Israeli government.

Blatant violations of international law

This double standard became painfully clear again during today's conversation. Prime Minister Schoof shows no willingness to abide by his duty to defend international law, despite the obvious violations of law by the Israeli government. As for political, military and economic consequences to these violations, we can apparently expect nothing from this cabinet. Israeli violence against humanitarian workers and their patients in Gaza is also insufficient reason for Prime Minister Schoof to issue a harsh condemnation on behalf of the Netherlands.

'I found it a disconcerting conversation,' says PAX director Rolien Sasse, 'The conversation shows that the Netherlands is still giving carte blanche to Israel. The cabinet only wants to put pressure on Israel through diplomatic channels. So this has no consequences for Israel. The cabinet has no red line. This will allow impunity to continue. And through our military cooperation, we will remain complicit!'

Obstructing access to essential aid supplies

Since 2 March, Israel has again blocked all aid supplies to Gaza and the Israeli government has completely cut off Gaza from electricity. The International Court of Justice ordered Israel in January 2024 to take measures to prevent genocide and allow immediate and unhindered humanitarian aid. The current humanitarian blockade is an obvious violation of this ruling. Moreover, deliberately preventing access to essential relief supplies and life-saving resources is a hallmark of genocide.

Prime Minister Schoof's reluctant stance is shameful. The Netherlands is among an increasingly small group of countries that remains unconditionally supportive of Israel. A country that presents itself internationally as a champion of human rights and international law should be clear when those principles are in danger. The opposite is true; the Netherlands therefore

completely forfeits its position as a champion of human rights and international law.

Our demands are clear:

- We call on Prime Minister Schoof to draw consequences for Israel's violations of international law, and to call for an EU investigation into the violations of Article 2 – the human rights clause – in the EU-Israel Association Agreement.
- The Netherlands should adjust military cooperation with Israel.
- The Netherlands should urge other states to comply with their obligations to cooperate with the International Criminal Court.
- The Netherlands must use all possible political, economic and diplomatic means to put pressure on Israel.
- We expect maximum commitment from the prime minister to end the humanitarian blockade of Gaza and provide aid workers with the protection afforded by law.

After more than 50,000 deaths, the Schoof administration can no longer remain silent.

Source: paxforpeace.nl

April 7- 2025

6 juni 2025

Nederland heeft de plicht om in te grijpen in Gaza

Volkenrechtdeskundigen vertellen de Tweede Kamer dat Nederland bij een 'ernstig risico op genocide' moet handelen om die te voorkomen. Wat betreft Gaza kwam dat risico in januari 2024 vast te staan, maar Nederland deed niets en liet de genocide zich voltrekken.

Den Haag, 26 januari 2024. De leden van de Zuid-Afrikaanse delegatie bij de eerste uitspraak van het Internationaal Gerechtshof in de door Zuid-Afrika tegen Israël aangespannen 'genocide-zaak'. © Internationaal Gerechtshof

Als Ondertekenaar van het Genocideverdrag is Nederland verplicht om bij een 'ernstig risico' op genocide in actie te komen om die te voorkomen. Die preventieplicht Weegt zwaarder naarmate de relatie met de dader hechter is.

Volkenrechtdeskundigen

Dat is in het kort de boodschap die de Tweede Kamercommissie voor Buitenlandse Zaken op 28 mei te horen kreeg van twee prominente volkenrechtdeskundigen. Die Waren Uitgenodigd Om de Nederlandse verplichtingen Onder het Genocideverdrag te duiden ten aanzien van het Israëlische geweld in Gaza. In de Volkskrant verwoordt één van de deskundigen, professor Geert-Jan Knoops, die als volgt:

> *Zodra een staat Weet of behoort te Weten dat er een ernstig risico bestaat, moet hij handelen. Preventie begint bij voorzienbaarheid, niet bij bewijs achteraf.*

De tweede expert, Universitair hoofddocent aan de UvA Marieke de Hoon, spreekt van een 'juridisch bindende' verplichting Om genocide 'met alle beschikbare middelen' te voorkomen. Vanwege de hechte band met Israël zijn de verplichtingen voor Nederland 'omvangrijker' dan voor andere landen. Daarnaast schept de status als thuisshaven van de internationale rechtsorde exclusieve extra verplichtingen, voegen we eraan toe.
De Hoon noemt 26 januari 2024 als het door Knoops bedoelde moment Om in actie te komen: de eerste Uitspraak van het Internationaal Gerechtshof in de door Zuid-Afrika tegen Israël aangespannen 'genocide-zaak'. Vanaf die dag weet de regering dat sprake is van een 'ernstig risico' op genocide. Al ruim 16 maanden dus. De Hoon heeft geen goed Woord over voor het falen van de regering in zijn plicht Om die genocide te voorkomen.

Belang van de duiding

Ten Overvloede bevestigen de deskundigen dat het criterium voor staten om in actie te komen gekoppeld is aan de vaststelling dat sprake is van een 'ernstig risico' op genocide. Tot dusver stelt de Nederlandse regering dat 'eerst een rechter zich moet uitspreken' of inderdaad sprake is van genocide - een proces van jaren. Dat argument – ingezet om vooral niets te doen – is nu definitief van zijn betekenis ontdaan: Nederland moet in actie komen.
De Volkskrant schrijft dat De Hoon de regering 'adviseert om "Israël te veroordelen voor het hoogstWaarschijnlijk plegen van genocide"'. Zij roept op tot het nemen van 'maatregelen die effectief kunnen zijn'. Daaronder 'het aansluiten bij de genocidezaak van Zuid-Afrika, het stoppen met de Wapenexport naar Israël en de Wapenimport uit Israel, en sancties en handelsbeperkingen'.

UNITED NATIONS | THE QUESTION OF PALESTINE

https://archive.org/details/united-nations-the-question-of-palestine

Cour
Pénale
Internationale

International
Criminal
Court

Original: **English**

No.: **ICC-01/18**
Date: **21 May 2025**

https://archive.org/details/icc-0118-431-21-05-2025-210-pt

Nawoord

Anti-institutionele extremisten zijn ervan overtuigd dat in Nederland een kwaadaardige elite aan de macht is die de samenleving probeert te onderdrukken (bron: AIVD). IFUD of Human Rights is een stichting voor de rechten van de mens, heeft een statuut (notarieel) en een UBO-registratie. Met de kwalificatie “anti-institutionele extremisten” heeft de stichting geen enkele betrokkenheid, en wenst ook niet in dat frame gezien te worden. Het gaat bij de stichting om verdediging en onderzoek van mensenrechten, “mensenrechtenverdedigers”, en met activisme is er ook geen koppel. De stichting houdt tevens de herinnering aan de Tweede Wereldoorlog in stand. “Hitler’s Inferno Dat heeft verder niets te maken met extreemrechts of neonazisme, maar met museum en scholing.

Info: auteursrecht

https://archive.org/details/auteursrecht_202505